

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

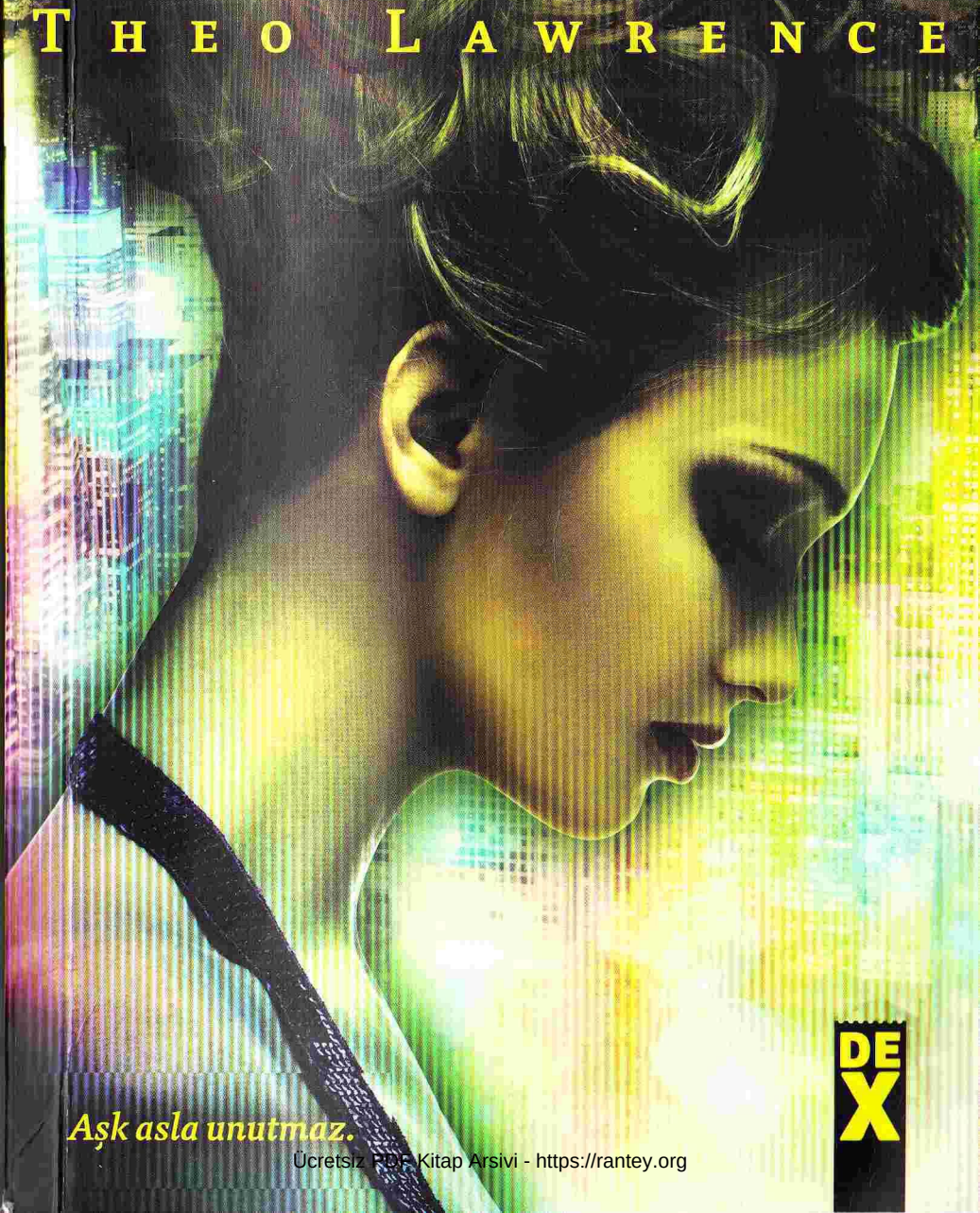
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MİSTİK ŞEHİR

THEO LAWRENCE

Aşk asla unutmaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DE
X

MİSTİK ŞEHİR

Mistik Şehir

Özgün adı: *Mystic City*

© 2012, Theo Lawrence

Yazan: Theo Lawrence

© 2012, Inkhous Media, LLC dba the Inkhous and Theo Lawrence

Yayınıcının yazılı izni olmaksızın bu kitabın hiçbir bölümü değıştirilemez.

Anatolialit Ajansı ve Inkhous Media, LLC dba the Inkhous aracılığıyla yayınlanmıştır.

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Telif hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2013

ISBN: 978-605-09-1768-0

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

MİSTİK ŞEHİR

T H E O L A W R E N C E

*Bu kitabı büyükannem
Eileen Honigman'a*

ve

*engin edebi bilgisi ve öğrenme
aşkıyla bana ilham veren,
kendisini tanıyan herkesin
özlediği amcam
Mark Honigman'ın
anısına ithaf ediyorum.*

Giriş

Çok az zaman kaldı.

“Al bunu.” Madalyonu elime tutuşturuyor. Nabızı varmış gibi titreyen madalyondan cılız, beyaz bir parıltı yayılıyor. “Seni tehlikeye attığım için üzgünüm.”

Ona “Yine olsa yine yaparım,” diyorum. “Bin kez.”

Beni öpüyor, önce yumuşakça, sonra nefes almakta zorlanacağım kadar sertçe. Yağmur düşmedik bir nokta bırakmıyor, bizi ıslatırken sıcak ve karanlık şehrin içinde kıvrılan su kanallarına çarpıyor. Göğsüme yastı göğsü inip kalkıyor. Siren –ve tabanca– sesleri viran, ıslak binaların birinden diğerine çarpıp yankılanıyor.

Ailem giderek yaklaşıyor.

Bana “Git Aria,” diyor. “Onlar gelmeden.”

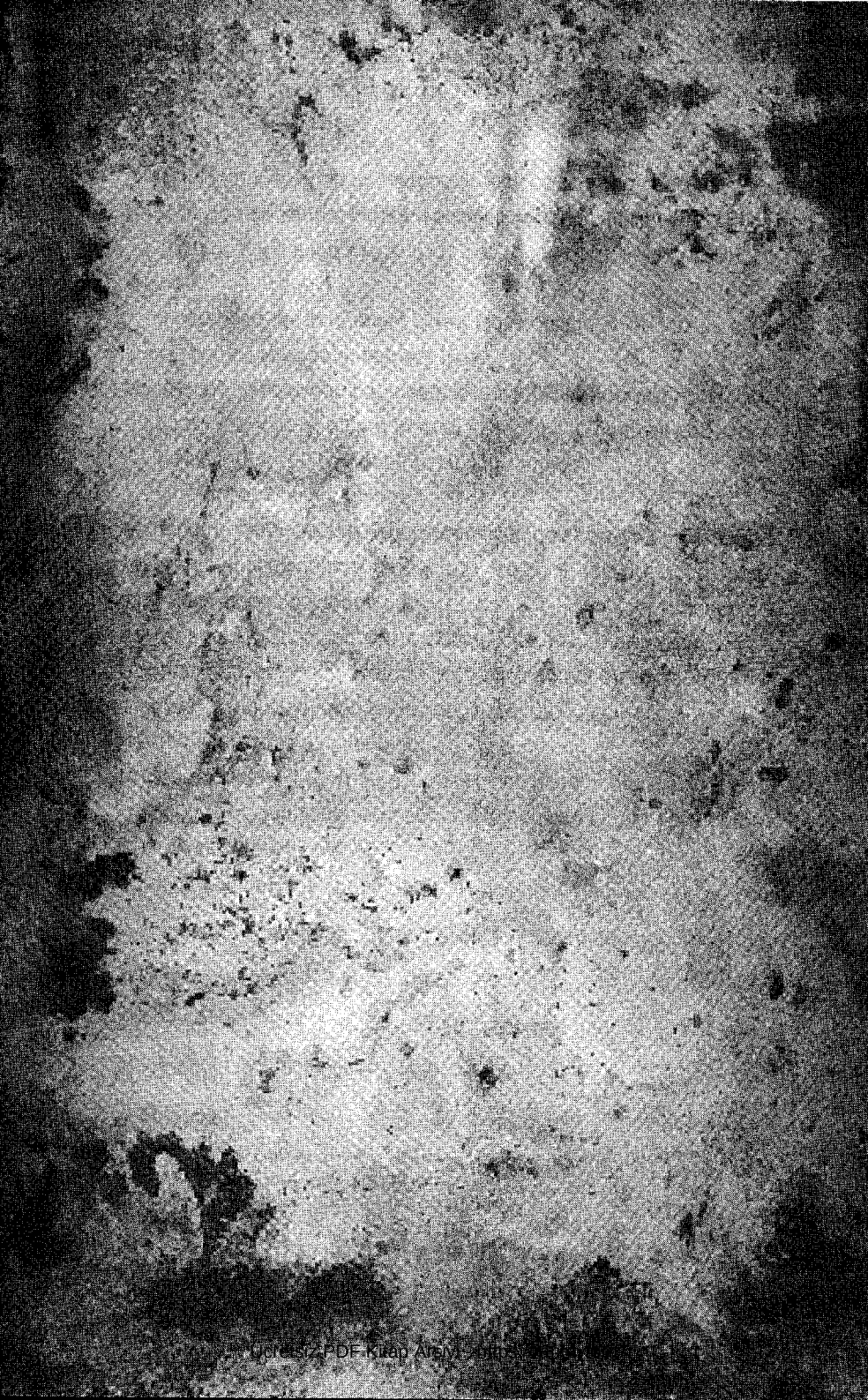
Fakat artık ayak sesleri hemen arkamda. Kulağıma konuşmalar geliyor. Parmaklar kollarıma gömülüp beni ondan koparıyor.

Nazikçe “Seni seviyorum,” diyor.

Sonra onu götürüyorlar. İsyan dolu bir çılgılık atsam da artık çok geç.

Babam gölgelerin arasından çıkıyor. Tabancasının uğursuz namlusunu başıma dayıyor. İçimde bir şeyler patlıyor.

Bu öykünün mutsuz sonlanacağını hep biliyordum.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Fakat dikenî tutacak yüreği olmayanlar
Asla gülün sevdasına düşmemeli.*

ANNE BRONTË

I

Parti bensiz başlamış.

Şu an önemli konuklarla dolu olan kabul salonuna doğru dramatik bir şekilde kıvrılan, dairemizin ana merdiveninden ağır ağır iniyorum. İçlerinden her türlü gülün taşıdığı, uzun seramik vazolar salonun kenarlarına dizili; beyaz Afrika gülleri, Hollanda'dan yüz yapraklı güller, Çin'den çay gülleri ve burada, Manhattan'da mistik bir boyayla ışıltılı renkler verildiğinden pek de gerçek görünmeyen güller. Nereye dönsem güller, güller ve yine güller var... İnsanlardan çok, güller.

Cesaret almak için elimi arkaya uzatıyorum. Arkadaşım Kiki elimi sıkıyor ve birlikte kalabalığa karışıyoruz. Thomas'ı bulmak için odaya bakıyorum. Nerede o?

Elbisesinin eteğine basmamak için özen gösteren Kiki, "Umarım annen geciktiğimizi fark etmez," diyor. Altın renkli ama gösterişli olmayan elbisesi zarif dalgalarla yere iniyor. Siyah bukleleri narin, koyu renkli halkalar halinde omuzlarına dökülüyor; gözkapaklarında kahverengi gözlerini parlak gösteren ışıltılı bir pembe var.

"Dedikoduya kendini kaptırdığından bize aldırılmaz," diyorum. "Bu arada, muhteşem görünüyorsun."

“Sen de öyle! Ne yazık ki kapıldın.” Kiki odaya göz atıyor. “Yoksa seninle ben evlenirdim.”

Seçkin yargıçlarımızın yanı sıra neredeyse New York senatosu ve meclisinin tüm üyeleri burada. Tabii başarılarını babbam Johnny Rose’a veya onun eski siyasi rakibi George Foster’a borçlu olan işadamları ve sosyetenin ileri gelenleri de. Fakat bu gecenin onlarla bir ilgisi yok. Bu gecenin ilgi odağı benim.

“Aria!”

Hemen bana seslenen kişiyi buluyorum. Sarı saçlarına bir kasırga hortumu gibi helezon şekli verilmiş şişman kadına bışımı sallayıp “Merhaba Yargıç Dismond,” diyorum.

Bana gülümsüyor. “Tebrikler!”

“Teşekkürler,” diyorum. Düğün ilan edildiğinden beri tüm şehir Thomas’ın ailesiyle benim ailem arasındaki savaşın bitişini kutluyormuş; en azından bana öyle söylendi. *Times* halkın sevgilisi olduğum ve iki partiyi buluşturduğum için, benimle ilgili bir yazı yayınlıyacak. Bunu Kiki’ye söylediğimden beri benimle dalga geçiyor. Sözde sesini haber sunucularına benzetip bana “en iyi dostum, halkın sevgilisi,” diye sesleniyor. Sesini kessin diye gözlerimi şaşı yapıp bir şamar indiriyorum ona.

Yanımda Kiki’yle karşılama vazifemi yerine getiriyor, otomatik pilota bağlanmış bir uçak gibi partinin bir o yanına bir bu yanına süzölüyorum. Belediye Başkanı Greenlorn’a ve eyalet senatörlerimiz Trick Jellyton’a, Marishka Reynolds’a ve onların ailelerine “Geldiğiniz için teşekkürler,” diyorum.

Senatör Jellyton kadehini kaldırıp “Esaslı bir nişan partisi,” diyor. “Zaten sen de esaslı bir kızsın!”

“Çok nazıksınız,” diyorum.

Greenlorn “Thomas Foster’la ilişkini öğrendiğimizde hepimiz epey şaşırdık,” diyor.

“Ben zaten sürprizlerle *doluyumdur!*” Komik bir şey söylemi-

şim gibi gülüyorum. Onlar da mecburiyetten benimle birlikte gülüyor.

Doğduğumdan beri bunlar için eğitilmişim; ömrüm sohbet sanatını icra etmekle, isimleri aklımda tutmakla, senatör kızlarını pijama ve doğum günü partilerine davet etmekle ve korkunç, sivilce suratlı erkek kardeşleri sarkıntılık etmek için bana kazara çarpmış gibi yaparken bile gülümsemekle geçti. Kiki'nin bana sıkça anımsattığı gibi halkın sevgilisi olacak birinin hayatı böyle olurmuş.

Partinin kıyısından ilerleyip konukların ve tepsilerinde ordövrle sürekli dolup boşalan şampanyalar taşıyan, beyazlar içindeki garsonların arasından geçiyoruz. Gözlerim Thomas'ı arasa da kendisi ortada yok.

Kiki önündeki tepsiden minyatür bir kuzu burger alıp ağzına tıkıştırırken “Heyecanlı mısın?” diye soruyor. “Thomas'ı göreceğin için?”

“Heyecanlı’ ile kastettiğin ‘kusmak üzere olmak’ ise, eh, evet.”

Kiki gülse de ciddiyetimi bozmuyorum; endişeden titriyorum. İki hafta önce hastanede kısmi hafıza kaybına uyandığımдан beri nişanlımı görmedim. Kazadan sonra.

Uzaktan bakıldığında konuklar memnun görünüyor, Rose ailesinin yakın dostları Foster ailesinin tutkunlarıyla kolayca kaynaşmakta. Fakat daha dikkatli baktığımda hemen herkesin odaya huzursuz, kaypak bakışlar attığını görebiliyorum; sanki her an muaşeret kurallarını bir yana atıp birbirlerine her zamanki gibi davranacak gibiler.

Düşmanca.

Ailem daha babamın babasının babası doğmadan da önce Foster'lardan hazzetmezdi. Rose ailesinin bir ferdi olmak demek biraz da onlardan ve destekçilerinden nefret etmek demek.

Ya da belki de *eskiden* öyle demekti.

“Aria?” Genç bir kız aceleyle yanıma geldi. On üçlerinde olmalı; kıvrıcık, kızıl saçları ve alnında çilleri var. “Sadece Thomas’la sana çok sevdiğimi söylemek istedim.”

“Ya, e... teşekkürler?”

Karşımda durup, “Nasıl olup da defalarca gizli gizli buluşmayı becerdiniz? Batı Yakası’na taşınacağın doğru mu? Siz...” dedi.

“Bu kadarı yeteeeeer.” Kiki araya girip kızı yana itiyor. “Sordüğün soruların sayısı çillerinin sayısını aşıyor; gerisini sen anla.”

Kız gidince Kiki’ye “O da kimdi?” diye soruyorum.

“Bilmem.” Kiki ofluyor. “Of, ama şu aralar bunlar tornadan çıkmış gibi hep *ufak* oluyor. Küçük bir patatese benziyordu. Mutlaka bir Foster yanlısıdır.”

Kaşlarımı çatıp hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıkıyorum. Belli ki hiç tanımadığım insanlar Thomas Foster’la olan ihtirash ilişkime dair her ayrıntıyı biliyorlar; üstelik ben Thomas’a âşık olduğumu anımsamak bir yana dursun, onu *tanıdığımı* bile hatırlayamazken.

Hastaneden taburcu edilip eve döndüğümde bana nişanımızdan bahsedildi. Anneme Thomas’ın neden orada bulunmadığını, neden beni hastanede ziyaret etmediğini sordum. Bana “Yakında nişan partinizde onu göreceksin zaten,” dedi. “Doktorlar hafızanı hâlâ geri kazanabileceğini söylüyorlar; belki Thomas’la görüşürsen bir anda anıların geri geliverir.”

Ve işte buradayım. Bekliyorum. Geçmişimi hatırlamak için Thomas’ın yolunu gözlüyorum.

Kiki verdiğim mücadeleyi sezmiş olmalı. “Her şeyi zamana bırak Aria. Thomas’ı onun için her şeyi göze alacak kadar seviyordun; şimdilik buna güven, yeter.”

Yerinde tavsiyesini başımla onaylıyorum. Fakat elimde olmayan bir şey varsa o da *zaman*. Düğünümüzü yazın sonunda yapmayı planlıyorlar. Temmuz’a da az kaldı.

Konuklar etrafımda dönüyor; parlak renkli giysilere sarılı kadınlar mücevherleriyle, dövmeleleriyle ve mistik sembollerıyla çalım satıyorlar. Çoğu uzun boylu, iri ve sert yüzlü olan erkekler saçlarını geriye yapıştırmış.

Saygın görünümlü, anımsayamadığım bir beyefendi bana yaklaşip elini uzatıyor. Parmakları sert ve nasırlı. “Art Sackroni,” diyor.

Başını salla, gülümse. “Aria Rose.”

Adam yaşlıca; yakışıklı, yıpranmış bir yüzü ve boynundan yukarı çıkan sarmaşık dövmeleleri var. Sol gözünün üzerine Foster ailesinin arması –beş uçlu bir yıldız– lacivert renkte bir dövmeyle kondurulmuş. “Umarım sen ve Thomas mutlu olursunuz Aria.”

Yarım ağızla “Ben de,” diyorum. İnanılmaz derecede iriyarı iki adam –biri beyaz, biri siyah– adamın yanında göğüslerini şişirerek dikiliyor; boğazlarındaki papyonları her an yırtılıp kopacakmış gibi duruyor. Onların da giysilerinin yakalarının altından yukarı doğru çıkan dövmeleleri var.

Sackroni “Genç bir prensesin prensini bulması sık rastlanan bir olay değildir.”

Böyle söylediğinde sözleri kulağa klişe gelse de haklı olmasını diliyor, Thomas’ı gördüğümde her şeyi anımsayacağımı ve onunla evlenmekten korku değil, heyecan duyacağımı ümit ediyorum.

Aklıma damıtılmış mistik enerjiden üretilen yasadışı bir uyuşturucu olan Stic’ten aşırı dozda kullanışım geliyor. İnsanlar bu uyuşturucuyu birkaç dakikalığına da olsa bir mistik olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek; süper hızı, akıl almaz gücü ve dünyayla daha büyük bir uyumu deneyimlemek için kullanıyorlar.

Bana, anne-babamın beni yatak odamın zemininde bilinçsiz yatmış, bedenimin içinde binlerce arı varmış gibi titrerken buldukları söylendi. Hapları nasıl elime geçirdiğimi bile ha-

yal edemiyorum. Arkadaşlarımın arasında Stic kullanan kimse yok. Fakat bir şekilde haplara ulaşmış ve her şeyi berbat etmiş olmalıyım. Bu çok *utanç verici*. Kartal Yuvası'nda yaşayanların çoğu sık sık Stic kullanıyor. O kadar aptal –ve şanssız– olup daha *ilk* kullanımında her şeyi berbat ettiğime inanamıyorum.

Geri kalan hemen her şeyi anımsıyorum; mesela geçen ay öğleyin ne yediğimi (babamın Batı Yakası'ndan getirdiği istirid-yeler) ve ertesi sabah olanları (tuvalette iki saat geçirip hepsini nasıl çıkardığımı). O zaman neden Thomas'ı hatırlayamıyorum?

Neyse ki olanların halka olumsuz bir yansıması olmamış. Yakınlarımın, Foster ailesinin, Kiki'nin ve bir avuç doktorla hemşirenin dışında olanları bilen kimse yokmuş. Anlaşılan ben hastanede yatarken Thomas gelip ikimizin aylardır gizlice buluştuğumuzu itiraf etmiş. Bir de evlenmek istediğimizi.

Ve şimdi buradayım. Mutlu olmam, sevinçten uçmam gerek. Fakat genellikle ben sadece... şaşkınım; en çok da anne-babamın haberleri son derece rahat karşılamalarına şaşıyorum.

Babam “İşte buradasın,” deyip beni annemin Kiki'yle konuştuğu yere götürüyor. Annem “Claudia canım,” diyor, “çok güzel görünüyorsun. Gerçekten büyüleyicisin.”

Kiki “Teşekkürler Bayan Rose” diyor. “Siz de her zamanki gibi çok güzelsiniz.”

Annemin gülümsemesi hep belli belirsiz ve gergin. Saçı Fransız tarzı yapılmış ve her zamanki sarı bukleleri mistik çağrışımları olan bir kıvılcıkla boyandığından neredeyse gözlerimi kamaştıran bir ışıltı yayıyor. Dikkat çekmek ve hayranlık uyandırmak için yüzüne bolca makyaj sürmüş.

Onun yanında sade kalıyorum: Makyajım dikkat çekici olmayan tonlarda ve kahverengi saçlarım kabartılıp basitçe kulaklarımın arkasına sıkıştırıldı.

Babam bana “Güzel görünüyorsun Aria,” diyor. “Saygın.”

Başımı eğip elbiseme, krem rengi ipeğe; küçük mavi ve pembe güllerle süslenmiş, köprücük kemiğimi açıkta bırakan ve sırtımdan aşağıya, belime doğru inen yakama bakıyorum. İçimden “Tabii ki saygın görünüyorum, ben bir Rose’um,” demek geliyor. Fakat diğerlerinin gözü üzerimde; bu yüzden ona nazikçe teşekkür ediyorum. Başını sallasa da gülümsemiyor. Babam asla gülümsemez.

Annemin odada gezinen gözleri kuyruklu piyanoya, Picaso’nun mavi döneminden kalma bir dizi tabloya, kapalı perdelerinin ardında ay ışığının aydınlattığı bir şehir olan pencerelere kayıyor. Sonra yüzü aydınlanıyor ve “Thomas! Buraya,” diye şakıyor.

Nişanlım.

Thomas’ın çok yakışıklı olduğu belli; teni pürüzsüz ve bronz, saçları yandan ayrılmış. Gözleri benim gibi koyu renkli, dudakları dolgun ve davetkâr. Onu internet makalelerindeki fotoğraflarından ve paparazzilerin çektiği fotoğraflardan bilsem de kanlı canlı hali herhangi bir dokunmatik ekranda olduğundan çok daha çarpıcı. Manyetik bir enerjisi var. Kartal Yuvası’nda yaşayan her kız onunla evlenmeye can atar. Milyarlar değerinde biri ve bir gün şehre hükmedebilir bile.

Yüreğim pır pır ediyor. Kısa bir an için bir şey zihnimi meşgul ediyor: elim bir başkasının elinde. Bir çift dudak dudaklarımaya yastı. Bir... sıcaklık hissi.

Sonra düşünce kayboluyor.

Thomas kendinden emin bir tavırla bana göz kırpmıyor. Gözlerimi ona dikerek cazibesine nasıl *kapılmış* olabileceğimi, cazibesinden *halen* nasıl etkileniyor olmam gerektiğini hayal etsem de hafızamda hiçbir şey bulamıyorum. Dolayısıyla numara yapıyorum: Anne-babam gibi, Thomas gibi, konuklarımız gibi gülümsüyorum. Çünkü bu oğlanı arzuluyor *olmam gerek*. Ne de olsa uğruna aileme meydan okumuşum.

“Bay ve Bayan Rose.” Thomas babamın elini sıkıp annemin yanağına küçük bir öpücük konduruyor.

İnanılmaz derecede şaşırtıcı bir durum. Ben küçükken Foster ismini telaffuz bile etsem azarlanıp odama gönderilirdim. Oysa şimdi...

Uzun bir nefes veriyorum. Her şey çok hızlı geliyor.

Thomas dudaklarıma belli belirsiz bir öpücük kondurup sıcak bir sesle “Aria...” diyor. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Harika,” deyip askısız çantamı sıkıca kavlıyor ve ellerimi sırtımın gerisine götürüyorum. Thomas’ın titreyen ellerimi tutup kendi ellerinin arasına almasını istemiyorum. “Ya sen?”

Gözlerini kısıyor. “İyiyim. Ne de olsa o olay benim başımdan geçmedi...”

“Doz aşımına maruz kalan bendim,” diye yanıt veriyorum. “Biliyorum.”

Hepsi bu mu? Tüm o anılar nerede? Onunla tanışmamızı, birbirimize âşık oluşumuzu hatırlamam gerek, ayrıca... Kahretsin. Konu Thomas olunca zihnim boş bir yapraktan farksız.

Annem ve babam merakla bakıyorlar; aklımda ne olduğunu merak ettiklerinden şüphem yok ama sonra her şey daha da garip bir hal alıyor: Thomas’ın annesi ve babası geliyor.

Babam can dostlarına seslenir gibi “Erica! George!” diyor. Erkeksi bir tavırla Thomas’ın babasına sarılıyor.

Thomas’ın annesi anneme “Her şey güzel görünüyor,” diyor. Erica Foster boynundaki bir düzine kadar dövmeyle uyumlu, zümrüt yeşili bir elbise giymiş. “Kesinlikle nefes kesici.”

Annem zorlama bir sırıtışla “Sağ ol,” diyor.

Babam garsonlardan birinden aldığı şampanya kadehini havaya kaldırıyor. “Millet! Beni dinleyin, lütfen.”

Babam konuşurken insanlar dinler. Konuklar susup bize doğru dönüyorlar. Yaylı dörtlüsü çalmayı kesiyor. Thomas ko-

lunu belime dolarken ne denli tuhaf bir şekilde göz önünde olduğumuzu bir kez daha fark ediyorum. Bu şehrin en önemli insanlarına yönelik bir gösteri olsa da aynı zamanda –belki de özellikle– benim için düzenlenmiş bir gösteri.

Babam “Zamanında George’la ikimiz arasında, nesillerdir de ailelerimiz arasında fikir ayrılıkları olduğu bir sır değil,” diyor. “Fakat bunların hepsi değişmek üzere. İyi yönde.” Kısa bir alkış geliyor, insanlar sırada ne olduğunun farkında. “Melinda ve ben kızımız Aria’nın genç Thomas Foster’la nişanlandığını ilan etmekten gurur duyuyoruz. Hiçbir çift birbirlerine böylesine âşık olmamıştır.”

Güçlü, uzun bir alkış geliyor ve babam sağ elini sallayıp herkesi susturana dek devam ediyor. Bunun da bir mizansen olduğu hissine kapılıyorum. Thomas’ın elinin çıplak koluma dokunduğunu hissediyorum. Başparmağını dirseğimin gerisine sürmesiyle kalbim hızlanıyor.

“Çoğunuzun nişan haberini alınca şaşırdığınızdan eminim. Aria ve Thomas ilişkilerini hepimizden gizlediler. Fakat gerçeğin itirafı olumlu bir sonuç doğurdu: Ailelerimizi... rekabetimizi gözden geçirmeye zorladı.

Savaş baltasını gömmeye karar verdik. Bundan böyle kavga etmeyeceğiz. Aria ve Thomas kitaptaki en eski güçle bizi birleştirdi; gerçek sevgiyle. Bu yüzden, Thomas, sana teşekkür ediyorum. Ve Aria; canım kadar sevdiğim, biricik kızım, sana da teşekkür ederim.” Babam beni alnımdan öpüyor. Bana yönelen ilgi karşısında başım dönüyor.

Bu kez alkış daha da uzun sürüyor, bir yandan da öyle kuvvetli ki sahile vuran dalgalar gibi bana ve Thomas’a çarpıyor. Ellerimizi birleştirip havaya kaldırmamızla kalabalık daha da coşup alkışın kuvvetini arttırıyor. Thomas’ın avucu terli.

Babamın konuşması beni şaşırttı. O bir hilekâr, şantajcı ve

çete lideri. Manhattan'ın yarısını kontrolü altında tutan bir siyasi partinin başı. Onun gözünde sevgi zayıfları yola getirmek için kullanılan bir araç sadece.

Fakat şimdi gerçek sevginin her şeyin üstesinden gelebileceğini söylüyor. Hah!

Alkış dinerken babam sözlerini sürdürüyor: “Bu da dile getireceğim diğer konuyla bağlantılı. Dışarıda ailelerimizden çok daha büyük düşmanlar var ve onlarla başa çıkmamızın tek yolu bu iki aşığın yolundan gitmek, omuz omuza vermek! Violet Brooks adında radikal bir mistik gücünü artırıyor. Derinler'deki mistik olmayan zavallı aileler onun daha dolgun maaşlı işler sağlayabileceğine kanmışken kayıtlı mistikler onu bariz nedenlerden ötürü destekliyor. Onu destekliyorlar, çünkü o, içlerinden biri. Bu kadın bizim burada Kartal Yuvası'nda kurduğumuz her şeyi yıkmak istiyor. Sizin de bildiğiniz gibi Büyük Yangın'dan beri üçüncü bir vali adayı çıkmamıştı.

Dolayısıyla, bu gece, bu nişanın yanı sıra George Foster ve ben siyasi birliğimizi ilan ediyoruz. Tehlike ve mistik tehdidi boy gösterdiğinde hepimiz tek vücut olmalıyız. Artık Vali Greenlorn'un da görev süresi sona yaklaşırken George ve ben önümüzdeki seçimde *tek* adaya destek vereceğiz: Garland Foster'a.”

Thomas'ın ağabeyi Garland yanımızda bitip kendisinden emin bir edayla el sallıyor. Thomas'ın daha olgun hali gibi görünen Garland'ın kardeşinden farkı sarı saçlarıyla daha zayıf ve sinsî yüzü. Yirmi sekiz yaşındaki Garland, Thomas'tan on yaş büyük olsa da siyaset için hâlâ oldukça genç sayılır. Ufak tefek karısı Francesca, narin eli kocasının omzunda, Garland'ın hemen arkasında dikiliyor.

Babam konuşmasını nokt alıyor: “Bu yüzden, lütfen kadehlerinizi kaldırıp bizimle birlikte yeni bir dönemin başlangıcına

için: Ailem, Foster ailesi ve bu görkemli şehri bekleyen yeni dönem!”

Yaylı dörtlüsü tekrar çalmaya başlarken babam annemi parti için mobilyalardan arındırılan odanın ortasına götürüyor. George ve Erica da onların peşinden gidiyor.

Babamın sözleri kafamın içinde yankılanıyor: *mistik tehdidi*.

Bir zamanlar şehrimizi ileri götürüp güçlendirdikleri için övülen mistiklerden şimdi korkuluyor. Kontrol edilmediğinde, güçlü bir mistiğin dokunuşu sıradan bir insanı öldürebilir.

Şahsen ben tüm bu yaygarayı anlamıyorum. Bugünlerde, mistiklerin tertipledeği, çok sayıda masumun canına mal olan Anneler Günü Yangını’ndan onlarca yıl sonra yasalar uyarınca tüm mistiklerin yılda iki kez güçlerinin kurutularak zararsız hale getirmeleri gerekiyor. Çoğu bizden uzakta, yoksulların arasında, Derinler olarak bilinen şehrin alçak rakımlı bölgelerinde yaşıyor. Derinler, Kartal Yuvası’nda yaşayan herkes için korkunç, gidilmesi çok tehlikeli bir yer. Derinler’deki mistikler devrimle veya iktidarla ilgilenmeyen hizmetçiler, garsonlar veya devlet çalışanları. Tek dertleri hayatlarını sürdürebilecek kadar para kazanmak.

Fakat tüm mistikler de zararsız değil, biliyorum. Kuytu köşelerde gizlenen, hükümet tarafından kayıt altına alınmaya ve büyülerinin kendilerinden çekilmesine yanaşmayan mistikler de var. Derinler’de pusuya yatıyorlar. Bekliyorlar. Gizleniyorlar. Plan kuruyorlar.

Thomas kolunu belimden çekiyor. “Henüz Kyle’ı görmedim,” diyor.

“Ben de öyle.” Erkek kardeşim Kyle göz önünde olmayı sevmez. Partiler ona hitap etmez. Muhtemelen kız arkadaşı Bernie’yle bir köşeye çekilmiştir.

Thomas “Dans etmek ister misin?” diye soruyor. Dans etme-

ye gerçekten hevesli görünüyor, çoğu insan ise hayır yanıtını vereyim diye ağzımın içine bakıyor. Çantamı Kiki'ye bırakıp odanın ortasına adım atıyorum.

Thomas'ın ellerinde bedenime aşına değilmiş gibi hafif bir ürkeklik var. Bir anda aklıma birbirimizi hiç çıplak görüp görmediğimiz sorusunun gelmesiyle yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Bedenlerimizi ileri geri oynatırken "Senin için ciddi endişe ettim," diyor. Kolonyasında sedir, biraz da vanilya kokusu var. Dörtlü hoş ve yavaş bir Górecki bestesi çalıyor. "Kötü incindin."

"Ara sıra baş ağrılarım da olmasa kendimi gayet iyi hissediyorum." *Bir de sen büsbütün bir yabancı olmasan.* Bu düşünceyi aklımdan çıkarıp kendimi müziğe bırakıyorum. Belki yeterince uzun süre dans edersem Thomas'la ilk dansımızda neler hissettiğimi anımsarım. Daha önce dans etmişsinizdir, değil mi? Tenimde ancak beklenti olarak adlandırabildiğim bir his uyanıyor. Thomas bekâr, yakışıklı ve açıkça bana tutkun biri. Herkesin söylediği gibi ona âşıkсам oldukça şanslıyım demektir.

Başkalarının duyamayacağı kadar alçak sesle "Nasıl tanıştık?" diye sordum.

Hafifçe geri kaçıyor. "Gerçekten hiçbir şey anımsayamıyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum.

Daha küçük bir kız olduğum zamanlardan beri hep âşık olmak istemiştim. Televizyonda gördüğünüz veya kitaplarda okuduğunuz, kayıp yarınızı –sonsuz dek yanınızda olacak kişiyi– bulup aniden bütünlendiğiniz o aşkı tatmak. Anne-babamın dediğine göre Thomas'la aramızda öyle bir aşk varmış. Peki neden o bana dokunduğunda hissettiğim basit bir dokunuştan fazlası değil?

Ben gerçek aşkın beni yakıp kavuracağını sanırdım.

Annem yanımıza gelip elini ikimizin arasına sokuyor. “Aria, nişanlını bir dakikalığına ödünç almam gerek. Vali Boch onunla konuşmak istiyor.”

Thomas alınma masum bir öpücük konduruyor. “Geri döneneğim.”

Arkalarından bakıyorum. Thomas’la geleceğimiz bu mu olacak? İş, toplantılar ve ebeveynimiz mi? Aniden, elbisem bedenime dar gelmiş gibi göğsüm sıkışıyor.

Buradan çıkmam gerek.

Uzak duvarın yanından hızla ilerleyerek balkonun önündeki panele basıyorum. Panel biyometrik kimliğimi okuduktan sonra kapı önce kaybolup sonra arkamda yeniden beliriyor. Dışarısı çok sıcak. Kollarım, boynum ve bacaklarım hemen terden nemleniyor.

Sıcaklığın nedeninin küresel ısınma krizi, dünyadaki karın ve buzun erimesi ve deniz seviyesinin yükselip suların Antartika’yı ve tüm Okyanusya’yı yutması olduğu söyleniyor. Küresel ısınma Derinler’de alçakta kalan bulvarların ve sokakların deniz suyuyla dolması sonucu oluşan kanallara da neden olmuş. Bilim insanları yükselen suların yakında tüm adayı yutacağını söylüyorlar.

Kimse bunun ne kadar *yakında* gerçekleşeceğini bilmiyor.

Balkonun kenarına yürüyorum. Tüm Kartal Yuvası önümde uzanıyor; etrafını saran su öyle alçakta kalıyor ki bana bazen şehir toprağa bağlı değilmiş de havada süzülüyormuş gibi geliyor. Birkaç düzine kat aşağıda hafif raylar var; ince vagonlar istasyonlara girip çıkıyor, gökdelenlerin gölgeleri arasında parlak karaltılar oluşturuyor. Sivri dişler gibi ve olağanüstü gözükten ufuk çizgisi şehrin mistik sokak lambalarıyla aydınlanıyor: Bu lambalar Manhattan’ın tamamına enerji sağlayan mistik enerjiyle dolu cam kuleler; babam hep o ucubelerin tek faydasının bu olduğunu söyler.

Kuleler yanıp sönüyor; bunu bir ritimle, bir tür görsel müzikle yapıyorlar. Neredeyse canlı gibiler; aslında bu geceki konuklardan canlı görünüyorlar.

Elbisemin eteğini dikkatle kıvrıp demir korkuluğa ayağımı attıktan sonra korkuluğun üzerinden aşıyorum. Bunu küçükken defalarca yapmıştım. Beni rahatlatıyor. Rüzgâr saçımı savuruyor ve ellerim arkamdaki korkuluğu sıkıca tutarken önüm zor görüyorum. Yavaşça aşağı doğru eğiliyorum. Kanallar aşağıdaki karanlıkta birer ince, gümüş kurdele gibi; sıcak rüzgâr beni örseliyor, ta ki bana şunu anımsatana dek: Gerçek sevgi için mücadele ettim ve kazandım.

Şimdi tek yapmam gereken bunu nasıl başardığımı hatırlamak.

Thomas'ı elimi tutarken, kollarına koşan beni kucaklarken, ışığa boğulmuş seraların karanlık köşelerinde beni öperken hayal etsem de taşlar yerine oturmuyor. Dönüp partiye bakıyorum. Bulunduğum yerden bakıldığında cam kapılardaki bugünün gerisinde güçlkle seçilen parti birbirine karışmış koyu renkli takım elbiselerle parlak gece elbiselerinden ibaret.

Arkamda yükselen havanın eteğimi kaldırmasıyla şişerek çevremi saran kumaşı görünce gülüyorum. Bu kadarı yeter. Korkuluğa tırmanıp balkonun emniyetine dönme vakti.

İşte tam o anda onu görüyorum. Köşedeki yüz beni irkiltiyor.

Kim olduğunu çıkaramıyorum; duvar lambalarından gelen ışık ona güçbela ulaşıyor. “Merhaba,” diye sesleniyorum. “Kim var orada?”

Bacağımı korkuluğun üzerinden aşıracağım sırada diğer ayağım kayıyor.

Ve işte... Düşüyorum.

Balkon çıkıntısına çarpan dizimde feci bir acı hissediyorum; çenem korkuluğa çarparken bedenim külçe gibi geriye kayıyor. Son anda tek elimle tutunduğum korkuluğu sımsıkı kavriyorum.

Bedenim binanın yan tarafına çarparken az daha elim gevşeyecek oluyor. Fakat hayır: Şehrin üzerinde öylece sallanıyorum. Korkuluğa daha da sıkı yapışıyorum. Yüzlerce metre aşağı düşüp ölmeme engel olan sadece demir parmaklığı kavrayan beş parmağım. Terin avuçlarımı kayganlaştırdığını, elimi gevşettiğini hissediyorum. Kalbim delice çarparken sessizce dua ediyorum: *Ne olur ölmeyeyim. Ne olur ölmeyeyim.*

Sonra oğlan geliyor. Ağlıyorum, görüşüm bulanık ve sanki o hem orada hem de değil. Bir hayalet gibi.

Kolunu aşağıya sarkıtıp “Elimi tut,” diyor.

“Yapamam! Düşerim.”

Bana “Düşmene izin vermem,” diyor. Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımın yol açtığı bulanıklığı gidermeye çalışsam da hâlâ oğlanın yüzünü göremiyorum. Nefesini harcadığı eforla ve korkuyla çıkardığı sesleri işitiyorum. “Bana güvenmek zorundasın.”

Bir elim hâlâ demir parmaklıktayken diğer elimi gizemli oğlana uzatıyorum. Elimi yakalayıp beni yukarı doğru çekse de bacaklarım hâlâ çıkıntıdan aşağı sarkıyor. Dokunuşunda akıl almaz bir sıcaklık var; parmak uçları tenimi kavuracak gibi.

“Güzel,” diyor. “Şimdi sıra diğerinde.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” diyorum. Tüm bedenim ağrıyor.

“Sandığından daha kuvvetlisin,” diyor.

Aşağıya bakmamak için kendimi zorluyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra sağ elimi korkuluktan alıp onun eline götürüyorum. O anda bileğinin iç tarafındaki, ışınlar yayan güneş şeklindeki dövme fark ediyorum. Sonra ağır ağır yükselerek korkuluğun üzerinden aşıyorum.

Ayaklarım balkona değerken hıçkırmaya başlıyor, bütün gece boyunca gözlerimde biriken yaşları döküyorum. Oğlan

“Şışt, emniyettesin. Bir şeyin yok,” diyor, dışarıda havanın bir milyar derece olmasına ve muhtemelen en güzel giysimi berbat etmiş olmama rağmen ona inanıyorum.

Nihayet bileğimi tutan elinin gevşediğini hissediyorum. Oğlanın benden uzaklaşan adımlarını işitiyorum. Az önce hayatımı kurtaran bu oğlan da kimin nesi?

Başımı çevirip onu arasam da sanki büyülü bir şekilde ortadan kaybolmuş. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. İsmi bile öğrenemedim.

Hemen sonra tanıdık bir ses işitiyorum. “Aria? Sen misin?” Kiki bu.

Kiki bana yaklaşıp “Ne işin var burada?” diye soruyor. “Çok sıcak burası.”

Şimdilik olanları kendime saklamaya karar veriyorum. “Düşünüyordum” diyorum.

“Eh, düşünmeyi bırak da dans etmeye başla! Thomas seni arıyor. Sizin şarkınız çalıyormuş.”

“Bizim şarkımız mı varmış?” Aptalca bir soru.

Kiki çantamı bana iade edip “Belli ki öyle, haydi” diyor.

Bir şıkırtı işitip çantanın içinde aşına olmadığını bir şeyin olduğunu ancak kapiya vardığımda fark ediyorum. Çantayı açıp içine bakıyorum; ses daha önce hiç görmediğim bir madalyondan geliyor. Gümüş ve parlak olsa da madalyonda bir tuhaflik var. Madalyonu çantadan çıkardığımda içimi bir enerjinin sardığını hissediyorum. Bir anı, bir his kafamın içinde beliriyor: Bu madalyon bana ait.

Çantada küçük bir kâğıt parçası da var. Katlanmış kâğıdı açıyorum. Tanımadığım bir el yazısıyla yazılmış tek bir sözcük:

Hatırla

II

Ertesi sabah Davida bana banyo yaptırıp giysilerimi giydirmeye gelmeden uyanıyorum. Dün geceki düşmemin sonucu olarak çenem hâlâ ağrıyor ve dizlerimde morluklar var. Bunlar haricinde iyiyim. Aslında iyiden de öte bir durumdayım; insanı kötürüm bırakan hafıza kaybı hissinden başka bir şeyler hissedebildiğim için sevinçliyim.

Thomas.

Bana hayatım boyunca ondan nefret etmek öğretilmiş olsa da aslında o... hoş biri gibi. Düşünceli. Duyarlı. Belki de hafızamı geri *kazanmasam* da onu sil baştan sevmeyi öğrenebilirim.

Kendimi yataktan dışarı attıktan sonra banyoda yüzüme su çarpıyorum. Neyse ki annemin nemli tenini ve babamın iri, kahverengi gözlerini almışım. Aynada dudaklarımı bürzerken az kalsın ölecek bir kız için oldukça iyi görüldüğümü teslim etmem gerektiğini düşünüyorum.

Çantamı bulup içinden çıkardığım madalyonumu ellerimde çeviriyorum. Madalyonun öyle olağandışı bir yanı yok gibi. Büyük bir kısmı pürüzsüz, girdap yaparak dönen küçük yivleri var. Klipsi yok. Tek parça bir zincire bağlı. Belki içi açılabilen bir madalyon bile değil, ortasından çizgi geçen bir kalp figürüdür.

Notu çıkarıp bir süre gözlerimi üzerine dikiyorum. Sonra madalyonu ve notu çantama geri koyup elbise dolabıma kilitliyorum. *Hatırla...*

Sonra TouchMe'mi alıp oturuyorum. Anne-babam aşırı dozda Stic kullandığımda dokunmatik bilgisayarımı benden almış olsalar da partiden önceki gece geri verdiler.

Ekranı kaydırarak e-postama ait çeşitli uygulamalar arasında geziniyorum. "Madalyon" sözcüğünü aratsam da hiçbir sonuç çıkmıyor. Ardından bana gelen mesajları tarihe göre sıralatıp en yenileri okumaya başlıyorum. Mezuniyetimi ve nişanlanmamı tebrik eden birkaç nottan başka bir şey yok. Ne Thomas ne Kiki ne de iki ay önce benimle birlikte mezun olan Florence Akademisi'ndeki kızlardan mesaj gelmiş. Cep telefonumda da hiç mesaj yok; hafızası neredeyse tamamen boş.

Kapım çalınıyor. Davida bu. Yumuşak, gri haliya gömülen ayaklarımı odanın öte yanına sürüyüp dokunmatik tablete basıyorum.

Kapı açılırken bana "İçeri gelebilir miyim?" diye soruyor.

"Tabii" deyip bilgisayarımı bırakıyorum. Davida'nın üzerinde her zamanki gibi baştan aşağı siyah üniforması var: Abartılı bir yakası olan uzun kollu bir bluz, paçaları güzelce cilalanmış, topuksuz ayakkabıların içine tıktırılmış bir şalvar pantolon ve ince, siyah eldivenler.

Eldivenler alametifarikası. On bir yaşından beri ellerinden çıkarmıyor. Büyüdüğü yetimhanede yemek yaparken geçirdiği trajik kazadan beri. Ellerini hiç görmesem de Kyle nasıl göründüklerini hayal eder, ödümü patlatırdı: *Neredeyse dirseklerine kadar uzanan yaralar; derisi mermer gibi sert ve parlak bir hal almış, elleri canavar elleri gibi.*

Davida "Erkencisin" diyor. Siyah saçı kusursuz bir topuz yapılmış. On yedi yaşında, benimle yaşıt Davida'nın kızların

sahip olmayı diledikleri bir yüzü var: İri, ela gözler; çıkık elmacık kemikleri; yüzünün alt yarısına hâkim, dolgun dudaklar. Kartal Yuvası'ndaki çoğu insanın aksine anne-babam mistikleri işe almaya yanaşmaz; evimizde çalışan Davida ve diğerleri hep alt tabakadan yoksul insanlar. "Magdalena kahve demliyor, istersen bir fincan getireyim."

Magdalena çoğu zaman anneme hizmet ediyor ve evdeki çalışanların içinde en koyu kahveyi yapıyor; kahvesi benim için fazla koyu. "Yo, teşekkürler, Davida."

Davida yatağımlı yapmaya giderken onu izliyorum. Eğilip bir eliyle ucunu tuttuğu yorganı eldivenli parmaklarıyla düzleştiriyor. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Son zamanlarda bu soruyu o kadar çok işittim ki artık ben de çılgılık atma isteği uyandırıyor. Ancak aynı soru Davida'dan geldiğinde bir rahatlama hissediyorum. Pratikte benim hizmetçim olsa da onunla aramızda asla resmi bir ilişki olmadı. Yaşıt olduğumuz için hızla kaynaştık. İki arkadaşız. Ebeveynim Davida işlerini aksatmadığı ve evdeki rolünü bildiği sürece yakınlaşmamıza ve beraber vakit geçirmemize ses etmediler. "Emin değilim. Fiziksel açıdan kendimi iyi hissetsem de, eh... biraz allak bulağım."

Davida gözlerini kısıp bana bakıyor. "Çenene ne oldu?"

Tam ona düşüşümden bahsedecekken sağ elindeki eldivenin yorganımın üzerinde kurum izleri bıraktığını fark ediyorum. İzleri o da görüyor ve silmeye çalışıyor.

Tuhaf. Davida birçok şey olsa da saf biri değildir. Bana söylemediği bir şey var. Ayrıca o tür kurum ancak tek bir yerden gelebilir. "Davida, Derinler'e mi gittin sen?"

Tam o anda annem içeri giriyor. "Günaydın, Aria" diyor. "Davida."

Davida sırtını düzleştiriyor. "Günaydın, Bayan Rose."

Annem “Aydın mı?” diye soruyor. Sesi bugün her zamankinden de cırlak. “Aria, beni hayal kırıklığına uğrattın. Foster’lar dün geceki tavrını fark etmeyecek kadar çok şampanya içtikleri için şanslıyız.”

“Ben mi? Ne yapmışım?”

“Balkona çıkıp insanları umursamadın.”

“Sadece birkaç dakikalığına...”

“Bu senin nişan partindi! Soğuk davranışlar sergiliysen insanlar evlenmek istemediğini düşünür.”

Ona “Ben sıcak davrandığımı sanıyordum” diyorum. “Fakat soğuk davranmışsam da... belki bunun nedeni hâlâ Thomas’ı anımsamamamdır. Size daha önce de söyledim bunu. Neden biraz utangaç davrandığımı anlamanız gerek.”

Annem yatağımın kenarına tüneyip dikkatle beni süzüyor. Durmadan konumumu hak ettiğimi, aileme ve siyasi hırslarımıza olan adanmışlığımı ispat etmekten yoruldum. Beklentileri asla tam anlamıyla karşılayamıyorum.

“Daha Thomas’ı tanımazken onunla nasıl evleneceğim?”

Annem umursamaz bir tavırla elini sallıyor. “Saçmalıyorsun Aria. Onu seviyorsun. Onunla gizlice Derinler’de buluştun, ailenin savunduğu değerlere ihanet edip babanın öfkesiyle yüzleşmeyi ve ailemizi çöküşe sürüklemeyi göze aldın. Bir zamanlar tutkuyla bağlandığın şeyleri şimdi aldığın kötü kararların bulandırması ne acı.”

Aniden utanıyorum. Thomas’a duyduğum sevgi güçlü olsa gerek. Derinler vahşi, karanlık bir yer. Oraya gitmek tehlikeli. Herhangi biri için bu riski göze alıp hayatımı tehlikeye atmış olamam.

Çekine çekine “Fakat, gerçekten, düğün tarihini bir ayıcık ileri çekmekte ne kötülük var?” diye soruyorum. “Belki o zamana dek hafızam geri gelir.”

Annemin dudakları geriliyor ve sonraki sözlerini ağır ağır

söylüyor. “Baban ve ben hafızanı geri kazanmana yardım etmek için mümkün olan her şeyi yaptık; uzmanlara danıştık, henüz satışa açılmamış tıbbi ürünler getirttik. Daha sadece iki hafta olduğunu biliyorum ama elimizden geleni yapıyoruz ve hislerinden fazlası tehlikede.”

İçimden iki haftanın o kadar da uzun bir süre olmadığını söylemek gelse de bunun bir önemi yok. Mesaj açık: Hatırlamamamın önemi yok. Her halükârda Thomas’la evleneceğim ve bu bana idam cezası gibi geliyor.

“Belki Thomas’la konuşursam, onunla biraz vakit geçirirsem...”

Annem “Onunla vakit geçirdin, Aria” diyor. “Dün gece.”

“Yalnız değildik! *Büyük* bir partiydi.” Thomas’la gizlice Derinler’e gittiysem ve bunu hazmettilerse neden şimdi onunla baş başa kalamıyorum?

“*Evlendiğinde...* Thomas’la istediğin kadar çok vakit geçirebilirsin. O zamana dek iyileşmeye odaklan.” Annem ellerini çırpıyor ve sert bakışının yerini neşeli bir gülümseme alıyor. “Yarın doktor randevun var, canım” derken sesi daha şefkatli bir anne gibi çıkıyor. “Ona hafıza kaybında henüz bir gerileme olmadığını mutlaka belirteceğiz. Hepimiz Thomas’ı anımsamanı istiyoruz.”

Beni alnımdan öpüp odadan ayrılıyor.

Ağlamamaya çalışıyorum. *Hatırlayacağım.*

Davida elini omzuma atıyor. “Gel” diyor. “Seni giydirelim.”

Kiki birkaç saat sonra beni öğle yemeğine götürmek için geliyor. Erkek kardeşimin kız arkadaşı Bennie Badino’yla buluştuktan sonra bir çöküş partisine gideceğiz.

Oturma odasındaki bir kanepeye sere serpe yayılmış olan Kyle “Size takılabilir miyim?” diye soruyor.

Mutfakta sabırsızlıkla bekleyen, dirseğinden Slagger marka bir çanta sarkan Kiki “Kesinlikle hayır” diyor. Üzerinde olgun mandalinaların renginde, diz hizasında bir etek var; derin V yakalı bej straplezi göğsünü sıkıca sarıyor. “Bu bir kızlar yemeği. Bizimle gelersen kızlar... artı bir oğlan yemeği olur.”

Kyle “Kıza dönüşebilirim” diyor. “Tek yapmam gereken sağduyusuzmuşum gibi davranıp durmadan nedensiz yere ağlamak.”

Eteğimi düzelterek “Gelmesinin benim açımdan bir sakıncası yok” diyorum. Kyle ve ben son zamanlarda birlikte pek de vakit geçirmemiştik. Yirmi yaşındaki Kyle yıl boyunca üniversitede olur, sadece yazları evde geçirirdi.

Kiki kollarını yukarı kaldırıyor. “Kadınların pahalı salatalara olan bağlarının kutsallığı kimsenin umurunda değil mi?” Ayağını yere vuruyor. “Olmaz!”

“İyi, iyi.” Kyle kanepeden kalkıp elini saçında gezdiriyor. Benim aksime, o açık tenli; açık yeşil gözleri, sarı saçları ve soluk bir cildi var. Florence Akademisi’ndeki kızların hemen hepsi ona bir dönem âşık olmuştu. “Danny’yi arayıp benimle yemek yiyip yemeyeceğini soracağım. Sonra da siz yanımıza gelip bize takılmak istediğinizde sizi reddedeceğiz. Sadece oğlanlar. Bakalım hoşunuza gidecek mi?”

Kiki “Gayet de hoşumuza gider” diyor. “Şimdi, kaldırın poponuzu. *Hemen* yola çıkmazsak Bennie’yle buluşmamıza geç kalacağız.” Alelacele Kyle’ın yanına gidip her iki yanağına birer öpücük konduruyor. “Avrupa’da böyle yapıyorlar” diyor. “Annem İtalya’dan yeni döndü. Orada tek yaptıkları iki yanaktan öpüp spaghetti yemek. Neyse, ciao!”

Binadan çıkıp bizim gökdelenimizi bir sonrakine bağlayan kemerli köprüden geçtik; sonra bir köprüden daha geçip en yakındaki hafif raylı sistem istasyonuna ulaştık. Kartal Yuvası’nın

her yerinde istasyonlar var. Hepsi de güneşten gelen sıcaklığı bloke etmeye yarayan yansıtıcı camdan inşa edilmiş.

Kiki'yle içeri giriyoruz; dışarının havasının aksine içerisi buz gibi.

“Haydi Aria. Kimilda!”

İstasyon girişi volta atan, istasyona giren vagonlardaki arkadaşlarını karşılayan veya sadece sıcaktan kaçmak isteyen insanların toplandığı geniş bir bekleme alanına açılıyor. İstasyonun bir yanında şehir merkezine giden, diğer yanında da şehir merkezinin dışına giden vagonların olduğu iki terminal var. Terminallerde insanlar kuyruk olmuş. Kuyruklar epey uzasa da hafif raylı sistem üzerinde işleyen vagonlar öyle hızlı gidiyor ki en fazla birkaç dakika bekleniyor.

Kuyruğa girmemizle ve Dördüncü Terminal'in üzerindeki ışık yanıp yolcuların geçebileceğine işaret ettiğinde Kiki “Beklemek...” diyor. “Asla *beklememek* kadar eğlenceli değil.”

Bir tren neredeyse göz açıp kapayana dek terminale giriyor.

İlerliyoruz. Kiki elini tarayıcıya bastırıyor. Yukarıdaki bir ekranda yanıp sönen bir yazı belirliyor:

CLAUDIA SHOBY

Ardından kapılar açılıyor ve Claudia vagona giriyor. Omzunun üzerinden “İsmimi öyle ışıklı görmeyi seviyorum” diyor.

Kapılar açık kalırken ben de taramamı gerçekleştiriyorum. Ben vagona girerken yukarıda ismim yanıp sönüyor.

ARIA ROSE

Kiki vagonun otomatik pilotuna “Çember” diye sesleniyor. Kendisini yumuşak minderli oturaklardan birine atıyor. Ben

de oturuyorum. Ray son derece düz olsa da –hareket ettiğimizi neredeyse hissetmiyoruz– bazen camdan dışarı bakıp yanımızdan hızla geçen şehre baktığımda midem bulanıyor.

Birkaç dakika sonra Çember'e varınca kapılar gezmekten keyif aldığımız, Batı Yakası'ndaki Elli Dokuzuncu Cadde'yi saran dükkânlara ve restoranlara açılıyor. Sıcak havayı dışarıda tutmak için her şey büyük bir cam kubbeyle örtülü; binalar, ayağınızın altında hareket eden, mistik enerjisiyle çalışan kaldırımları olan küçük köprülerle birbirlerine bağlanıyor.

Çocukken Kyle'la Çember'e gelip öylece dikilir, yürüyen kaldırımın üzerinde hiç hareket etmeden kubbenin içinde gezinirdik. Dükkânlara bakar, yiyecekleri koklardık; sadece çevremizdekileri izlemekle bile mutlu olurduk. Şu günlerde tek yaptığımız dairemize girip çıkarken selamlaşmaktan ibaret. Birbirimize mesaj attığımız bile yok.

Şimdi, Kiki'yle dükkânların yanından geçip dosdoğru American'a gidiyoruz; orası çöküş partisi için ideal bir yer. Tamamen camdan yapılmış, daire şeklindeki yemek salonundan dışarı bakınca panoramik bir Manhattan manzarası görülüyor; akşamları ise tek gördüğünüz simsiyah bir gök oluyor.

Tam içeri girecekken Kiki'ye dönüyorum. “Dün partiye gelen konuklardan birinde ışınlar yayan bir güneş dövmesi gördün mü?”

Beni çok da dikkatle dinlemeyen Kiki saçını düzelterek “Hım?” diyor.

“Bir oğlan... şey, bizim yaşlarımızda. Sanırım bileğinde bir dövme vardı. Öyle birini gördün mü?”

Kiki başını iki yana sallayarak “Hayır” diyor. “Fakat görmek isterdim. Söylediklerinden ateşli biri olduğunu anlıyorum.”

İçeri girmemizle bizi derhal karşılayıp sıranın en önüne götürüyorlar.

Dik, siyah saçlı genç bir adam olan mekân sahibi “Ah, Bayan Rose” diyor. “Sizi yeniden görmek ne hoş.”

“Seni de Robert.”

“Daha sık gelmelisiniz. Nişanlanmışsınız, tebrik ederim.” Bana gülümsüyor. “Görebilir miyim?”

Kiki “Neyi?” diye soruyor.

Robert “Tabii ki yüzüğü,” diye yanıt veriyor.

Çıplak ellerime bakıyorum. Nişan yüzüğü. Bir yüzüğüm olduğunu anımsamasam da... Bu bana oldukça önemli bir ayrıntı gibi geliyor. Annemin geçen gece yüzük takmamama ses çıkarmamasına şaşıyorum.

Neyse ki Kiki “Masamız hazır mı?” diye sorup konuyu değiştiriyor.

Robert eğilip “Beni izleyin,” diyor. “Diğer konuğunuz yerine geçti bile.”

Daha Bennie’yi görmeden sesini işitiyorum. “Bayanlar! Çok güzel olmuşsunuz!” Bennie uzun boylu, bacaklarının ucu bucağı belli değil. Siyah, omuzlarına dökülen saçları var. Ten rengi çocukken yediğim karamellerinkini andırıyor. Benden üç yaş büyük –Kyle’la yaşıt– ve geleneksel bir güzelliği olmasa da insanları çeken bir ışığı var. Arsızlığa varan ölçüde kendine güveniyor ve macerayı seviyor. Ayrıca müzik zevklerimiz örtüşüyor: O da benim gibi kırık kalplere dair şarkılar söyleyen erkek gruplarından hoşlanıyor. Erkek kardeşimin çıktığı kızlar içinde en sevdiğim o.

Kiki “Sağol, canım,” diyor. Sarılıp öpüştükten sonra oturuyoruz. “Kendimi yolunmuş tavuk gibi hissediyorum” diye konuşmasını sürdürüyor. “Bu sabah bir dermatologa gidip gözenek vuruşu yaptırdım.”

İki garson –Derinler’den iki hizmetkâr– derhal gelip bardaklarımıza su dolduruyor. Davranış kuralları bize onlarla

konuşmamamızı şart koşuyor. Çocukken Derinler’de yaşayanların bize hizmet etmesinden dolayı suçluluk duyardım. On yaşındayken bir garsona teşekkür ettiğimi hatırlıyorum; niha-yetinde ikimiz de annemden tokat yemiştik. O zamandan beri de bir daha aynı şeyi yapmaya cesaret edemedim.

Bennie kuşkucu bir sesle “Gözenek vuruşu mu?” diye soruyor. “Hiç duymadım.”

“Ben de,” diyorum.

“Hiç şaşırmadım.” Kiki birilerinin gizlice bizi dinlediğinden şüphe eder gibi odaya göz gezdiriyor. “Çok deneysel çalışıyorlar. Pekâlâ, işlem sırasında düşüp ölebilirdim.” Elini masaya vuruyor. “İşte güzelliğ için ödediğimiz bedel, kızlar!”

Bennie öne doğru eğilip “İyi de ne bu?” diye soruyor.

Kiki başını iki yana sallıyor. “Kusura bakma, Bennie. Seni severim ama boşboğazsın. Sır tutamıyorsun. Ben sana gözenek vuruşunun ne olduğunu bir söylesem bütün kartal Yuvası öğrenir ve o zaman herkes benim gibi güzel görünür ve erkek arkadaş bulma şansımı kaybederim. E, o zaman da gözenek vuruşu yaptırmamın bir anlamı kalmaz.”

Bennie “Hey!” diyor. “Bu lafın gücüme gitti. Ben... boşboğaz değilim.”

Kiki “Öyle boşboğazsın ki ağızının içine bağırsam yankı yapar,” diyor.

Bennie bir hayret nıdası çıkarıyor. “Sen var ya...”

“Bayanlar” diye araya giriyorum. “Ne yiyeceksiniz bakalım?” Başımı eğiyorum; her masada bir menü ekranı ve sipariş vermek için dokunmatik bir klavye var. Hemen kendime bir tavuklu salata seğıyorum ve Bennie ne seğıeceğini düşünürken konuyu değıştirmek için Kiki’ye nişan yüzüğüme ne olduğunu soruyorum.

Bana “İçine yazı yazılıyor,” diyor. “Thomas geğen gece bahsetmişti. Kimse sana bir şey söylemedi mi?”

“Yo, hayır. Fakat bu akla yatkın.” Rahatlıyorum. Basit bir yanıt.

Kiki “İkinizin çıktığından haberim olsa sana bunu daha önce söylerdim” diyor. “Fakat sen sırların kadınısın.” Sesinde hayal kırıklığı var. Thomas’la olan ilişkiyi ondan gizli tuttuğum için bana kızgın ve hayal kırıklığını anlıyorum.

“Üzgünüm, Kiki. *Neden* sana söylemediğimi anımsasam... eh, sana söylerdim. Fakat anımsamıyorum. Bana kızma, olmaz mı?”

İç çekip dokunmatik ekranı kaydıran Kiki öğle yemeğini sipariş ediyor. “İyi, neyse ne. Karnım aç. Kalamar mı alsam? Kalamar güzel olur mu ki?” Başparmağıyla ekrana basıyor. “Sannırım en iyisi yiyip görmek!”

Konu nişan yüzüğümünden açılınca aklıma bir başka ziynet eşyası geliyor: Madalyon. Belki de Kiki madalyonla ilgili bir şeyler de biliyordur. Onunla göz göze geliyorum. “Thomas benim için bir madalyon satın almış mıydı?”

“Bugün sende de sorularında da bir tuhaflık var. Bilmem. Belki de almıştır.”

“Düşün” diyorum. “Bennie, sen beni madalyon takarken gördün mü hiç? Şöyle eskice, kalp şeklinde bir şey? Antika bir şey?”

Bennie başını iki yana sallıyor.

Kiki “Thomas’ın sana bir sürü hediye aldığından şüphem yok,” diyor. “Eski bir madalyonu neden bu kadar önemsiyorsun?”

Bir şeyleri çok da açık etmeden nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum. Gizemli madalyon, esrarengiz not... Bunlar şüphesiz bir bilmedenin parçaları ama bu parçaları nasıl bir araya getirebileceğimi hiç bilmiyorum.

“Boş ver” diye yanıt veriyorum. “Merak işte.”

Yemeklerimiz hemen geliyor ve üçümüz en iyi becerdiğimiz işe koyuluyoruz: Yemek yiyip dedikodu yapmak. Bennie

partinin çoğunu üst katta Kyle'ın kollarında geçirdiğinden o gece olanları merak ediyor. Kyle gibi o da tüm Rose yanlışlarının okuduğu West Üniversitesi'nde üçüncü sınıf öğrencisi. Kiki ve beni de üniversiteye kabul ettiler. Genellikle Kartal Yuvası sakinleri liseyi bitirip üniversiteye kaydolmadan önce bir yıl dünyayı gezer.

Ben ise bir eş olacağım.

Bu gerçek bir yana, sohbetimiz beni rahatlatıyor ve bende bir aşinalık hissi uyandırıyor; tıpkı aşırı doz tecrübemden önce olduğu gibi. Bundan dolayı da minnettarım.

Sonra vakit geliyor.

Tabaklarımızı bir kenara itip diğer insanların yanında dikiliyoruz. Ardından yemek alanının iplerle ayrılmış olan karşı yakasına götürülüyoruz. İnsanlar pencerelerin dibinde yerlerini alırken hizmetçiler şampanya kadehleri dağıtıyor.

Çöküş partisi başlamak üzere.

Küresel ısınmadan ve Manhattan'ın alçak bölgelerini basan sudan dolayı şehrin temelleri aşınıyor. Her yıl suyun yerin altında oluşturduğu –gökdelenerin üzerinde yükseldiği çimentoya, toprağa ve kalan her şeye verdiği– hasardan dolayı belli binaların emniyetsiz olduğuna karar veriliyor. Mimlenen binalar terk ediliyor ve yıkım uzmanlarından kurulu bir ekip insanların zarar görmemesi için enkazın dümdüz aşağı doğru çökmesini sağlıyor. Başta bu tür olaylar Kartal Yuvası sakinlerini korkutsa da artık yıkımlar kutlanıyor.

Yıkımları izlemek neredeyse güzel bir deneyim: Aniden bir gökdelenin köşesi çöküyor ve bina pes bir metal gacırtısıyla büzülüyor; basıncın etkisiyle duvarlar ve zeminler şekil değiştirirken pencereler kırılıyor. Ardından bina bir akordeon gibi katlanıyor ve üst katlar aşağıdaki sularla buluşuyor.

Bir çöküş partisinden önce binadaki herkes güvenli bir yere

naklediliyor; yine de bu her zaman böyle olmayabiliyor. Bazen çöküş aniden gerçekleşir. İşçiler aceleyle içeri girip cankurtaranlar katları boşaltırken binayı desteklemeye çalışırlar.

Her zaman da vaktinde yetişemezler.

Bugün kaybettiğimiz bina yüzyıldan fazla bir zamandır ayakta olan, ön cephesi aynalı, yüksek, siyah bir gökdelen.

“Bina tamamen çöktüğünde sizce ne oluyor?” diye soruyorum.

Kiki gözlerini deviriyor. “Okyanusa gidiyor, şapşal.”

“Onu kastetmiyorum.” Restorana göz gezdiriyorum. İnsanlar çene çalarak partinin başlamasını bekliyor. Bir çöküşe aşğıdan şahit olmak, gökten granit ve cam yağın bir dünyada yaşamak acaba nasıl bir şey?

Bennie “E, ne kastediyorsun o zaman?” diye soruyor.

Bir saniye durup düşünüyorum. “Böyle yüksekten bakarken her şey ne de kusursuz olup bitiyor. Derinler’de olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. İşler... karıştığında.”

Kiki “Kimin umurunda?” deyip yanımızdan üç kız geçerken omuz silkiyor. “Hey, bu Gretchen Monasty değil mi?”

Bennie “Onun burada ne işi var?” diye tıslıyor. “Kendi tarafında kalması gerekiyordu.”

Şaşıyorum. Gretchen Monasty, ailesi Foster’ların ateşli destekçileri. Güzel, yani bence... İpek gibi, kahverengi saçları; badem gözleri ve sivri uçlu bir burnu var. Bir sürü dedikodu blogunda fotoğraflarını gördüm; epey sosyetik biri. Burada olmasına şaşırsam da belli ki Thomas’la evleneceğimiz için Manhattan’ı Doğı ve Batı diye ikiye ayıran onlarca yıllık sınırların artık bir önemi kalmamış.

“Sakin ol” diyorum. “Büyütülecek bir mesele değil.”

Yine de bir açıdan önemli bir mesele.

Bir zil çalıyor. Herkes susarken Kiki, Bennie ve kalabalığın geri kalanı pencereden yıkılmak üzere olan binaya bakıyorlar.

Öte yandan, ben gözlerimi Gretchen'dan ayıramıyorum. Bu sabah annemin söyledikleri aklıma gelince bir Rose kızının ne yapması gerektiği zihnimde şekilleniyor.

"Affedersin..." Kiki'nin yanından eğilip elimi uzatıyorum. "Tanışmamış olsak da bir merhaba demek istedim. Bunlar arkadaşlarım Bennie Badino ve Kiki Shoby." Elimden geldiğince samimi bir şekilde gülümsüyorum. "Ben de Aria Rose."

Gretchen'in yanında dikilen kızlardan biri –tel tel saçları ve uysal bakışları olan– öne doğru eğilip "Kim olduğunu biliyoruz," diyor.

Ardından Gretchen'in diğer arkadaşı onun sözünü tamamlıyor: "Ve işin aslı, hiç de etkilenmedik. Sen de bazı şeylerin oldukları gibi kalması gerektiğini düşünmüyor musun? Yani ayrı... Ailem senin aileden hoşlanmıyorsa bunun bir nedeni var."

Zil tekrar çalıyor ve binanın üst kısmı ıslak kâğıttan yapılmış gibi içe doğru katlanıyor. Restoranın içinde olsak da gürültü müthiş; metal ve taşın şiddetli gıcirtısı, bükülme ve sürtünme sesleri, birbiri üzerine düşerken su altında çarpışan ağır kayalar gibi titreşen gümbürtüler çıkaran katlar.

Gülümsemem siliniyor. "Affedersin?"

Önümüzde ufalanan molozlardan, az önce binanın olduğu yerden dalga dalga yükselen tozlardan oluşan bir bulut var. Duman dağıldığında binanın yerinde yeller esiyor. Geride kalan sadece ufuk çizgisinde, eksik bir dişi andıran bir boşluk.

Gretchen'in arkadaşının mazur görülemeyecek davranışından dolayı özür dilemesini bekliyorum. Bunu yapacağına bana tiksintiyle bakıyor. "Thomas senin hakkında yanılmamış."

Gretchen beni zayıf noktamdan vurmuştu: Anımsayamadığım nişanlım.

Yüzü pancar gibi kızaran Kiki söylenmeye başlıyor. "Ben. Hiç. Asla..." diyor, "bu dönen gezegende geçirdiğim on yedi yıl

boyunca bu kadar gudubet kızlardan böylesi bir kabalık görmedim. Epey cüretlisin.” Parmağını Gretchen’in yüzüne doğru sallayıp “Epey,” diyor. Sonra bana dönüyor. “Gidelim Aria.”

Tüm bu olanlar boyunca sessiz kalan Bennie dizi dizi insanları iterek kendine yol açan Kiki’nin peşinden gidiyor. Gözlerim Gretchen’in kocaman açılmış ağzında, ben de ikisini izliyorum. Bu arada bina tamamen çökmüş. Etrafımdaki herkes bir şeyin öyle hızla yok olmasını coşkuyla karşılayarak delicesine alkış tutuyor. Bir şeylerin geri gelmesini dileyen tek kişi ben miyim?

O akşamın ilerleyen saatlerinde yatak odamın pencerelerinden dışarı bakıyorum. Dışarısı karanlık ve şehir ışıkları mücevhherler gibi parıldıyor. Gök gece yarısı mavisi ve yer yer dumansı bulut demetleriyle kaplı. Ayın belli belirsiz ışığı yakınlardaki köprülerin ve terminallerin gümüşü ağlarından yansıyor.

Uyuyamayacağımı biliyorum. Gretchen Monast’yı, sesindeki o kendini beğenmiş tonu aklımdan çıkaramıyorum: *Thomas senin hakkında yanılmamış.*

Ne hakkında? Aşırı dozda uyuşturucu almamdan mı yoksa başka bir şeyden mi bahsediyordu?

Madalyon. Not. Belki de Thomas bana faydası dokunabilecek, bana kendisinin veya benim ebeveynimin yanında söyleyemediği bir şeyler biliyordur.

Bunu ona sormam gerek. Onu aramak için TouchMe’mi elim alsam da numarasını bilmediğimi fark ediyorum. Tuhaf. Tabii annem ve babam onun numarasını bulmasınlar diye numarayı bilgisayarıma kaydetmemiş olabilirim. Durup biraz düşünüyorum. Thomas’ın numarasının arkadaşlarımdan birinde olması da mümkün değil. Ayrıca –ben ve ailem gibi– onun da numarasının rehberde kayıtlı olmadığından şüphem yok.

Hayal kırıklığımdan dolayı içimden saçımı çekiştirmek veya çığlık atmak geliyor. Fakat bunların hiçbirisi sorunumu çözmez veya hafızamı geri getirmez.

Yüzeysel düşünüldüğünde basit bir öyküm var. Âşık oldum. Bir uyuşturucu kullandım. Uyuşturucuya kötü tepki verdim ve şimdi geçici hafıza kaybı yaşıyorum.

Fakat etraflıca düşünüldüğünde... Anlamsız gelen birçok nokta yanıtlanması gereken birçok soru var. Bunların çoğu da Thomas'la ilgili.

Sessizce kulak kesilsem de dairemde tek bir ses yok. Saat gece on buçuğu henüz geçmiş; annem ve babam uyumuş, hizmetçiler de uyumaya gitmiş olmalı. Dışarıya, yıldızsız göğe bakıyorum. Şehrin öte yanındaki Doğu Yakası'ndaki nişanlım muhtemelen yatak odasındadır; pekâlâ elinde geçmişimin üzerindeki kilidi açabilecek bazı ipuçları olabilir.

Yanıtın basit olduğunu fark ediyorum: Gidip onu bulmam gerek.

III

Kaçmak kolay değil.

Basit bir ayrıntı: Kartal Yuvası'ndaki her kapıya yerleştirilmiş olan dokunmatik tarayıcılar bir güvenlik şebekesine bağlıdır. Bu şebekenin batı yakasını babamın güvenlik ekibi denetler. Sistem her bireyin yerini belirler ve yüksek mertebeden kişiler –ben dâhil– bir yerden diğerine gittiklerinde merkezdeki operatörlerin bundan haberi olur.

Şebeke dikkatle izlendiğinden Kartal Yuvası'nda yanımda korumalar olmadan gezinebiliyorum. Küçükken korumalarım olsa da on altı yaşına bastığımda babam bana özgürlüğümü bahşetti. En azından sürekli izlenirken sahip olabileceğiniz özgürlük neyse onu.

Babam bana “Gerçek bir Rose başının çaresine bakabilir” derdi. Yine de gizlice Thomas'la buluşmaya başladığımda bu sözlerinden pişmanlık duyduğuna eminim. Artık ne zaman görüşmüşsek...

Kazadan önce Kyle bana mutfağımızdaki arka asansörün parmak izi gerektirmeden –bana verdiği bir şifreyle– çalıştığını ve dosdoğru binanın zemin katının aşağısına gittiğini çılatmıştı. Babam ve arkadaşları bu asansörü kanunsuz faaliyetleri-

ni Şebeke tarafından izlenmeden gerçekleştirmek istediklerinde kullanırlar.

Bugün ben de aynı şeyi yapmak istiyorum.

Üzerimde Davida'nın bana geçen yıl doğum günümde hediye ettiği pelerinle ağır ağır merdivenlerden geçip dairemizin ana katına oradan da arka asansörüne ulaşıyorum. Kapı kapanırken nefesimi tutuyorum.

Kapı açıldığında fazlaca ışıktandırıldığından tekinsiz bir görüntüsü olan bir odaya giriyorum; burası servis elemanlarının girişi yeri. Dışarıya uzanan siyah bir yol da olmasa zemin tamamen gümüşi. Etrafta görünmeyen sensörler veya gizli kameralar olmamasını dileyerek ağır adımlarla yürüyorum. Her an bir alarmin çalmasını veya korumaların içeri dahi beni durdurmasını bekliyorum.

Kimsenin geldiği yok.

Dışarıya çıkınca daha yaşadığımız binayı komşu binaya bağlayan köprüye varmadan terlemeye başlıyorum. Gölgelere gizlenerek hızlı adımlarla hafif raylı sistem istasyonunun yanından geçiyorum. İstasyonun cam tavanı siyah-mavi göğe doğru parlıyor. Trene binemem. Yolcuların kim oldukları belirleniyor. Bunun yerine babam nerede olduğumu haber almasın diye Doğu Yakası'na uzun yoldan gitmem gerek.

Birkaç blok ötede bir İniş Noktası var. Hafif raylı trenler sadece Kartal Yuvası'na hizmet veriyor; İN'lere ise Derinler'e giden asansörler denebilir. Derinler'de yaşayanlar ve Kartal Yuvası'nda çalışan mistikler hariç, kimse İN'lere binmez. Zorunlu kalmadıkça kim, neden aşağıya, kanal seviyesine insin ki?

Fakat bu züppece düşünce lehime kullanabileceğim bir şey; İN'lerde parmak iziyle kimlik tespiti teknolojisinin eski bir versiyonu var; yavaş, demode teknoloji Kartal Yuvası'ndaki yeni

yazılımla uyumsuz. Dolayısıyla birisinin yerimi belirlemesi pek de olası değil.

Elimi tarayıcıya koymamla geçiş izni alıyorum.

İN'in içi hayal ettiğimden de pis. Neyse ki ben içeriyi dikkatle inceleme fırsatı bulamadan inişe geçiyoruz.

Hayatım boyunca Manhattan'da yaşamış olsam da daha önce Derinler'e sadece bir kez, Florence Akademisi'nin düzenlediği, dikkatle gözlenen bir okul gezisiyle gittim. Berbat kokuyu; evsiz, karınlarını doyuracak yiyecekleri olmayan insanları anımsıyorum. Herkes, her şey pis ve nahoştı. Bize Derinler'in cebimizdekiler için bizi öldürebilecek insanlarla dolu olduğu söylenmişti.

İN'den çıkarken Derinler'in tam da anımsadığım gibi olduğunu fark ediyorum: Yapış yapış bir sıcak; gürültülü ve tehlikeli bir çevre. Su binaların temellerini usulca yalıyor; yükseltilmiş kaldırımlarda yürürken kulağıma sürekli aynı sesler geliyor. Ufalanmaya yüz tutmuş kumtaşı evlerin ve bir dizi dükkânın yanından geçiyorum; pencereleri o kadar kirli ki yansımamı görmüyorum. Burada her şey daha kara. Nereye gittiğimi bilmesem de şüphe çekmemek için elimden geleni yapıyorum. İnsanlar yanımdan akın akın geçiyor; sokakları dolduran sıcak kanal suyundan yükselen sis yüzünden suratları seçilmiyor.

Boğucu havada tuzlu suyun tadını bile alabiliyorum. Varlığıma kayıtsız insanlar yüksek sesle konuşarak yanımdan geçiyor. Tüm bunların yadsınamaz bir heyecanı var. Gecenin bir yarısı olmamam gereken bir yerde olmam, gerçek hayatlar süren gerçek insanları onlar tarafından fark edilmeden görmem.

Bu insanların arasına karışmak bende hoş bir his uyandırıyor.

Kambur, saçları tiftik tiftik olmuş bir kadın bana yaklaşıyor.

“Birkaç peni verir misin, bayan?” Cebimden bozuk paralar çıkarıp kırıksık avucuna bırakıyorum.

Elimde gerçek para olması tuhaf bir his. Kartal Yuvası’nda tüm ödemeler parmak taramasıyla yapılır ve doğrudan bankadan tahsil edilir. Neyse ki hazırlıklı geldim; evden çıkmadan önce yıllar boyunca gizlice biriktirdiğim bozuk paraları yanıma aldım.

Eski caddenin suların içinde yükseldiği, üzerinde yürünebilecek, hafif bir tepeye ulaşıyorum. Siyah bir çöp torbasının üzerinden atlayıp kaldırıma geçtikten sonra gondolcuların kayıklarında sigara içip sabırla müşterilerini bekledikleri suyun kenarına geçiyorum.

Yıllar önce devlet kanallara motorlu gondollar getirdi. Derinler’de çoğu kişi bir yerden diğerine gondolcuların işlettiği bu kayıklarla gidiyor. Doğu Yakası’na geçtiğimde bir İN’e binip Thomas’ın evine gitmenin bir yolunu bulacağım. Thomas’ın telefonunu bilmesem de Foster Rezidansı’nın adresini herkes bilir.

Oraya vardığımda karşılaşacağım asıl sorun Thomas’a ne söyleyeceğim olacak. “Neden Gretchen’la benim hakkımda konuştun?” desem suçlayıcı bir soru olur. Öte yandan “Bana olanlara dair bildiğin her şeyi anlat” demek de çok talepkâr kaçır... Bu işi en doğru şekilde yapmam gerek.

Peki Thomas bir şeyler biliyorsa ve beni seviyorsa neden bana yardım *etmesin* ki?

Benim yaşlarımda birkaç kız gülerek ve bağırarak yanımdan geçiyor. Üzerlerinde sade; gri, kirli beyaz ve soluk lacivert giysiler var. Tenlerinin sağlıklı rengine bakılırsa mistik değiller de Derinler’de yaşayan alt sınıfa mensuplar. Onlar New York şehrinin yoksulları ve ezilmişleri; anne-babamın daha düne kadar oylarını önemsemediği fakat artık Violet Brooks sayesinde kaybetmekten korktuğu milyonlar.

İçlerinden birisi bir gondolcuya “Kaç para?” diye soruyor.
“Nereye gidiyorsun?”

Kız “Doğuya,” diye yanıt veriyor. “Parka.” Gondolcu elini kaldırıp beş parmağını gösteriyor. Kızlar kayığa atlıyor.

Bir gondolcuya el ettikten sonra dikkatlice kırık kaldırım-
da ilerliyorum. Suya düşmemeye özen göstererek kayıklardan
birine çıkıp oturuyorum. Tenim sanki kaynayacak; hava çok
sıcak. Tüm giysilerimi çıkarmak istesem de tanınmaktan ve
rapor edilmekten korkuyorum.

“Nereye, hanımefendi?” Gondolcu gençten biri –benden an-
cak birkaç yaş büyük– yüzü sevimli, kızıl saçları dağınık.

Kız gibi ben de “Doğuya” diyorum. “Yetmiş Yedinci Cadde’ye
ve Park’a doğru.”

Başını sallayıp gondolun motorunu çalıştırıyor. Kayığın
kürekleri yok; sadece küçük bir elektronik dümeni var. İleri-
mizdeki gondolları geride bırakmamız biraz zaman alsa da bir
süre sonra kanallarda süratle ilerlemeye, Derinler’de dolanma-
ya başlıyoruz. Yan taraftan başımı uzatıp bulanık suya bakıyo-
rum. Görüntü hiç de iç açıcı değil; ekşi bir koku yayan, kirli
yeşile kaçan bir kahverengi.

Kanallarda ilerlerken motor sesimize gürültüler karışıyor;
kahkahalar, müzik ve bağırışlar beni başta korkutsa da bir süre
sonra seslerin sokakta oyun oynayan iki oğlandan geldiğini
fark ediyorum.

Gondolcu kıkırdayarak “Çocuklar” diyor. “Bir an olsun ses-
siz durmazlar.”

Motorun uğultusundan onu güçbela duyuyorum. Gondolcu
hoş, genç biri.

Bir köşeden dönüyoruz ve binaların arasındaki suyla dolu
kanyonlar aniden uçsuz bucaksız, mavi-siyah bir göğe açılıyor.
Muhteşem Blok. Burayı uzun zaman önceki bir okul gezisinden

anımsıyorum. Burası kayıtlı mistiklerin yaşamaya zorlandığı bölge. Aslında blok muhteşem falan da değil; viran binaların iskambil kâğıtları gibi üst üste bindiği, taş duvarla çevrili blok karanlık ve kasvetli.

Yıllar önce buraya Central Park denirmiş. Buranın yemyeşil olduğu zamanlarda çekilen bir sürü fotoğraf gördüm. İnsanlar şehrin keşmekeşinden kaçıp oyunlar oynamak ve piknik yapmak için Manhattan'ın her köşesinden buraya gelirmiş. Fakat bunlar küresel ısınmadan, denizlerin yükselip parkı on metre derinliğinde kirli suların altında bırakmadan önceymiş. Mistikler için bir zorunlu yaşam alanına dönüştürülüp etrafı duvarlarla çevrilmeden önce. Suyun üzerinde kalan kısımlar son derece iç karartıcı olsa da bölgeyi çevreleyen yüksek taş duvarlar ve küflü görünen kapılar sayesinde şehrin geri kalanının gözüne görünmüyor.

Açık bir ayrım var: Mistikler Blok'ta, kalan herkes de dışarıda yaşıyor.

Blok'u geçmemizin ardından önümüzde yeniden binalar yükseliyor ve birkaç sokağı daha arkamızda bıraktıktan sonra gondolcu kayığı yükseltilmiş bir kaldırıma yanaştırıyor. Halatını bir direğe bağladığı kayığı kaldırıma nazikçe oturacak şekilde karaya çekiyor.

Gondolcu "Geldik, hanımefendi," diyor. Ona bozuk paralar uzatıyorum ve yerimden kalkmama yardım ediyor.

Gece iyice çöküyor; mistik enerjiyle çalışan kulelerden yayılan yumuşak alacakaranlık parlaklığı da olmasa etraf büsbütün karanlık olacak. Yüzüm zor seçilsin diye gölgelerin arasında ilerliyorum. Derinler'de yaşayanlar Rose ve Foster ailelerinden nefret eder. Ölsün çoğu mutlu olur.

Şehrin Foster'lar yakasında, insanlar sular yükseldikçe dik setlere çevrilen tuhaf kaldırımlarda yürüyor. Fakat belediye ta-

rafından değil vatandaşlarca inşa edilen bu derme çatma kaldırımlarda yürümek oldukça zor.

Park Avenue'ya varınca İN terminalinin kanalın öteki tarafında olduğunu fark ediyorum. Fakat az ötede kullanılabilecek durumda bir üstgeçit var. Yukarıya bakınca parlak kuleleri görüyorum: Foster Rezidansı. Tam üstgeçidin basamaklarından çıkacakken bir grup serseri genç yolumu kesiyor.

İçlerinden dördü oğlan. Hepsi de geniş omuzlu ve cüsseli olan oğlanların üzerlerinde gri ve siyah giysiler var. Yanlarında dikilen iki kız yıkık dökük, metruk bir binanın gölgesinde durduklarından zor seçiliyor. Günlerdir ağızlarına bir lokma koymamışlar gibi hepsinin yüzleri soluk ve yanakları çökük, tenleri sanki balmumuyla kaplı.

Başlarının üzerindeki tentede BROWERS yazıyor. Bir zamanlar vitrin olduğu belli olan çatlak cama bakarak karşımdaki yapının bir mağaza olduğunu çıkarıyorum.

Oğlanların en uzununu; küf rengi saçları, donuk gözleri olanı pis pis sırtıyor. “Neye bakıyorsun öyle?” O önden yaklaşıırken diğer oğlanlar bana arkadan yaklaşıyor. Kızlar gözlerini dikmekle yetiniyor.

Bir başka oğlan “Dilsiz misin?” diye soruyor. Hepsi de gülmeye başlıyor. Aklıma bir kez daha Derinler'deki ahalinin benim ve ailemin ölümümüze nasıl da sevinecekleri gelince ellerim titriyor. Sesime nazik bir ton vermeye çalışarak “İzninizle yoluma gitmek istiyorum” diyorum. Hemen de nazik olmakla hata ettiğimi anlıyorum. *Nezakat Kartal Yuvası* insanların ele veren bir özellik.

Uzun boylu oğlan tiz bir sesle “Yoluna gitmek mi?” Nahoş bir kahkaha atıyor. “Neden buradasın. Stic için mi?” Cebinden parlak yeşil haplarla dolu, küçük bir şişe çıkarıyor. “İyi mal. Sözüm söz. İki tanesi elliye.”

Stic. Bir yanım hapları merak ediyor. Yakından neye benzediklerini görmek istiyorum; belki hafızamı kazanmama faydası olabilir. Fakat bu oğlanlara güvenmiyorum.

“Hayır” diye yanıt veriyorum. Boş ver nezakete. Sesime sert bir ton vermem gerek. “Şimdi, bırakın geçeyim.”

Oğlanlardan biri sağa doğru hareketleniyor. Tam da yanlarından geçmeye yeltendiğinde yakınlardaki bir kulenin enerji yaymasıyla pelerininin kapüşonu başımdan çıkıyor. Işık yüzümü aydınlatırken iki kız hayrete düşüyor.

Kızlardan biri “Aria Rose!” diyor.

Diğeri “Acayip bir şey bu,” diye fısıldıyor. “İnanılmaz.”

Kapüşonumu başıma geçirip “Hayır, yanıyorsunuz,” diyorum.

Kız “Seni nerede görsem tanırım” diyor. Oğlanlardan birine sesleniyor. “Darko!”

Merdivenlerden çıkmaya başlıyorum ama artık çok geç; biri peşimden koşuyor. Bir el pelerinimi çekip çıkarırken oğlanlar etrafımı sarıyor.

Darko denen ufak tefek oğlan “Bakın burada ne varmış,” diyor. Uzun boylu oğlanı dirseğiyle dürtüp sırtıyor. “Yatma vaktin gelmedi mi tatlım? Babacık senin aşağıya geldiğini biliyor mu?”

Pelerinine uzanmaya çalışsam da uzun boylu oğlan pelerini kızlardan birine atıyor. Kız ciyaklayarak pelerini omzuna atıyor. Diğer kıza “Ay, bana baksana,” diyor. “Ben Aria Rose’um. Üzerimdeki süslü giysilerle ne de göz alıcıyım, değil mi?”

Diğer kız pelerini arkadaşının elinden kapıp “Müsaadenle,” diyor. “Oh la la! Ben Aria Rose’um. Çok güzelim. Çok önemliyim. Falanım feşmekânım.”

Hepsi gülüyor. İstifimi bozmamaya çalışsam da içimdeki ses avazı çıktığı kadar az sonra kötü şeylerin olacağını haykırıyor. “Çok komik,” diyorum. “Şimdi geçmeme izin verecek

misiniz? Geciktim. Biri... İnsanlar beni bekliyor. Yakında beni aramaya çıkarlar.”

Darko dişlerini göstererek “İnsanlar mı?” diye soruyor. “Nişanlın gibi mi mesela? Sıçan nedir bilir misin sen? Sıçanların nasıl hayvanlar olduklarını?”

Uzun boylu oğlan beni bileğimden kavıyor. “Anne-babamın metelihsiz olmasının nedeni sizin aileleriniz. Yiyecek bulamamamızın da.” Gümleğinin içinden uzun, gümüş rengi bir şey çıkartıyor. “Karnın aç olduğı için acıdan kıvrandığın oldu mu hiç? Bunun ne kadar acı verdiğini bilir misin?”

Kaçmaya çalışsam da diğer oğlanlardan ikisi beni sıkıca tutuyor. Uzun boylu oğlan ağır hareketlerle kolumu ters çeviriyor. Ağzı tırtıklı metali dirseğim ve bileğim arasındaki pembe tenimin üzerinde gezdirirken kenarını bir damarımın tepesinde döndürüyor. Şimdi titriyorum.

“Lütfen,” diyorum.

Oğlan dolgun, ıslak dudaklarını yalıyor. “Lütfen ne?”

“Lütfen canımı yakma.”

Oğlan yüzünde neredeyse hayrete varan bir ifadeyle başını yana yatırıyor. Ardından metali koluma saplıyor.

Kolumdan aşağı akan kanın avucumda birikmesini izlerken haykırıyorum.

Oğlan metali geri çekip ışığa tutuyor. Akan kanımın kenarları siyah gözücüyor. Oğlan gülerek “Aman!” diyor. “Sanırım elim kaydı.”

Gözlerimi kapatıp acının geçmesini diliyorum. Burada öleceğim. Aptallığımın bedelini canımla ödeyeceğim.

Aniden esen bir rüzgâr yanaklarıma çarpıyor.

Gözlerimi açmamla farklı bir manzarayla karşılaşıyorum.

Beni bıçaklayan uzun boylu oğlan yere yığılırken kollarımdaki baskı kayboluyor. Yeşil bir ışın vızıldayarak yanımdan ge-

çiyor. Işın demeti yarım metre uzunluğunda ve genişliği ancak parmak uçlarım kadar. Işık vınlayarak havayı yararken kulaklarım bir cınlama sesiyle doluyor.

Ardından ilkinin tıpatıp aynı, ikinci bir ışın görüyorum. Işının büyük bir güçle bir başka oğlanın, küf rengi gözleri olanın boynuna inmesiyle oğlan geriye doğru uçup kaldırımı yığılıyor.

O an ışınların bir oğlandan çıktığını fark ediyorum. Bir tür mistik enerji olmalı; bunun anlamı da kaynaklarının asi bir mistik olduğu. Devlet tarafından kayda alınmayı reddeden, yasalara karşı gelerek güçlerinden vazgeçmeyen biri.

Kızlar arkalarına dönüp kaçıyor; ayakkabılarının kaldırımı döverken çıkardığı sesleri işitiyorum. Ardından kulağıma mistiğin ışınlarının vızıltısı geliyor; ışınlar kör edici, yeşil bir ışık yayıyor. Mistik etrafımda dönüp bedenini siper ederek beni yere düşürdüğü bıçağı alıp rastgele sallayan Darko'dan koruyor.

Darko "Ucube gibi değil, erkek gibi dövüş!" diye bağıyor.

Mistik sadece gülüp kollarını uzatıyor. İki elinin beşer parmağından çıkan ve birleşip dipten uca doğru inceleyerek elinde ışıktan kılıçlar tutuyormuş gibi kalın birer ışın oluşturan ışık demetleri göğe doğru yükseliyor. Gök bir parlayıp bir sönerken Darko'nun, diğer oğlanın ve binalardan ibaret cansız seyircilerimizin üzerine yeşilimsi bir ışık vuruyor.

Büyülenmiş gibiyim. Neredeyse kolumun kanadığını bile unutacağım. Sahne öyle muhteşem ki Darko bile bıçağını sallamayı bırakıp göğe bakıyor.

İşte tam da o anda mistik saldırıya geçiyor.

Bir anda ışınları gökten yere yönlendiriyor. Işınlardan çıkan ses bana çocukken Kyle'la çatıda ateşböceği yakaladığımız, avucumuzda tuttuğumuz böcekleri kulağıma yaklaştırıp seslerini dinlediğimiz zamanları anımsatıyor. Vızıltı öyle gür ki sanki tüm Derinler'i kaplıyor.

Darko bir ışınla göğsünden vuruluyor. Neredeyse üç metre havaya savrulan oğlanın kolları ve bacakları durmadan oynuyor. Ardından düşüyor ve kulağıma kırılan kemiklerin rahatsız edici sesi geliyor.

Diğer oğlanın yüzünde bir dehşet ifadesi var. Kaçmaya çalışsa da mistik onu sırtından vuruyor; yeşil ışın hedefine ulaştığında gök gürültüsünü andıran bir gümbürtüyle oğlan yere yığılıyor.

Ancak o zaman bir süredir nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Uzun bir nefes verdikten sonra ciğerlerimi doldurup gözlerimi ışınlarını geri çeken, sokağın ortasında hiçbir şey olmamış gibi elleri ceplerinde dikilen mistiğe çeviriyorum.

Herhangi biriymiş gibi. Normalmiş gibi.

Asi mistikler kanun kaçaklarıdır. Tehlikelidirler ve ihbar edilmeleri gerekir. Bunları ömrüm boyunca gördüğüm binlerce kamu hizmeti duyurusundan biliyorum. Yine de...

Mistik benim hayatımı kurtardı.

Bir süre sonra bana bakıp “İyi misin?” diye soruyor. Sesi gür ve kadife gibi.

Yakışıklılığı beni afallatıyor. Berrak mavi gözler; okyanus kadar koyu olmasa da gökyüzü kadar açık da değil. Güneşe maruz kaldığı belli, içinde daha koyu tutamlar olan saçlar. Kalın kaşlar. Dik bir burun. Kare, sert bir çene.

Sersemlediğimi hissediyorum, güçbela “Yaralandım” diye biliyorum.

“Şuna bir bakayım” diyor. “Kolunu uzat.”

Elimi eline alıyor. İçime sarhoş edici bir sıcaklık yayılıyor.

“Kıpırdama.” Parmaklarıyla yaraya dokunuyor. Ellerinin içinde bir parıltı var; ateşten çekildiğinde için için yanmaya devam eden bir odunun parlaması gibi. Yayılan ışık kalan her şeyi –kemiklerini, tenini, giysilerini– gölgede bırakıyor. Bir an için oğlan bana ışıktan oluşuyormuş gibi geliyor.

Tenimin çok ısındığını hissediyorum. Oğlan parmaklarını çekince kesğin iyileştiğini görüyorum. Kan bile kalmamış.

“Ben... Ben...”

Bana gülümsüyor. Güzel, rahatlatıcı bir gülümseme bu.

“Bir şey değil” diyor. Saçının bir tutamını geri atıyor ve alnındaki teri siliyor. Sonra sirenleri işitiyorum ve yüzüne endişeli bir ifade oturuyor. Kaldırımında uzanan bedenler kıpırdanmaya başlıyor. “Onlar kalkmadan buradan gitmeliyiz. Benimle gel.” Güçlü kolunu belime dolayıp beni kendisine doğru çekiyor.

Ben de Manhattan’ın perişan Derinler bölgesinde çok yakışıklı bir oğlan tarafından kurtarıldığında her kız ne yapacaksa onu yapıyorum: Beni alıp götürmesine izin veriyorum.

IV

“Büyük fincan. Sade.”

Garson kız o lana ba ını salladıktan sonra bana bakıyor. Bu küçük d kk nda menü yok. Fark etmeden önünden geçe-bilece im türde bir yer; dikkat çekmeyen ve dışarıdan bakıldığında karanlık görünen mek nın tentesinin üzerinde FAVA RIVER yazıyor.

Fakat içerisi ışıklı ve gürültülü. Bir avuç konforlu, mavi masada türlü türlü insanlar oturuyor.  o unlu u aileler oluştursa da tek başına hamur içi yiyip kahve içenler de var. Krem rengi duvarlarda çerçeveli da  fotoğrafları asılı.

“Bana da aynısından” diyorum. Garson –kıvırcık, siyah saçlı; burnunu deldirmiş tombul bir kız– ba ını sallayıp salına salına uzaklaşıyor.

Dikkatimi yeniden beni kurtaran mistik o lana çeviriyorum. “Teşekkürler...” diyorum. “Beni ta ıdığın için.”

Yüzü ifadesiz, bu hali kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Bebekli imden beri kimse beni ta ımadı. Hele benim ya larımda bir o lan. Hele hele bir mistik.

Fakat beni kollarına alıp da o korkunç sahneden uzakla tırdığında direnmeye hiç niyetim yoktu. Sadece gözlerimi kapatıp

başımı omzuna koydum ve gevşedim. Birine güvenebilmek ne de hoş bir histi; bu his birkaç bulvar öteye gidene dek sürmüş olsa bile.

Mistik hâlâ ifadesiz. Saçını örten kapüşonu kimliğini gizlemek istediği düşüncesini uyandırıyor. Mükemmel de değil. Şu an bunu görebiliyorum. Burnu hafifçe eğri; bir kavgaya karışmış da doktor burnunu asla düzeltememiş gibi. Sol kaşının üzerinde iki buçuk santim kadar uzunlukta bir yara izi var. Yanaklarında birkaç günlük sakallar var. Saçı her zaman taralı, **teni** pürüzsüz Thomas'la taban tabana zıt, sert bir görüntüsü var. Bu mistik oğlan bambaşka biri.

İnsanı gafil avlayan bir yüzü var. Daha kısa bir süre önce onu bambaşka görüyordum; geleneksel anlamda yakışıklı, porseleni veya annemin Rose aile kasasında sakladığı elmasları çağrıştıran, pürüzsüz bir yüz. Fakat şimdi tam aksi bir yüz görüyorum; güzel denemeyecek kadar sert, fazlasıyla gizemli. Bu sizi içine çeken; sırf onun dikkatini çekebilmek adına kendinizle ilgili her şeyi sayıp dökmeye iten bir yüz.

Bu yüz, bu oğlan tehlikeli. Bunun nedeni sadece bir mistik olması da değil, üstelik sırf mistik oluşu bile yeterince tehlikeliyken.

Daha şimdiden etkisi altına girdim. Bunun nedeninin cazibesi mi yoksa duyduğum korku mu olduğundan emin değilim.

Mistik sakın görünüyor. Hani bilmesem az önce bir kavgaya karıştığı aklımın ucuna gelmez. Üzerinde kırmızı bir tişört, kot ve mavi bir fermuarlı hırka var. Sanki sağlık yayıyor ve bu yüzden burada, güçleri boşaltılan başka mistiklerin arasında göze çarpıyor.

Fotoğraflarda gördüğüm, okulda öğrendiğim ve mistiklerle yaşadığım nadir karşılaşmalardan anladığım kadarıyla genellikle enerjileri kendilerinden çekilen mistikler hastaymış gibi

görünüyorlar. Elbette ki güçlerinin çekilmesinin nedeni bizi Anneler Günü Yangını gibi ayaklanmalardan korumak. Enerjileri olmadan kimsenin canını yakamazlar ve Kartal Yuvası'nda yaşayanlar emniyette olur.

“Neredeyiz?” diye soruyorum.

Kafenin adının yazılı olduğu duvara işaret edip “Java River,” diyor.

Kaybettiğim pelerininim özlemi içinde “*Bunu biliyorum,*” diyorum. Yanımda olsa pelerininim kıvrımları arasına gizlenirdim. Görünüşte kimse bana aldırmasa da bütün gözler üzerimdeymiş gibi geliyor. Üzerimizdeymiş gibi. Belki de bu sadece benim paranoyaklığımıdır. “Peki neredeyiz?” Pencereye doğru gidiyorum. Dışarıya bakmak için.

Arkasına yaslanıyor. Rahat bir tavırla “Ha. Muhteşem Blok'tayız,” diyor.

Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissediyorum. “Blok'un yakınlarında mıyız?”

“Evet,” diyor. “Yakınlarındayız. Fakat içinde değiliz. Meraklanma, güvendesin.” Bana tuhaf bir bakış atıyor. “Nerede olduğumuzu sanıyordun?”

Muhteşem Blok'a bu kadar yakın olduğumuz hiç şüphesiz aklımın ucundan bile geçmemiş olsa da sorusunu yanıtlamıyorum. Buraların biraz daha... viran olacağını beklerdim. Fakat öyle olmayışı beni şaşırtıyor. Burada insanlar bana çok benziyor. Görünüşleri... *normal*.

Oğlan “Burası Blok'un dışında bizi kabul eden birkaç mekândan biri,” diyor. “Aslında buraya gelmemiz yasal değil... Fakat işletmenin sahipleri çok iyi insanlar. Diğer tüm restoranlarda ve dükkânlarda mistikleri uzak tutacak kontrol noktası tarayıcıları var.”

“Güçleri çekilenleri bile mi?”

Başını sallıyor.

“Bu yüzden mi beni buraya getirdin?”

“Elbette. Ayrıca, kahveyi severim.”

Etrafıma bakıyorum. Anlaşılan Java River’ın her kesimden müşterileri var: Hiç de kötücül görünmeyen benim yaşlarımda kızlar ve oğlanlar var. Kum rengi saçları olan bir grup genç adam pencerenin kenarında gülüşerek kâğıt oynuyor. Uzun odanın uzak ucunda ise kahvelerini yudumlayarak televizyon izleyen ve ekranda gördükleri hakkında münakaşa eden yarım düzine ihtiyar var.

Evet, tenleri soluk; derileri kâğıt gibi ince. Güçleri çekildiğinden zayıf, her daim bitkin görünüyorlar. Fakat bu insanlar ömrüm boyunca yaklaşmamam için uyarıldığım tehlikeli bireyler, sözde Muhteşem Blok’un her sokağını tutan sapkınlar ve gücü boşaltılmış mistikler değiller. Oysa Florence Akademisi’nde bize öğretilen buydu. Anne-babamın bana öğrettiği de.

Bu durum bana adilane gelmiyor. Madem güçleri çekilmiş, neden istedikleri her yere gidemiyorlar?

Oğlan sanki zihnimi okuyor. “Gördüklerin umduğun gibi çıkmadı mı?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

Garson kız ellerinde kahvelerimizle geliyor ve kupaları önümüze koyuyor. Oğlan hemen kahvesinden bir yudum alsa da ben kahvemi kaşıkla karıştırıp soğumasını bekliyorum.

Birkaç dakika öylece oturuyoruz. Gitmem gerek. Geç oldu ve Thomas’ı bulmalıyım. Fakat bu Mistik’te beni yerimde durmaya iten bir şey var.

Boğazımı temizliyorum. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Bir de... kolum için.”

Dilimin varmadığı ise şu: Gücünü kullanıp beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim.

Kimin bize kulak kesildiğinden emin olmadığımın bunları sesli bir şekilde dile getiremiyorum. Asi mistikler kanunsuzlardır. Bunlar babamın her gün peşlerine düştüğü insanlar. Babam tam karşımda oturan, gücü yerinde bir mistikle Derinler’de olduğumu bilse...

“Bir şey değil.”

Öne doğru eğiliyor. İrislerinin kenarlarında açık mavi benekler var. Kahvesini yudumluyor.

Sessizliği bozmak için “Adım Aria,” diyorum.

“Operalardaki gibi.” Sesi öyle yumuşak ki zor duyuyorum.

“Eh, evet, öyle. Annem tam bir opera hayranıdır.”

“Özellikle hayran olduğu bir isim var mı?”

Gözlerimi kısıyorum. “Neden, operadan anlar mısınız?”

“Sence anlamaz mıyım?”

“Şey, ben sadece...”

“Ben bir mistiğim ve anlaşılan bir mistiğin *birazcık* kültürlü olması bile imkânsız.” Sesi yorgun, biraz da dargın çıkıyor. “Size yukarıda neler öğretiyorlar öyle?” Parmağıyla tavana işaret etse de onun Kartal Yuvası’nı kastettiğini anlıyorum.

“Dinle, kabalık ettim. Kültürlü olduğundan eminim, şüphesiz öylesindir. Son birkaç haftam çok kötü geçti ve şimdi de gerçekten tuhaf bir gece yaşıyorum.” Kahveden kocaman bir yudum alıyorum. “Peki, eee, favorin hangisi?”

Gözlerini bana diktiğinde biraz yumuşadığını fark ediyorum. Sonra dudaklarının sağ kenarı hafifçe seğiriyor ve yüzünde yayvan bir sırıltı beliriyor. “Sadece takılıyordum sana. Operadan nefret ederim.” Elini kalbinin üzerine götürüyor. “Bende daha çok rock’çı ruhu var.”

Gerçekten çok eğleniyormuş gibi gülüyor ve yüzü aydınlanıyor. Ben de gülmeye başlıyorum; bir türlü de duramıyorum. Bu çok hoş bir his. En son ne zaman böyle güldüğümü anımsamıyorum.

Hafifçe gözümü devirip “Rock’çı ha?” diye soruyorum. Fakat beni etkilediğinin farkında. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. “Peki... ne yapıyorsun?”

Başını hızlıca sallıyor. “Gitar.”

Herhangi bir şeye; zemine, masaya veya kahveme –duman, ter ve kanal tuzu gibi koktuğundan kahvem kokusuna değil görüntüsüne– odaklanmaya çalışarak “Müziği seviyorum,” diyorum. “Annemler çocukluğumda bana bir sürü ders aldırıyorlar; piyano, flüt, obua dersleri. Fakat hiçbirinde iyi değildim.”

Mistik bir kaşını kaldırıyor; keyiflenmiş bir hali var. “Buna inanmakta zorlanıyorum.”

“Ya?”

Beni tepeden tırnağa süzüyor; kendimi çıplak hissediyorum. Bakışları öyle etkili ki midemin eksidiğini hissediyorum.

“Oysa sana bakınca giriştiği her işte başarılı olacak bir kız görüyorum.”

Bu sözlerinin iltifat amaçlı olduğunu bilsem de aklıma aşırı doz tecrübem geliyor. Tam anlamıyla elime yüzüme bulaştırdığım o denemem. Stic yüzünden anılarımdan olup, ailemi ve Thomas’ı hüsrana uğratışım. Çöküş partisinde Gretchen’la yaşadığım karşılaşma anı ve yaklaşan seçim.

Başımı iki yana sallıyorum. “Her işte başarılı olduğum falan yok.”

“Dert etme bunu. Ben birçok konuda başarısızımdır.” Parmak ucunu kahve fincanında gezdirirken bana gülümsüyor. Nelere kadir olduğunu bildiğim parmaklarının öyle normal parmaklar gibi görünmesi ne tuhaf.

“Mesela?”

“Okul,” diyor. “Matematikte hiçbir zaman başarılı olmamışımdır. Ya da fende. Ya da kalan her derste. Zaten bu yüzden okulu bıraktım.” Ağzımdan gayriihtiyari bir hayret nidası çı-

kıyor. “Okulu mu bıraktın?” Oğlan kıkırdıyor. “Daha önemli bazı konular var, bilirsin. En azından bazı insanlar açısından önemli bazı konular.”

Çekingence “Öyle olsa gerek” diyorum. “Peki, senin için o kadar önemli olan nedir?”

Oğlan bir süre düşüncelere dalıyor. “Arkadaşlar. Aile.”

“Bu hoş bir şey” dememle kendime, aynı değerleri paylaşmamızın neden benim için o kadar büyük bir anlam ifade ettiğini soruyorum. Onu bir daha göreceğim yok.

“Ve eşitlik” diyor ve fincanını tutup kahvesinden bir yudum alıyor. Bunun bana yönelik bir iğneleme olup olmadığını merak ediyorum. Herhalde benim, anne-babamın kim olduğunu biliyordur, değil mi? Asi bir mistiğin –ya da Derinler’den herhangi birinin– Rose veya Foster ailelerini desteklemesi imkânsız. Çok uzun bir zamandır Derinler’deki mistikler bizden hoşlanmıyor; biz de işler yolunda gittiği sürece bunu sorun etmiyoruz.

Gözlerimi kaçırıyorum. Servetimden, iyi bahtımdan dolayı beni rezil biri olarak görüyor olmalı. Bu da çok üzücü çünkü... Çünkü neden? Gözlerimi yeniden ona çevirdiğimde kalbimin atışını kulaklarımda işitebiliyorum. Derinlerde bir yerde, sebebi biliyorum. Sadece itiraf etmek istemiyorum.

Ondan hoşlanıyorum.

Boğazımın kuruduğunu, kaşındığını hissediyorum. Ben nişanlıyım. Ondan hoşlanamam. Adını bile bilmiyorum. Gözlerimin önüne Thomas’ın yüzü geliyor; gözlerinin canlı rengi, teninin bal rengi. Burada ne işim var?

“Aria?”

Başımı kaldırıyorum. “Evet?”

“İyi misin?”

İçimden “Hayır!” diye bağırmak gelse de uzun zamandır biriyle böyle rahat bir sohbet etmemiş olmam, ona öylece bakmakla

bile gevşemem onun suçu değil. “Bana ismini söyleyecek misin?”

Çok daha ciddi bir soru bekliyormuş gibi şaşkınlıkla başını kaşır. “Elbette. Adım Hunter.”

Bana daha fazlasını söylemesini beklesem de bunu yapmıyor. “Peki... hakkında başka neler bilmem gerek? Neredeyse iki yabancıyız.”

Soruya dair bir şey onu tedirgin ediyor. Ağzını çevreleyen kaslar geriliyor; bedeni dikleşiyor. Bir süredir sohbet ettiğim o oğlan birden daha sert, daha soğuk birine dönüşüyor. Cebinden çıkardığı cüzdandan birkaç kâğıt para alıp masaya bırakıyor. Hunter “Üzerine alınma,” diyor, “fakat en iyisi öyle kalmamız.”

Sonra telefonunu alıp düğmelerine basarak birine mesaj yazar.

“Ciddi misin?” Sesinin tonundaki ani değişim karşısında aklım karışıyor; gülüşürken bir anda mesafeli bir tavra bürünüp çekip gidecek olması da neyin nesi? “Saldırıya uğradım. Hayatımı kurtardın. Dost olmak zorundayız da demiyorum ama senin böyle... böyle...”

“Kaba mı davranıyorum?” Yukarıya bakıyor; gözlerinin saf mavisi insanı afallatıyor. “Bak Aria. İyi bir kıza benziyorsun ama artık güvende olduğuna göre görevimi yerine getirmişim demektir. Arkadaşım Türk seni alıp evine götürecektir. Burada onu bekle.” Gözlerini kısıyor. “Buraya geri dönme, tamam mı?” Kartal Yuvası’nda daha emniyette olursun. Yani senin gibilerin ait olduğu yerde.”

Ayağa kalkıyor. Ona bakmak bile kalbimin atışını hızlandırıyor. Yanımda kalmasını istesem de onu bana bağlayan hiçbir şey yok. Gerçekten iki yabancıyız. Bu düşünce içimi acıtıyor.

“Elveda Aria” diyor. Kararlı bir hali olsa da kederli olduğunu hissedebiliyorum.

Hüzünle olduğum yerde kıpırdamadan oturuyorum. Benimle vedalaşsa da ismimi telaffuz edişi bana o güne dek duyduğum en sıcak merhaba gibi geliyor.

Sol bileğinin ortasındaki küçük dövmeyi ancak gitmeye yeltendiğinde fark ediyorum.

Işınlr yayan bir güneş.

“Bekle!” Masamızın bulunduğu bölmeden hızla çıkmaya çalışırken yere kapaklanıyorum. Şimdi herkesin gözü üzerimde.

Biri “Hanımefendi?” diye soruyor. “İyi misiniz?”

Ayağa kalkıp silkiniyor, alelacele dışarı çıkıyorum. Delirmiş gibi çevreme bakınsam da sokaklar neredeyse boş. Onun *bir kez daha* kaçıp gitmesine nasıl göz yumabildim?

Nefes alıp verişimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Hayal görmemiştim; dün gece balkonumda bir oğlan, partiye davetli olmayan biri vardı.

O oğlan Hunter’dı. İki gecede iki kez hayatımı kurtarmıştı.

Bir süre Hunter’ın geri döneceği ümidiyle JAVA RIVER yazısının altında dikiliyorum. Sonra onu beklediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben Aria Rose’um. Kartal Yuvası’nda yaşıyorum ve nişanlıyım.

Thomas. Bu gece görmem gereken kişi o ve Hunter’ı gördüğümünden beri aklıma bile gelmedi.

Hunter’ın geri gelmeyeceğini fark ettiğimde içeri dönüyorum; masam henüz temizlenmemiş. Yazarkasanın gerisinde duran gri tenli, yaşlı kadın bana bakarak boğazını temizliyor; saçını başının üzerinde kuş yuvası gibi toplamış. Oturup Türk’ü bekliyorum.

Hunter benimle bir ilgisi yoksa neden beni kurtardı? Hiç düşünmeden kahve fincanıma bakıyorum ve sıcak sıvıyı bir dikişte içiyorum. Yüzüm buruşuyor. Boğazım ve yüreğim yanıyor.

V

İsmi Türk olan birinin nasıl biri olacağını kestiremiyorum. Sonra karşıma şöyle biri çıkıyor:

Bronz tenli, badem gözlü; Mohawk stili kesilmiş saçının yanları kısacık; tepede kalan parlak renkli tutamın siyah dipleri uca doğru platine dönüyor. Kulak memelerinde ve sağ kaşında gümüş pirsingler var. Giysileri dar ve siyah; uzun bir pantolon ve kaslarını sergileyen kolsuz bir gömlek. Kolları bilekten koltukaltına kadar dövmelele dolu: Ateş kusan ejderhalar, tehditkâr kılıçlar, yarı çıplak kadınlar ve tuhaf, mitolojik yaratıklar.

Hunter gibi, onun da ten rengi sağlıklı. O da bir asi. Bacakları krom tekerlekleri olan beyaz bir motosikletin siyah aksamli selesinin iki yanından sarkıyor. Bugüne dek motosikletleri sadece internette gördüğümde bu kadar büyük olabileceklerini tahmin etmemiştim. Pencereden beni görünce eliyle yanına gelmemi işaret ediyor.

Sokaktaki sıcak yaz havasına çıkınca kendimi saunaya girmiş gibi hissediyorum. Türk bana parlak, gümüş rengi bir kask uzatıp başını yana eğiyor. “Binecek misin?”

Şaka yapıyor olmalı. “Kesinlikle hayır.”

“O zaman buralarda takılacaksın demek?”

Doğru. Kartal Yuvası'na dönmem gerek ve gondola verecek param yok; geri kalan param ise pelerinimle birlikte gitti.

Türk kaskı ikinci kez uzatıyor. "Mantıklı bir kıza benziyorsun, Aria. İzin ver de seni sağ salım evine götüreyim. Buraları sana pek de uygun değil."

Motosikleti inceleyerek şüpheci bir edayla "Bu şey nasıl çalışıyor?" diye soruyorum. Aracın motoru neredeyse başımın iki katı büyüklüğünde, cilalı egzoz boruları ısıldıyor. "Çoğu sokak için fazla iri."

Türk gülüyor. "Bu aletin... geliştirilmiş olduğunu söyleyebiliriz." Göz kırıyor. "Sürüş keyfi için."

"Tamam" deyip kaskı alıp başıma geçiriyorum. Motosiklete çıkmaya çalışsam da sadece tek oturağı var; onda da o oturuyor.

Türk bacağına bir şaplak indiriyor. "Atla, tatlım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Türk yüz ifademi taklit ediyor.

Homurdanıyorum. "Tuhaf işlere kalkışma."

Türk elini bana uzatıp "Kalkışmam," diyor. "O işlerin tuhaflıkla hiçbir ilgisi yok zaten."

Beni tutup çekmesiyle bacaklarının arasına yerleşiyorum. Türk bir düğmeye basıyor ve motosikletin önünden gösterişli gidonu çıkıyor.

Türk öne doğru eğiliyor, kollarını iki yanımdan dolayarak gidonu tutuyor. "Hazır mısın?" diye soruyor; nefesi sıcak ve güzel kokuyor.

"Tabii" diyorum.

"Bana nereye gideceğimi söyle yeter."

Ona gideceğimiz yeri tarif etmemle Türk küçük bir düğmeye basıyor ve alevler çıkararak yola çıkıyoruz.

Türk'ün motosikleti gerçekten geliştirilmiş. Hatta büyü.

Dar sokaklarda ilerliyoruz; öyle bir gidişimiz var ki bana

yerçekimi bize etki etmiyor gibi geliyor; öyle hızlıyız ki insanın bulantı çekecek zamanı olmuyor. Bir sola, bir sağa dönüyor; çatlak betonların, çöplerin ve kırık şişelerin üzerinden aşip binaları geride bıraktıkça bedenlerimiz birbirine yapışıyor.

Kıyıya çekilmiş, sabahı bekleyen bir gondol filosunun yanından hızla geçiyoruz. Gondolların pruvaları kaldırım kenarındaki direklere bağlanmış. Motosiklet bir taş köprüden geçebilecek kadar ince, dar sokaklarda keskin manevralar yapabilecek kadar çevik.

Türk'le aramızdaki tek etkileşim bedenlerimizin motosikletle birlikte hareket edişi ve beni saran kollarının dokunuşu. Gözlerimi kapatıp onun başka biri olduğunu hayal ediyorum.

Sonra duruyoruz.

Gidon kolları çıktıkları yuvalara geri dönerken Türk motosikletten atlayıp iki ayağının üzerine iniyor. Ben onun kadar zarif olmayan bir hareketle motosikletten aşağı kayıp kaskımı çıkarıyorum; ıslak saçım keçeleşip alnıma yapışmış. Parmaklarımı saçımda gezdirirken Türk beni izliyor.

"Ne var?" diyorum.

"Hiçbir şey. Tanıştığımıza memnun oldum Aria."

Tam motosikletine binecekken onu durduruyorum. Elimi koluna götürüp "Bekle" diyorum. "Sana bir şey soracağım."

"Ne hakkında?"

"Hunter." Bilmiş bilmiş gülümsüyor. Yüzündeki bakıştan bu soruyu beklediğini anlıyorum. "İkinizin arkadaş olduğunuzu biliyorum," diyorum "ve..."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Anlatacak pek bir şeyim yok."

"O da ne demek?"

Türk omuz silkiyor. "Hunter gizemli biridir. Sana bir şey

söylemek isterse söyler. İstemiyorsa da söylemez.” Türk bana ödünç verdiği kaskı bir kolunun altına sıkıştırıyor. “Fakat iyiliğin için olanları boş ver. Unut onu.”

Unutmak. Bu epey iyi olduğum bir konu.

Yumuşak bir sesle “Eh, en azından yolculuk için teşekkür ederim,” diyorum.

Türk “O zevk bana ait,” diyor. Motosikletine binen Türk iki elini kullanabilmek için kaskı kucağına aldıktan sonra motoru çalıştırıyor. “Dikkatli ol. Ne yaptığını biliyor musun?”

Birkaç adım ötedeki İN’e bakıyorum. Bu sorusuyla ona tarrif ettiğim yerin benim değil, Thomas’ın dairesi olduğunu anladığını belli ediyor. Thomas ve ben şehrin karşı yakalarında oturduğumuzdan ters yöne gittiğimi bilmek için birinin beyin cerrahı olması gerekmiyor. Fakat hiç olmazsa Türk beni yolumdan alıkoymaya çalışmıyor.

“Başımın çaresine bakarım. Sağ ol.” Kaska işaret ediyorum. “Onu takmayacak mısın?” Sesim motosikletin kükremesine karışıyor.

Türk sadece sırtıyor. “Tabii ki hayır.” Parmağıyla nasılsa onca yol boyunca bozulmamış olan Mohawk stili saçını gösteriyor. “Saçım bozulsun istemem.”

Sonra arkasında hızla sönen kıvılcımlar bırakarak gidiyor.

Thomas beni görünce şaşırdı. Vakit gece yarısı olduğundan bunda bir tuhafılık da yok.

“Aria?” Beni içeri alan uşağı öfkeli bir bakış atıyor.

“Bayan Rose’un gelişini diyafonla haber verdiler, efendim. Ben de buluşmayı sizin ayarlamış olabileceğinizi düşündüm.” Adam bana babamın uşağı Bartholomew’i anımsatıyor. Aynı saç, aynı kibar yüz hatları.

Thomas “Ben öyle bir şey yapmadım, Devlin” diyor. Bu gece

jölesiz saçları dağınık. Bu hali daha çok hoşuma gitti. Thomas “Bunu bilmen gerekirdi,” diye ekliyor.

Devlin başını öne eğip “Özür dilerim, efendim,” diyor.

Thomas’ın kıyafetinin derli toplu olduğunu söylemek zor; üzerinde keten bir pijama altı var. Gömleğinin düğmeleri açık olduğundan göğsünü kollarını kavuşturarak gizliyor. Oysa gizlenmemesi gereken bir göğsü var: Geniş omuzları; hafifçe kıllı, şekilli göğüs kasları var. Karnı sıkı ve düz. Thomas hayal ettiğimden daha kaslı, daha atletik.

Gözlerimi üzerine dikmiş olacağım ki kolunu uzatıp çenemi karnına değil, yüzüne bakacağım şekilde yukarı kaldırıyor.

“Burada ne işin var, Aria?” diye soran Thomas’ın sesi neredeyse mutsuz çıkıyor.

“Ben... seni görmek istedim.” Bu kısmen doğru olsa da gelişimin nedeni ima ettiğim nedenler değil. Dairesindeki havanın serin olması beni sevindiriyor; pantolonum ve gömleğim dışarıdaki o ölümcül sıcaktan sıırılsıklam olduğundan ürperiyorum.

Thomas dudaklarını büzüyor. “Ailen burada olduğunu biliyor mu?”

“Tabii ki hayır.” Uzanıp pazısına dokunuyorum. “Bunun ne önemi var? Daha önce onları umursamadık, değil mi?” Sesim yükseliyor, elimde değil. “Konuşmalıyız, Thomas.” Devlin’e bakıyorum. “Baş başa. Önemli bir mesele.”

Thomas konuşmuyor, yüzü renk vermiyor. Sonra Devlin “Üzerini arayayım mı, efendim?” diye soruyor.

Geri çekiliyorum. “Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Neden üzerimde tehlikeli bir şey taşıyayım?”

Thomas “Bana zarar verecek bir şey olmayabilir,” diyor. “Sana zararlı bir şey taşıyor olabilirsin.”

Biraz zaman alsa da ne kastettiğini anlıyorum. Üzerimde Stic olmasından endişe ediyor.

Seçeneğim yok. Devlin ellerini kollarıma, göğsüme ve bacaklarım sertçe bastırarak üzerimi arıyor. Sonra portatif bir tarayıcıyı bedenimin her santimetrekaresi üzerinde gezdiriyor. Cihazın durmadan çıkardığı bip sesleri yüzünden içimden birilerini yumruklamak geliyor. Ömrüm boyunca hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Thomas lütfedip üzerimi bizzat aramadı bile.

Nihayet Devlin rapor veriyor. “Temiz.”

“Sorsan söyledim,” diye hırlıyorum.

Thomas “Protokol gereği, Aria. Kişisel bir mesele değil,” diyor. “Devlin, lütfen Aria’yı yatak odama götür. Birazdan orada olacağım.” Bana dönüyor. “Ailem bir yardım etkinliğinde. Onları arayıp ne zaman döneceklerini sorayım da geldiklerinde seni burada bulmasınlar. Başının derde girmesini istemiyorum.”

Devlin bir kez daha eğilip koridoru gösteriyor. “Lütfen, hanımefendi, beni izleyin.” Yeterince uzaklaştığımda “Tarayıcı için özür dilerim, hanımefendi,” diyor.

Foster’ların evi bizimkinden zarif: sade, çizgileri abartısız, modern mobilyalı. İçeride hiç halı yok; parke de. Bunun yerine her odanın zemininde parlak renkli karolar var. Hayatımda ilk kez annemin antika sehpaalarını, borumsu vazolarını ve kalın perdelerini özlüyorum.

Dairenin her yerinde zarif çerçeveli mistik tablolar asılı; renkler boyalar canlıymış gibi iç içe geçiyor; boyalar, tablodaki görüntü ancak birkaç saniye aynı kalacak şekilde hareket ediyor.

Bir an durup tablolardan birini –şehir ufkunun resmedildiği yağlıboya bir tablo– inceliyor, göğün koyulaşıp griden maviye, sonra siyaha, sonra da yeniden griye dönüşmesini izliyorum. Hayret verici, gerçekten.

Tabloya saatlerce bakabilecek olsam da yürümeye devam ediyorum.

Thomas'ın odası neredeyse boş. Dipteki duvara yaslanmış siyah bir platformun üzerinde geniş bir yatak var. Üzerinde bir TouchMe olan sehpa ve yanındaki sandalye etkileyici görünse de rahat olmadıkları belli. Çerçevesi iki film afişi –Charlie Chaplin'in *New York'ta Bir Kral* filmi ve başrolünde *Paul Newman*'ın olduğu *Kızgın Damdaki Kedi*– ve Doğu Yakası silüetini gören üç uzun pencere. Duvarlar beyaz; zemin siyah. Komodinin üzerinde metal saplı, gri bir lamba var.

Devlin beni odada yalnız bırakıyor. Bir iki dakika sonra etrafa bakınmaya başlıyorum.

Thomas'ın dolabını yanındaki dokunmatik panoya basıp açtıktan sonra giysilerini karıştırıyorum; renk ve tarz açısından ruhsuz düzinelerce pantolon, gömlek, takım elbise ve kratavat. Kolejden yeni mezun olmuş on yedi yaşında bir gençten ziyade babam yaşında adamlara uygun kaçacak cinsten.

Ardından odasına gidip rafları karıştırıyorum. Kiki'nin hep yanında taşıdığına benzer mistik bir ağrıkesici şişesi dışında olağandışı hiçbir şey yok. Banyodan çıkıp Thomas'ın başucu sehпасına bakıyorum: aMuseMe marka bir müzik çalar, bir kulaklık ve bir bardak su. Thomas düzenli biri. Temiz. Anlaşılan gizleyecek bir şeyi yok.

Tam olarak ne aradığımı bildiğim de yok; kendi odam didik didik edilmiş olsa da hiç olmazsa Thomas'ın bir yerlerde aşkı-mıza dair bir kanıt saklaması gerek.

Thomas içeri girip duvardaki bir panele basıyor. Kapı kapanırken Devlin'in hâlâ dışarıda beklediğini görüyorum. Thomas tek kelime etmeden dolabından çıkardığı flanel bornozu üzerine geçirip kuşağını beline doluyor. Bugün tıraş olmamış ve geçen gece partideki haline kıyasla gözüme daha sert görünüyor. Daha doğal. Daha tehlikeli.

Beni azarlamaya devam etmesini bekliyorum. Bunun yerine

iç çekip yatağa yığılıyor. Elini yatağın üzerine hafifçe vurarak yanına oturmamı işaret ediyor. Yumuşak bir sesle “Selam,” diyor.

Yanına oturup ben de “Selam,” diyorum.

“Az önce olanlar için üzgünüm. Beni hazırlıksız yakaladın.”

“Bu tür bir muameleyi hak etmiyorum, Thomas. Yanlış bir şey yapmadım ben.”

Thomas ofluyor. “Ya? Sadece bana haber vermeden Stic kullandın.”

“Üzgünüm,” diyorum. “Gerçekten. Bunu *neden* yaptığımı anımsamıyorum ama mutlaka bir nedeni vardır. Fakat ben öyle bir şey yapacak biri değilim. Bunu sen de biliyorsun... Değil mi?”

Yanıma daha da sokuluyor. “Belki de bir şeye bozulmuş-sundur. Sadece yaptığın şeyden beni haberdar etmemene üzül-düm. Hayatının bir parçası olmam gerek, Aria. Biz evleneceğiz. Birbirimizden sır saklayamayız.” Beni kendisine doğru çekiyor. Bana bunu daha önce yapmamış gibi geliyor.

“Gretchen Monasty’yle arkadaş mısınız?”

Thomas’ın bedeninin gerildiğini hissediyorum. “Neden?”

“Bugün onu gördüm,” diyorum “bir çöküş partisinde. Bana dedi ki sen... şey... Onunla benim hakkımda konuşmuşsun ve ne dediğini merak ediyorum. Ona aşırı doz konusundan bah-settin mi?”

Thomas gücenmiş gibiydi. “Bunu asla yapmam. Ailem ve ben bu olayı gizli tutma kararı aldık; herkesin iyiliği için.”

“Başka bir şey söylemiş olabilir misin?”

Thomas “Kesinlikle hayır” diyor. “O kızı adamakıllı tanı-mıyorum bile.”

Öğleden sonra olanları gözümün önüne getiriyorum; Gret-chen’in söylediğini. Neden yalan söylesin ki? Sonra Thomas’a bakıyorum. Ya o neden yalan söylesin?

“Çantamı eline aldın mı hiç? Hani dün taktığım çantayı?”

Thomas gözlerini fal taşı gibi açıp elini omzuma koyuyor. “Aria, sen iyi misin?”

“Sanırım” diyorum. Bana karşı temkinli davranmaya başladığını hissediyorum; akıl sağlığımdan şüphe ediyor. Başka bir taktik denemem gerek.

Elimi göğsüne, kalbinin üzerine götürüp nabzının düzenli atışını hissediyorum. Kesik kesik ve kısa nefesler alıyor. Gözlerini iyice açmış.

Aniden “Dokun bana,” diyorum.

Öksürüyor. “Ne?”

“Kalbime dokun.”

Sağ eli yavaşça, şeker pekmeze batırılmış gibi hareket ediyor; parmakları aralarını görebileceğim şekilde aralanıyor. Elini hafifçe köprücük kemiğimin altına bastırıyor.

Elini gevşettiğim gömleğimin içine götürüp “Daha aşağı,” diyorum. Parmakları yavaşça göğsümün üzerine gidiyor. İkiimiz de titrerken o an emin oluyorum: Daha önce böyle bir şeyi hiç yapmamışız.

“Orası,” diyorum. “Hissedebiliyor musun? Kalbimin atışını.”

Yutkunarak gözlerini bana dikeyyor. “Evet.”

Gözlerimi tekrar kapatıp “Bana bir öykü anlat,” diyorum.

Thomas “Ne demek istiyorsun?” diye soruyor.

“Bana bizden bahset. Romantik bir şeyler söyle. Lütfen.” İlişkimizi anımsamasam da ailemin ve Thomas'ın iyiliği için, Kartal Yuvası'nın hatırına belki onu sevmeyi öğrenebilirim.

Thomas'ı zihnimde, hafızamda canlandırmaya çalışıyorum. Bedenime dokunan elinin hoş bir sıcaklığı var; aynı şekilde ona dokunan kendi elimin de. Göğsü dokunuşumun altında inip kalkıyor.

Nihayet konuşmaya başlıyor:

“Tabii. Dur bakalım. İlk kez bir gondolda, geceleyin öpüş-

müştük. Tam olarak gece de değildi; gece olmak üzereydi. Alacakaranlık. Üzerinde, hım, bacaklarını açıkta bırakan kısa, kırmızı bir elbise vardı. Muhteşem Blok'un yakınlarındaki her zamanki yerimizde buluştuktan sonra bir gondola binip şehrin etrafında turlamıştık. Sana yardımcı olmak için kayığa önce ben binmişim ama gondol sağa sola sallandığından az kalsın suya düşecektin. Fakat seni tuttum ve sen, nasıl desem... Sanki bedenim eriyip benim bedenime karıştı. Eğilip seni öptüm. Tıpkı filmlerdeki gibiydi. Başta biraz yavaş fakat muhteşem. İkimiz de biraz terlemiştik ve gondolcu bize tuhaf tuhaf bakıyordu. Fakat ona gülüp geçtik. Umurumuzda değildi. Yan yanayken mutluyduk. Dudaklarımı dudaklarından ayırmak istemiyordum. Asla.”

Ona anlattıklarını anımsamadığımı söyleyecekken beynimde bir anının belirmesiyle susuyorum. Öyküsüne dair görüntüler zihnimdeki karanlığı renklendirmeye başlıyor; ta ki o an capcanlı bir hal alana dek. Muhteşem Blok'un yakınlarında, kırık tenteli bir binanın altında bekliyorum. Oraya koşarak, biriyle buluşmaya –Thomas’la mı?– geldiğimi ve tıpkı onun dediği gibi gondolda düşeyazdığımı anımsıyorum.

Görüntüler öylece beliriveriyor ve öyle canlılar ki sanki Technicolor işleminden geçmiş bir film izliyorum. Göz kamaştırıcı. Neden sonra Thomas’a dair anım bulanıklaşıyor. Yüz hatları birbirine karışıp yeniden şekilleniyor; burnu büyürken gözleri genişliyor ve gerilen dudakları ürkütücü bir sırıtışa dönüşüyor.

Başımı sertçe iki yana sallamamla görüntüler silikleşiyor.

Gri.

Beyaz.

Zihnim önce bulanıp sonra boşalıyor.

Gözlerimi açınca kendimi yeniden Thomas’ın odasında, onun yatağında buluyorum. Hâlâ birbirimize dokunuyoruz ama

bu kez eli bedenime ağır geliyor. Terlemiş avucumu göğsünden çekiyorum. “Tuhaf.”

Endişeli görünen Thomas “Sorun ne?” diye soruyor. “İyi misin?”

“Pek sayılmaz” diyorum. “Bana bir şey oldu. Bir şey...”

Kırılan camın sesi sözlerimi yarıda kesiyor. Sonra kapıda an-ne-babamı görüyorum; yüzlerinde şaşkın ifadelerle dikiliyorlar. Babamın üzerinde koyu renkli bir takım elbise var; frak gömleğinin yakası açık, sarı ve mavi kravatı gevşek. Yerde paramparça olmuş bir su bardağı var. Bardağı kazara devirmiş olmalıyım.

Babam “Aria, buradan gidiyorsun. Hemen,” diye gürliyor.

Thomas oturduğu yerde doğrulup yatağın bana uzak bir köşesine çekiliyor.

Yüzümü ona çeviriyorum. “Ailemi mi aradın?”

Göz açıp kapayıncaya kadar babam yatağın yanında bitip omzumu kavıyor. Parmakları etime gömülürken ciyaklıyor, çığlığını bastırıyorum. Direnmemin bir faydası olmayacak; kısıkıvrak yakalandım. Öfkeyle Thomas’a bakıyorum; gözlerim sanki bedenini delecek.

İçimdeki ihanete uğramışlık hissi akıl almaz boyutta.

Babam beni koridorda sürükleyip dairenden çıkarıyor.

Kartal Yuvası’na giden hafif raylı trene binmek yerine Derinler’e inmemizi sorgulamıyorum. Babamın adamlarından ikisi, Stiggson ve Klartino peşimden geliyor; annemler önde, ben arkada dar, çöp içinde bir sokaktan geçip kenarında gondolcuların yolcu bekledikleri geniş bir kanala –Lexington Bulvarı– varıyoruz. Gondolcular merakla bize bakıyor; orada oluşumuza şaşıkları belli.

Nihayet babam benimle konuşuyor. “Seni karşıya geçiren bunlardan biri mi?”

Adamları süzüyorum. “Hayır.” Bu soruyu neden sorduğundan emin olmasam da sebebi hayra alamet olamaz.

Kanal boyunca yürüyoruz. Bir grup gondolcuyla daha karşılaşıyoruz. Hiçbiri bana tanıdık gelmiyor.

Annem “Johnny, bunu niye yapıyoruz?” diye soruyor.

“Sessiz ol.” Babam bana dönüyor; gerili dudaklarının arasında sıkılı dişleri görülüyor. “Bu adamlardan biri mi?”

Başımı iki yana sallıyorum.

Birkaç sokaktan daha geçerek adım adım Muhteşem Blok’a yaklaşıyoruz; ne zaman bir gondolcu görsək duruyoruz. Her yerimden ter akıyor; gecenin sıcağı boğucu. Ayakkabılarım parmaklarımı acıtıyor. Tek isteğim eve gitmek.

Nihayet kanalın kıyısında bekleyen yalnız bir gondolcuyla karşılaşıyoruz. İki yanında Klartino ve Stiggson olan babam duruyor. “Bu o mu?”

Adamı süzüyorum. Saçı kirli ve yanakları çöpur. Bu adam gondoluna bindiğim kızıl saçlı oğlan olmasa da babamın oğlana vermeyi düşündüğü zılgıtı o yese de fark etmez. Bir gondolcu azar ışıtmekten o kadar gocunmaz ama gibi yürümeye devam edersek babamın öfkesi daha da beter olacak.

Bitkin bir halde “Evet,” diyorum.

Gondolcu şaşkın görünüyor. “Efendim, ne istiyorsunuz? Param yok benim.”

Babam gülüyor, akşam boyunca onu ilk kez böyle mutlu görüyorum. Klartino ve Stiggson tehditkâr kıkırtılarla onu izliyor. Babam bana bakıp “Beni dinle ve kulağını aç,” diyor. “Bu gece ne yapmaya kalktığını bilmiyorum ama eğlence sona erdi. Bu evliliği tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaksın. *Hiçbir şey.* Beni duyuyor musun?”

Sesi hırıltılı ve ürkütücü, yüzü öfke dolu.

Güçbela “Evet” diyebiliyorum. “Seni duyuyorum. Üzgünüm.”

Özür dilemem üzerine babamın bedeni gevşiyor. “Akıllı kız,” diyor. “Öyleyse konu kapanmıştır.”

Rahat bir nefes alıyorum.

Babam “Ha, Aria, bir de...” diyor. Kalın kaşları kalkık, alnındaki çizgiler ince ve koyu.

“Evet?”

Elini pantolonunun beline götürüp gümüş bir tabanca çıkarıyor ve... Daha ben gözümü bile kırpamadan gondolcuyu başından vuruyor. Çıkan ses sağır edici. Nefesimle karışan tiz bir çığlık atıyorum.

Bir kukla gibi yere çöken adam geriye devriliyor. Kanala düşen bedeni suyun üzerinde yüzüyor. Hiçbir komut beklemeden babamın korumaları bir kürekle adamı kıyıya çekiyorlar. Bir ara cesedin icabına bakacaklar, biliyorum.

Babam tabancasını adamlarından birine verip ellerini silecek sakın bir sesle bana “Bir daha daireden kaçayım deme,” diyor.

VI

Benden altı t p kan almalarının ardından bir başka odaya geçme zamanı geldi.

Hem irelerden biri; üzerinde dar, beyaz bir gömlek olan ve buğday rengi saçlarını sıkı bir atkuyruğ  yapmış, balonu andıran bir kadın “Benimle gel,” diyor.

Pe i sıra içinde devasa, dikdörtgen bir makine olan daha geniş bir odaya geçiyorum. Her şey beyaz ve steril. Çevreme bakınca kendimi pis hissediyorum. Üzerimde arkadan sıkıca bağlanmış, maviye kaçan yeşil bir hastane giysisi var. Ayaklarım  ıplak.

Babamın bir adamı  ld r   ne şahit olmamın bir gün sonrası ve onunla hâlâ konu madık. Dün gece eve vardığımızda annem konunun açılmasını istemezken babam dosdoğru uymaya gitti. Bu sabah uyandığımda çoktan çıkmıştı.

Hemşire kapıyı arkasından örtüp “Doktor birazdan burada olur,” diyor ve beni yalnız bırakıyor...

D   ncelerimle.

Babamın tehlikeli biri olduğunu hep bilirdim. Biraz kan dökmeden Manhattan’ın yarısını kontrol eden bir ailenin lideri olamazsınız. Fakat bugüne dek beni kirli içlerinden uzak tut-

maya özen göstermişti. Ne zaman gözlerimi yumsam aklıma o gondolcunun geriye devrilişi geliyor. Zavallı adam! Hiçbir günahı yokken sırf ben yorgun ve terliyim diye, yapmadığı bir şeyi yaptığını söylediğim için hayatını kaybetti.

Adamın yüzü tekrar tekrar gözlerimin önüne geliyor. Benim suçum ve bu korkunç bir his. Babamın gözünü kırpmadan birini yeniden öldürebileceğini biliyorum ve buna sebep olmaya hiç niyetim yok. Bundan böyle o başkalarına zarar vermesin diye elimden gelen her şeyi yapacağım; bunun için onun isteklerine boyun eğmem gerekse bile.

“Seni görmek ne güzel Aria.”

Başımı kaldırıyorum. Dr. May odaya girmiş. Hemşirenin bir fino gibi takip ettiği doktor yanımdan geçiyor. Annem kapı eşiğinde durmuş, endişeyle bizi izliyor.

Dr. May lateks eldivenlerle dolu bir çekmeceyi açıp bir çift eldiven alıyor. Laboratuvar gömleğinin cebinden tel çerçeveli bir gözlük çıkarıyor. Bugünlerde gözlükler nadiren kullanılıyor. Çoğu insan gözleri düzelsin diye ameliyat oluyor. Fakat o eski kafalı ve eh, yaşlı biri. Muayene odası gibi onun da her şeyi beyaz: Başının üzerindeki ince saç tutamları, teninin tebeşirimsi uçukluğu, bıyığı ve elbette giysiler.

Dr. May bana “Aria...” diyor. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Bu soruya çeşitli yanıtlar vermem mümkün. “İyi.”

Dr. May’in parmağını şaklatmasıyla hemşire elinde bir dosyayla, onunla göz teması kurmaktan sakınarak yanında bitiyor. “Annen bana hâlâ minör hafıza kaybından mustarip olduğunu söyledi.”

“Minör değil.” Hastane elbisesi üzerimde kaskatı duruyor. “Ciddi bir durum söz konusu,” deyip Dr. May’in babamın tetiği çektiği andaki yüzünü zihnimden silip söylemeyeceğini merak ediyorum. Başımı iki yana sallayıp kendimi topluyorum.

“Doğrudur. Beyinin gizemli bir işleyişi vardır. Fakat bazı şeyler onu daha az gizemli kılmamıza yardımcı olabilir.” Oda-
nın diğer ucundaki kocaman makineye doğru gidiyor. Makine
uzun ve ince, ucu açık bir tabut gibi. Önünden uzun, gümüş
bir masa uzanıyor. Dr. May bana yatmamı söylüyor. Yatıyorum.
Doktorun hazırladığı, denemek için pompasına bastığı şırınga-
nın iğne ucundan berrak bir sıvı fışkırıyor.

Arkasındaki duvarın önü bir uçtan bir uca uzanan, birer
kupa gibi teşhir edilen tıbbi araçlarla dolu: Çeşitli uzunluklar-
da neşterler; bazıları bileğim kadar kalın, bazılarıysa gözle gö-
rülemez kadar ince şırıngalar. İsimlerini bile bilmediğim
bazı araçlar var. Metalden eğri borular ve kancalar; kavrayan,
genişleyen, küçülen, dikiş atmak için kullanılan şeyler. Korku
uyandıran bir koleksiyon.

“İğne ne için?” diye soruyorum.

Dr. May kolumu tutup “Rahatla,” diyor. Eldiveni tenimde
tozluymuş hissini uyandırıyor. “Çok soru soruyorsun.”

“Soru soramaz mıyım?”

Bana bakıp gülüyor. En azından ben güldüğünü sanıyorum.
Çıkardığı ses zorlama ve gıcırtılı. Doğal değil. “Elbette sora-
bilirsin,” diyor. “Sadece ben sorularına yanıt vermek zorunda
değilim.”

Ardından iğneyi dirseğimdeki damarlardan birine batırıyor.

İşini bitirince Dr. May iğneyi atıyor, iki parmağıyla bıyığını
düzeltiyor ve Manila kâğıdından bir dosyaya notlar karalıyor.

Seri bir şekilde içi mavi bir sıvıyla dolu olan yeni bir şırınga
hazırlayıp bir kez daha bana iğne vuruyor. Sonra bir kez daha
ve bir kez daha. İğneler giderek daha fazla canımı acıtıyor.

Doktor “Bu enjeksiyonlar iyileşmeni çabuklaştıracak,” di-
yor. “Şimdi, Aria, beyninin temiz resimlerini alabilmek için
seni şuraya sokacağız. Yaşadığın aşırı doz vakasının ardından

da bunu yapmıştık. Fakat bu kez sistemin, bedenindeki Stic'i attığından belki de farklı sonuçlar alacağız. Ne diyorsun?"

"Tamam." Belki de test kafamın içinde neler olup bittiğini açıklayabilir. "Ha, doktor, bir de..."

"Evet?" diyor.

"Dün, sanırım Thomas'la ilgili bir anım geri geldi... Fakat tuhaftı."

"Nasıl tuhaftı?"

Tepkisini ölçmek için ona bakıyorum. "Thomas'la birlikte yaptığımız bir şeyi anımsadım ama anımın tüm parçaları... Thomas'ın görünüşü, sesler, kokular... uyumsuzdu. Bunları bir başkası yaşamış gibi. Ya da kötü bir videonun parçasıymış gibi."

Dr. May şaşkın görünüyor. Annemle kısa bir an bakışıyor. "Bana bundan bahsettiğine sevindim." Doktorun gerginliği beni rahatsız ediyor. Gerçekten hafızamı geri kazanmamı istese Thomas'ı anımsamam onu heyecanlandırırdı. Öyle değil mi? Oysa o... endişeli görünüyor. Hatta korkmuş gibi.

Soru şu: *Neden?*

Sonra masasına dönüp yeni bir şırınga hazırlıyor. İğneyi neme vuracağını belirlemek biraz vaktini alıyor; bütün kolum morarmak üzere.

Enjeksiyondan sonra Dr. May hemşireye şırıngayı veriyor. "Şimdi, Patiricia makineyi çalıştıracak. İşiniz bittiğinde seni ofisime getirecek ve birlikte iyileşme sürecinin sonraki safhalarını konuşacağız. Şimdi sadece geriye yaslan ve gevşe, Aria."

Gevşe. Bunu yapmak o kadar da kolay sanki.

Bedenim makinenin içine doğru kayarken önce bir zırlıltı sonra da ritmik gümbürtüler geliyor. Biri makinenin yan tarafına çekiç indiriyormuş gibi.

Güm, güm, güm. Dr. May annemle bakışıyor. Güm, güm, güm.

Babam adamı başından vuruyor. *Güm, güm, güm.* Thomas, eli eli-
min üzerinde. *Güm, güm, güm.* Uykum geliyor. *Güm, güm, güm.*
Türk'ün motosikleti. *Güm, güm, güm.* Hunter'ın dokunuşu kolum-
daki kesiği iyileştiriyor. *Güm, güm, güm.* Neyim var benim? Haya-
tım neler oluyor böyle? Kontrolü yeniden elime alabilecek miyim?

Güm, güm, güm.

Güm, güm, güm.

Güm, güm, güm.

Patricia beni makineden çıkarıp “O kadar da kötü değil-
miş, ha?” diye sorduğunda ışığı yeniden görüyorum. Bir süre
hareketsiz durduktan sonra masanın kenarından ayaklarımı
sarkıtıyorum.

Homurdanıyorum. Bu kadın kötünden ne anlar ki? “Ne ka-
dar uyudum?”

Duvardaki saate bakıyor. “Üç saat kadar.”

Başımı iki yana sallıyorum. Üç saat mi?

“Meraklanma,” diyor. “Uzun bir işlemdir bu.”

Bana üç saat sürecektir ne yapmış olabilirler? Tüm bunlarda
yanlış giden bir şeyler var ama babamla veya maaşını onun
karşılıdığı herhangi biriyle tartışmam şu an için tehlikeli olur.
Kendimi çok yalnız hissediyorum. Makineyi kapatan Patricia'yı
izliyorum.

“Gel,” deyip eliyle peşinden gelmemi işaret ediyor. “Seni
doktora götüreceğim.”

Uzun koridorda ağır ağır yürürken her birkaç metrede bir
başka bir muayene odasının yanından geçiyoruz. İkimiz yü-
rürken gözlerimi beyaz halıya dikiyorum.

Dr. May'in ofis kapısında dikdörtgen bir tabela var:

DR. SALVADOR MAY

Patricia parmağıyla kapıyı gösterip koridorda gerisingeri yürüyor. Kapıyı hafifçe tıklatsam da cevap veren olmuyor. Ben de kulağımı opak cama yaslıyorum; şaşırtıcı bir şekilde kapının öte yanındakilerin seslerini işitebiliyorum. Elimi duvara yaslayıp dinlemeye koyuluyorum.

“Melinda, gerçekten, ben olsam o kadar endişelenmezdim...”

Annem “Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?” diyor. “Geçen seferki tam bir başarısızlık olmuşken.”

Dr. May “Bu kez farklı olacak” diyor. “Bu kez...”

Aniden kapının aralanmasıyla ofisin içine yuvarlanıyorum. Kazara dokunmatik bir panele değmiş olmalıyım. Halıyla kapılı zemine kapaklanıyorum. Sonra doğrulup hastane giysisini elimle siliyorum.

Dr. May ve annem bana deliymişim gibi bakıyorlar. Omuz silkip “Özür dilerim,” diyorum.

Yüzünden korkusu okunan annem “Aria!” diyor. “Kapı çalmayı bilmez misin sen? Sanki bir kurt sürüsü büyütmüş seni.”

Dr. May boş bir sandalyeye işaret ediyor. “Otur lütfen.” Masası aile fotoğraflarıyla ve her an kenarlardan aşağı devrilecekmiş gibi duran dosyalarla dolu.

Doktor “Muayenenin sonuçları TouchMe’me yükleniyor,” deyip parmağıyla önündeki ekranı aşağı doğru kaydırıyor. “Ve gördüğüm kadarıyla güzel bir beynin var.” Dişlerini göstermeden gülümsüyor. Sanırım beni rahatlatmaya çalışıyor.

Böyle bir söze nasıl karşılık vermem gerekir? “Harika. Güzel bir beyin,” diyorum.

Dr. May “Hafıza kaybının zamanla geçeceğine eminim,” diye devam ediyor. “Her bir mistikten sağlanan enerji parmak izi kadar eşsiz olduğundan Stic’in etkileri henüz tam olarak bilinmiyor. Mistiklerin farklı renklerde kalpleri olduğunu biliyor muydun?”

Bilmesine biliyordum ama ancak şimdi sarı bir kalbi hayal edip ne kadar tuhaf görüneceğini düşünüyorum. Yine de hepimizin içinde türlü renkler yok mu? Kırmızı atardamarlar, mavi toplardamarlar, pembe kaslar... Böyle düşününce belki de sarı bir kalp o kadar da tuhaf değil.

Dr. May “Stic damıtılan mistik enerjisinden başka bir şey değil. Kimden elde edildiğine bağlı olarak etkileri farklılık gösterir,” diyor. “Senin bedenine tam olarak neyin karıştığını bilmemiz imkânsız. Neyse ki görünüşe göre kalıcı bir hasar bırakmamış.” Ekranı kapatıp ellerini masanın üzerine koyuyor. Gözlerimi ona dikip iğneler yüzünden ağrıyan kolumun iç tarafını ovuyorum. “Senin için zor bir deneyim olduğunu biliyorum, Aria ama kısa sürede kendini daha iyi hissedeceğini umuyorum. Bugünkü enjeksiyonların sana faydası dokunacak.”

Memnun görünen annem “Sağ olun Dr. May,” diyor. Fakat ben ikna olmuş değilim.

Aniden avucumu açıp ona uzatıyor, elimi tutacağını umuyorum. Yıllardır elimi tutmamış olsa da. Birbimize öyle yakın olmasak da.

Annem elimi tutmak yerine geride ruj izi bırakmamaya özen göstererek Dr.May’in yanağına küçük bir öpücük konduruyor. “Bunları duymak içimizi çok ferahlattı,” diyor. “Değil mi Aria?”

Parmaklarımı sıkıp elimi yumruk yaparak “Evet, çok,” diyorum.

O akşam mükemmel elbiseyi bulmak için dolabımı karıştırıyorum. Sahip olduğum giysiler üzerine daha önce pek kafa yormamış olsam da dün yaşadıklarımın sonu Derinler’i ve oraya kıyasla evimdeki her şeyin ne denli... pahalı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Şeftali renginde, yüksek belli, eteğinin çevresinde boncuklu

bir püskül olan mini bir elbise seçiyorum. Ailemin neden bu kadar çok parası var? Bunu hiçbir zaman anlayamadım. Annem çalışmıyor ve şüphesiz babam şehir yetkililerinden rüşvet alıyor ama bu kadarı Rose ailesinin yıllar boyunca edindikleri akıl almaz serveti açıklamaya yetmiyor. Yoksa yetiyor mu? Bu konuları dert edip bir kez bile bu ayrıntılara dair sorular sorduğumu sanmıyorum.

Aynaya bakıp saçımı düzeltiyorum. Beni Thomas'la randevuya çıkmaya zorladılar. Yanımızda erişkin bir refakatçiyile. Anlaşılan, Thomas'ın anne-babamı aramasına ve uşağına üzerimi aratmasına ve babamın vurduğu adam için duyduğum korkunç suçluluk duygusuna rağmen yaklaşan seçimin hatırına benden nişanlımla yan yana görünmem, mutlu olmam bekleniyor. Aklıma getirebildiğim en iyi olasılık dün gece münferit bir olayın yaşandığı. Thomas'ın beklenmedik ziyaretim karşısında hazırlıksız yakalanıp kendisi gibi davranmadığını ümit ediyorum. Yeniden aşık olabileceğimizi. Yeniden.

Sanki bedenimi kuklacılar yönetiyor. Çok yorgunum ve sanki giyinirken bile başımın üzerindeki ipler çekiştiriliyor; Dr. May, annem, babam ve Thomas tarafından. Kimse dokunacak kadar yaklaşmıyor bana; beni tepemden yönetiyorlar.

Yanımda Klartino'yla daireden ayrılırken annem bana "Gülümsemeni eksik etme," diyor. "Birinin ne zaman fotoğrafını çekeceğini bilemezsin Aria."

"Gülümserim." Dişlerimi sıkıp öyle yayvan gülümsüyorum ki yüzüm acıyor. Annem gözlerini devirip babamın çalışma odasına giden koridora yöneliyor. Bir yıldan fazla bir zamandır yanımda korumam olmadı ve Klartino kesinlikle erişkin refakatçi olarak ilk tercihim değil. İri, pürtüklü elleri var. Suratı hep asık. Dişlerinin arasında gül tutan yeşil bir kaplan dövmesi boynunun sağ yanını tamamen kaplıyor. Ne hoş ama.

Fakat dün gece gizlice çevirdiğim işlerden sonra sanırım şu an anne ve babamın sevdikleri insanların en başında gelmiyorum. Ayrıca Klartino da *epey* ürkütücü biri. Acaba o ve Stiggson gondolcunun cesedini nasıl yok ettiler? Acaba önünde bir insanın ölmesi Klartino'nun umurunda oldu mu?

Muhtemelen hayır.

Purple Pussycat'te yemek yiyoruz. Burası 1920'lerin gizli meyhanelerine öykünen bir yer. Restoran, Thomas'ın ailesine ait ve Beşinci Cadde'deki spiral bir binanın tepesinde. Yüksek tavanlar ve duvarlar koyu renkli maun panellerle kaplı; siyah zemin parlak ve oda çeşitli parmaklıklarla ceplere ayrılmış. Erkekler ve kadınlar pahalı içkilerini yudumluyor; erkeklerin üzerinde gıcır gıcır gömlekler ve kravatlar, kadınların üzerindeyse kollarını ve bacaklarını açıkta bırakan ısmarlama elbiseler ve besbelli parmaklarını acıtan sivri burunlu ayakkabılar var.

Ben sol bileğimde Foster ailesinin beş uçlu yıldızı olan, yirmili yaşların başındaki hostese yaklaşırken Klartino beni birkaç adım gerimden izliyor. Hostes beni Thomas'ın çoktan yerleştiği masaya götürüyor.

Ben yaklaşınca Thomas ayağa kalkıyor. Beyaz frak gömleği, koyu renkli bol pantolonu, kıyafetini tamamlayan şal desenli kravatı ve lacivert blazer ceketiyile şık görünüyor. Saçı onu dairelerinde gördüğüm zamankinden çok nişan partisindeki gibi; jöleli ve yandan ayrılmış. Işık parlamalarını –paparazziler– görünce, buluşmanın fotoğrafçılar resim çeksinler diye özellikle düzenlendiğini fark ediyorum. Biz ideal çiftiz; mükemmel olmak için yetiştirilmiş, Derinler'deki insanları mistik aday Violet Brooks'a değil Garland Foster'a oy vermeye teşvik edeceğiz.

Restoranın müşterileri başlarını sallayıp yakında evlenecek olan ve Doğu'yla Batı'yı mistik tehdidine karşı birleştirecek güçteki çift hakkında fısıldaşıyorlar.

Bu düşüncenin bana hissettirdiği hüznü gizlemek için –an-nemin istediği gibi– gülümsüyorum.

Şimdi (çıplak) omuzlarımda her zamankinden de büyük bir yük olduğunu hissediyorum.

Thomas “Aria, çok güzel görünüyorsun,” deyip yanağımı öpüyor. Gözlerimi kapatıp “ölüm bizi ayırıncaya dek” yeminine tahammül edebilmek için ne denli güçlü olmam gerekeceğini düşünüyorum.

Anneannemin ailesine bağlılığını ifade etmek için kullandığı eski deyişini sessizce fısıldıyorum. “Bir Rose için canım feda.”

Thomas “Hım?” diyor.

Aniden içimde bir şeyler kıpırdanıyor. Bunun bir anı mı, his mi olduğundan emin değilim. Hani neredeyse kafamın içinde bir ses “Thomas Foster’ı seviyorsun” diye fısıldıyor. Bunun doğru olduğunu iliklerimde *hissetmem* de doğru olmasa neden bunu düşüneyim ki? Zihnimin ve bedenimin uyumunun büt-bütün kaybolduğunu hissediyorum.

Sabahki iğneler, makine... Belki de yapılanlar işe yaradı ve anılarım geri geliyor. Tekrar Thomas’a bakıyorum; aklım öyle karışık ki reverans yaparken elbisemi iki ucundan gereğinden uzun tuttuğumdan boncuklu püskülün avuçlarımda iz bıraktığını geç fark ediyorum. “Hayır, güzel görünen sensin!” diyorum ve bir anda hıçkırmaya başlıyorum.

Thomas “Aria?” diyor.

“Ben iyiyim,” diyorum. “Gerçekten.” –Hık!– “İyiyim.”

Klartino bana bir bardak su uzatıyor. Suyu alıyorum. “Sağ...” –Hık!– “Ol.”

Thomas omzuma uzanıyor, bu hareketi beni irkiltiyor. Aslında bunu iyi de yapmış. Zira sayesinde hıçkırığımı kesiliyor. Tenimin üzerindeki eli sıcak. Seksapelinin, ne kadar şık ve gösterişli olduğunu inkâr edemem. Onunla evlenmek dünyadaki en berbat şey mi

olurdu? Şu an restorandaki herkes bize bakıyor; üzerime dikilmiş düzinelerce göz ve fotoğrafımı çeken bir avuç kamera.

“Oturmalıyız,” diyorum.

Thomas başını sallıyor. “İyi fikir.”

Elimi sallayıp Klartino’yu yanıma çağırıyorum; zaten eğik olan sırtını daha da eğerek kulağını dudaklarıma yaklaştırıyor. “Gidebilirsin,” diye fısıldıyorum.

Başını iki yana sallıyor. “Babanız sizinle kalmam gerektiğini söyledi.”

“Hiç olmazsa başka bir masada oturamaz mısın?” Sandalyemi masaya yaklaştırıp peçeteyi kucağıma koyuyorum. Thomas’la ilişkim gözlenecekse bunu uzaktan da yapabilirler.

Klartino hostese sesleniyor, kız onu gözümüzün önünden uzaktaki bir masaya oturtuyor. Klartino “Yemekler güzel olsa bari” diye fısıldıyor.

Dikkatimi yeniden Thomas’a çevirdiğimde menünün olduğu dokunmatik ekranı kaydırıldığını görüyorum.

“Hoşuna giden bir şey gördün mü?” diye soruyorum.

Bana bakıp alçak sesle fısıldıyor. “Kesinlikle.”

Thomas gözlerini birkaç saniye üzerimden ayırmıyor; yüzümde özellikle çekici bulduğu bir şey varmış gibi. Üşümeme rağmen titriyorum. Çok yakışıklı –*evlenmek* üzere olduğum– bir genç bana iltifat ediyor, bana yaklaşıyor. Bununla yaşayabilirim, değil mi? Ben bir Rose’um. Güç uğruna kendimden ödün verebilirim.

Öyleyse neden gözlerimin önüne Hunter’ın yüzü geliyor?

Thomas yemek sipariş ediyor ama garsona söylediklerine odaklanamıyorum. Zihnimde yine o tuhaf sesi duyuyorum: *Thomas Foster’i seviyorsun*. Ses uzak, bedenimin dışından gelir gibi. Gözlerimi kapatıp kendime dışarıdan baktığımı hayal ediyorum; nişanlısına âşık bir kızı izlediğimi.

“Dün gece neden ailemi aradın?”

Thomas şaşkın halde kadehinin üzerinden bana bakıyor.
“Ne?”

“Ailemi. Dün gece. Onları aradın. Neden? Niyetin başımı derde sokmak mıydı?”

Başını iki yana sallıyor. “Elbette hayır. Onları ben değil, Devlin aradı. Onlar çıkıp gelene kadar onun bu yaptığından habersizdim.”

Ona, mükemmel yüz hatlarına bakıyorum. Acaba söylediği doğru mu? Her halükârda endişeli görünüyor. Hatta bozulmuş gibi. “Tamam,” diyorum. “Sana inanıyorum.” Thomas uzun bir nefes veriyor; rahatlamış gibi. “Günün nasıl geçti?” diye soruyorum. Annem babama hep bunu sorar.

Thomas sandalyesinde gevşiyor. “İyi. İyi bir gündü.”

“Neler yaptın?”

Durup düşünmeden “Garland’la birkaç toplantıya katıldım,” diyor. “Belediye başkanı mistiklerin güçlerinin yılda iki değil, dört kez boşaltılmasını talep ediyor ve Garland’la konunun ayrıntılarını görüşmek istedi.”

“Daha fazla güç çekimi mi olacak?”

Thomas omuz silkiyor. “Neden olmasın?”

“Yılda iki yetmiyor mu?”

Thomas “Bir fikrim yok,” diye yanıt veriyor. İlk aperiatifimiz olan jambona sarılmış deniztarağı masamıza geliyor. “Fakat daha fazla güç çekimi olursa daha kolay zapt edileceklerini düşünüyor olmalı. O mistiklerin güçlerini hızla yeniden kazanıp o acayip büyülerıyla bizi devirmelerini istemeyiz. Ayrıca güç boşaltımı yaşını on üçten ona çekmeyi düşünüyorlar.”

“On mu? Biraz erken bir yaş değil mi?”

Thomas çatalını deniztaraklarından birine takıyor. “Bir mistiğin güçlerinin on üç yaşında olgunlaştığı söyleniyor ama

ya bu bir yalansa? Müthiş güçlü bir sürü küçük *ucube* etrafta dolanabilir. Bunu daha baş göstermeden engellemeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Bunları çok sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi söylüyor. Fakat ben çoğunun kesinlikle mistik olduklarını düşündüğüm Java River'daki tüm o insanları düşünmeden edemiyordum. Kanunlar uyarınca yılda iki kez gerçekleştirilen boşaltım işlemi yüzünden bitkin düştükleri belliydi. Bu iki kata çıkarılırsa halleri ne olurdu? Ya yaş sınırı aşağı çekilirse? Bunlar mistikleri hastalandırır, hatta öldürür müydü?

"Belki de güçlerinin bir kısmını tutmalarına izin vermeleri *gerek*." Aklıma Hunter, onun parmaklarını bileğime bastırıp bir anda yaramı iyileştirişi geliyor. "Bu çok mu fena olur?"

"Ciddi misin?" Thomas çatalını tabağına bırakıyor. "Mistikler Aşağı Manhattan'ın büyük bir bölümünü yerle bir eden bir bomba patlattılar. Yoksa Büyük Yangın'ı unuttun mu? Onların güçleri *ölümcül*. Bizi *öldürmek* istiyorlar Aria. Sen de kalkmış güçlerini muhafaza etmelerine izin verelim mi diyorsun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Ben onu kastetmemiştim."

"Ne kastetmiştin o zaman?"

"Demek istediğim... Belki de mistiklerin *hepsi* bizi öldürmek istemiyordur."

Thomas içten, karnından kopup gelen bir kahkaha atıyor. "Aptal olma Aria. Mistikler öldüğümüzü görmeye can atarlar; böylece şehrin kontrolünü ele alabilirler." Öne doğru eğiliyor. "Özellikle de senin öldüğünü görmeye."

Garsonumuz boş aperatif tabaklarını temizleyip ana yemekten önce ağızımızın tadı değişsin diye elmalı Calvados sorbesi getiriyor.

"Burası biraz sıcak mı oldu?" diye soruyorum. Thomas başını iki yana sallıyor. "Çünkü bana... sıcak bastı," deyip peçe-

temle alnımı kuruluyorum. Derim de kaşınıyor. Yo, aslında kaşınmıyor, karıncalanıyor. Biri elektrikli bir teli iç organlarıma geçiriyormuş gibi.

Thomas peçetesiyle ağzının kenarlarını silerek “Şunu biliyor muydun?..” diyor “Mistik işçiler bir tür sendika kurmaya çalışıyorlarmış. Konsey üyesi Mark Goldlit önerilerinden birini görmüş. *Tatil izni* istiyorlarmış, buna inanabiliyor musun? Violet Brooks da bu saçmalığa destek veriyor. Seçmenleri bir kez ayartmalarına göz yumarsak çok geçmeden tüm yoksullar hükümette söz sahibi olmak isteyecek, ya sonra? Mistiklerin sadece güçlerinin değil, oy haklarının da alınmaması ne kötü. O zaman seçimi dert etmemiz de gerekmezdi.”

Ağzımdan iğneleyici bir söz çıkacakken kendimi tutuyorum, sorbenin tadına bakıyorum; tatlının boğazımdan aşağı inen soğğunun bedenimi uyuşturmasına izin veriyorum. Thomas tıpkı kardeşi. Kardeşi de tıpkı babası. Babaları da aşağı yukarı *babamın* aynısı. Mistiklere destek vermek onların gözünde bir küfür. Bir zamanlar Thomas’a ona âşık olacak kadar güvenmişim. Değişen ne?

Ha, doğru, şu aşırı doz vakası var. İçime müthiş bir suçluluk doluyor. Thomas’ın tuhaf davranışları muhtemelen *benden* kaynaklanıyor. Sebep her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıp onu unutmam. Bizi unutmam. Herhalde artık yanımdayken nasıl davranacağını bilemiyor.

Thomas sorbesinden bir kaşık daha alıyor. “Güzel, değil mi?”

O konuştukça zihnimde küçük, bölük pörçük kesitler –ne bunlar, anı mı?– canlanıyor: Yanağıma sürtünen dudaklar, belimi kavrayan güçlü bir kol. Kaçıyorum. Saklanıyorum. Derinler’deki suyun tuzlu kokusu.

Yoksa geçmişim su yüzüne mi çıkıyor? Zihnimde Thomas’a olan hislerim, bana onunla birlikte olmak için her şeyi –anne-ba-

bamın sevgisini, erkek kardeşimin yakınlığını, arkadaşlarımın sıcaklığını– kaybetmeyi göze almamın nedenleri mi belirliyor?

Bugün doktorun ofisinde her ne olduysa, o şırıngalarda her ne varsa işe yaramış. Thomas’a baktığımda bedenimin her santimi, baştan uca titriyor. İçimden masanın üzerinden atlayıp kravatını çözmek, boynunu yalamak, çenesini ve dudaklarını öpmek geliyor. Sözlerinden tiksinti duyarken bedenini arzulamam ne de tuhaf.

“Aria?” Thomas su bardağını bana doğru itiyor. “İç bunu. İçin yanıyor gibi. Hasta mısın?”

Suyu hızla dikiyorum. “Yo, yo. Ben iyiyim.” Soluma bakınca yaşlı bir çiftin bize baktığını görüyorum: Kadın eliyle ağzını kapatmış, adama bir şeyler fısıldıyor. “Ben tuvalete kadar gideceğim,” diyorum.

Bir garson restoranın arka tarafına işaret etmesiyle elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum. Sırtımdan aşağı ter akıyor; kalbim hızla atıyor. Yürümekte zorlanıyorum.

Aşk dedikleri bu mu?

Lavabonun başında dikilip yüzüme soğuk su çarpıyorum. Bana ne oluyor böyle? Tuvalet görevlisinin bana uzattığı yumuşak havluyla yanaklarımı sildikten sonra çantamı açıyorum.

Orada bana bakan madalyonu görüyorum.

Hatırla.

Madalyonu boynuma takarken Thomas’ın onu görünce ne tepki vereceğini merak ediyorum.

Yemeğin geri kalanında nadiren konuşuyoruz.

Bu kadarı yeter. Nihayet “Thomas?” diyorum.

“Hı?”

“Klartino’yu ekip Derinler’e gitsek nasıl olur? Sadece sen ve ben?”

Ağızındaki et Thomas'ın boğazına takılıyor. "Ne dedin?"

"Beni duydun."

Thomas bana endişeli bir bakış atıyor. "Aklını mı kaçırdın sen? Ne diye Derinler'e gidecekmişim?"

İçimden geçen "*Çünkü oraya birlikte mutlu olmak için kaçırdık ve belki de aynı hisleri yeniden yaşayabiliriz,*" demek geliyor. Fakat yüz ifadesi öyle sert ki dilim tutuluyor.

Parmağımı boynumu çevreleyen zincirde gezdirip "Boş ver," diyorum. "Madalyonum için bir şey söylemedin."

Thomas köprücük kemiğine yaslı gümüşü kalbe bakıyor. Bana "Böyle süprüntüleri takmamalısın," diyor. "Turistlere sattıkları şu mistik çerçöpe benziyor."

Nişanlım dikkatini yeniden yemeğine çeviriyor. Ağır hareketlerle madalyonu çıkarıyorum. Onu bana veren Thomas değil. Kim peki?

VII

Akşam yemeğinden sonra Thomas, Klartino'ya gözlerden uzak bir yerde öpüşmemize izin vermesi karşılığında bin dolar vaat ediyor.

Üçümüz yaşadığım binanın kuzeydoğu köprüsünün yakınlarındaki hafif raylı sistem istasyonunun dışında dikiliyoruz. Klartino başını sallıyor. Bana "Sizi lobide bekleyeceğim," diyor. "Çok da gecikmeyin."

Thomas beni elimden tutuyor ve ışığın altından çıkarıp platformun kenarına götürüyor. Sırtım istasyonun cam duvarına yaslı. Camın ötesi bir boşluktan ibaret. Şehrin üzerinde süzülür gibiyiz.

Thomas beni öperken aklımda sadece camın öte yanındaki, Derinler'e inen, Hunter'ın beni düşmekten kurtardığı karanlık uçurum var.

Yaklaşan evliliğimiz hatırına bir şeyler hissedip hissetmediğimi görmek için beklesem de onu sevdiğimi söyleyen ses kesildi. En azından şimdilik. Sadece birbirine dokunan iki dudak. Hiçbir kıvılcım yok.

Ben kendimi geri çekerken Thomas "Bir sorun mu var?" diye soruyor. Omuzlarıma dokunan elleri sıcak, çok sıcak. Silkinip

elinden kurtuluyorum. Kahverengi gözleri endişeyle açılmış, dudaklarında rujumun izleri var. Çikolata renkli bir saç tutamı alnının üzerine düşmüş.

Başparmağımla dudaklarını silerek “Hayır,” diyorum. Saçını geriye atıyorum. Gecenin gölgeleri yüzünde oynuyor; restoranda olduğundan da yakışıklı görünüyor. “Sadece... İçeri girmem gerek. Çok yoruldum.”

Bir yanım Thomas’ın dışarıda, yakıcı sıcakta kalmam için ısrar etmesini; bana bensiz bir saniye geçiremediğini söylemesini bekliyorum. Bunun gerçekliğinden şüphe etsem de.

Fakat o başını sallayıp iki parmağını alnıma değdirmekle yetiniyor. “Git uyu Aria. Uzun bir gün geçirdin.” Arkasına dönüp istasyonda kayboluyor.

Ağır adımlarla platformun öte yanına geçip ailemin apartmanına giden köprüye adım atıyorum. Uzaklarda yaşadığım binanın dün gece benim de kullandığım arka girişinden hızla çıkan bir figür görüyorum. Pelerinini görünce bunun kim olduğunu hemen anlıyorum Davida.

Ne yapıyor?

Davida anlaşılan şehir merkezine gidiyor. Klartino beni apartmanımızın lobisinde beklerken ben Davida’yı takip etmeye karar veriyorum. Onun birkaç metre gerisinde, geçtiği köprü’nün paralelindeki ayrı bir köprüde olsam da ona yetişmek için elimden geleni yapıyorum.

Binaların gölgeleri üzerine vurduğundan bir ışığa çıkıp bir kaybolan, bir köprüden diğerine geçen Davida’yı seçmekte güçlük çekiyorum. Ayaklarım acıyor ve köprülerin kemerlerinde koşmak düz kaldırımlara göre daha zor oluyor. Kahrolası topuklu ayakkabılar.

Dört beş binanın önünden geçtikten sonra Yetmiş İkinci sokağa varıp kavşaktan geçerek doğuya yöneliyorum. Davida dur

durak bilmeden yürüyor ve her adımda aramızdaki mesafeyi daha da açıyor.

Tam koşup koşmamaya karar verecekken yeşil bir ışık parlaması ve büyük bir gürültü beni irkiltiyor: Sol tarafımda bir güç istasyonu var.

Dört adam çalışıyor, kirli ellerinde aletler var. Güç istasyonu rengârenk kenarları olan prizması bir bina; elektrik şebekesine enerji sağlamak için aralıklarla şehrin çeşitli noktalarına kurulan üçgen gökdelenlerden biri. Açık bir kapağın ardında iç içe geçmiş tüpler görülüyor; bu kalın, yılan gibi kıvrılan cam boruların içi mistik enerjiyle dolu. Enerji canlıymış gibi yanıp sönüyor ve fırıl fırıl dönüyor.

Adamlardan biri, kum rengi saçları ve seyrek sakallı olan beni fark edip duruyor. Bir adım geriliyorum. Adam matkabını kapatınca diğer adamlar da aynısını yapıyor.

Kırılmadan bana dikilen sekiz göz.

Beni tanıyorlar. Soluk, çökük yüzleri bana korku veriyor. Güçleri çekilmiş mistikler bunlar. Her yerdeler.

Etrafımdaki köprülere bakınca çevrede başka kimsenin olmadığını görüyorum. Burada sadece bu hüzünlü görünen adamlar ve ben varız. Davida'nın izini kaybettim.

Hemen arkama dönüp evin yolunu tutuyorum.

Oturma odamızdaki siyah, deri kanepede oturan annem “Yemek nasıl geçti?” diye soruyor. Yüzünü az önce ovalamış, duştan çıktığından saçları hâlâ ıslak. Üzerinde kalın, pembe bir elbise var. Cam bir bardaktaki içeceğini yudumluyor. Tüm perdeler çekili ve tepemizdeki ışıklar kısılmış.

Uyumayıp beni mi beklemiş?

Klartino –kendisini lobide o kadar uzun süre beklettiğim için beni azarladıktan sonra– gitti. Annemle sohbet etmeyi de

beklemiyordum. Yalan söylemeyi seçerek “İyi,” diyorum.

Annem bir kaşını havaya kaldırıyor.

“Sadece iyi mi?”

“Hoş,” diye düzeltiyorum. “Çok hoştu.”

“İyi.” Bacak bacak üstüne atıyor. “Uyuman gerek, Aria. Sabah seçim kampanyası için çekilecek bir reklam filminde rol alacağını unutma.”

“Ne?”

“Thomas sana söylemedi mi?”

“Hayır.” Aklımda içindeki madalyon olan çantamı sıkıyorum. “Söylemedi.”

“Bu gecenin erken saatlerinde Aşağı Doğu Yakası’nda bir patlama oldu. O lanet olası asilerin düzenlediği bir... gösteri.”

Büyük bir şaşkınlıkla “Bir patlama mı olmuş?” diye soruyorum.

Annem bardağındaki sıvıyı çalkalıyor. “Evet. Bu olayı avantajla çevirmeliyiz. Seni ve Thomas’ı enkazın başında gösteren, bir de Garland’ın itfaiyecilere yardım ederken görüneceği iki reklam filmi yayınlayacağız. Derinler’deki zavallı ahmaklar o... *mistiği*... desteklemekle kendileri için iyi olanı yaptıklarını sansalar da çok büyük bir yanlış içindeler. O kadının galip gelmesine izin vermeyeceğiz.”

“Kaç kişi öldü?”

Annem içeceğinden bir yudum alıyor. “Bunun önemi var mı? O budalalar yoksulları bir araya getirdiklerini sansalar da tek yaptıkları halka mistiklerin ne kadar tehlikeli olduklarını hatırlatmak oluyor. Asiler asla durmayacak. Köklerinin kazanması gerek.”

Söyleyecek bir şey bulamıyor, donakalıyorum. Masum insanlar hayatlarını kaybettiği için en azından üzülyormuş gibi yapabilir. Odama giden merdivenlere yöneliyorum.

Annem “Bir şey unutmadın mı?” diye soruyor.

Şaşırmış halde başımı yana eğiyorum.

Gözlerini kırptırıyor. “İyi geceler öpücüğü yok mu?”

Kendimi yanağını gagalamaya zorluyorum. Teni buz gibi.
“İyi geceler.”

“Ha, Aria, Davida’yı aşağı gönder, olmaz mı? Ona yaptır-
mam gereken bir iki iş var.”

Elbette bunu yapamam. Çünkü Davida evde yok. Başını
derde sokmayı da hiç istemem. “E, ben onu dışarı göndermiş-
tim de.”

Annemin yüzünde içten bir hayret ifadesi belirliyor. “Gön-
derdin demek?”

“Evet, ondan... bileziklerimden birinin kopçasını tamir et-
tirmesini istedim.” Dudaklarımı büzüyorum. “Kırıldı da...”

Annem kol saatine bakıyor. “Onu bu saatte mi gönderdin?
Saat onu geçiyor.”

Söylediklerime inanmasının güç olduğunu bilsem de elim-
den başımı sallayıp bana inanmasını ummaktan başka bir şey
gelmiyor.

Ne şaşırtıcı ki inanıyor da. “Nihayet hizmetçilerimizi doğ-
ru düzgün *kullanmaya* başladığına memnun oldum. Vakti gel-
mişti. Yakında kendi evinin idaresini alacaksın.” Kocaman bir
yudum alıp içeceğini bitiriyor. “O zaman aşağı Magdalena’yı
gönder. Bir de sessiz ol, baban uyuyor.”

Merdivenlerden yukarı çıktığımda Kyle’ı kollarını kavuş-
turmuş beni bekler halde buluyorum.

“Hey,” diyorum. “Ne yapıyorsun?”

“Bennie’nin evine gidiyorum” diyor.

Yanından geçip gitmek istesem de üzerinde lacivert tişört ve
kot olan bir barikat gibi. Saçlarının mükemmel bir dağınıklığı

var; saçları için hiç çaba göstermemiş havası yaratmak için aynanın önünde saatler geçirmiş gibi. Şahsen, o kadar flört ettikten sonra hâlâ Bennie'yi etkilemeye çalışmasının hoş olduğunu düşünüyorum.

Kyle bana “*Sen Davida'yı ayak işlerini yapmaya mı gönderdin?*” diye soruyor. “Sana inanmıyorum. Bu Kiki'nin indirimli bir şey satın alması kadar imkânsız.”

Ona “Bana inanıp inanmaman umurumda değil” diyorum. “Şimdi, kımıldan.”

Yerinden kıpırdamıyor. “*Sen Davida'yı asla işe koşmazsın. Magdalena'yı ise nadiren rahatsız edersin. Şimdi neden yapasın bunları?*”

“*Davida'dan bir sürü şey istiyorum ben.*”

“Hayır,” diyor. “İstemiyorsun. Şimdi, o aslında nerede?”

“Anneme dediğim gibi bileziğimi tamir ettiriyor.”

Kyle bana bir adım yaklaşıyor. “Hangi bilezik?”

Yanıt vermem epey vakit alınca gülüyor. “Yalanını yakaladım,” diye fısıldayıp yana çekiliyor. Yanından geçerken dönüp ona bakmıyorum.

Giysilerimi değiştirmeyip Kyle'ın evden ayrılmasını bekliyorum. Ardından gizlice Davida'nın odasına giriyorum.

Davida çatı katımızın hizmetçiler kanadında, yatak odamın olduğu ikinci katın diğer ucunda kalıyor.

Aylardır –belki de yıllardır– Davida'nın odasına uğramamış olsam da tertipliliği beni şaşırtmıyor. Mobilyaları basit ve dekor yok gibi: Beyaz duvarlar, gri bir halı, küçük bir yatak ve uzun bir şifoniyer. Ayrıca küçük bir elbise dolabı ve Hudson Nehri'ne bakan tek bir pencere. Kişiliğini yansıtan tek ayrıntı perdelerdeki işlemeler. Dikişlere daha yakından bakmak için perdelerle yaklaşıyorum: Gümüş rengi iplikle dikilmiş, iç içe

geçen kırmızı ve mavi aylar ve gezegenler.

Davida özel eşyalarını, mesela günlüğünü acaba nerede saklardı?

Dolabındaki giysileri karıştırıyorum. Çoğu üniformasının farklı versiyonları, bir de izinli olduğu günlerde giymesine izin verilen birkaç gösterişsiz üst giysileri.

Davida'ya güvenmediğimden burada değilim. Sadece... Eh, şüphelendim. Eldivenlerinin parmak uçlarında Derinler'den getirdiği kiri görmemin ardından şimdi de gece vakti evden gizlice kaçışı. Bana söylemediği ne?

Yatağının altındaki karanlığı yokluyorum ve başparmağım metal bir kutuya değiyor. Kutuyu iki yanından tutup açığa çıkana dek çekiyorum. Kutu babamın kütüphanesinde cam bir muhafaza içinde sakladığı tüfeklerden birini içine alabilecek kadar uzun.

İçinde Davida'ya yıllar boyunca verdiğim bazı doğum günü hediyeleri var: içine en sevdiği şarkıları yüklediğim bir aMuse-Me, ustalıkla yontulmuş yüzleri olan küçük porselen bebekler, mücevherli yüzükler ve kolyeler, içlerinde en sevdiğim kitaplar olan bir elektronik okuyucu.

Bir de eldivenler.

Düzinelerce eldiven; hepsi de siyah, özenle katlanıp üst üste, çiftler çiftler dizilmiş.

Hiç giyilmemiş gibiler; kusursuz ölçüde temiz ve ütülenmiş eldivenlerde tek bir çizgi, tek bir kırışıklık yok.

İçlerinden bir çifti alıp inceliyorum: Küçük, metal bir klipsle tutturulmuşlar. Klipsi açıyorum. Dokunduğumda bana tuhaf bir his veriyorlar; yumuşak ama dayanıklı, avuçlarını bıçakla kesmeye çalışsam da kumaşları yırtılmayacakmış gibi. En tuhafı ise parmaklarının ucunda daha önce fark etmediğim, güçbela seçilebilen sarmal şekillerin olması.

Eldivenlerden birini takıyorum ve elime tam oluyor. Ellerimi esnetmemle parmak uçlarımdaki sarmallar hemen ısınmaya başlayıp tüm bedenimi belli belirsiz, açıklayamadığım bir tür sıcakla dolduruyorlar.

Elimi uzatıp gözlerimi şekillere dikiyorum: *Bunlar da nesi?*

Eldiveni çıkarıp eşine bağlıyorum. Aslında bu çifti yanıma alsam da olur. Zaten bir sürü çift var. Davida eldivenlerin kaybolduğunu asla anlamaz.

Sonra her şeyi eski haline getirip odadan çıkıyorum.

Odama dönünce eldivenleri ve çantamı elbise dolabımın gerisine iyice gizliyorum.

Sıcak bir banyonun ardından üzerime flanel bir gecelik geçirip yatak odamın ışıklarını söndürüyorum. Sonra perdeleri açan düğmeye basıp yavaşça önümde beliren şehri izliyorum. Mistik enerji kuleleri farklı renklerle aydınlanıyor. Onları inceledikten durmadan değişen renklerinin uykumu getireceğini umuyorum: Beyazdan sarıya, sarıdan yeşile dönüyorlar.

Bir renkten diğerine geçiş bazen birinin kaçırabileceği kadar hızlı gerçekleşiyor. Fakat ben yıllardır bu kuleleri izliyorum.

Nihayet yatak örtülerimin altına girip gözlerimi kapatıyor ve uykunun beni teslim almasını bekliyorum.

İkimiz ay ışığının altında ilerlerken elimi tutup “Gel,” diyor. Ana kanalın gürültüsünden uzaklaşıp yan yana yürürken ancak sığabileceğimiz kadar dar bir sokağa çıkıyoruz.

Suyun üzerinde binaların yansımaları belirliyor. Koşarak küçük bir köprüden geçiyoruz. Önümdeki oğlanın saçları rüzgârda savruluyor.

“Bekle!”

“Zaman yok. Peşimizdeler.”

Bana doğru dönüyor. Thomas’ın yüzünü görmeyi umsam da bek-

lentim boşa çıkıyor. Tek gördüğüm bir sis perdesiyle örtülü siyah bir çember.

“Thomas? Sen misin?”

“Buradayım.” Elini uzatıp beni kendisine çekiyor. “Meraklanma.”

Çıldırılmış gibi ellerimle sisi dağıtmaya çalışıyorum. Fakat onu görmeye çalıştıkça o daha da kararıyor; ta ki orada olduğundan zar zor emin olduğum bir gölgeye dönüşene dek.

VIII

Can havliyle Thomas'a sarılıp solgun tenli adama işaret ederek "Mistikler hepimizi mahvedecek!" diye çılgık atıyorum.

"Kes!"

Kameralar çekime ara verir vermez bir makyaj ekibi üzerime çullanıp yanağımdaki teri siliyor.

Thomas hâlâ bana sarılırken suç mahallini inceliyorum.

Asilerin önceki geceki gösterisinde koca bir gökdelen yıkılmış. Patlayıcılar binanın içinden patlatılmış; yukarı doğru patlayan bombalar binayı Derinler'deki tabanından Kartal Yuvası'ndaki tepesine dek biçmiş. Neyse ki bina genelde iş amaçlı kullanılıyormuş; burayı ev olarak kullananlar Derinler'den yoksullarmış ve anlaşılan önceden uyarılıp tahliye edilmişler. Patlama gece gerçekleştiğinden de Kartal Yuvası'nda oturanların hepsi çoktan evlerine gitmiş. Patlama büyük ölçüde gösteri amaçlıymış.

Ne yazık ki otuzuncu kattan kopan duvarlar birleşik köprülerden birinin üzerine devrilince çelik hatlar kopmuş ve köprü akşam yemeğinden evlerine dönen beş kişilik bir aileyi ezmiş.

Reklamın yönetmeni "Aria," diye sesleniyor. Thomas'la dikildiğimiz, yıkılan köprüyü dik kesen köprüye doğru salına salına yaklaşıyor.

“Evet?”

Yönetmen Kevan-Todd tıraşlı başının tepesini ovuşturarak kaşlarını çatıyor. “Korkunu inandırıcı bulmadım.”

Beni hâlâ tam olarak devrilmemiş olan enkazın tozundan koruması için giymeye zorlandığım maskeyi çıkarıyorum. Biraz ileride annem ve bazı şehir yetkilileri bir sorun olup olmadığından emin olmak için boyunlarını eğerek bizi izliyorlar. İçimden yaptığımızın gülünç olduğunu söylemek geliyor. James adında, mistik rolü yapan bir aktör var; hasta görünsün diye bedeni fondötene bulanmışken yönetmen *benim* inandırıcılığımın derdine düşüyor. Fakat bu reklamın seçim kampanyası için önemli olduğunu bildiğimden yeni bir çekim için kendimi hazırlıyorum.

Thomas beni rahatlatmak için elimi sıkıyor. “Üzgünüm,” diyorum. “Sanırım sinirlerim biraz gergin.”

Kevan-Todd “Neden kamera dostunmuş gibi davranmıyorsun?” diye soruyor. “Ve ikiniz sıradan bir sohbet ediyormuşsunuz gibi.”

Bir kaşımı yukarı kaldırıyorum. “Bir patlama hakkında sıradan sohbet, ha?”

Thomas iç geçiriyor. “Aria.”

“Peki, peki” deyip maskeyi takıyorum. “Daha çok çaba sarf edeceğim.”

Kevan-Todd başını ekibin geri kalanına doğru çeviriyor. “Peki arkadaşlar. Deneme dokuz. Bir de şu ceset torbalarının icabına bakalım, olmaz mı? Bunların gerçek cesetler gibi görünmesini istiyoruz, iri çörekler gibi değil.”

Adamlardan biri uzun, siyah torbaların başına gidip içleri daha dolu görünsün diye kenarlarını yumrukluyor. Torbaların içinde ne olduğundan emin olmasam da geçen gece burada ölenleri çoktan krematoryuma göndermişler. Bugün, ilerleyen

saatlerde külleri kanallara savrulacak. Çoğu insan yakınlarını son yolculuklarına kanallarda uğurluyor.

“Ve... Motor!”

Kameralar binanın enkazına doğru dönüp Thomas’a odaklanıyor. Thomas hoş bir sesle “Ben Thomas Foster,” diyor. “Bu da nişanlım, Aria Rose. Geçen gece mistiklerin düzenlediği bir patlama masum bir ailenin canını aldı. Ailelerimiz işte tam da bu tür haince terörist saldırılarını sona erdirmek için bir araya geldi. Belediye başkanı seçilirse, kardeşim Garland Kartal Yuvası’nın emniyeti için mücadele edecek. Sizin emniyetiniz için.”

Thomas duraksıyor ve onun sözlerine devam etmesini bekliyorum. Kevan-Todd ellerini deli gibi sallarken sıranın repliği-me geldiğini ve geç kaldığını fark ediyorum.

“Mistikler hepimizi mahvedecek!”

Sonra bayılıp Thomas’ın kollarına yığılıyorum.

Kevan-Todd “Kes!” diye bağıyor. Yüzünde donuk bir gülümsemeyle bana bakıyor. “Eh... Montaj vakti geldi!”

Thomas maskesini çıkarıyor. “İyi iş çıkardın, tatlım.” Yanagımı öpüyor. “Su alacağım sen de ister misin?”

Aklım karşı köprüden gelen cıgıllıklara giderken “Tabii,” diyorum. Karşıda bir sürü ergen çekimleri izlemek için toplanmış. Neyse ki etrafımız çevrili olduğundan içinde bulunduğu-muz alan güvenli. Yine de bağırıışlarını işitebiliyorum.

“Aria! Seni seviyoruz!”

“Thomas çok seksi!”

“Ben ikinizle de evlenmek istiyorum!”

Utancımдан gülüyorum. Bugüne dek hep halkın gözü önünde olmama rağmen kendimi hiçbir zaman ünlü gibi hissetmemiştim. İki kız el yapımı bir pankart açıyor:

ÇOK YAŞA YASAK AŞK

Bu hareketleri gururumu okşasa da aşkımızın Kartal Yuvası sakinlerinin gözünde bir patlamadan daha önemli olması beni endişelendiriyor. Ölümden de önemli olması.

Bunca ilgi karşısında ne hissettiğini sormak için Thomas'ın yanına gidince VIP geçiş izinleri olan ve elektronik ortamda imzasını atсын diye TouchMe'lerini ona uzatan bir grup kızla çene çaldığını görüyorum.

Annem yanıma gelip omzumu sıvazlıyor. "Aria... başarılıydın." İltifat ağzından ona fiziki bir acı veriyormuş gibi çıkıyor. "Reklam hafta sonuna kadar yayına hazırlanır. Reklamı Derinler'de yayınlayıp orada mümkün olduğunca çok insanın izlemesini sağlayacağız."

Yoksulların çok azı televizyona para yetiştirebildiğinden belediye aşağılarda insanların sıklıkla geçtiği noktalara devasa ekranlar kurdu. Sanırım reklam o ekranlarda gösterilecek.

Annem "Ölçü alsınlar diye Olive and Pimentos'a gideceğim," diye devam ediyor. "Düğün öncesi düzenlenecek parti için diktirdiğim elbise neredeyse hazır. En azından bana öyle söylediler." Gözlerini deviriyor. "İşin içinde o insanlar varken hiçbir şeyin garantisi olmaz. Benimle gelmek ister misin?"

Hâlâ imza vermekle meşgul olan Thomas'a bakıyorum. O ve Garland birazdan seçim stratejisine yönelik bir toplantıya katılacaklar ve annemin beni esir almasını hiç istemiyorum.

Özellikle de yeniden Derinler'e gitme planları kurarken.

"Aslında, öğle yemeği için Kiki'ye söz vermiştim."

Başını iki yana sallayıp "Gitmemelisin," diyor. "Başında bir büyük olmayacak; Klartino ve Stiggson da babana bir işi için eşlik ediyorlar."

"Fakat benim bir eşlikçiye ihtiyacım yok."

Annem "O öncedendi," diyor.

"Neden önce?"

Başını yana yatırıyor. “Bunu hecelemememe gerek var mı, Aria? Sen aşırı dozda uyuşturucu alıp evden kaçmadan önce!”

“Anne, üzgünüm. Gerçekten.” Ona yalvaran gözlerle bakıyorum. “Ayrıca Kiki ve ben düğünü planlıyoruz!” Annem için bahaneler uydurmanın bu kadar kolay oluşu beni şaşırtıyor. “Bana nedimelerimi seçmeme yardımcı olacağı sözünü verdi; Tanrı biliyor ki geçmişimi, düğünde kimin yanımda olması gerektiğini bilecek kadar bile anımsamıyorum.”

Annem avucunu yanağıma yaslıyor. “Zavalılık. Belki de düğünü planlamak sana iyi gelir.” Kendisini pusuda bekleyen tehlikeler olmadığına ikna etmeye çalışır gibi etrafına bakındıktan sonra yüzünde sıcak bir gülümseme belirliyor. “Yalnız, valiyle yiyeceğimiz akşam yemeğine geç kalma. Babanın çocuklarının geç kalmasından nasıl da nefret ettiğini bilirsin!”

Anlaşılan düğünümü planlamaktan heyecan duyuyordum numarasına daha sık başvurmam gerek. Anneme yalan söyledığım için kendimi kötü hissetsem de *çok da* kötü hissetmiyorum. Annemin yanağına bir öpücük kondurup Thomas’la alelacele vedalaştıktan sonra ikisi gözden kaybolana dek el sallayarak hafif raylı tren istasyonuna koşuyorum.

Ardından Muhteşem Blok’un yolunu tutuyorum.

Gondolcu gondolunu kanalların kenarları boyunca aralıklarla yerleştirilen mavi-beyaz direklere yaklaştırdıkça kayık kendiliğinden duruyor. “Geldik, hanımefendi” diyen yaşlı adam kayığın halatını direğe doluyor ve gondolu yükseltilmiş kaldırıma çekiyor.

Beni tanıdıysa da bundan bahsetmiyor. Saçıma elimden geldiğince yüzümü örtecek şekilde fırçalamış olsam da üzerimde hâlâ reklam çekiminde giydiğim elbise var: Swarovski kristalleriyle kaplı, tek parça bir elbise; gümüş tokalı, kalın, turkuaz

bir kemer ve bilek hizasında bağcıkları olan yüksek topuklu sandaletler.

İzlendiğimden biraz endişe etsem de şu ana dek şansım yaver gitti. Ya kimse İN yolcularının yakın zaman öncesine uzanan kayıtlarını gözden geçirme zahmetine girmediyse ya da güvenlik şebekesinde bir koruyucu meleşim var.

Bu bir bahis olsa paramı ilk olasılığa koyardım.

Günüşığında Derinler'deki her şey çok daha farklı görünüyor: Su daha kirli ve kahverengi, koku –bozuk balık kokusunu andırıyor– anımsadığımdan beter ve insanlar tuhaf bir şekilde daha neşeli. Sokaklar ve yükseltilmiş kaldırımlar, koltukaltlarında yükler ve ellerinden tuttukları çocuklarla aceleyle oradan oraya koşan erkekler ve kadınlarla kaynıyor. Kayıktan kırık basamaklara atıyorum. Hava öyle sıcak ki tenimde yumurta pişirebilirim.

Gondolcunun avucuna birkaç bozuk para bırakıp “Teşekkürler,” diyorum.

Birkaç metre ileride Java River tabelası var. İçeri giriyorum.

Kapıya bağlı, nostaljik zil çınlıyor. İnsanlar dönüp bana baktıktan sonra kahve fincanlarına ve tatlı tabaklarına dönüyorlar. Karşımdaki manzara içimi ısıtıyor: Masalara ayrılmış geniş bölmeler ve duvarlardaki çerçeveli resimler; yazarkasanın yanındaki hamur işleriyle dolu vitrin; önceki gece bana ve Hunter'a servis yapan, burun deliği pirsingli garson kız.

Boş masalardan birine oturuyorum. Garson kız “Ne istersiniz?” diye soruyor.

“Su.” Benden uzaklaşmasına fırsat vermeden “Bekle,” diye ekliyorum. “Bir de sorum var.”

Bir ayağımı karolara vurarak “Evet?” diyor. “Bütün gün bekleyemem.”

Boğazımı temizliyorum. “Geçen gece yanımda bir çocukla

buraya gelmiştim.” Boş gözlerle bana bakıyor. “Hunter adında bir çocuk. Saçı, hım, sarıya kaçıyor. Biraz sert görünüşlü ama yakışıklı. Model gibi de değil ama... Bilirsin işte, modelimsi biri.”

Neden sonra kız gözlerini devirip “Öyle birini de seni de anımsamıyorum” diyor.

Uzaklaşıyor.

Ayağa kalkıp peşinden gidiyorum. Kız bir şekilde mutfakta kaybolunca yazarkasanın başında duran kadına da aynı soruyu soruyorum.

Bir kez daha “Dün gece buradaydık,” deyip saçları örölü, yüzünde güneş lekeleri olan yaşlı kadının dikkatini çekmeye çalışıyorum.

Elindeki bezle tezgâhı silen kadın “Hayır, değildiniz,” diyor. “Kendi iyiliğini düşünüyorsan hemen git buradan. Bir daha da gelme, duyuyor musun?”

“Anlamıyorum,” diyorum. “Sadece yanımdaki çocuk hakkında bilgi edinmek istiyorum. Hunter. Onu nerede bulabileceğimi öğrenmek istiyorum.”

Kadın dişlerini sıkıyor. “Sana söyledim, kızım. Ne seni ne de Hunter adında bir oğlanı görmedim. Anladın mı? Şimdi git.” Dükkânın kapısını gösteriyor. “Git.”

Dışarı çıkınca işlemeli bir mendille alnımı silip boşta bir gondol arıyorum.

Yükseltilmiş kaldırım kanalın sadece birkaç metre üzerinde kalıyor. Birkaç kişi oturmuş, sandviçlerini yiyerek bacaklarını suya doğru sarkıtıyor. Yolun aşağısında, rıhtımlardan birinde sırada bekleyen bir grup kadın ve erkek su taksisini bekliyor. Su taksileri yaklaşık elli kişi alan ve güzergâhlarında bazı büyük kanallar olan tekneler. Gondollara kıyasla su taksisiyle yol-

culuk etmek daha ucuz olsa da o kadar insanın yanına gidip tanınma riskini göze alamam. Henüz buralarda fazla oyalanmadığımdan hâlâ eve gidecek, bir duş alacak ve zamanında akşam yemeğine yetiyecek vaktim var.

Bir süre içimi bir huzur sarıyor; Derinler gündüz o kadar da korkutucu değil. Binaların renklerini fark ediyorum: Soluk pembe, açık mavi, gri, kahverengi ve beyaz. Bazıları artık yıpranmış, pul pul dökülmüş sütunlarla veya perişan haldeki çocuk yüzü oymalarıyla süslü. Hepsi de neredeyse büyüleyici.

Kaldırımında ilerleyerek rıhtımdan uzaklaşırken uçları suyun üzerine çıkan direklerden birine bir gondolcu kayığını bağlamış olabilir ümidiyle baksam da hiç halat göremiyorum. Eski püskü giysiler içindeki bir grup çocuk yanımdan geçerken az kalsın beni devirecek oluyorlar. Arkalarından “Hey, önünüze bakın!” diye bağırırsam da anlaşılan kimse beni duymuyor. Ya da umursamıyor.

Sonra birinin omzuma dokunduğunu hissediyorum.

Arkama dönünce benim yaşlarımda bir kızın önümde dikildiğini görüyorum. Omuzlarına varmayan kısa, kahverengi saçları ve aynı renkte gözleri var. Kendisine iki beden büyük geldiği anlaşılan bir elbise giymiş. Teni solgun, neredeyse beyaz ve gözlerinin altındaki sarı-yeşil halkalardan güç çekimi işleminden geçtiği belli.

“Deli değilsin.” Beni kolumdan tutup metruk bir ara sokağa götürüyor. Yüksek binaların altında kaldığından sokak biraz olsun daha karanlık ve serin.

“Ben Tabitha.” Bana elini uzatıyor.

Elini tutuyorum. Elimi öyle hafif tutuyor ki şaşıyorum. Eli kırılıverecekmiş gibi. “Ben de...”

“Aria Rose’sun,” diyor. “Biliyorum. Java River’ın arka tarafında çalışıyorum. Ben... Türk’ün bir arkadaşayım.”

Türk ismini duyunca gözlerim kocaman açılıyor. “Öyleyse beni hatırlıyor musun?”

“Bak, fazla konuşamam ama sana Hunter’ın yerini söyleyebilirim.” İnce kolunu kaldırıp sokağa işaret ediyor. İleride diğer binaların üzerinde yükselen bir mistik kule görüyorum. Bina gündüz bile inanılmaz bir parlaklık yayıyor. Fısıldayarak, gizemli bir tavırla “Işıkları izle,” diyor.

Açıklama yapsın diye beklesem de sesini çıkarmıyor.

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum. “Işıklar direklerde. Hiçbir yere de *çıkıyorlar*.”

Tabitha gergince çevreye bakınıyor. “Çıkıyorlar, onları nasıl okuyacağını bilersen,” diyor. “Hep aynı kalmıyorlar. Nasıl yanıp söndüklerini görmüyor musun? Tüm o renkleri? Bunun bir anlamı var.”

Aklıma geçen gece yatak odamın penceresinden ışıkların yanıp sönuşünü izleyişim geliyor. “Demek istediğin bir düzenleri olduğu mu? Yani ışıkların işleyişi... rastgele değil mi?”

Tabitha başını hararetle sallıyor. “Kulelerde mistik enerji var. Mistik enerji de *canlı*. Kendisini dinlemeyi bilenlerle konuşabilir.”

“Alınma ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Ya da Hunter’la ne ilgisi olduğunu.”

Tabitha “Enerjimiz iletişim yollarımızdan biri,” diyor. “Bu şekilde insanlara sesli olarak dillendiremediğimiz şeyleri söylüyoruz.” Boynunu eğip bizi izleyen birilerinin olup olmadığına bakıyor. “Normalde iki mistik basit bir dokunuş aracılığıyla tek kelime etmeden iletişim kurabilir. Artık bende bu beceri yok; güçlerimiz çekildiğinde böyle oluyor. Enerjinin bir kısmıyla şehre enerji sağlarken arta kalanı kulelerde depoluyorlar.”

“Neden ihtiyaç duyduklarından fazla enerji çekiyorlar?”

Tabitha kemikli omzunu silkip “Güç. Ve para. Ne için olacaktı ki?” diyor.

“Para mı... Ne demek istiyorsun?”

Tabitha başını yana yatırıyor. “Açıkçası, Stic. Mistiklerin en yoğun olarak yaşadığı yerlerden biri Manhattan. Stic onlardan çekilen enerjiyle üretilip yasal olmayan yollarla dünyanın her yerine satılıyor.” Bana bunları neden bilmediğimi sorar gibi baktı. “Bunu düşün, Aria.”

Fakat düşünmek istemiyorum. Birilerinin Stic satması kimin umurunda? Bana öğretilen mistiklerin tehlikeli, mistik olmayanlara düşman oldukları ve en büyük arzularının beni ve Kartal Yuvası’ndaki herkesi öldürmek olduğu. Bana mistiklerin Anneler Günü Yangını’ndan sorumlu oldukları söylendi.

Bunun ne kadarı doğru?

Tabitha endişeyle çevresine göz gezdirip “Bak,” diyor. “Bunları şimdilik unut. Enerjiyi anlarsan sana Hunter’ı nasıl bulacağını gösterir.”

“Fakat ben mistik değilim. Kulelerden yayılan enerjiyi nasıl okuyacağımı bilmiyorum. Bana onun yerini söyleyiversen olmaz mı?”

Tabitha başını hızla iki yana sallıyor. “Hayır,” diyor. “Asiler seni onlara götürürsem beni öldürürler.”

“Seni öldürürler mi? O zaman bana bunları niye anlatıyorsun ki?”

“Çünkü...” Sesi yumuşuyor. “Onu sevdiğini görebiliyorum.”

Şimdi başımı iki yana sallama sırası bende. “Hunter mı? Onu sevmiyorum,” diyorum. “Onu doğru düzgün tanıımıyorum bile. Ben bir başkasıyla nişanlıyım.”

“O zaman neden onu bulmaya çalışıyorsun?”

“Karışık bir mesele.” Gözlerimi kaçırıp ona hikâyemin ne kadarını aktarsam diye düşünüyorum. “Bir kaza geçirdim. Şimdi de bir ay içinde evlenmem gerekiyor ama nişanlımı anımsamıyorum. Bir süredir tuhaf rüyalar görüyorum. Belki

de Hunter'ın bana yardımcı olabileceğini düşündüm."

Ben konuşurken Tabitha kulak kabartıyor. Sonra öne eğilip "Bunun için Hunter'ın yardımına ihtiyacın yok," diyor.

"Yok mu?"

"Hayır. İhtiyacın olan kişi Lyrica."

"Affedersin, kim dedin?"

"Lyrica." Tabitha bana bir adres veriyor. "Sana yardım edebilecek biri varsa o da Lyrica'dır." Sonra dönüp "Yanlarından ayrıldığımı fark etmişlerdir. Gitmem gerek." Cılız bedeni bir öksürükle sarsılıyor. "Karanlık basana dek bekle ve sonra ışıkları takip et. Güven bana. Cevaplarını bulacaksın."

O gece akşam yemeğinde her zamanki gibi, bana öğretildiği gibi, tam bir hanımefendi gibi yemeğimi yiyorum.

Kyle masanın öbür ucundan bana bakıp gözlerini deviriyor ama ben yine de gülmüyorum. Alabildiğine hanım hanımcı-ğım. Babam ve annem valiyle siyaset konuşurken sessizce onları dinliyorum.

Vali "Johnny, sence şu Violet Brooks denen mistiğin bir şansı var mı?" diye soruyor.

Babam bir süre sessiz kaldıktan sonra "Evet" diyor.

Sözcük ağzından çıktığında kulağa ölümcül geliyor. Violet seçimi kazanırsa, babamın şehirdeki nüfuzu azalırsa ne olacak? Acaba o zaman da Thomas'la evlenmemi isterler mi?

Ana yemeğimizin –kuzu göğsü, taze kuşkonmaz ve wasabi sosuna batırılmış patates– ardından Vali Boch yemek boyunca neden sessiz kaldığımı soruyor. "Sen hep çalçene olmuşsun-
dur," diyor.

Yalandan esniyorum. "Kusura bakmayın. Sadece yorgunum."

Annem lafa karışıp "Aria bugün seçim kampanyası için bir

reklam filminde oynadı da” diyor. “Çok etkileyiciydi.” Annemin bana iyi davranmaktan anladığı bu mu? Yüzüklerinden biriyle, altın çerçeveli yakutuyla oynayarak “Kiki’yle öğle yemeğiniz nasıl geçti?” diye soruyor. Annemin görünüşünde tevazudan eser yok; bu gece giydiği bluzun kollarının ucunda kürkler var. Sadece annem gibi biri dünyanın en sıcak şehirlerinden birinde kürk giyebilir.

“Eğlenceli geçti. Düğüne çağıracağımız nedimleri seçtik. Beşini de.” Kiki’den yalanıma ortak olmasını istemem gerekecek. Bir de nedimleri seçmeme yardım etmesini.

“Bu harika, canım.”

Kyle telefonunu kucağına gizlemiş, birisine mesaj atmakla uğraşüyor. Babam siyah gözlerini gözlerime sabitlemiş, bana bakıyor.

Vali Boch elindeki kadehten şarabını yudumlarken “Bana seçimle ilgili sormak istediğin bir soru var mı?” diyor. Tek başına neredeyse bir şişeyi bitirdi. Dudakları mora boyanmış. Vali “Memnun olurum,” diye ekliyor.

“Aslında bir sorum var,” diyorum. Babam kalın kaşlarını kaldırıyor. “Neden mistiklerden şehre gereken enerjiden fazlası çekiliyor?”

Vali şarabını içerken öksürüyor ve boğulacaktıymış gibi sesler çıkarıyor.

Kyle öne doğru eğilip valinin sırtını tokatlıyor. Sonra yüksek sesle “Her şey yolunda,” diyor.

Annem “Aria!” diye bağırıyor. “Vali beye sorulacak soru mu şimdi bu?”

“Yerinde bir soru,” diyorum. “Değil mi?”

Babam bıçağını kaldırıp bana doğrultuyor. “Bu kadarı yeter, Aria.” Kısa bir süre bekleyip bıçağı masaya geri koyuyor. “Düğünden önce neler yapacaksın? Bütün yaz etrafta boş boş

dolanıp gülünç sorular mı soracaksın? Üniversiteye gitmeden önce önünde koca bir yıl var. Planın nedir?"

Ona yanıt vermemeyi seçiyorum. Sessizlik sağır edici.

"E?" diyor.

"Bir iş bulurum," dediğimi işitiyorum.

"Aria, ciddi ol." Annem bir kahkaha atıyor.

"Ben *zaten* ciddiylim!" diyorum. Elbette daha önce hiç çalışmamıştım ama birdenbire bana annem ve babamdan kaçmanın en iyi yolu buymuş gibi geliyor. Bir iş her gün apartmandan ayrılmak için iyi bir mazeret olurdu.

Kyle lafa karışmak için mesaj yazmayı bırakıyor. "Aria'nın becerebileceği tek iş alışveriş yapmak ve Kiki'yle takılmaktır. Bir de son kontrol ettiğimde bu ikisi iş değildi."

Ona "Sanki sen hiç çalıştın da?" diye çıkışıyorum. "*Hadi ama.*"

Kyle "Sürpriz, sürpriz Aria. Yanılıyorsun. Her zamanki gibi," diyor. "İki yıl önce yazın babamın yanında çalışmıştım. Eggs'in asistanlığını yapmıştım."

Babam kıkırdarken annem cık cık ediyor. Annem "Kyle, sana ondan bu isimle bahsetmemeni söylemiştim" diyor. Halinden aklının karıştığı belli olan valiye dönüyor. "Kyle küçükken kahvaltıda Eggs Benedict¹ yemeye bayılırdı. Bu yüzden de Patrick Benedict'e Eggs adını taktı." Dudağının kenarlarını bir peçeteyle siliyor. Kyle'a "Bu çok saygısızca," diyor. "Bunu yapmayacak kadar centilmen birisin sen."

İçimden Kyle'ın bir centilmen olduğuna itiraz etmek gelse de babama hoş görünmeyi tercih ediyorum. "Kyle'ın iş deneyimi varken, benim niye olmasın? Ne iş olsa yaparım; gelen

¹ Eggs Benedict: İkiye bölünmüş muffinin üzerine domuz jambonu veya domuz pastırması, haşlanmış civık yumurta ve hollandez sos eklenerek yapılan bir çeşit yemek (ç.n.).

mektupları düzenlerim, telefonlara bakarım, ne gerekiyorsa yaparım.”

Benedict hakkında bildiklerim kendisinin şu an koyu bir Rose destekçisi olan, ıslah olmuş bir mistik olduğu ve mistiklerin enerjisini düzenlemekle ilgili bir işle uğraştığıyla sınırlı. Babamın güvenmek bir yana, konuştuğunu gördüğüm tek mistik.

“Fakat Aria...” Annem itiraza geçiyor. “İnsanlar ne der? Ayrıca düğününle uğraşman gerek, yapacak öyle çok iş var ki!”

“Bu yüzden bir düğün organizatörümüz var” diyorum. “Aslında şöyle demem gerekirdi; bu yüzden üç düğün organizatörümüz var; bunu biliyor olman gerek, onları sen seçtin.”

Annem valiye “Ben dört organizatör istemiştim ama Johnny ayak diretti,” diyor. “Düğünler çok yorucu olabiliyor ve ben tek sayılara gıcık oluyorum.”

Vali yüzüksüz elini havaya kaldırıp “Ben düğünlerden pek anlamam,” diyor. “Ömrüm boyunca bekâr kaldım.”

Annem şarabından hızlıca bir yudum alıyor. “Ne trajik.”

Aniden üzölmüş gibi yaparak gözlerimi yere çevirip “Belki bir işim olsa düğün konusunda bu kadar endişelenmem. Bir de hafızamla ilgili sorunlar konusunda.”

Bunun kirli bir hamle olduğunu bilsem de bu noktada annem ve babamın düğün fikrine ısınmamı sağlamak için her şeyi yapacaklarından eminim.

Babamın alt dudağı titriyor. Bu da önerim üzerine düşün-düğü anlamına geliyor. Bana bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından “Peki,” diyor. “Sabah Patrick’i arayacağım. Bir kez olsun bir başkasına hesap vermek zorunda kalmanın sana olumlu etkileri olabilir.”

Annem kaşlarını çatısa da bunu umursamıyorum. Uzun bir süre sonra ilk kez babama içtenlikle gülümsüyorum.

Onun da bana gülümsemesi beni şaşırtıyor.

Uyumadan önce bir kez daha yatak odası pencerelerimden dışarı bakıyorum; bu kez mistik kulelere dair edindiğim yeni bilgilerle.

Kuleler benim için hâlâ bir muamma. Enerji kulelerden elektrik akımı gibi geçiyor. Açık sarı. Parlak beyaz. Parlak yeşil. Renkler bir arada öyle yumuşak akıyorlar ki tek, sürekli bir akım oluşturunmuş gibi görünüyorlar.

Önce duvar saatime sonra da pencereden dışarıya bakıp kulelerden birine odaklanıyorum. Sarı bir ışık parlaması... Dört saniye. Beyaz bir parlama... Altı saniye. Yeşil dalgalanma en kısası... İki saniye.

Bunun anlamı ne?

Sağa, Hudson nehri kenarına kurulmuş iki gökdelenin arasındaki farklı bir kuleye bakıyorum. Bu kulenin de süresini tutuyorum. Bundaki renk değişimi daha yavaş; kule onar saniye bir sarı bir beyaz parlıyor. Yeşil yok.

Tabitha bana dinlememi söylemişti. Kartal Yuvası aşkına, neyi dinlemem gerekiyor?

İKİNCİ BÖLÜM

Aşkı sevmediği çiçeğe konduramazsınız.

SHAKESPEARE

Savaşmayıp Sevişmek

Şu sıralar baş düşmanınızla yakınlaşmak revaçta.

Aria Rose ve Thomas Foster'ın gizli romantik ilişkisini –iki-
linin nasıl ebeveynlerine karşı gelip âşık olduklarını– bilmeyen
yok. Fakat Romeo ve Juliet'in aksine New York'lu bu iki âşık mutlu
sonlarına ulaşacaklar: Yaz sonunda, Thomas'ın ağabeyi Garland
Foster'ın kayıtlı mistik Violet Brooks'a karşı mücadele edeceği 21
Ağustos'taki Belediye Seçimi'nin ardından düğünleri olacak.

İki genç muhabbetkuşu, ayrıntıları vermeye yanaşmayıp
bizi merakta bırakıyor: Nasıl tanıştılar? Anne-babalarını (iki
ailenin siyasi rekabeti yirmi birinci yüzyılın başlarından beri
sürüyor) ilişkilerini onaylamaya nasıl ikna ettiler?

West Üniversitesi'nden Profesör Jinner “Yasak Aşk zamanın
başlangıcından beri vardır,” diyor. “İlk tiyatro oyunlarında ve
kitaplarda rastladığımız bir temadır bu.”

Peki neden herkesin aklı Aria ve Thomas'ta? Ailesi Rose'ları
destekleyen Talia St. John “On dört yaşındayım ve Doğu Yakası'na
hiç gitmedim,” diyor. “Fakat artık annem gidebileceğimizi söylü-
yor. Muhtemelen orada bir sürü yakışıklı oğlan var ve artık onlarla
tanışabileceğim! Her şey değişiyor ve bu hoşuma gidiyor.”

Ne de güzel söylemişsin, Talia.

Fakat cidden Aria Rose ve Thomas Foster'ın birleşmesi şehrimizi yıllardır ikiye bölen o görünmez sınır çizgisini silecek. Çoğu insan da bunu olumlu bir gelişme olarak görüyor.

Paparazzi kameralarının flaşlarına yabancı olmayan Aria ve Thomas sık sık Manhattan'ın Doğu ve Batı yakalarında fotoğraflanıyor. Talia "Onlar iki insanın neler başarabileceğini gösteriyor" diyor. Ayrıca, gerçeğe yüzleşelim: İkisinin de müthiş güzel insanlar olması da cabası.

Thomas film yıldızı bakışlarıyla yıllardır şehirdeki kızların aklını başından alıyor. Aria da masal prenseslerine has o klasik hatlara sahip. Ayrıca gerçekten *âşık* görünüyorlar. Thomas'ın elini Aria'nın sırtına koyduğu bir karede bile düne kadar Manhattan'ın en gözde koca aday olan Thomas'ın müstakbel gelinine ne de tutkun olduğu görülüyor. Belki daha da çarpıcı olan onlar gibi çetrefilli bir aşka düştüklerini itiraf eden Kartal Yuvası sakinlerinin sayısı. Geçmişte Rose ve Foster yanlısı olanlar farklılıklarını bir kenara atıp mistik tehdide karşı birleşti.

Bir Rose yanlısı olan ve Foster yanlısı Melissa Taylor'la gizli bir aşk ilişkisi sürdüren Franklin Viofre "Evlenebileceğimizi hiç aklıma getirmemiştım," diyor. "Fakat artık Thomas ve Aria bunun mümkün olabileceğini gösterdiğinden, ona evlenme teklif ettim. Evet dedi!"

Elbette değişimden hoşnut olmayanlar da var. Her iki yakada her şeyin eskisi gibi, yani ayrı olmasını isteyen gruplar küçük çaplı protestolar düzenlediler. İsmi vermek istemeyen, Foster'lara yakın bir kaynak "Bu birleşmeden olumlu bir şey çıkmayacak" diyor ve "Bu söylediğimi unutmayın," diye ekliyor.

Bunu zaman gösterecek. Fakat şimdilik, kutlama yapalım.

Kartal Yuvası sosyetesı konulu, *Manhattan Manzarası* adlı e-köşe yazısından.

IX

“Dünyadan Aria’ya... Orada mısın?”

Başımı TouchMe’mden kaldırıyorum. Kiki ve Bennie bana başka bir gezegenden gelmiş bir yaratıkmışım gibi bakıyorlar.

“Öğle aranda *ara* versen nasıl olur?” Kiki önce yarısını yediği salatasına doğru hareketlenip sonra son iki haftadır çalıştığım hükümet binasının restoranı olan Paolo’nun Yeri’ne doğru yürüyor. “Bize bir saatini ayıramayacağın kadar önemli olan nedir?”

“Yarım saatimi” diyorum. “Kusura bakma. İş beklediğimden... zorlu çıktı.”

Dosyalama işleri, kahve getirmek ve Benedict’in ücretsiz asistanlığını yapmak pek de özenilecek bir iş değil. İşim her gün evden ve annemin şahin gözlerinden uzaklaşmamı sağlasa da son derece sıkıldım.

Bennie “Eh, anlat bakalım!” diyor. Bugün gözüme çocuk gibi görünüyor. Koyu renkli saçı atkuyruğu yapılmış ve üzerinde pastel tonlarda mavi ve yeşil, gündelik bir kıyafet var. “Kartal Yuvası’na bomba gibi düştünüz. Thomas’la ikinizin internette çıkan fotoğraflarınız da olmasa neler çevirdiğinizden hiç haberim olmayacaktı. Birilerinin hayatı epey hareketli! Hareketle kastettiğim de *dil* hareketi.”

Kiki “Cidden...” diyor. “Oda tutmak denen şeyden haberiniz yok mu sizin?”

Gözlerimi deviriyorum. “Bunların hepsi göstermelik, çocuklar.” Kızlar şaşkınca birbirlerine bakıyorlar.

Onlara “Demek istediğim... Bizim birbirimize âşık görünmemiz önemli” açıklamasını yapıyorum. “Seçim için önemli.”

Aklıma geçen akşam Thomas’la Doğu Yakası’nın aşağısına akşam yemeğine gidip restoranın önünde fotoğraf çektirීමimiz, beni kendisine çekerken kolunu belime nasıl da sıkıca doladığı, yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde çiğnediği tarçınlı sakızın nefesine nasıl da işlediği geliyor. Ayrıca nasıl kısa bir an için de olsa belki bir araya gelmemizin kaderimiz olduğunu düşündüğüm... Ta ki paparazzilerden biri “Dudaktan öpüşün, çocuklar!” diye bağırana dek.

“Peki, bunlar sizin *gerçekten* âşık olduğunuz anlamına mı geliyor?” Kiki salatasından bir lokma daha alıp bana şüpheli bir bakış atıyor. “Her şeyi hatırladın mı yani?”

Sorusu beni geriyor ve canımı sıkıyor. Zihnimde canlanan, anıya yakın görüntüler Thomas’ın yüzünü göremediğim tuhaf rüyalarından ibaret. Kiki’nin kendisine güvenmemi istediğini biliyorum. Fakat ona ne Thomas’tan ne de Hunter’dan bahsedeceğim. Ne de olsa *onun* bile durumumu anlayacağını sanmıyorum. “Başka bir konudan bahsedemez miyiz?”

Bennie huzursuzluğumu sezip “Tabii” diyor. “Bir gün boyunca neler yapıyorsun; baştan sona anlat. Haydi!”

“Eh... Sabah kalkıyorum...”

Kiki “Yok canım!” diye araya giriyor.

“Sonra dişlerimi fırçalayıp duş alıyorum...”

“Aria! İlginç kısımlara geç!”

Kıkırdayarak “Peki, peki babamla trene biniyoruz...” diyorum.

“Pek konuşmuyoruz. Havadan sudan, düğünden konuşuyo-

ruz. Ofisi çalıştığım binanın en üst katında olsa da gün içinde onu nadiren görüyorum. Çoğunlukla ofis köpekliğini yapıyorum. İnsanlara su ve kahve götürüyor, eski tip dosyaları düzenliyor ve mistiklerden yapılan güç çekimleriyle ilgili raporları işliyorum. Açıkçası, oldukça sıkıcı bir iş.”

Bennie diyet kolasından bir yudum alıyor. “Hiç arkadaş edindin mi?”

Benimle aynı katta çalışan insanları düşünüyorum. Benden oldukça yaşlılar ve hepsi bana karşı güler yüzlü olsa da, bu tavırlarının yapmacık olduğunu ve sırf kim olduğumu bildikleri için bana iyi davrandıklarını biliyorum. “Pek sayılmaz. Sizi özledim, çocuklar.”

Kiki “Biz de seni özleyyoruz!” diye bağıyor. “Neden istifa etmiyorsun? Bizimle takılmak daha eğlenceli olmaz mı?”

Masaya doğru hareketlenip “Ben *zaten* sizinle takılıyorum,” yanıtını veriyorum.

Kiki elini sallıyor. “*Hep* bizimle takılmalısın. Dün şehir merkezindeki o sevdiğimiz spada manikür-pedikür yaptırdık ve kadın tırnaklarıma oje sürerken durup dururken ağlamaya başladım. Tek düşünebildiğim senin tırnaklarına oje sürülmesini ne kadar sevdiğindi.” Burnunu çekiyor. “Bu sen evlenmeden önce geçireceğimiz son yaz, Aria, sonra her şey değişecek.”

Evlendiğimde hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyleyecek olsam da kalbim bunun doğru olmadığını söylüyor. “İstifa edemem. Fakat kesinlikle birlikte vakit geçirmemiz için daha fazla zaman ayıracam.”

Bennie bana gülümseyip “İyi” diyor. “Bu hafta sonu başlayabilirsin.”

Thomas’ın muhtemelen yanımda olmak isteyeceğini bildiğimden “Bu hafta sonunun bir özelliği mi var?” diye soruyorum.

Kiki bana dik dik bakıyor. “Bir geceyi de Thomas’sız geçiri-

ver.” Sesinde beni şaşırtan bir sertlik var. Acaba gönül ilişkimden ve aşırı doz meselesinden dolayı kırgınlığı hâlâ sürüyor mu? Aslında mesele bunların olması da değil de onun, yaşadıklarımından herkesten önce haberdar olmaması.

“Bu da ne demek?”

Kiki “Seni özledim” diyor. “Onu hemen her gece görüyorsun. Kızlar gecesine ne oldu? Dedikodu eder, berbat televizyon programları izler, birbirimizin sutyenlerini denerdik...”

“Biz asla birbirimizin sutyenlerini denemedik” diyorum. “Bu çok tuhaf bir şey.”

Kiki “Gerçek anlamıyla dememiştim” diyor. “Sanırım bu bir deyim. Neyse, her şeyi birlikte yapardık biz, Aria. Şimdiyse... seni tanımıyor gibiyim.”

“Peki” diyorum. “Kızlar gecesi yapalım.”

Bennie “Hayır!” diye bağırıyor. Kiki’yle ben şaşkın halde ona bakıyoruz. “Yani... Ben küçük çaplı bir suare planlıyorum. Annemler Brezilya’ya tatile gidecek. Eğlenceli bir şeyler yapmak için bundan iyi bahane olmaz.” Bennie hemen cep mesajı yazmaya başlıyor. “Siz bana aldırmayın. Sadece ikramı yapacak bir şirket ve belki de bir DJ tutmayı unutmayayım diye kendime hatırlatma mesajı yazıyorum... Ha tabii bize birkaç barmen de gerek...”

“Yok daha neler!” diyorum. “Şöyle mini bir parti yapsak olmaz mı? Kendi aramızda?”

“Bu kadar bencil olma!” Kiki’nin yüzü kızarıyor; mavi Oxford gömleğinin düğmelerinden birini çözüp peçetesiyle kendini yelliyor. Somurtarak “Biraz hareket istiyorum! Biraz romantizm! İkinizin de erkek arkadaşı var; ben de bir tane istiyorum” diyor. “Tek isteğim bir oğlanın beni öpmesi. Çok şey mi istiyorum? Dilini de kullanarak öpsün beni.”

Bennie durup düşünüyor. “Merak etme, Kiks. Kyle’a söylerim, yanında birkaç arkadaşını da getirir. Geçen yarıyıl da

edebiyat dersine birlikte girdiğimiz şu oğlanı hep seksi bulmuşumdur. Yani, bilirsiniz, sınıf arkadaşı gözüyle. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü...”

Kiki lafa karışıp “Ya, kahverengi renge bayılırım ben” diyor.

Bennie “... adı da sanırım Don Marco’ydu” diye ekliyor. “Yok, belki de Paul’dü. Anımsamıyorum. Neyse, bu çok eğlenceli olacak!” Mesajdan başını kaldırıp bana bakıyor. “Foster tarafından birkaç kişiyi de davet edeceğim. Sakıncası yok, değil mi?”

Aklıma Gretchen Monasty ve onun bana çöküş partisinde bazı şeylerin eskisi gibi kalması gerektiğini söylediği geliyor. Eh, Gretchen’in canı cehenneme. “Tabi, Bennie. Nasıl istersen.”

Bennie sırtıyor. “İlk kez iki yakanın çocukları bir araya gelecek. Kaynaşma *bir şekilde* başlamalı ve bunun için bir partiden daha ideal ne etkinlik olabilir, değil mi? Yalnız, herkesin önünde Thomas’a yumulmayı unutma. İnsanlara gerçek aşk nasıl olurmuş, göster!” Tekrar başını eğiyor. “Of. Yapılacaklar listem çok uzun. Epey yardım almam gerekecek.”

Kiki “Elimden geleni yaparım” deyip bana benim de aynısnı yapıp yapmayacağımı sorar gibi bakıyor.

Ben yanıt veremeden TouchMe’m titriyor. Ekranda Patrick Benedict’ten gelen bir mesaj var:

GEÇİKTİN

“Kızlar, gitmem gerek.” Garsona el edip hesabı bana yazmasını istiyorum.

Bennie “Hafta sonu gelecek misin?” diye soruyor. Sesindeki beklentiyi sezince onu bozmak istemiyorum ve ağzımdan “evet” sözcüğü çıkıyor.

Kiki “Sanırım bu kadarıyla yetinmemiz gerek...” diyor. Bana yeşil gözleri içimi görüyormuş gibi geliyor. “*Şimdilik*. Sana esaslı

bir bekârlığa veda partisi düzenlemeyeceğimi sanıyorsan yanı-
lıyorsun, budala.”

Ofis binamızın otuz blok ilerisinde, Batı Yakası'ndaki kırkın-
cı sokağın hemen yukarısında kalan Rivington binasının iki yü-
züncü katında. Şehrin bu kısmına Büyük Yangın'dan önce Hell's
Kitchen deniyordu. Şimdi burası Rose ailesinin karargâhı.

Kiki ve Bennie'yle vedalaşıp lobideki vücut tarayıcısına gi-
rip geçiş izni alıyorum. Saat öğlenin ikisi. Yani öğle kahvemi
içme zamanı.

Asansöre bindikten sonra koridora giriyor, Benedict'in ve
bazı diğer idarecilerin ofislerini ve üzerinde ne anahtar deliği
ne de tuş takımı olan paslanmaz çelikten bir kapıyı arkamda
bırakıyorum. Kapının ardında ne olduğundan emin değilim ve
anlaşılan diğerleri de bunu bilmiyor. Sonra koridor çalıştığım
yere, kabinlerden oluşan bir labirente ulaşıyor.

Hırkamı çıkarıp görevli olduğum kabinin kenarına asıyo-
rum. Etrafımda düzensiz bir şekilde yerleştirilmiş yirmi masa
daha var. Masamın üzerindeki Manila kâğıdından zarflardan
oluşan yığın öyle yüksek ki yıkılacak diye ödüm kopuyor. Bir
an önce işe koyulmam gerek. Bunlar on yıldan uzun bir zaman
öncesinde, her şeyin elektronik olarak düzenlenmediği zaman-
larda gerçekleştirilen güç çekimlerine ait raporların kopyaları.
Tüm verileri TouchMe sistemine aktarmam gerek ama bu iş
beklediğimden fazla zamanımı alıyor.

Umarım Benedict bana bağırmas.

Yanımdaki bölmede oturan kadına “Eleanor, kahve ister
misin?” diye soruyorum. Eleanor otuzlu yaşların ortasında ve
düz, sarı saçları gözümü alacak kadar parlak.

“Moka olsun,” yanıtını veriyor; “sıfır yağlı”. Bana işitme soru-
num varmış gibi sesleniyor. “Yani yağsız.”

“Tamam. Başka bir şey var mı?”

“Şu var ki dünkü makamda yağ vardı. En az yüzde ikisi süttü.”

Ağzından çıkanlara rağmen aslında ne demek istediğinden eminim. *Aptalsın ve senden nefret ediyorum.*

Başımı sallayıp “Yağsız” demekle yetiniyorum.

Sonra güneye; sarı ve pembe çizgili bir kravat takan, masasında TouchMe’sini didikleyerek ara sıra tiz bir sesle kıkırdayan adama doğru gidiyorum. “Kahve?”

“Fındıklı. Buzlu.” Sesi yeknesak, neredeyse robot gibi çıkıyor. Yüzüme bile bakmadan “Büyük boy. Şekerli,” diye ekliyor.

“Tamaaam” deyip siparişi not aldıktan sonra masaları gezmeye devam ediyorum. Unutmayayım diye siparişleri bir not defterine kaydediyorum.

Dört masa ötedeki Marlene şekersiz bir Americano istiyor.

Katın en dibinde çalışan Robert kahve değil, çay istiyor. “Midem kahvenin asidini kaldırmıyor,” diyor.

İç ofisin geri kalan çalışanlarının da siparişlerini alıp özel ofislerin bulunduğu koridora dönüyorum. Konuşmaktansa bağırma-yı tercih ettiğinden, Benedict’i sona saklıyorum. Burada soyadımdan çekinmiyor görünen tek kişi o. Muhtemelen bunun nedeni babamın yakınında çalışması ve ona nazının geçtiğini bilmesi.

Birkaç sipariş daha not ettikten sonra –iki sade kahve, bir pistachio muffin, bir buzlu kapuçino– tereddütle Elissa Genevieve’in kapısını çalıyorum.

“Elissa?” diyorum.

“Gir!”

Kapı iki yana doğru açılıyor ve Elissa’nın güneş sarısına boyanmış ofisine giriyorum. Son derece sade olan odada sadece dikdörtgen bir masa ve dar bir kitaplık var.

Beni gördüğüne içtenlikle sevinmiş görünen Elissa “Aria,”

diyor. “Nasılsın?” Masasının yanındaki boş koltuklardan birini işaret ediyor.

“Teşekkürler,” deyip koltuğa yerleşiyorum.

Elissa’yı seviyorum. Ofiste bana karşı yapmacıksız davranan tek kişi o. Benedict’le birlikte çalışarak şehirdeki mistik enerjisini gözlemlese de bunu yüzüne vurmuyorum. İki bir-birlerine hiç mi hiç benzemiyor: Asabi ve sert Benedict bir talim çavuşu gibi emirler savururken Elissa insanı rahatlatan, sakın bir ses tonuyla konuşuyor ve günde en az bir iki kez kabinime gelip halimi hatırlımı soruyor.

“Tün aydın mı, karanlık mı?”

“Fena değil” diyorum. “Senden ne haber?”

Elissa omuz silkiyor. Krem rengi bir bluzun üzerine şık, lacivert bir takım giymiş; ayağında kayışlı sandaletler var. Sarı saç gösterişli bir topuz yapılmış. Teni gücü çekilmiş her mistiğin gibi soluk olsa da bunu bir şekilde telafi ediyor. Kapatıcısıyla gözlerinin altındaki morlukları gizlediğini, allıkla yanaklarını daha canlı gösterdiğini fark edebilsem de şöyle bir bakıldığında çarpıcı, güzel bir kadın. Hiç şüphesiz etrafımdaki kırk yaşındaki diğer kadınların en güzellerinden biri.

“Şebeke’ye göz atıyordum.” Elissa, TouchMe’sini görebileceğim şekilde döndürüyor. “Eski metro girişlerindeki her tür tuhaflığı dikkatle izliyorum.” Parmağıyla bir zamanlar metronun geçtiği birkaç yeri –doksan dokuzuncu, doksan yedinci, kırk ikinci, otuz üçüncü ve on dördüncü caddeler– gösteriyor. “Söylentiye göre asiler eski metro tünellerinde yaşıyorlarmış ama biz hâlâ sağlam bir giriş bulmaya çalışıyoruz.”

“Eh, bu kulağa uğraştığım işlerden daha ilginç geliyor.” Ona not defterimi gösteriyorum. “Kahve?”

“Herkesin bir yerlerden başlaması gerek, Aria.” Elissa sırtlıyor. “Hayır, teşekkürler. Öğle yemeğinden sonra arkadaşlarının

sana uğradığını gördüm. Eğlenebildiniz mi?”

“Ha, evet. Eğlendik. Sorduğun için teşekkür ederim.”

Elissa “Bu sabahki gösteriyi duydun mu?” diye soruyor.

“Hayır! Yine mi?” Thomas’la oynadığımız reklam geçen hafta yayınlanmaya başlamıştı. Şimdiden reklamı televizyonda defalarca seyrettim. Reklamın amacı bu tür olayları teşvik etmek değil, önlemektir.

“Asiler bu kez Doğu Yakası’nın aşağı kesimindeki bir ofis binasını hedef alıp daha fazla patlayıcı kullanmışlar. Neyse ki binayı kullanan şirket taşınmakta olduğundan çalışanların çoğu yeni binadaymış. Az sayıda da olsa insanlar ölmüş.”

Aklıma hemen Hunter’ın gelmesiyle yutkunuyorum. O bu tür bir şiddet eyleminin parçası olur muydu? Ya Türk?

Elissa “İşte bu yüzden daha çok insana zarar vermelerini engellemek için saklandıkları yeri bulmamız çok önemli,” diyor. “Değişim arzularına hayranlık duysam da bunun yolu şiddet değil.”

“Bence de.” Babamın sırf bana gözdağı vermek için nasıl bir adamı vurduğu aklıma geliyor. Elissa babamın bu yaptığını bilse onun hakkında ne düşünürdü? “Şiddete karşıyım çünkü sağladığı düşünülen kazançlar geçici, yol açtığı kötülük ise kalıcıdır.” Okul kitaplarımdan alıntı yaptığım için kendimi bir nebze aptal gibi hissediyorum. “Sanırım Gandhi söylemişti bunu.”

Elissa dosdoğru yüzüme bakıyor. “İlginç.” Eğilip bükülüyorum; Elissa bir şekilde kendimi aptal hissetmeme neden oluyor. Şık takımı içinde, mükemmel bir şekilde yapılmış saç ve kusursuz teniyle gözüme her konuda söyleyecek sözü olan bir kadın gibi görünüyor.

“Ben ıslah edilmiş bir mistiğim, biliyorsun değil mi? Ben de, Partick de.”

Başımı sallıyorum. “Yine de... çoğu kayıtlı mistikten daha sağlıklı görünüyorsun.”

Gülüyor. “Eh, teşekkür ederim. Sanırım baban için çalışmanın faydalarından biri de bu. Patrick’in ve benim güçlerimiz yılda sadece bir kez çekildiğinden bazı güçlerimizi muhafaza edebildiğimiz gibi görünüşte düzenli bir hayat sürebiliyoruz. Aksi takdirde ofiste asla çalışamazdık.” Düşünceli görünen Elissa duraksıyor. “Yalnız bu aramızda kalsın, olur mu? Siz gençlerin yaptığı gibi bunu cep mesajıyla ya da tweet’lerle etrafa yayma sakın.”

“Tamam.” Elissa burada bana ilgi gösteren tek kişi. Onu yüzüstü bırakmam söz konusu olamaz. “Peki bu yüzden mi babam için çalışıyorsun?”

Elissa “Bu sadece bir ikramiye. Ben kurallara inanırım, Aria” diyor. “Her şeyin bir düzeni olmalı. Anarşi ancak düzenle önlenebilir. Baban da buna inanıyor. O büyük bir adam. Seni temin ederim ki baban ve George Foster gibi adamlar olmasa Manhattan kaotik bir yer olurdu.”

“Muhteşem Blok’ta mı oturuyorsun?” diye soruyorum.

Elissa kıkırdıyor. “Tanrım, hayır. Diğer tüm Rose yandaşları gibi burada, Batı Yakası’nda oturuyorum.”

Elissa’nın aileme bağlılığı hoş ama kendi türünün büyük bir bölümü Derinler’deki gettolarda yaşarken kalanımızın –o da dahil– Kartal Yuvası’nda, sudan uzak yaşamamız karışık hisler duymasına neden olmuyor mu?

Belki de onu daha iyi tanıyınca seçimleri hakkında daha fazlasını sorabilirim. Fakat şimdilik şüphe uyandırmamak için Johnny Rose’un naif kızı olmaya devam etmeliyim.

“Ya Violet Brooks gibi kadınlar? O da kurallar ve düzen istiyor; en azından öyle söylüyor.” Elissa derin bir nefes alıyor. “Violet Brooks...” diye söze girmesiyle kendimi işiteceğim azara hazırlıyorum. “... iyi fikirleri olan zeki bir kadın.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Beklediğim yanıt bu değildi.

“Baban bu dediklerimden hoşlanmayacak olsa da bu doğru.

Ne yazık ki o aynı zamanda sistemi anlamayan, hayal âleminde yaşayan bir kadın. Bir mistik belediye başkanı Manhattan'a ancak sefalet ve ölüm getirir. O tüm şehrin güvenliği için bir tehdit." Elissa öne doğru eğiliyor. "İşte bu yüzden Thomas'la bir araya geldiğinize bu kadar seviniyoruz! Siz evlenince asla bir mistiğin kamu görevine gelme şansı kalmayacak."

"Aria!"

Arkama dönünce Patrick Benedict'in üzerime geldiğini görüyorum. Ufak tefek bir adam, metal levha gibi ince ve esnek, küçümseyici tavrı ve zekâsı yüzünden okunuyor. Bugün üzerinde her zamanki giysileri olan koyu renkli bir takım ve açık renkli kravat var. Seyrelen siyah saçı geriye doğru taranmış; kalın kaşları kalkık ve yanaklarının ortası pembe. Elissa gibi onun da teninde gücü çekilen mistiklere has bir solukluk var; fakat onun gözlerinin altında morluklar yok ve zayıf, hasta görünmüyor.

"Ne yapıyorsun? Çalışacağınıza sohbet ediyorsun." Gözlerini kısıp Elissa'ya bakıyor. "Senden bunu beklemezdim, Genevieve."

Elissa "Sakin ol, Patrick" diyor. "Aria iyi iş çıkarıyor."

"İyi iş mi çıkarıyor?" Benedict sesinin tonundan aynı fikirde olmadığını belli ediyor. "Masasında şimdiye kadar düzenlenmiş olması gereken bir dosya yığını var. O ise arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıkıp seninle çene alıyor." Benedict dikkatini bana çeviriyor. "Babana çalışma etiğinden bahsettim ve memnun olmadı, Aria. Seni görmek istiyor. Üst katta."

Ayağa kalkıp Benedict'e bir yumruk atarak yüzündeki kibirli ifadeyi silmek istiyorum. Fakat bunun durumumu daha da zorlaştıracığının farkındayım.

Benedict "*Hemen,*" diyor.

Babamın binanın en üst katını boydan boya kaplayan ofisinin çift kanatlı kapısının önünde bekliyorum. Kapılar parlak

pirinçten ve kenarları insanın elini kanatacak kadar keskin metal güllerle süslü. Yanaklarında gül şeklinde dövmeleri olan iki iri koruma kollarını sıkıca göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, kapıların önünde dikiliyor. Babamın sekreteri Catherine masasında oturuyor.

Catherine bana "Aria, baban birazdan seni görecektir," diyor. Korumalar iki yana çekilip kapılar açılıyorlar. Küçük bir revansın ardından yanlarından geçiyorum. Kapı arkamdan yumuşak bir çıt sesiyle kapanıyor.

Eşikten içeri adımımı atmamla klima kollarımdaki tüyleri kaldırıyor; burası binanın kalanından da serin. En uçtaki duvarda boydan boya Hudson Nehri'ne bakan pencereler var. Odada modernliği çağrıştıran da sadece bu pencereler. Ofisin geri kalanında maun duvarlar ve zemin döşemeleri, kahverengi deri kanepeler ve içi tıka basa dolu kitaplıklar var. On dokuzuncu yüzyıl hırsız baron stiline öykünen bir tarz.

Babam masasının karşısındaki bir koltuğa işaret edip "Aria..." diyor. "Otur."

Bugün üzerinde koyu renkli bir takım elbise ve turuncu puanları olan lacivert bir kravat var. Sinekkaydı tıraşlı ve siyah gözlerinde, sağ işaret parmağına taktığı yüzüğün üzerindeki Rose ailesi armasının ortasındaki mücevher kadar parlak bir ışıltı var.

Arkasında çerçevesi yaldızlı bir suluboya tablo var. Anlaşılan empresyonist bir eser: Hudson Nehri'nin üzerinde sarı-turuncu bir günbatımı. Daha önce bu tabloyu gördüğümü anımsamıyorum. Renklerin kendi içlerinde hareket edip pembe ve kırmızı ışıltılar yaydıklarını ve nehrin ince, mavi dalgalarının ileri geri gittiğini görünce resmin Foster'ların dairesindekiler gibi mistik enerjisiyle zenginleştirildiğini fark ediyorum.

"Teşekkürler" deyip TouchMe'sine kaçamak bir bakış atıyorum. Babam benim baktığımı görünce bir düğmeye basıyor ve

ekrandaki görüntü kayboluyor. “Beni görmek istemişsin.”

“Öncelikle neden Patrick’ten seninle ilgili şikâyetler aldığını anlatmakla başlamıyorsun? Senin işleri ağırdan aldığını, bu işi ciddiye almadığını söylüyor.”

“Ben bu işi ciddiye *alıyorum*.”

“Bu fırsatı *sen istedin*, Aria. Senden istenen her şeyi ve fazlasını yapmalısın. Oysa sen boş boş geziniyor, asgari bir çabayla yetiniyorsun.”

“Sandığın gibi değil, baba. Benedict bana gıcık oluyor!”

Babam sertçe “Kimsenin sana *gıcık olduğu* yok” diye yanıt veriyor. “Bir şikâyet daha alırsam seni eve geri gönderirim ve bu iş denemeni unutursun. Anladın mı?”

“Evet” diyorum. Çünkü... başka ne diyebilirim ki?

Babam ayağa kalkıp onunla odanın ucundaki pencerelerin yanına gitmemi işaret ediyor.

Bana “Dışarı bak” diyor. “Ne görüyorsun?”

Pencereden diğer gökdelenlere bakıyorum. Buradan Manhattan soğuk ve ürkütücü görünüyor; ayrık adalar, çelik, taş ve camdan çıplak devler.

Ona “Bir şehir görüyorum” diyorum.

Dilini şaklatıyor. “Senin sorunun da tam olarak bu. Burası sadece bir şehir değil, Aria. Bu *senin* şehrin.”

Sonra “Birbirimize eskisi kadar yakın olmamamızın bir nedeni var” diyor. “Çok benzeşiyoruz, sen ve ben. Annen ve kardeşin farklılar... Onlar daha yumuşak. Hatırlıyorum da yıllar önce Kiki’yle oyun oynarken düşüp dizini yaralamıştın. Ne ağlamış ne de yardım istemiştin. Ellerinle kanı silip oynamaya devam ettin.” Bana gülümsüyor; nadir, samimi bir gülümseme bu. “O zaman senin büyük işler yapabilecek biri olduğunu görmüştüm. Güzelliğinin altında sert bir yapın olduğunu. Ailemin geleneklerini sürdüreceğini.”

“Fakat gelenekleri sona erdiriyoruz” diyorum. “Thomas’la evlenerek geleneklerin, düşmanlığın, tüm bunların sona ermesine önayak olacağım.”

“Evet.”

Aniden içimden bir yerlerden bir soru kopuyor. Rüyalarım-daki oğlanı düşünerek “Ya Thomas’la evlenmek istemezsem?” diye soruyorum.

Babamın bağırmasını bekliyorum. Ya da bana tokat atmasını. İkisini de yapmıyor.

Bunun yerine, ellerini cama yaslayıp parmaklarını aralıyor. “Bir zamanlar gençtim, Aria. Hayallerim vardı... Babamın benden beklentileriyle örtüşmeyen hayaller.” Kısa bir an için babamın yüzü yumuşuyor. “Ailemi kendimden önemli tuttum ve yaşamımı öyle şekillendirdim. Konu aile olduğunda seçme şansın yoktur.” Susuyor. “Sen aileni seçmezsen, Aria, biz de seni seçmeyiz. Hiç var olmamışsın gibi kayıtlardan silinirsin.”

Dudaklarım titremeye başlıyor ve ağlamaktan korkuyorum. Zayıflık sergilemek son isteyeceğim şey.

“Şimdi, git,” diyor ve ben hiç tereddüt etmiyorum. Parke zeminde kapıya doğru yürüyorum.

Arkamdan “Ha, Aria, bir de...” diye sesleniyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum; bir eli TouchMe’sinde masasında oturuyor.

“Evet?”

“Seni seviyorum,” diyor.

X

O akşam işten eve dönünce doğrudan odama gidiyorum.

Güllerin çirkin kokusu üzerime çöküyor. Yatak odam onlarla dolu. Thomas işe gittiğim her gün bana bir buket gül gönderdi. Yanlarına ilıştirdiğı kartlar yavan aşk yeminleriyle dolu. Birinde “Geçen her dakikada seni düşüneneğim,” yazarken bir başkasında “Seni her geçen gün daha da çok seviyorum,” yazıyor. Muhtemelen bunları asistanı yazmıştır.

Hemen her gece Thomas'ı görüyorum da. Akşam yemeğı için apartmanımıza geliyor; o babamla siyasetten ve yaklaşan seçimden bahsederken annem bana düğün için kumaş örnekleri ve menüler gösteriyor.

Thomas beni sinemaya götürüyor. Birlikte dondurma yiyoruz. Bana karşı tavırları hoş.

Onu ne kadar çok sevdiğimi anımsamam bir şey fark ettirmi? Bazen ona bakıp yakışıklı bir yüzü olduğunu, belki de rüyalarımnda eksik olan o yüzün ona ait olabileceğini düşünüyorum.

Fakat Thomas'a beslediğim hisler eriyen buz gibi. Geçmişimizi anımsamaya çalıştığımnda zihnimde beliren eciş bücüş görüntüler ve yarım yamalak anılar oluyor. Bunlar da aklımı daha da karıştırıyor. Notta dendiğı gibi kendi kendime “Hatır-

la” diyorum. Rüyalarımıdaki oğlanın bana söylediği gibi. *Hatırla. Hatırla. Hatırla.*

Akşam yemeği için giyinmeyi bitiriyorum. Saçım alıştığım-
dan daha uzun olsa da bunu sorun etmiyorum. Arkadan bir
kurdeleyle bağladığımda yüzümün açılması saçımın dalga dal-
ga omuzlarımdan aşağı düşmesi hoşuma gidiyor.

Şifonyerimin çekmecelerinden birini açıp bir saç bandı çı-
karıyorum. Birkaç gevşemiş bileziği ve kaplumbağa kabuğu ta-
raklarımı kenara itince çekmecenin içindeki kâğıt kaplamada
bir yırtık olduğunu görüyorum.

Mavi ve beyaz çizgili kâğıtta parmağımı gezdiriyorum. Yırtık
mavi çizgilerden biri boyunca ilerliyor; öyle küçük bir kesik ki zor
seçiliyor. Tırnağımla yırtığı düzeltmeye çalışsam da elimi üzerin-
de gezdirince yırtığın altında bir şey olduğunu hissediyorum.

Nazıkçe yırtığı ucundan tutup çekiyorum; kâğıt kolay-
ca kalkıyor ve altından bazı dağınık kâğıt parçaları çıkıyor.
Kâğıtları bir araya toplayınca bunların birer mektup olduğunu
görüyorum. En üstteki altı ay kadar önce yazılmış.

Burada bunların ne işi var? Mektupları tarihe göre düzenle-
yip en eskisini okumaya başlıyorum.

*Derinler’de buluşmamızın üzerinden üç gün geçti. Üç
gündür tek düşünebildiğim sensin.*

*Bu notun sana ulaşabileceğinden bile emin değilim
ve yanlış ellere geçmesinden korktuğum için özel konu-
lara girmek istemiyorum.*

*Yarın gece benimle Çember’de buluş. Lütfen. O ıslıl
ıslıl gözlerinin içine bir kez daha bakmak istiyorum ve
belki, bir ihtimal, sen de benim gözlerimin içine bak-
mak istersin (çok mu klişe oldu?)*

Nefes alıp verişim hızlanıyor ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Bir aşk mektubu zulası –Thomas'ın bana yazdığı mektuplar!– buldum. Muhtemelen kimse bulmasın diye bunları güvenli bir yere saklamışım. Sonraki mektuba geçiyorum.

Bekledim durdum ama gelmedin. Bu hafta başından sonuna berbat geçti. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum ve seni düşünmekten delireceğim. Lütfen bir iyilik yap ve benimle buluşup şu perişan halimden kurtar beni, olmaz mı?

Yarın gece, aynı yerde? Çember'in kapanış saatine kadar bekleyeceğim.

Sonraki mektuba geçiyorum.

Geldin! Geleceğini biliyordum! Bu gece sana teşekkür etmek dışında diyeceğim bir şey yok.

Ve sonrakine.

Tek bir karşılaşmanın bir insanın hayatını baştan aşağı değiştirebilmesi ne gülünç. Tanışalı o kadar az bir süre geçse de –ne kadar oldu, bir hafta mı?– tek düşündüğüm sensin. Sabah uyandığımda güzel yüzünü, siyah gözlerini, tenini, dudaklarını düşünüyorum... ve gün boyunca işittiğim tek ses sesin, hissettiğim tek şey elinin omzuma dokunuşu oluyor... ve geceleyin, bir o yana bir bu yana dönüyor, rüyamda seni... bizi... yan yana görebileyim diye kendimi uyumaya zorluyorum.

Benimle yeniden buluşur musun? Göndereceğim notlarla sana adresi tarif edeceğim. Bu arada, benden gelecek notlar için balkonuna göz atmayı unutma.

İsmimi ve adresimi açıkça vermeye cesaret edemiyorum... fakat aramızda bir şifre geliştirebiliriz, değil mi? O zamana dek, hoşça kal.

Mektupları göğsüme dayıyorum. Bir ilişkinin gelişimine şahitlik ediyorum.

Bir zil sesi işitiyorum.

“Aria!” Magdalena diyafondan bana sesleniyor. “Anneniz akşam yemeğine başlamak için sizi ve kardeşinizi bekliyor!”

Monitöre doğru “Hemen geliyorum!” diyorum.

Sonra kendi kendime “Bir tane daha” diyorum.

J—

Birbirimize Romeo ve Juliet diye hitap etmek müt-hiş bir fikir, ikimiz talihsiz âşıklarız. Seni ürkütmemiş olduğuma çok sevindim. Sana gerçeği –soyadımı ve kim olduğumu– söylersem kaçacağını düşünüyordum... Fakat sen hayal ettiğimden de güçlüymüşsün ve aramızdaki sır seni ancak daha güçlü, daha kararlı ve şehrimizi ayakta tutan Şam çeliği kadar dayanıklı kılar. Öğrenecek çok şey var. Nereden başlayalım? Seni yine görmem gerek. Yarın? Ertesi gece?

R

Romeo ve Juliet! Bu çılgınca! Thomas ne de duyarlı, ne de şair ruhlu, ne de...

Zil bir daha çalıyor. Magdalena bir kez daha “Aria!” diyor.

“Geliyorum!” deyip mektupları çekmeceme geri tıktırıyorum. Şimdilik emniyeteler. Yatak odamdan çıkıyorum; ayaklarımın altındaki halı bana bulutlar gibi yumuşak geliyor. Uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar mutlu hissediyorum.

Akşam yemeği hızla geçiyor. Kyle aşağı gelmiyor ve Bartholomew bize servis yaparken annem durmadan düğün planlarından bahsediyor. Aperatif olarak Kapri salatası, ana yemek olarak rezeneli tavşan yahnisi, patates ve başka bir şeyler daha var. Fakat ben etrafımda olanlara birazcık olsun odaklanamıyorum, ne yediğime bakmadan önümdekileri yiyorum. Thomas ve babam Garland'la birlikte seçimle ilgili, bizden gizli tuttukları bazı işlerle uğraşıyorlar. Magdalena'nın mutfakta çalıştığını işitebiliyorum. Davida'nın nerede olduğunu bilmiyorum.

Bunların hiçbirisi önemli değil. Tek düşünebildiğim mektuplar. Aşırı doz Stic kullanmamdan önce sürdürdüğüm romantik hayatın tek ipucu onlar.

Yeterince bekledikten sonra başım ağrıyormuş gibi yapıyorum. "İznini istesem?"

Önündeki fotoğraflardan düğün için süs seçmeye dalan annem "Peki" diyor. "Yalnız, kardeşine akşam yemeği yemeden yatağa gideceğini söyle. Burası açık büfe değil, bir aile sofrası."

Masadan sakince ayrılıyorum. Fakat annemin beni göremeyeceği kadar uzaklaşır uzaklaşmaz yukarı kata, yatak odama koşuyorum. Çekmecemden mektupları çıkarıp yatağıma yatırıyor, kaldığım yerden okumaya devam ediyorum.

J-

Dün gece gelmedin. Bekledim durdum. Bir başkası mı var? Öyleyse... ben öldüm demektir. Senden önce her şey karanlıkken şimdi apaydınlık. Yoksa babanla veya kardeşinle ilgili bir mesele çıktı da dün kaçamadın mı? Beni haberdar et ki endişelenmeyeyim.

Sonsuza dek senin olan,

R

Keşke verdiğim cevaplar da elimde olsaydı! Thomas'a ona yazdıklarımı saklayıp saklamadığını sormam gerek. Mutlaka saklamıştır.

J—

Beni yatıştırdığın için sana teşekkür ederim. Konu seni görmek olunca biraz çıldırdığımı biliyorum. Sen zehrin panzehiri gibisin; sakinleştirici, teskin edicisin. Sayende kaosla dolu bir dünyada kendimi emniyette hissediyorum.

İçinde bulunduğumuz durum, ailelerimizin birbirlerine besledikleri bu nefret hiç de adil değil. Hem ne diye ki bu nefret? Fakat sen şimdilik bunları dert etme. Dün gece seni Derinler'de görmek, elini tutmak, boynunu öpmek... Tanrım, alev alevdin. Mistik ışıktan bir eksiklik yok. Işığın dünyadaki diğer her şeyden ve herkesten daha parlak.

Sen istediğin sürece hep sana ait olacağım.

R

J—

Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilemiyorum. Dürüst olmaya hazır mısın? Aşkımızı kabullenirsek olabileceklerden korktuğunu biliyorum ama en kötüsü ne olabilir ki? Ailelerimiz bizi reddedebilir, yoksulluk içinde bir hayat sürebiliriz ama aşkla dolu bir hayat sürmek fena mı olur? Ya New York'tan bir daha dönmek üzere ayrılıp başka bir yere gitsek? Tabii, paramız olmaz ama hiçbir şey ömrümün geri kalanında seni sevememek kadar korkunç değil. Ne diye bekliyoruz? Benden, ikimizden şüpheli mi var? Beklediğim

sözleri söyle de Kartal Yuvası'nın en yüksek noktasından en aşağıdaki kanallara kadar aşkımı haykırayım.

Seni seviyorum.

R

J-

Son mektubum seni korkuttu mu? Pencerelelerin sımsıkı kapanmış... Fikir mi değiştirdin? Ağırdan alabiliriz... Bekleyip ailelerimize ikimizden bahsedebiliriz... Senin için her şeyi yaparım. Sadece neyin yanlış gittiğini söyle ki düzeltebileyim.

R

J-

Sessizliğin dayanılmaz. Aklıma senin artık beni istemediğinden başka... ya da başına korkunç bir şey geldiğinden başka bir şey gelmiyor... Bunların ikisinden biri doğruysa bir gün daha yaşayamam... Yarın sana geleceğim... Ne olur orada ol.

R

Thomas'ın yazdıklarını okudum ya, daha önce aşkımızdan şüpheye düştüğüme inanamıyorum. Bunun yanında Hunter'la aramdaki yüzeysel bağ sönük kalıyor. Mektupları yeniden kâğıt kaplamanın altına gizliyorum.

Thomas bu mektupları yazdığında ona karşı hissettiklerimi yine hissetmek istiyorum. Aşırı doz olayının ardından bana karşı tuhaf davranmasına şaşmamalı. Birisi için böyle büyük bir tutku beslerken o kişinin seni tamamen unutmaması kim bilir nasıl bir histir?

Aniden aklıma Lyrica geliyor. Kafedeki gücü çekilmiş mistiğin bana bahsettiği şu Tabitha'lı kadın. Belki de gizlice

Derinler'e gidip onu bulursam anılarımı geri kazanmama yardımcı olabilir. En azından *elimden geleni yapmalıyım*. Bunu yapmak kendime ve Thomas'a borcum. *Romeo'ya*.

Üzerimi değişip ayağıma koyu renkli ayakkabılar ve başıma yüzümü gizleyecek bir şapka geçiriyorum. Sonra aniden içimden Davida'nın eldivenlerini arka cebime sokmak geliyor. Belki Lyrica'yı bulursam eldivenleri bu kadar özel kılanın ne olduğunu bana açıklayabilir.

Karanlıkta içeri üstünkörü göz atan biri uyuduğumu sansın diye çarşafımın altına birkaç yastık koyuyorum.

Parmak uçlarımın üzerinde kapıya gidip düğmesine basıyorum. Bir adım daha atmadan kafamın içinde bir görüntü belirliyor. Derinler'deyim...

Oğlan "Geldin," diyor.

"Tabii ki geldim."

Boynundan aşağısını tamamen görebiliyorum –gömleğinin sert yakası, kollarının bronz rengi– ama boynundan yukarısı bir gizem örtüsüyle kaplı; bir resmin kısmen silinmiş bir parçası gibi bulanık ve belli belirsiz.

Elimi omzuna götürüyorum. "Bana bak." Yanıt vermiyor. "Lütfen."

Yumuşak bir sesle "Hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Fakat belki seni görebilirim..."

Başını ışığa doğru kaldırıyor ve bir çığlık atıyorum: Yüz yok, sadece düz bir beyazlık. Ağzı ince, kırmızı bir çizgi. Gözlerinin olması gereken yerlerde derin çukurlar var.

Hayalet yüz "Hatırla" diyor. "Beni hatırla, Aria."

Anıdan kopuyorum.

Yumruklarımı sıkıp düşünüyorum. *Çabalıyorum. Çabalıyorum.*

XI

Motorlu gondol dalgalı suda hızla Broadway Kanalı'nda ilerliyor. Bu kanalın Derinler'de gördüğüm en geniş kanallardan biri olduğunu fark ediyorum. Çok sayıda gondol ve bir avuç su taksisi çarpışma endişesi duymadan kanalda bir aşağı bir yukarı gidebiliyor.

Çok daha dar ve karanlık olan bir su geçidine sapıyoruz. Çevremizdeki daha eskice binaların üzerinde sokak numaraları olsa da kırık tuğlalar ve soyulmuş boyaların üzerindeki rakamları seçemiyorum. Burada hiç sokak lambası yok. Sadece mistik enerjisiyle çalışan aplikler var ve bunlar da epey uzun aralıklarla dizilmiş. Girişleri su seviyesinde olan binaların çoğunun yılların yıpratıp kahverengiye çevirdiği, kilitli kapıları var. Yeşil-sarı, duş sonrası düğümlenen saçlar gibi birbirine dolanan, suyun üzerinde büyük kümeler halinde yüzen yosunlar binaların diplerine yapışmış.

Nihayet gondolcum kayığını yıkık dökük bir rıhtıma yaklaştırıp halatını direklerden birine bağlıyor. İpi kendisine doğru çekerek bizi karaya çıkarıyor. Ona parasını verip hemen rıhtıma adım atıyorum. Adam daha ben ona teşekkür edemeden halatı çözüp yola koyuluyor.

Yukarıya bakınca bana birkaç apartmanda ışık yanıyormuş gibi geliyor ve dar kanalın iki ucuna iple asılmış dizi dizi çamaşırları görebiliyorum; atletler sıcak esintide dalgalanıyor. Yüksek binaların arasında kalan boşluklardan Muhteşem Blok'u çevreleyen kulelerin anlamadığım bir dilde bir yanıp bir söndüklerini görüyorum.

Tabitha'yı düşünüyorum –ışıkları takip et– ve daha ben bana verdiği adresi bile bulamazken bunu nasıl yapacağımı merak ediyorum. Lyrica: 481 Columbus Sokağı.

Kiremit duvarlarda seçim afişleri asılı. Nefret dolu grafitiyle iç içe geçmişler: FOSTER ve ROSE sözcüklerinin üzerlerine ya çarpılar çizilmiş ya da türlü küfürler yazılmış. Şapkamı öne eğiyorum. Bu kez tanınmamaya kararlıyım.

Binalar kadar evsiz insanlar da sokakların bir parçası gibiler. Çocuklar, yaşlılar ve arada kalan her yaştan kişiler. Hepsinin de yüzleri yıpranmış, gözleri yorgun ve tenleri kirli. Mistik değiller. Öyleyse neden onlarla ilgilenmiyoruz?

Bir kadın bana “Kayıp mı oldunuz, hanımefendi?” diye soruyor. Başımı sallıyorum. “Columbus Bulvarı'nın nerede olduğunu biliyor musunuz? Kapı numarası 48.”

Kadın parmağıyla işaret ediyor. Ona teşekkür edip yola koyuluyorum.

Seçim afişlerinin farklılaştığını görünce Muhteşem Blok'a yaklaştığımı anlıyorum. *Bu posterlere zarar verilmemiş.* Afişlerdeki sarı saçlı bir kadın gülümseyerek bana bakıyor. Annemin yaşlarında. Üzerinde lacivert bir blazer ceket ve kırışık, beyaz bir bluz var. Yüzünden zekâ ve sıcaklık yayılıyor. Afişin üzerinde “DEĞİŞİME OY VERİN,” yazıyor. “VIOLET'A OY VERİN.”

Demek Violet Brooks buymuş. Seçimde Garland'ın rakibi olan mistik. Nedenini bilmesem de onda bana tanıdık gelen bir şey var.

Nihayet dar sokak bir dizi köprünün geniş bir kanalı birleştirdiği ve büyük olasılıkla Muhteşem Blok'a giden bir ana yola açılıyor. Kanal şatoların etrafındaki hendekler gibi bloğu çevreliyor; derme çatma konutlar büyük bir taş duvarın gerisinden başlarını çıkarıyor.

Artık binaların üzerindeki numaraları görebiliyorum. Alnımdaki teri silerek adımlarımı hızlandırıyorum. 477 numara. Muhtemelen bir zamanlar kırmızı olan tuğlalar şimdi kirden kahverengiye dönmüş. 479 numaralı binanın harap, mavi ve beyaz bir tentesi var. Bir sonraki binanın numarası 481 olsa gerek...

Fakat sonraki binanın numarası 483. Neler oluyor burada?

Ahşap kapıya yaklaşıp –kapı iki üç kere daha çalınsa yıkılacakmış gibi duruyor– yanındaki pencereden içeri bakıyorum. İlk bakışta bir şey göremeyince camı silip üzerinde küçük bir daire oluşturunuyorum. Kir parmak uçlarımı karartıyor. İçerisi tamamen boş ve bilek seviyesinde suyla dolu. Burada oturan yok.

479 numaraya geri dönüyorum. Kapı demir bir bahçe kapısının arkasına gizlenmiş. Demir kapının yanında bronz düğmeli bir zil var. Düğmeye basıyorum. Belki eskiden gerçekten 481 numara vardı. Fakat şu an ortada olmadığı kesin. Tabitha bana yanlış adresi mi verdi?

Kendimi büsbütün mağlup hissediyorum. Lyrica'nın bana yardımcı olabileceği ümidiyle o kadar uzaktan, onca tehlikeyi göze alarak geliyorum ve ne onun ne de yaşadığı evin sanki hiç var olmadığını görüyorum.

Bir kere daha binaların önünde bir aşağı bir yukarı yürüyüp parmaklarımı 481 numaranın olması gereken yere bastırıyorum. Ellerimin altındaki tuğla pürüzlü. İşaret parmağımla hayali bir çizgi çizerek iç geçiriyorum.

Sonra binalar birbirlerinden ayrılmaya başlıyor.

Hiç gürültü çıkmıyor, tuğlalar yavaşça ayrılmaya başlarken sadece alçak sesli bir gıcırtı çıkıyor. Ta ki daha bodur ve daha sevimli görünen bir bina belirene dek. Kimse, hatta yakınlarıdaki evsiz insanlar bile dikkatlerini olduğum yere çevirmiyor. Olanları görebildiklerinden bile emin değilim.

Küçük binanın turuncu, sıvalı duvarları var ve iki geniş penceresi sokağa bakıyor. Pencerele, titrek ışıkları camdan yansıyan kırmızı mumlarla aydınlanıyor. Bir metal kapı ardına kadar açılıyor ve içeride Lyrica olduğunu hemen anladığım bir kadının dikildiğini görüyorum.

Lyrica ağzını açınca birkaç dişinin eksik olduğunu, diş etinin pembe değil, siyah olduğunu fark ediyorum. “Kapıyı sen mi çaldın?” diye soruyor.

Evde nefis bir tarçın kokusu var.

Lyrica’nın peşi sıra geniş, ahşap bir merdivenden ve zikzaklı bir koridordan geçerek sol taraftaki bir oturma odasına varıyorum. Doğuya has halılar duvarları süslüyor ve tavandan Çin yapımı sarı ve yeşil kâğıt fenerler sarkıyor. Boyalı duvarlara kömürle hiyerogliflere benzeyen şekiller çizilmiş.

Üzerinde işlemeli, ipek bir cüppe olan Lyrica eliyle alçak bir kanepeye oturmamı işaret ediyor. Karşımdaki oturağa geçip “Seninle daha önce karşılaşmamıştım,” diyor. Tuhaf bir güzelliği var: Kır saçları renkli boncuklar ve altın rengi iplerle ince ince örülmüş. Teni karamel renginde ve çoğunlukla pürüzsüz; gözlerinin kenarındaki çizgiler ve ağzının çevresindeki gülümseme izleri de olmasa hiç kırıksıklığı yok.

Az önce şahit olduğum büyüden dolayı hâlâ şaşkıyım. “Bunu nasıl?..”

Lyrica bana “Burası korunuyor” diyor. “Daha önce peşime

takılanlardan. Her önüne gelen benden yardım isteyemez.” Gözlerimin ta içine bakıyor. “Sadece gerçekten yardıma muhtaç olanlar bunu yapabilir.”

“Ben gerçekten yardıma muhtacım.”

Başını sallayarak sözümü onaylıyor. “Tabii ki öylesin! Buradasın! Adın ne?”

“Beth” diyorum. Dürüst olmadığım için kendimi rahatsız hissetsem de onun yardımına ihtiyacım var ve Derinler’de yaşayan birinin Johnny Rose’un kızına yardım etmek isteyeceğinden şüpheliyim. Şapkamı çıkarıp yan tarafıma koyuyorum.

Lyrica yavaşça, daha önce böyle bir ismi hiç duymamış gibi “Beth,” diyor. “Neden yardımına ihtiyaç duydun?”

“Anılarım...” diyorum. “Onları... kaybettim.”

Lyrica kalın kaşlarını kaldırıyor. “Biri anılarını nasıl kaybeder, çocuk?”

Lyrica’ya aşırı doz Stic aldığımı ve uyandığımda Thomas’la olan ilişkiye dair hiçbir şey anımsamadığımı anlatıyorum. Doktora gidişimi, sonrasında gelen tuhaf hisleri, kendimi nasıl aniden Thomas’a âşıkmişim gibi hissettiğimi ve aşkımın aynı hızla nasıl kayboluverdiğini de. Son olarak ona yüzünü göremediğim oğlardan ve aşk mektuplarından bahsediyorum. Ağzımdan “Tek isteğim onunla evlenmeden önce onu sevdiğimi anımsamak,” sözleri çıkıveriyor. “Gidecek başka bir yerim de yok.”

Ben konuşurken gözlerini bir an olsun benden ayırmayan Lyrica tavandan sarkan cam bir küreye bakıyor. Kısa bir süre sonra gözleri parlamaya ve kürenin içinde ışıklar dönmeye başlıyor.

“Sana dokunabilir miyim?” diye soruyor. Birkaç santim yakınıma kadar geliyor. “Bu şekilde daha iyi çalışıyorum.”

Ona “Faydası olacaksa tabii,” yanıtını veriyorum.

Parmaklarını uzatıp öne doğru eğiliyor. Şakaklarıma do-

kunmasıyla bedenim bir enerji dalgasıyla sarsılıyor. Enerji bacaklarımdan aşağı, kollarımdan yukarı ilerleyip beni geri savuruyor.

“Hey!” Kanepeden fırlıyorum. Şaşkın görünen Lyrica ellerini kucığına koyuyor. “Gücün çekilmemiş senin.”

Lyrica ağzımdan çıkan söz dünyadaki en aşikâr şeymiş gibi bana bakıyor. “Yani?”

Tekrar oturup dizlerimi birleştiriyorum. *Bir mistiğin dokunuşu bir insanı öldürebilir.* Kendime bu hatırlatmayı yaptıktan sonra ona “Nazik ol, lütfen,” diyorum.

Lyrica bana gözlerimi kapatmamı emrediyor. Bir kez daha elini şakaklarıma bastırıyor; aynı enerji dalgasını yine hissediyorum. Sonra enerji azalarak kollarım ve bacaklarımda akan sabit ve sakin bir sıcaklığa dönüşüyor.

Lyrica'nın enerjisi bedenimde dolaşırken serbest kalan anılar zihnimde gezinmeye başlıyor: Arkadaşlarıma, aileme, Thomas'a, Hunter'a, Türk'e, Derinler'deki güç çekilmiş mistiklere ve gizemli oğlanı gördüğüm rüyalara dair görüntüler.

Lyrica'nın “Aç gözlerini,” talimatı üzerine gözkapaklarımı aralıyorum.

Elleri önünde, her bir parmağından yeşil bir ışık çıkıyor. Bu manzara bana canımı yakmaya yeltenen oğlanlarla dövüşen ve dokunuşuyla yaramı iyileştiren Hunter'ı hatırlatıyor. Işık gözümün uzanıp dokunabileceğim kadar katı görünüyor. Ancak bunu yaparsam neler olacağını bilmediğimden cesaret edemiyorum.

Tam karşımdaki bu tuhaf görüntüye alışmaya başladığımda Lyrica parmaklarını şaklatıyor. Işık kayboluyor ve yüzüne sakin bir ifade yerleşiyor.

Aniden “Bir fincan çay ister misin?” diye soruyor.

“E, tabii,” diye yanıt veriyorum.

Odanın arka tarafına doğru yürüyor. Üzeri tavandan sarkan

şampanya rengi, dökümlü perdelerle örtülmüş bir kapıdan geçip iki seramik kupayla dönüyor. Kupalardan birini bana uzatıyor. Fincanın dibinde toplanmış çay yaprakları ve dalcıklar suda dönüyor.

Parmağını çayıma batırıp “Al,” diyor. Suyun bir anda kaynamaya başlayıp fokurdamasını izliyorum. Sonra kendi kupasındaki suya da aynısını yapıyor. “Meraklanma,” diyor. “Ellerimi yıkadım.”

“Suyu parmağınla ısıtabiliyor musun?” diye soruyorum. Aslında şaşırdığımdan da değil. Büyü yapabildiği zaten aşikâr.

Lyrica kıkırdıyor. “Bunun pek de işe yarayacak bir şey olmadığını düşünüyorsun, ha? Bu aynı parmak, çocuk, derinde bir delik açıp kafatasına girerek saniyeler içinde beynini kavurabilir.” Bir süre durup şaşkınlık dolu ifademi süzüyor. “Ayrıca iki elimin arasında sandviç de kızartabilirim. Bunun ne faydaları olduğunu bilsen şaşarsın.” Önce Lyrica sonra ben çaylarımızdan birer yudum alıyoruz. Çayın tadı hoş, portakalı ve naneyi andırıyor.

“Peki...” diyorum. “Hiç, nasıl desem, ilginç bir şey gördün mü? Kafamın içinde yani.”

Lyrica kupasını bırakıyor. “Sana karşı açık olacağım. En iyi si bu.” Dramatik bir tavırla nefes almasıyla koridordaki mumlardan birkaçının ışığı titriyor. “Biri anılarınınla oynamış. Fakat bunu kim yaptıysa işini eksik yapmış.”

Biri anılarımla mı oynamış? “Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum.

“Doktora gidip bir ameliyat geçirdin. Bu doğru mu?”

“Tam olarak bir ameliyat değil.” Dr. May’in muayenehanesinde olanları aklıma getiriyorum. “Fakat bir makineye girdim ve bana art arda içgüler vuruldu. Sonrasında bazı şeyleri anımsadım. Fakat hatırladıklarım... tuhaftı.”

Thomas'la çıktığımız yemeği, kafamın içindeki o tuhaf sesi, ona karşı duyduğum yoğun aşk hissini ve arzuyu düşünüyorum. Sonra da bu hislerin nasıl bir anda silinip gittiğini. Thomas'ın yatak odasında bana birlikte gondola bindiğimizi anlatışı aklıma geliyor. O an zihnimde bir görüntünün oluştuğunu fakat biçimsiz olduğunu anımsıyorum. Renkler bir tuhaftı ve görüntüye dair hiçbir şey bana doğal gelmemiştii.

"Fakat bunlar yakın zaman önce oldu" diyorum. "Doz aşımı yüzünden hâlâ anılarım kayıp. Bu ikisi arasındaki bağlantıyı anlamıyorum."

Lyrica çatlak dudaklarını büzüp "Belki de doktora bir kez gittiğini, tek ameliyat geçirdiğini *sanıyorsundur*," diyor. "Biz burada buna kurcalama büyüsü deriz. Bana şu aşırı doz konusunu anlat."

"Anımsamıyorum," diyorum. "Aşırı doz Stic almışım. Bana ölüme çok yaklaştığımı fakat doktorların beni kurtardığı söylendi."

Başını hararetle iki yana sallayarak beni susturuyor.

"Sen hiç Stic almadın," diyor. "Bedeninin işleyişinden bunu anlıyorum. İçindeki her şey konuşur, anlıyorsun ya? Ben az önce bedenimle konuştum. Organlarını ve kanını okudum. Orada mistik enerjiye ait hiçbir iz yok."

"Emin misin? Bana dendi ki..."

Lyrica "Sana bunu her kim söylemişse seni kandırıyor," diyor. "Sanırım en az iki kez işleminden geçmişsin. İlki eski anılarını almak, ikincisi ise yerlerine yenilerini koymak için yapılmış."

Nefesim boğazıma takılıyor. Aşırı doz Stic *kullanmamışım*. Anılarım tıbbi bir müdahaleyle alınmış.

Thomas. Tüm bunlar ilişkimizi neden hatırlamadığımı açıklıyor.

Lyrica “Hedeflenen anılar başarıyla alınmış ama yeni anıların yerleştirilmesi... başarısızlıkla sonuçlanmış. İşte bu yüzden de ikinci bir işlem gerçekleştirilmiş,” diyor. “Fakat şu an seni gördüğüm kadarıyla o işlem de istenilen sonucu vermemiş.”

Annem Dr. May’e ne demişti? *Geçen seferki tam bir başarısızlık olmuştu.*

Kim, neden anılarımı alıp yerlerine birkaç hafta sonra yenilerini koymak istesin ki? Ayrıca anne-babam neden bana aşırı doz konusunda yalan söylemiş olsunlar?

“Bu anıları geri kazanmam mümkün mü? Yani benden alınanları?”

Lyrica hüzünlü bir ifadeyle dudaklarını büzüyor. “Anıların zihninden alındığında kaydedilmedilerse, hayır. Anıları muhafaza etmenin, ileride lazım olurlar diye onları katlayıp bir kenara koymanın farklı yolları vardır. Fakat bunun için kullanılan tıp değil, büyüdür. Bu büyü de son derece karmaşıktır.” Kupasını tutup çayından bir yudum daha alıyor. Kendi kupama bakınca çayımı bitirdiğimi fark ediyorum. “Fakat bir yol var. Muhafaza edildikleri yeri bulursan anılarını serbest bırakabilirsin. Fakat bu da hassas bir işlemdir. Oldukça da tehlikelidir.”

Ümitsizliğe kapılıyorum. Oysa kolay bir yolu, basit bir çözümlü olur diye düşünmüştüm.

Lyrica “Fakat şimdi ben sana bir soru soracağım,” diyor. Koyu renkli irislerinde dünyevi olmayan bir pırıltı var. “Anılarında ne vardı da birileri onları senden almak için hayatını tehlikeye atabildi? Bir de bunu sana kim yapmış olabilir?”

Sessizlik odayı boğar gibi oluyor. Sorusunun yanıtını bilsem de ailemin bana geçmişimi unutturmak için hayatımı tehlikeye attığını yüksek sesle ifade etmek istemiyorum.

Boş fincanımı uzatıyorum. Ne kadar zamandır buradayım? Dakikalar mı yoksa saatler mi geçti? Hiçbir fikrim yok.

“Yardıma için teşekkür ederim.” Ceplerimi karıştırıp ona ödeme yapmak için bir şeyler ararken eldivenleri yan tarafıma bırakıyorum. “Ne kadar ücret alıyorsun bilmiyorum ama...”

Lyrice “Bunları nereden buldun?” diye çıkışıyor. Ben ona engel olamadan uzanıp Davida’nın eldivenlerini eline alıyor. “Bunları trende yolculuk ederken yerin belirlenemesin diye mi takıyorsun? Buraya öyle mi geldin, çocuk? Bunları sana kim verdi?”

Eldivenleri elinden kapıp “Neden bahsettiğini anlamıyorum,” diyorum.

Lyrice “Bu eldivenler... büyülü,” diyor.

Davida ne diye büyülü eldivenler taksın, hem bunları nereden bulmuş olabilir?

“Parmak uçlarını görüyor musun?” Lyrice eldivenleri ilk gördüğümde dikkatimi çeken tuhaf sarmallara işaret ediyor. “Uçlarında parmak izi katmanları var, binlercesi. Uydurma insanlar, yıllar önce ölmüş kişiler ve daha kim bilir kimler. Parmak izleri orada, bir daha çıkmayacak şekilde kumaşın içine işlenmiş. Bu eldivenleri kim giyerse treni veya İN’leri tarayıcılar tarafından tespit edilmeden kullanabilir. Kayıtlarda kendin olarak değil bir başkası olarak görünürsün ve her kullanımında farklı bir kimliğin olur. Bunlara dikkat et, çocuk.”

Lyrice başını çeviriyor. “Gitme vaktin geldi.”

Ön kapısına vardığımda omzuma dokunuyor. “Elveda, Aria ve iyi şanslar.”

481 numaradan ayrılırken hiç arkama bakmıyorum. Lyrice’nin beni başından beri tanıdığını ancak giderken anlıyorum.

XII

Eve gitmeliyim.

Düşünecek çok şeyim var. Thomas, Dr. May. Fakat dikkatim dağılıyor: İleriden, Muhteşem Blok'un içinden sesler geliyor. Şapkamı kaldırıp bloğu çevreleyen tuğla duvarın üzerinden bakmaya çalışıyorum. Renkli kıvılcımlar havai fişekler gibi havaya fırlıyor. Neler oluyor böyle?

Mavi, kırmızı ve pembe ışık demetleri sisli bulutların arasından geçip birbirleriyle kesişerek göz kamaştırıcı bir manzara oluşturuyor. Renkler bölgeyi daha da cazip kılıyor; bloğa doğru çekildiğimi hissediyorum. Kulaklarıma bir kalabalığın uğultusu doluyor; kahkahalar, bağırışlar ve alkış seslerinin bir karışımı bu. Sanki bir tür şenlik var.

İyi de ne bu?

Avuçlarımin ıslaklığını pantolonuma siliyorum. Birkaç hızlı ve kararlı adımla köprülerden birine çıkıyorum. Muhteşem Blok'u çevreleyen duvar devasa ve heybetli olsa da insan eliyle oluşturulmuş bir yarıktan içeriye giriyorum. Ne tarayıcı, ne de parmak izi tespiti yapan cihazlar var. Sanırım çoğu dışarıya çıkmaya can atan Muhteşem Blok sakinleri içeri gizlice girmeye çalışanları pek de önemsemiyorlar.

Kaldırımlarının hiç olmazsa bir kısmı üzerinde yürünebilir halde olan Derinler'in geri kalanının aksine bloğun büyük bir bölümü sularla kaplı. Bir ucundan diğer ucuna geçilebilir ve gondolla ulaşım sağlanabilir diye labirenti andıran çelik yürüyüş yolları kurulmuş. Her ne kadar tırabzanları kaygan ve pis olsa da düşmeyeyim diye tutunuyorum.

Yürüyüş yolu üç dört kişinin sığabileceği genişlikte. Bloğun girişinden ağır ağır şeye doğru... Nereye gittiğimi bilmiyorum. Benim geçtiğim yürüyüş yoluna paralel başka yollar da var; görünüşe bakılırsa bunlar bloğun tam merkezine gidiyor. Fakat benim merkezde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yine de gördüğüm kadarıyla kutlama orada, ışığın geldiği merkezde yapılıyor.

Başımı kaldırıp harap apartmanların pencerelerine bakıyorum ama binalar terk edilmiş gibi. Suyun tepesinde kalmalarını sağlayacak kadar yüksek ayakların üzerine inşa edilmiş olan Muhteşem Blok binaları uçsuz bucaksız uzanıyor. Birkaç insan yanımdan geçse de kimse bana dikkat etmiyor. Sonra birinin beni kolumdan tutmasıyla bedenime elektrik veriliyormuş gibi içimden bir enerji dalgası geçiyor.

"Hey!" diyorum ve geriye kaçıp kolumu kurtarıyorum. Kaçmak için arkama dönecekken el beni yeniden yakalıyor. Ah, *Tanrım. Öleceğim.*

Figürün yüzünü örten bir kapüşonu var. Bana doğru eğilip "Burada olmaman gerek" derken tek görebildiğim gözlerindeki kıvılcımlar oluyor. Sonra başını geri atarak kapüşonunu çıkaran kişinin Hunter olduğunu fark ediyorum.

Rahat bir nefes alıyorum. Anımsadığımdan daha iyi görünüyor. Yer yer güneşte sararmış tutamları olan, dağınık saçını elleyle geriye atıyor. Pelerininin altında v yaka bir süveter ve yırtık pırtık bir kot pantolon var. Mavi gözleri karanlıkta parlıyor.

“Nerede olduğum neden umurunda?” Soru ağzımdan niyetlendiğimden daha sert bir tonla çıkıyor.

“Pek de umurumda olduğu söylenemez.” Alt dudağını ısırıp başını çeviriyor. Yalan söylediğini hissedebiliyorum. Fakat bu durum beni kızdıracığına bir şekilde... gururumu okşuyor. Türk’ün bana Hunter’ın ne kadar gizemli olduğunu, onu anlamının ne denli güç olduğunu söylediğini anımsıyorum.

İleriye, Muhteşem Blok’a doğru bakıyorum. “Nereye gidiyorsun?”

Hunter bir kaşını kaldırıyor. “Asıl *sen* nereye gidiyorsun?”

“Eve.”

“Bloktan geçerek mi?” Bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşündüğü belli. “Bırak sana yardım edeyim. Halinden bir tur rehberine ihtiyacın olduğu anlaşılıyor.”

“Başımın çaresine bakarım.”

Hunter başını iki yana sallıyor. “Bu riski almayacağım. Haydi, gidelim.” Kapüşonunu başına geçirip elimi tutuyor –tatlı bir ürpertinin içimi sardığını hissediyorum– ve yola çıkıyoruz.

Başta Hunter’ın kimselere görünmemekteki becerisi –yüzünde kapüşonuyla ve elleri cebinde bir kedi gibi hareket ederek neredeyse gecenin karanlığına karışması– beni şaşırtsa bile ne de olsa o bir asiydi. Gizlenmeye, ortadan kaybolmaya alıştı. Yakalanmamasına veya hapse atılmamasına şaşmamak gerekirdi.

Bloğun içlerine doğru ilerlerken nadiren konuşuyoruz. Yukarı bakıyorum; iki yanımda yıkık dökük, çatıları her an çökecekmiş gibi duran mistik evleri var. Altımızdaki yeşil-siyah sudan tuzlu, boğucu bir koku yayılıyor. Hafif eğimli bir yolda ilerlediğimizi fark ediyorum. Şu ana dek bir buçuk kilometre kadar yol kat etmiş olsak da nereye gittiğimizi bilmiyorum.

İleriden gelen bağırışlar sanki giderek yükseliyor. Hunter omzunun üzerinden bana bakıp “Haydi...” diyor. “Ne de yavaşsın!”

“Yavaş gittiğim yok!”

“Salyangoz gibisin. Fransa’da olsak seni pişirirlerdi.”

“Of, hadi ama...”

Hiç ummadığım bir anda yürüyüş yolunun sonu görünüyor. Aniden ayaklarım yumuşak bir şeyle, su seviyesinin üzerinde kalan bir toprak parçasıyla buluşuyor. Sanırım Muhtem Blok’un en yüksek noktalarından birindeyiz. “Bu nedir?”

Hunter yere bakıyor. “Çim.”

Ya! Çimi okul kitaplarından bilsem de Kartal Yuvası’nda çim yok. Durup yere uzanıyor, ellerimi yeşil ve kahverengi beneklerin üzerinde gezdiriyorum.

“Aria.”

Dikkatimi yeniden Hunter’a çeviriyorum. “Evet?”

“Çim hoşuna gittiyse ağaçlara bayılacaksın.”

Başımı kaldırıp ileriye baktığımda göz alabildiğince uzanan, daha önce hiç görmediğim kadar geniş bir alana yayılan, canlı ağaçlarla kaplı toprağı görüyorum. Ağaçlar! Kartal Yuvası’ndaki gür bitkilerin aksine bu ağaçlar cılız ve hasta. Yine de buradalar işte. Kartal Yuvası’ndaki kimse şahit olduğum manzaranın varlığından haberdar değil. İnanılmaz.

Hunter “Her zaman böyle değildi” diyor. Yanına sokulunca kendimi güvende hissediyorum. Kendimi zorlasam da gözüm pamuklu gömleğinin kol kısmını şişiren kaslarına kayıyor.

“Nasıl değildi?” diye soruyorum.

“Böyle harap ve bitkin. Bir zamanlar blok güzel bir yerdi; şehrin merkeziydi.”

Kaşlarımı çatıp etrafıma bakıyorum. “Ne oldu?”

Hunter “Ezra Brooks’u biliyorsundur,” diyor.

“Kim?”

Hunter'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalıyor. "Büyük Yangın'ı biliyorsundur herhalde, değil mi?"

Florence Akademisi'nde öğrendiklerimi aklıma getiriyorum. "Elbette. Şehir saldırıya uğramıştı. Şimdi o gün yas tutup mistiklerin patlattığı bomba yüzünden kaybedilen yüzlerce hayatı anıyoruz."

"Ezra Brooks Büyük Yangın'da öldü. Mistiklerin seçimde ailene ve Foster'ın adamına rakip olarak seçtikleri temsilciydi. Ezra şehri bloğu eski görkemine kavuşturacak restorasyon çalışmalarının maliyetini karşılamaya ikna etmeye çalışıyordu. O ölünce hükümet plandan vazgeçip bloğu, tüm Manhattan'ın en yaşanamaz durumdaki bölgesini mistiklerin yasal olarak yaşamalarına izin verilen tek yer ilan etti."

"Yaşanamaz mı? Fakat burada toprak var," diyorum. "Kartal Yuvası'nda böyle bir şey yok."

"Doğru. Fakat burasının yüksek Kartal Yuvası'na kıyasla çok daha sıcak olduğunu unutma. Kimse çaresiz olmadıkça Derinler'de yaşamak istemez. Ayrıca burada *o kadar* da çok toprak yok."

Etrafıma bakıyorum. Tüm bunların gizli kalmış olması üzücü ama sanırım böyle olması da akla yatkın. "Şu Ezra Brooks... Bir mistik miydi?"

İkimiz pencereleri açık ve çıplak, çatılarının kiremitleri eksik, boyası yer yer kalkmış derme çatma kulübenin yanından geçerken "Evet, gerçekten büyük bir adamdı" diyor.

Lyrica'nın evine giderken gördüğüm seçim afişlerini düşünüyorum. "Violet Brooks'un akrabası mıydı?"

Hunter "Kesinlikle," diyor. "Violet onun kızı."

Duruyorum. İleride ışık sızan bir pencere var; içeride bir masada oturmuş akşam yemeklerini yiyen bir aile –genç bir çift ve bir çocuk– olduğunu görüyorum.

Hunter “Biliyorsun ya, patlamada ölenler sadece mistik olmayanlar değildi,” diyor. “Biz de çok insanımızı, kimseye kötülüğü dokunmamış olan masumları kaybettik.

Büyük Yangın’dan sonra belediye mistiklerin gücünü çekmeye başladı ve bizi blokta yaşamaya zorladı.” Hunter aileyi izlediğimi fark edince duruyor. “Bunlar Terradil’ler, Elly ve Nic. Beş aylık bir bebekleri var. Nic’in birkaç adamla ortak aldığı bir gondolu var; hayatını öyle kazanıyor.”

“Onlarla arkadaş mısınız?” diye soruyorum.

Hunter bu sorunun üzerine düşünüyor. “Arkadaş mı? Pek sayılmaz. Fakat bloktaki herkes birbirini tanır. Buradakiler oldukça sıkı fıkıdır.”

İkimiz yürürken Hunter çoğunun gondolları olan veya bağımsız olarak ya da Derinler’de hükümet adına çalışarak su taksilerini süren, çöpleri atan, binaları temizleyen ve diğer sıradan işleri üstlenen mistik ailelerin evlerine işaret ediyor. Hunter onlardan öyle bir bahsediyor ki bana hepsini yakından tanıyormuş gibi geliyor.

“Bir ev ne kadar ötedeysen, Büyük Çimenlik’e ne kadar yakınsa bir ailenin o kadar parası vardır.” Çantama ve ayakkabılarıma bakıyor. “Tabii bu göreceli bir konu. Ellerindeki para sizin, Kartal Yuvası’ndaki insanların yanından bile geçmez.”

Gülümsemeye çalışıyorum. Hunter ailemin bu insanların çilesinin, onların yeterli para ve yiyecek olmadan berbat şartlarda yaşamasının nedenlerinden biri olduğu konusuna girmekten sakınıyor. Aniden midemde bir bulantı hissediyorum.

Konuyu değiştirmek için “Ya sen nerede oturuyorsun?” diye soruyorum. “Yukarıda, şu gürültünün geldiği yerde mi?” Sesler –müzik, yaygara ve çocukların neşeli bağırışları– biz bloğun daha da içlerine girdikçe yükseliyor.

Hunter yanıt vermiyor. “Haydi,” diyor. “Birkaç yüz metre ötede, bloğun hemen dışında bir İN var.”

Tam Hunter elimi tutmak için uzandığında “Bekle,” diyorum. Parmaklarımız birbirlerine değdiğinde enerjiyle yüklenen elim titriyor.

Elini çekiyor. “Üzgünüm. Dokunuşumun senin için ne kadar tehlikeli olabileceğini unutuyorum; zaten bu tür durumlara pek alışık değilim...”

“Mistik olmayanlarla yan yana gelmeye mi?”

Hunter’ın yüzünde bir sırıtiş belirliyor. “Kızlarla yan yana gelmeye. Fakat evet, tabii. Mistik olmayanlarla.”

Yüzümün kızardığını hissediyorum; neyse ki karanlıkta beni göremiyor. Ona “Eh, üzülme. Dikkatli ol yeter” diyorum. Şehrin bu tuhaf, tehlikeli bölgesinde olmama karşın uzun zamandır ilk kez kendimi rahatlamış hissediyorum. Bunun Lyrica’nın bana söyledikleriyle ilgisi olabilir ama Hunter’ın da bunda epey payı olduğunun, beni nasıl rahatlattığının da farkındayım. “Henüz eve gitmeye hazır değilim.”

Hunter’ın yüzünde güller açıyor. “Gerçekten mi?”

Tam o anda gökte minyatür bir roketin patlamasını andıran bir ses işitiyoruz. “Bütün bu gürültüler nereden geliyor?”

Hunter “Karnavaldan,” diyor. “Karnaval çok sık düzenlenmez ama olduğunda da çok iyi vakit geçiririz. Herkes kurtlarını döküp dertlerini unuttur. Tabii bir geceliğine.”

“Karnaval nedir?”

Hunter şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi görünüyor. “Ciddi misin? Eh, o zaman, haydi. Seni biraz eğlenmeden bloktan gönderemeyiz.”

Karnaval ömrümde gördüğüm en eğlenceli şey. Bir tür çöküş partisi ama burada yıkım değil yaşam kutlanıyor.

Hunter beni içlerinde mistiklerin mallarını –küçük biblolar

ve taşbebekler, ahşap ayakkabılar, dizi dizi kurabiyeler, kekler, şekerler, çikolatalar; rüzgârda dalgalanan ince kumaştan elbiseler, şapkalar, eldivenler, kemerler ve daha neler neler– sattıkları stantlardan oluşan bir labirente sokuyor.

Yanımdan pudra şekerine bulanmış kızarmış hamur dolu tabaklar tutan mistikler geçiyor. “Bak!” Parmağımla birazdan içine düşmeyi beklediği bir su tankının üzerinde oturan genç mistiği gösteriyorum. Oğlanın sırlıslıkla olduğunu görünce zaten daha önce suyun içine düştüğünü anlıyorum. Birkaç metre ötesinde bir grup çocuk tankın üzerindeki kola küçük toplar atarak oğlanı yeniden suya düşürmeye çalışıyor.

Hunter kollarını ovuşturup. “Su soğuk gibi,” diyor. “İster misin?” İçi annemin küçükken bana ısrarla almadığı türden pelüş hayvanlarla dolu bir standa doğru gidiyor. İçeride boyunca kurdeleler olan ayıcıklar, pelüş zürafalar, maymunlar ve bir hayvanat bahçesinde göreceğiniz türden başka egzotik hayvanlar var.

“Tabii,” diyorum. “Fakat burada kredim yok ve bozuk param da bitmek üzere...”

Hunter dudak büküyor. “Aria, bunları satın alamazsın.”

“Alamaz mıyım?”

“Evet.” Hunter bölmenin gerisindeki kadının yanına gidiyor. Kadın ona başını sallayıp eline beş plastik halka tutuşturuyor. Halkalar ucuz, battal bilezikleri andırıyor. Karnavalın ışığı Hunter’ın yüzünü aydınlatıyor. “Bunları kazanman gerek.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Hunter pazısını büküyor. “Al, tut şunları.” Bana dört halka verip birini kendisine saklıyor. “Şimdi geri dur ve ustayı iş başında seyret.”

Hunter boş gazoz şişelerinin oluşturduğu sıraya göz gezdiren. Her şişe belli bir puana karşılık geliyor; halkayı şişelerden

geçirdikçe daha çok puan kazanıyorsunuz ve daha iyi bir pelüş hayvan almayı hak ediyorsunuz.

Hunter önce boynunu döndürüp bileğiyle hızlı bir hareket yapıyor: Elinden fırlayan halkanın ortasından vurduğu gazoz şişesi tıngırdıyor; şişenin boynuna geçmeyen halka yere düşüyor.

“Ya, olamaz!” Hunter mahcup bir edayla bana bakıyor. “Bu benim hatam değildi. Halka kötüydü.”

Standın gerisindeki mistik gülüyor. “Tabii,” diyorum. “Kusurlu üretim.” Bileğimden mavi bir halkayı çekip çıkarıyorum. “Al, bunu dene.”

“Teşekkürler.” Hunter ortadaki, en iyi ödülü almaya yetecek olan bin puanlık şişeye bakıyor. “Elimden kaçamayacaksın.” Geriye doğru uzanıp halkayı fırlatıyor. Fazla güçlü attığı halka şişeyi devirip yere, önceki şişenin yanına düşüyor.

Hunter “Yemin ederim ki bu işte iyiyimdir,” diye bağırıyor. Ben kıkırdayınca o da gülmeye başlıyor. “Gerçekten.”

“Sana inanıyorum. Fakat benim de bir denememe ne dersin?”

Hunter başını yana eğiyor. “Ya?”

Bileğimden yeşil bir halka çıkarıyorum. “İzle ve öğren.”

Ben de ortadaki şişeyi gözüme kestiriyor ve alıştırma olsun diye bileğimi ileri geri hareket ettiriyorum. Ne çok güçlü ne de çok hafif bir atış yapacağım. Kolumu önce geriye doğru uzatıp sonra ileri doğru savuruyorum. Halka havada süzülüp dosdoğru şişenin tepesine iniyor.

“Aman Tanrım! Kazandım!” Ben hoplayıp zıplarken Hunter kollarını belime doluyor. Ben aniden bir kütük gibi donakalırken Hunter utanarak benden uzaklaşıyor.

“Özür dilerim.”

“Sorun değil” diyorum. “Şey, dert etme bunu.”

Hunter düşen halkaları yerden toplarken ben de kullanma-

dığımız iki halkayı geri veriyorum. Standın gerisindeki mistik kadın bana göz kırpmıyor. “Hangisi hanımefendi?”

Pelüş hayvanlara göz gezdirirken göz ucumla birkaç metre ötemizden turuncu zürafaya özlemle bakan küçük bir kız – yedi sekiz yaşlarında– görüyorum. Yüzü ve elleri kirli ve elbisesinin bej kumaşı yıpranmış.

Zürafaya işaret edip “Şu,” diyorum. Mistik oyuncağı bana uzatıyor.

Hunter eliyle zürafaya hafifçe vuruyor. “İyi seçim, Aria. Epey sağlıklı görünüyor.”

Gözlerini bana diken küçük kızın yanına gidiyorum. Ona “Adın ne?” diye soruyorum.

Kız yanıt vermiyor.

Hunter kızı tanıyormuş gibi –muhtemelen zaten tanıyor da– “Sorun yok,” diyor. “Aria’ya adını söyleyebilirsin. O benim arkadaşım.”

Kız kısık bir sesle “Julia” diyor.

Zürafayı ona uzatıyorum. “Julia, bunu senin için kazandım.”

Kızın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.” Çekingence pelüş hayvana uzanışını izliyorum. “Ona iyi bakabilecek misin?”

Julia anlayışlı bir tavırla başını sallıyor. “Evet, söz veriyorum.”

Hunter, Julia’nın yüzündeki kiri eliyle siliyor. “Annenin yanına dönsen sence de iyi olmaz mı? Bahse girerim seni arıyor.”

Hunter “Yaptığın çok hoştu,” diyor. Bana öyle bir bakıyor ki kızardığımı hissediyorum.

“Önemli değil” deyip gözlerimi kaçırıyorum. “Şu ne?” Parmığımla büyük, vızıltilar çıkararak içinden pembe toz topaklarını andıran bir şeyler çıkaran makineye işaret ediyorum.

Hunter şakacıktan dirseğiyle beni sürterek “Pamuk şeker” diyor. “İster misin?”

“Hayır, korkunç görünüyor.”

Hunter “Dalga mı geçiyorsun? Çok lezzetlidir!” diye bağırıp bir kez daha elimi tutuyor. Bu kez beni önceki kadar afallatmıyor, daha az sarsılıyorum. Bunu bedenini ayarlayarak onun mu sağladığını, yoksa Hunter’a alışmaya mı başladığımı çıkarıyorum.

Kafamı nereye çevirsem neşeli insanlar görüyorum. Güçleri çekilmiş mistikleri ilk kez böyle mutlu görüyorum. Güç çekimlerinden dolayı yine zayıf görünüyorlar ve tenleri soluk; çocukların bile gözlerinin altı mor, tenleri donuk bir renkte. Fakat kimse bunları umursamıyor gibi. Hepsi de gülümsüyor ve birbirlerini kovalıyor. Her yerde oyunlar ve ışıklar! Bir sürü ışık var; mavilerin, yeşillerin, morların ve kırmızılarının stantların kenarlarını süsleyen kâğıt fenerlerin içinden ışıması, Noel zamanında olduğu gibi ağaçlara asılmış küçük ampuller filmleri anımsatan bir görüntü oluşturuyor.

Hunter “Burası bloğun sular altında kalmayan tek kısmı...” diyor. “Bu yüzden burada hâlâ çimler ve ağaçlar var.”

Çoğunlukla yeşil olan çimlerin arasında yer yer kurumuş sarı ve kahverengi yamalar var; yine de çimler öyle yumuşak ki içimden ayakkabılarımı çıkarıp çimenlikte çıplak ayakla koşmak geliyor. Karnavalın gürültüsünde sesimi duyurmaya çalışarak “Burada yürümek Kartal Yuvası’nda yürümekten çok farklı” diye bağıyorum.

Geldiğimiz yerdeki ağaçlar geniş ve uzun; kıvrımlı, boğum boğum dalları ve yaprakları Büyük Çimenlik’in üzerinde bir sayvan oluşturuyor. İleride su daha alçakta kalan bir toprak parçasının ortasında birikip yüzeyleri nilüfer çiçeği yapraklarıyla bezeli küçük, mavi-yeşil gölcükler oluşturmuş. Yosunlarla

ve dolaşık sarmaşıklarla kaplı, uzun, demir bir köprü çimenliğin uzak kenarı boyunca uzanan daha büyük bir kanalın iki yakasını birleştiriyor.

Ufukta hem şehir –yüksek gökdelenlerin temelleri– hem de çiftlerin dinlendikleri, arkalarına yaslanıp göğü izledikleri kaya kümeleri görünüyor.

Hunter gülüyor. “Eğleniyor musun?” Işıқта göz alıcı görünüyor ve kısa bir an nefes almayı unutuyorum.

“Aria? İyi misin?”

Elimi sallayıp uzaklaşmasını işaret ederek “İyiyim,” diyor.

Derme çatma stantların oluşturduğu bir koridordan geçip köşeyi dönüyoruz. Hunter’ın beni kalabalıktan uzaklaştırmakta oldukça başarılı olduğunu teslim etmem gerek.

“Sanırım durup bir dakika dinlenmeliyim,” diyorum.

“Bekle.” Hunter bir kez daha elimi tutuyor. “Bunun için çok uygun bir yer biliyorum.”

Beni karnavaldan uzaklaştırıp bir ağaç kümesinin arasından geçirerek minyatür bir dağı andıran bir yere doğru götürüyor. “Burası da neresi?” diye soruyorum.

Sırıtıyor. “Belvedere Şatosu. Uzun zaman önce, on dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru inşa edilmiş. Etkileyici, değil mi?”

Önümde dikilen yapı bir tarih kitabından çıkmış gibi; cephesi grinin çeşitli tonlarında taşlardan yapılmış ve köşesindeki kulenin konik bir tepesi var. Şato devasa, karnavalın yapıldığı Büyük Çimenlik’in üzerinde haşmetle yükseliyor. Kayaların arasında neredeyse gizlenmiş halde, Gotik kemerli pencereleri ve istinat duvarları tetikte gözler gibi parılıyor. Şatonun hem ürkütücü hem de muhteşem bir görüntüsü var. Muhteşem Blok’un ortasında bir başka zamanı, bir başka yüzyılı akla getiren bir yapı; onca ümitsizliğin arasında bir mücevher.

Hunter bana “Şato yıkılıyor” diyor. “Son derece emniyetsiz. Fakat bazen buraya oturup düşünmek için gelmeyi seviyorum.” Bana bakıyor. “Belki de bu sana aptalca geliyordur.”

“Hiç de değil” diyorum.

Kıpırdamadan yan yana dikilip birkaç dakika şatoyu inceliyoruz. “Hunter, sana sormak istediğim bir şey var. Bilmek istediğim...”

“Çıkar baklayı ağzından, Aria.” Hunter saçlarını bozarak etkileyici, mavi gözleriyle bana bakıyor. “Mesele nedir?”

“Mistik güçlerinin olması nasıl bir şey?” diye soruyorum.

“Öğrenmek istediğin *bu* muydu?” Bir nebze rahatlamış görünüyor.

Lyrica’yı, Türk’ü ve anılarımı zihnimden silen her kimse onu düşünüyorum. “Evet” diyorum. “Bunun yasadışı olduğunu falan biliyorum ama merak ediyorum işte.”

Hunter bir ağaca yaslanıp ellerini ceplerine sokuyor. “Benim için... sanırım normal bir durum. Kendimi bildim bileli böyle bir hayat sürüyorum.

“Fakat *bu* nasıl bir şey?” Ona yaklaşıyorum. Aramızda sadece birkaç santim var. “Beni iyileştirdiğinde ve bana her dokunuşunda bir şey *hissediyorum*. Sen de aynısını hissediyor musun?”

Başını sallıyor. “Her mistiğin farklı bir gücü vardır. Sanırım bunlar kişilikler gibi. Birbirinin aynı iki güç yoktur. Yaklaşık on üç yaşında bu güçler olgunluğa erişir.”

“Senin gücün ne?” diye soruyorum. “İyileştirmek mi?”

“Çoğu mistik insanları iyileştirebilir,” diyor, “bu kanımızda olan bir şey. Benim güçlerim oldukça işe yaramaz, sanırım. Güçlerimi on iki yaşında kazandım; çoğu arkadaşımından bir yıl önce. Mesela duvarların içinden geçebiliyorum.”

“Duvarların içinden geçebiliyor musun? Göster bana!”

“Ya, şimdi de seni eğlendirmem için emirler yağdırdığın bir tür ucube mi oldum?”

Sözleri kendimi berbat hissetmeme neden oluyor. “Hayır, kastettiğim hiçbir şekilde bu değildi. Özür dilerim...”

“Aria, şaka yapıyordum!” Ellerini ceplerinden çıkarıp birbirine sürüyor. “Rahatla. Bir şeyin içinden nasıl geçtiğimi mi görmek istiyorsun? No problemo.”

Hunter’ın sırtını dayadığı ağacın kalın, gri ve pullu bir kabuğu, pençemsi dalları var. Gövdesinin çapı iki metreye yakın ve rahatlıkla Hunter’ın üç misli.

Hunter yürümeye başlıyor. Bedeninin çevresi ince, yeşil bir parlılıkla kaplı. Ağaç orada yokmuş gibi içinden geçiyor. Bir saniyede bedeni yarı şeffaf, neredeyse görünmez bir hal alıyor ve cılız bir fısırtı duyuyorum. Sonra ağacın diğer yanına geçiyor, yeşil parlılı güneşin önce ona doğru bakıp sonra gözlerinizi kaçırdığınızda gözünüzün önünde kalan görüntüsü gibi yavaşça kayboluyor. Büyü bu.

“İnanılmazdı!”

“Teşekkürler, teşekkürler,” deyip eğilerek beni selamlıyor. “Ben bütün gece buradayım.”

Sonra aynı ağacın içinden bir kez daha geçiyor. Bu o kadar hızlı olup bitiyor ki ne olduğunu, bedeninin partiküllerinin nasıl yeniden bir araya geldiğini göremiyorum bile. Öylece oluveriyor işte.

Ağzımdan “Olağanüstü,” sözcüğü dökülüyor. “İnanması zor.”

Hunter “Of, yapma ama,” diyor. “Beni utandırıyorsun.”

“Başka ne güçlerin var?”

Başını yana yatırıp şüpheci bir tavırla “Aslında bununla çok da ilgilendiğin yok, değil mi?” diye soruyor. “Sadece nazik olmaya çalışıyorsun.”

“Yo, saçmalama” diyorum. “Bu büyüleyici.”

Hunter şatoya doğru yürümeye başlıyor. Yaprakların, köklerin ve kopmuş dalların üzerinden atlayarak peşinden gidiyorum.

Hunter taş basamakları tırmanarak “Bazı mistikler bir başkasının görünüşünü taklit edebilir” diyor. “Böylece farklı biri gibi görünebilirler. Fakat bu durum geçicidir. Bazı mistikler ise enerjilerini kendilerini saran havaya, hatta hava olaylarına etki etmek için kullanabilir.” Kendisine yetişmemi bekliyor. “Yoktan bir hortum fırtınası oluşturabilen bir kız tanıyorum,” diyor. “Bir de şöyle yapıp,” –parmaklarını şaklatıyor– “ateş yakabilen birini...”

“Uçabiliyor musun?” diye soruyorum. “Mistiklerin bunu yapabildiklerini duymuştum.”

Hunter başını iki yana sallıyor. “Bu bir efsane. Sadece kuşlar uçabilir. E, bir de Superman.”

“Peki ya su altında nefes almak?”

“Ben yapamıyorum,” diyor. “Fakat arkadaşım Marty yapabiliyor. Fakat sadece birkaç saat.”

“Saat mi?”

Hunter kıkırdıyor. “Evet.”

“Daha başka?”

Hunter parmaklarıyla sayarak, havadan sudan konuşuyormuş gibi “Türlü şeyler” diyor. “Mistikler yaraları iyileştirebilir ki bunu zaten biliyorsun. Işık yaratabilirler. Suyu yönlendirebilirler. Bazı mistikler illüzyonlar yaratabilir veya katı maddeleri sıvıya çevirebilir. Bazılarının insanüstü gücü ve hızı vardır. Kimileri de bazı bölgeleri mistik olmayanlardan korumak için bizim kalkan dediğimiz büyü bariyerler oluşturabilir.”

Mistik güçlerin birbirlerinden ne kadar farklı olabileceği karşısında şaşırıyorum.

İkimiz şatoya giden kayalardan çıkarken Hunter “Mistik enerjinin geliştirici özelliği de vardır,” diyor. “Mesela bir metali mistik enerjiyle sararsan onu ancak bir başka mistik enerjiyle sarılmış metal kırabilir.” Bir dakika duruyor. “Bir mistiğin elinden çıkan bir silah son derece tehlikelidir.”

“Mistiklerin *yapamadıkları* bir şey var mı? Yani uçmak dışında.”

Hunter kısa bir an düşünüyor ve çenesini kaşıyor. “Hiçbir mistik bir ölüyü diriltemez.”

“Umarım öyledir. Bu... korkunç olurdu.”

“Belki de ben sana mistik olmayı olduğundan daha muhteşemmiş gibi gösteriyorumdur.” Hunter yamru yumru bir kayanın üzerinde dengesini sağlayıp bir başka kayaya sıçırıyor. Ben de peşinden gidiyorum. “Çoğumuzun saçma sapan güçleri vardır. Mesela Nelly diye bir kız tanıyorum, elini ütü gibi kullanabiliyor. Kırıksıklıklara karşı birebir ama hepsi bu. Ya da yumurta büyüklüğünde ışıklarla jonglörük yapabilen şu Enrico. Vay.” Hunter gözlerini devirip gülüyor.

“Güçler neden birbirlerinden bu kadar farklı?”

Hunter omuz silkiyor. “Fakat gücün niteliği ne olursa olsun bu bir mistiğin bedeninde az çok enerji olacağı anlamına gelmiyor. Bir mistik fırın gibi yanar.” Gömleğinin eteğini çekiştiriyor. “Tabii gücü kendinden çekilene dek.”

Şatonun dibine, devasa bir taş kemerin altına vardığımızı ancak fark edebiliyorum. Buradan karnavalın tamamını, renkleri ve ışıkları, türlü eğlencelerle ışıldayan Muhteşem Blok’u görebiliyorum.

Ağzımdan “Bu çok güzel,” sözcüklerinin döküldüğünü fark ediyorum.

Sanırım Hunter’ın “*Harika olan sensin,*” diye mırıldadığını işitiyorum ama onun gözleri başka bir yere, kuleye çevrilmiş.

“Anlıyorsun ya, sana mistikler hakkında anlattığım tüm bu şeyleri mistikler artık yapamıyor. Güç çekimi yüzünden. Zamanında bu şehrin inşasına katkıda bulunan önemli kişilermişiz. Oysa şimdiki halimize bak. Küçük düşürülmüş ve güçsüzüz. Bu karnaval, bu bir parça heyecan... diğerlerini bütün yıl boyunca bu kadar mutlu gördüğüm tek an.”

Kendimi bunun adil olmadığını düşünür halde buluyorum. Bu sorunun bir parçası olmak istemesem de çözümüne yardımcı olmak istiyorum. “Fakat mistiklerin güçlerini ellerinde tutarlarsa Kartal Yuvası’na isyan edip herkesi öldürmeyecekleri ne malum? Demek istediğim, Büyük Yangın’ı bir düşün: Mistikler bir binayı bombaladılar ve yüzlerce insan öldü.”

Hunter soran gözlerle bana bakıyor. “Aria, sence gerçekten yaşanan bu muydu?”

“Elbette buydu.” Öyle kendimden emin bir sesle konuşuyorum ki ağzımdan çıkanlardan şüpheye düşüyorum. “Yoksa değil miydi?”

Hunter “Bomba mistik enerjisinden üretilmişti,” itirafında bulunuyor. “Fakat bombayı yapanlar kendi türlerine ihanet eden, hükümet için çalışan mistiklerdi. Kartal Yuvası bu olayı tüm mistiklere karşı sert önlemler almak için bahane etti. Asıl suçlu bir avuç insandı. Tüm mistikler değil.”

Başıma bir darbe almışım gibi bir hisse kapılıyorum. “Kim böyle bir kötülüğü yapabilir?”

Aklıma babam ve annem, Lyrica’nın bana söyledikleri geliyor. Anılarımı kurcalayanlar onlarsa... bu yaptıklarının kendi türlerine ihanet eden mistiklerden aşağı kalır yanı var mı?

Yanaklarımın ıslandığını hissedince ağladığımı fark ediyorum.

“Aria, ağlama.” Hunter beni teskin etmek için elimi tutuyor ve bedenime bir enerji dalgası akıyor. Elimi çekiyorum.

“Özür dilerim. İzin ver bir daha deneyeyim,” diyor. “Canını yakmadan bunu nasıl yapabileceğime bakmam gerek.”

Yavaş hareketlerle avucunu yukarı doğru çeviriyor. Elimi avucuna koymamı bekliyor ama çok korkuyorum. Sonra gözlerinin içine bakıyor ve şunu *hissediyorum*: Hunter bana hiç acı vermeyecek. Elimi elinin üzerine getirip korkmadığımı ona belli ediyorum. Bir rüzgâr iki yanımızdan esip geçiyor ve kollarımdaki kısa sarı tüyleri havaya dikeyiyor.

Hunter dikkatlice bana yeniden dokunuyor; başta sadece tek parmağını elimin çevresinde gezdirerek. İlk enerji şoku azalarak bir sıcaklığa dönüşüyor ve kendimi fırından yeni çıkarılmış bir tepsi kurabiye gibi hissetmeme neden oluyor. Gözleri odaklanmış, dudakları kenetlenmiş Hunter parmaklarının uçlarını tek tek benimkilere bastırıyor. Ta ki ellerimiz birbirine yapışana dek.

Yüzündeki çizgileri, boynunun kıvrımını inceliyor ve daha önce kendimi başka kimseye bu kadar yakın hissetmediğimi fark ediyorum. Bana cıvılcıplakmışım gibi geliyor.

Hunter boştaki eliyle nazikçe yanağımı tutuyor. Nefesinin boynumu ısıttığını hissedebiliyorum. “Böyle daha iyi, değil mi?”

Konuşmaya çalışsam da ağızımdan tek kelime çıkmıyor. Çok heyecanlıyım, içim kaynıyor.

Elini çekip geri kaçıyor. “Bana aileden bahset.”

“Ailem mi? Ne olmuş onlara?”

“Anne-babandan. Nasıl insanlar?” Şatoda rehberliğimi yapan Hunter beni yapının kırık dökük sütunları arasından geçiriyor. Oturup duvarlardan birine yaslanıyor ve dışarıdaki geceye bakıyoruz. Karnavalıdan ve yakınlarındaki kulelerden yayılan ışıkların şatonun aşağısındaki gölcüklerden yansıması etrafı aydınlatıyor.

Hunter'a "Anlatacak pek bir şey yok," diyorum. "Şu ara tek dertleri seçim. Violet Brooks'un kazanacağından öyle korkuyorlar ki hayatımı cehenneme çeviriyorlar. Sorguya çekilmeden odamdan çıkamıyorum. Thomas ise..."

Thomas'ın adını söylerken nefesim kesiliyor. Başta aşırı dozda Stic kullandığım ve ilişkimize dair anıları unuttuğum için kendime çok kızıyordum. Evet, akla yatkın olmayan şeyler de vardı... Zihnimde aniden beliren akıl karıştırıcı görüntüler, Thomas'ın bana vermediği anlaşılan o madalyon... Fakat tüm bunlar beni bir zamanlar Thomas'ı gerçekten sevmiş olabileceğimden şüphelendirmeye yetmedi. Artık aşırı doz uyuşturucu almadığımı, asla Stic kullanmadığımı bilirken bana Thomas hakkında söylenenlerin bir tekinin bile doğru olduğunu nereden bilebilirim?

Ayrıca şu mektuplar da var. Mektuplardaki tutku gerçektir. Peki bu durum Lyrica'dan öğrendiklerime ters düşmüyor mu?

"Thomas'a ne olmuş?" Hunter'ın sesi ne hissettiğini belli etmek istemiyormuş gibi boğuk çıkıyor.

"Nişanlıyız. Söylenecek başka bir şey yok."

Aramızdaki sessizlik uzadıkça beni işittiğinden şüphe ediyorum.

Nihayet Hunter "Onu seviyor musun?" diye soruyor.

"Nasıl bir soru bu böyle? Orası seni ilgilendirmez."

"Onunla evleneceksin." Hunter bana sokuluyor, öyle ki neredeyse bacaklarımız birbirine değecek. "Basit bir soru soracağım. Onu seviyor musun, sevmiyor musun?"

İç çekiyorum. "Bu... karışık bir konu."

"O zaman anlamama yardımcı ol."

Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışsam da dikkatimi Hunter'ın dizime yaslı dizinden alamıyorum. "Yapamam. Bunu kendim de anlamıyorum." Büyük Çimenlik'e bakıyorum.

Blok ve Derinler, Kartal Yuvası'ndan alabildiğine farklı olsa da Hunter'ın yanındayken kendimi evimdeymişim gibi hissediyorum. "Ya senin ailen?"

Hunter sırtını şatonun duvarına veriyor. "Ne olmuş aileme?"

"Sen benim ailem hakkında çok şey biliyorsun ama ben senin ailen hakkında hiçbir şey bilmiyorum" diyorum. "Bu sırların nedeni ne?"

Hunter konuşmak için ağzını açtığı anda kırılan bir dalın sesi havada yankılanıyor. Ayağa kalkıp ihtiyatla çevresine bakıyor. "Haydi." Bana elini uzatıyor. "Gidelim."

Şatoda geldiğimiz yönün aksine yürüyoruz. Taş merdivenlerden incekken başımızı kaldırıyoruz ve ileride sırtına karnavalın ışığı vuran birinin karaltısını görüyoruz.

"Hunter, burada ne yapıyorsun?" Ses kadınsı ama güçlü. "Seni karnavalda gördüğümü sandım ama sonra bu tarafa geldiğinizi gördüm. Biri sizi görecektir olsa..."

Kadın donakalıyor. Yüzünü hemen tanıyorum: Belediye başkanı adayı Violet Brooks.

Bana şöyle bir bakışından beni kesinlikle tanıdığını fark ediyorum.

Hunter bana doğru dönüp yutkunuyor. "Aria Rose..." diyor. "Annemle tanış."

XIII

İçimden bir ses “Kaç!” diyor.

Hunter’a “Gitmem gerek,” diye sesleniyorum.

“Aria, bekle!”

Fakat ona aldırış etmeden karnavalın arasına karışıp Büyük Çimenlik’ten geçerek bloğun dışına yöneliyorum. Hedefimde Hunter’ın başta beni göndermek istediği İN var. Hunter’ın ve annesinin yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görmek için geriye bakmıyorum bile.

Hunter sadece yasadışı, kayıt dışı bir mistik değil; annesi de Violet Brooks. Annesi belediye başkanlığına adaylığını koydu ve aileme saldırıyor.

Ne yapıyorum ben?

Violet’in asi bir oğlu olduğunu anne-babama söylersem –bu Violet’in şu ana dek medyadan gizli tuttuğu bir gerçek– bunu Violet’ı karalamak ve seçimden Garland’ın galip çıkmasını garantilemek için kullanacaklar. Fakat istediğim bu mu? Rose’ların ve Foster’ların şehre hükmetmeye, mistiklerin köleleştirilip kötü muameleme görmeye devam etmesi mi?

Ailemin haklı olduğunu düşünmüyorum. Adil olduklarını da. Yine de onlar hâlâ benim ailem.

Bu kadar büyük bir sırrı onlardan gizleyebileceğimden emin değilim.

Eve dönünce giriş şifresini yazıp çatı katına kadar çıkan arka asansöre biniyor, sonra da ailemin mutfağına giriyorum. Daire karanlık, tüm ışıklar kapalı. Asansör kapıları kapanınca cılız bir çınlama çıkıyor. Sesin kimseyi uyandırmadığından emin olmak için birkaç saniye bekliyorum.

Uyanan olmadığını görünce Kyle'i veya hizmetçilerden birini rahatsız etmemek için elimden geldiğince sessiz bir şekilde merdivenlerden çıkıyorum. Sanırım anneler şimdiye kadar uyumuşlardır.

Davida büyük olasılıkla uyuyor olsa da dosdoğru odasının yolunu tutuyorum. Onunla hemen konuşmam gerek ve ben onu sorguya çekme fırsatı bulamadan annemin onu yarın ayak işlerine koşturması riskini alamam. Nazikçe kapısını çalıyorum. Kısa bir an sonra kapı kayarak açılıyor.

Davida "Aria?" diye fısıldıyor. Üzerinde pamuklu, sade ve beyaz bir gecelik var. Siyah saçları serbestçe omuzlarına dökülüyor.

Odaya adımımı atıp kapının arkamdan kapanmasını bekliyorum. Sırtım terden sıırıslam ve bloktan kaçmak için delice koştüğumdan dizlerim tutmuyor. Kartal Yuvası'na dönüş yoluğu bedenimi yorgun düşürse de nasılsa hiç uykum yok.

Davida uykulu gözlerini ovuşturup "Bir sorun mu var?" diye soruyor.

Yatağının başına gidip ucuna tünüyorum. Sonra eldivenleri çıkarıyorum. Davida'nın koyu kahverengi gözleri fal taşı gibi açılıyor. Siyah eldivenleri kemik beyazı yorganın üzerine bırakıp beklenti içinde ona bakıyorum.

Davida "Sanırım artık her şeyi biliyorsundur," diyor.

Ellerimi yukarı kaldırıyorum. "Hiçbir şey bilmiyorum!"

“Şışt!” Davida aceleyle yanıma gelip yanıma oturuyor. “Magdalena’yı ve diğerlerini uyandıracaksın.”

“Gerçeği öğrenmek istiyorum, Davida. Hepsini. Sende bu büyümlü şeylerin ne işi var?” Yatak örtüsünün üzerindeki eldivenlere işaret ediyorum. “Kimsin sen?”

Davida korkudan büzölüp arkasına dönerek yüzünü benden kaçırıyor. Onu üzme dünyada en son isteyeceğim şey ama cevaplar istiyorum. Hatta cevaplara *ihtiyacım* var.

Sırtı hâlâ bana dönük, “Tamam,” diyor. Elimi omzuna götürmek istiyorum ama ben ona dokunamadan geri kaçıyor. Duvara doğru “Ben bir mistiğim,” diyor.

“Ne?”

“Beni duydun,” diyor. “Ben bir mistiğim.”

Bu doğru olamaz. “Davida, seni küçüklüğünden beri tanıyorum. Derinler’deki bir yetimhanede bulunmuştun. Fakirsın, evet, ama mistik değilsin. Ailen öldüğünde sen...”

“Ailem ölmedi, Aria. Hayattalar.” Davida ayağa kalkıp odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyor. “Kimse bunu bilmiyor. Mistikler –hatta kayıtlı olanlar– ikinci sınıf vatandaşlar. Annem ve babam benim büyümemi ve daha iyi bir yaşam sürmemi istediler. Bu yüzden beni bir yetimhaneye bırakıp yalan söylediler.

Orada bir başka mistik, Shelly adında bir kadın vardı. Kaydolmak zorunda kalmamam için bana güçlerimi nasıl gizleyeceğimi öğretti. Eldivenler de bu gizliliği korumama yarıyor. İnsanlara dokunduğumda enerjimi hissetmiyorlar. Bir mistik ucube olduğumu düşünmelerinden korkunç yaraları olan bir yetim olduğumu düşünmelerini yeğlerim.”

“Ailen beni evlerine kabul ettiklerinde bir evim olduğuna öyle sevinmişim ki gerçek kimliğimi gizleyeceğime yemin ettim. Ayrıca seninle çok iyi geçindiğimizden seni asla hayal

kırıklığına uğratmak istemedim. Geçen yıllarda ailemle fazla görüşmesem de birkaç hafta önce annemin ölüm döşeginde olduğunu yazan bir mektup aldım. Doktora görünecek parası olmadığından bir süredir ona yiyecek ve ilaç götürüyorum.”

Yaşadığım şokun etkisiyle kalbim duracak gibi oluyor. “Çok üzüldüm.”

Davidada siyah kirpiklerini kırıştırarak “Aria, hâlâ ben *benim*,” diyor. “Gerçeği sana söylemememin nedeni benden nefret edeceğini düşünmemdi. Sana yalan söylediğim için üzgünüm ama sen, kardeşin, annen ve baban benim için aile gibisiniz. Gerçeği öğrenirseniz beni kovacağınızdan endişe ettim.”

İçimden hemen ailemin onu sevdiğini ve hiçbir şeyin ona karşı hislerimizi değiştirmeyeceğini söylemek istiyorum. Fakat bunun doğru olmadığını da biliyorum. Annem ve babam gerçeği öğrenir öğrenmez kendilerini kullanılmış hissedecekler, Davidada işsiz kalacak ve güçleri çekilecek.

Hatta onu hapse bile atırlabilirler.

Davidada önümde diz çöküyor. “Benden nefret ediyor musun? Lütfen beni affedeceğini söyle.” Sesi çatallanıyor ve ağlamaya başlıyor. Komodinine uzanıyorum. Bir kâğıt mendil çıkarıp ona uzatıyorum.

“Tabii ki senden nefret etmiyorum” diyorum. “Kendini geçmişini benden gizli tutmak zorunda hissetmene üzüldüm. Artık aramızda hiçbir sır kalmasın istiyorum. Birbirimize her şeyi anlatacağımıza söz verelim, olur mu? Ayrıca sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Davidada gözlerini siliyor. “Seni seviyorum, Aria, bunu biliyorsun, değil mi? Bunu söylememin yakışsız olduğunu bilsem de...”

Ona “Neyin yakışsız olduğu veya olmadığı umurumda değil, Davidada. Ben de seni seviyorum,” dememle Davidada eldi-

venli kollarını bana dolayıp beni kucaklıyor. “Annemlere hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Odama dönünce terli giysilerimi ve şapkamı çıkarıp duş alıyorum. Islak saçımı parmaklarımla tarayıp bir kurdeleyle bağlıyorum. Annemin bana geçen yıl Paris’ten aldığı beyaz dantelli, mavi ipek geceliği üzerime geçiriyorum.

Tam yorganımı üzerime çekecekken pencerelerimden birinden tıkırtılar geldiğini işitiyorum. Sesin kaynağının rüzgâr olduğunu düşünsem de tıkırtı devam ettiği gibi giderek daha ısrarcı bir hal alıyor.

Perdeleri çekiyorum. Karşımda gece göğünde silüetini gördüğüm kişi Hunter.

Gözlerimi açıp kapıyorum. Rüya mı görüyorum?

Fakat gözlerimi açtığımda o hâlâ karşımda, bana gülümsüyor ve parmağıyla pencerenin üzerindeki sürgüye işaret ediyor. Sürgüyü çekip pencereyi açıyorum. Sıcak hava odamın içini hemen dolduruyor.

Sert bir fısıltıyla “Burada ne işin var?” diye soruyorum. “Çıldırıldın mı sen?”

“Seni görmeye geldim,” diyor. Dengede durmak için pencere pervazının iki yanına yapışmış. “Ve evet, biraz çılgınım. Fakat tahammül edemeyeceğin kadar da değil. Neden kaçıp gittin?”

Yatak odamın kapısına bakıyorum. “Burada kalırsan herkesi uyandırabilirsin. Bir mistiğin gizlice penceremden içeri girmesini memnuniyetle karşılayacaklarını sanmam.”

Hunter ellerini havaya kaldırıyor. “Gizlice girmiyorum. Bana pencereyi sen açtın. Bu bir davet sayılabilir, öyle değil mi?”

“Hayır,” diyorum. “Sayılmaz.”

Hunter “Bak,” diyor, “sana açıklama yapmam gerek. Birkaç dakika konuşmama izin ver yeter. Sonra gideceğim. Söz veriyorum.”

Ona bakıp yüzünün bana ne kadar tanıdık geldiğine şaşıyorum. Ondaki bir şey –belki tavrı veya bana bakışı– bende ona güvenebileceğim hissini uyandırıyor.

“Peki.” Geceliğimin kollarını kıvırıyorum. “Birkaç dakika, hepsi o kadar.”

Hunter “Teşekkürler,” deyip tişörtüyle yüzünü yelliyor. “Kahretsin, bu ne sıcak.” Karnındaki gergin kasları, altın rengine çalan bronz tenini görebiliyorum. Elini uzatıyor. Parmaklarımı tutmasına izin veriyorum ve beni balkona çekiyor.

“Süren şimdi başladı.”

Bana “Burada konuşmak istemiyorum,” diyor. “Bizi duyabilirler.”

Şehre bakıyorum, bulunduğumuz yerden müthiş bir manzara görülüyor. Binaları birleştiren asma köprüler ve üstü kapalı pasajlar kulelerden yayılan sarı-beyaz ışıkla sarılmış; karnavaldaki pamuk şekeri tutamlarını andıran gri bulutlarla kaplı gökyüzü kirli mavi görünüyor.

“Nereye gitmek istersin?” diye soruyorum. “Aya mı?”

Hunter elimi bırakıp “Hayır,” diyor. “Daha iyi bir fikrim var.”

Dikkatle bir elini havaya kaldıran Hunter’ın parmak uçlarından beni Derinler’de kurtardığı zaman gördüğüm o aynı parlak yeşil parıltı yayılmaya başlıyor. Parıltı hızla her bir parmak ucundan çıkan ışınlara dönüşüyor. Işınlara neredeyse kör edici bir parlaklığı var.

Başta her biri ileri uzanan birer eskrim kılıcını andıran beş ışın ortaya çıkıyor. Ardından Hunter’ın parmaklarını gevşetmesiyle ışınlar birleşip göğe doğru uzayan tek ve kalın bir kütle oluşturuyor. Kolunu karnavaldaki gibi geri attığında bu kez daha öncekinden farklı olarak enerjisini kontrol altına alıp oturduğum binanın çatısına yöneltiyor.

Elinden çıkan yeşil ışık göz kamaştırıcı. Hunter ışığı, masal dünyasından fırlamış bir kovboy gibi çatının tepesindeki sütunlardan birine doluyor. Yaptığı işe odaklanırken yüzünün çizgileri ve kasları geriliyor ve parıltının rengi tenini boyuyor.

Sonra boştaki elini bana uzatıyor. “Hazır mısın?”

“Neye?”

Göz kırıp parmaklarını bükerek beni yanına çağırıyor. “Haydi Aria,” diyor. “Biraz güven bana.”

“Delirdin mi sen? Hayır... Seninle çatıya çıkmayacağım ya da aklındaki her neyse onu yapmayacağım.”

“Nedenmiş?”

Işın çatı kolonuna sıkıca dolanmış gibi. Yine de ikimizi de taşıyabilir mi? Hunter’a dair her şey ihtimal dışı. Aslında şu ana dek beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

“Peki,” diyorum.

Parmaklarım parmaklarına değdiğinde bir şey beni sarsıyor, kanımı ısıtıyor, yıldırım çarpmış gibi kollarım ve bacaklarıma yürüyor. “Hunter!” diye bağırırsam da birer çizgiyi andıran kısık gözleri elime odaklanmış. Elektrik şoku hızla yatışırken bedenimde sadece tenimi karıncalandıran sıcak bir akım kalıyor.

“Uğraşıyorum,” diyor. “Yanımda güvende olmanı istiyorum. Her zaman.” Beni kollarına çekiyor; göğüslerimiz birer yapboz parçası gibi iç içe geçiyor. Kollarımı boynuna dolayıp omuzlarına tutunuyorum.

“Sıkı tutun,” diyor.

“Emin ol, tutunacağım. Meraklanma.”

Sonra *hareket ettiğimizi* hissediyorum.

Çevik bir sıçrayışla Hunter balkondan aşağı atlıyor. Bir saniye için, zaman donmuşçasına havada asılı kalır gibi oluyoruz.

Sonra düşmeye başlıyoruz.

Midem fırlayıp Derinler'e düşecekmiş gibi bir hisse kapılıyorum. Ciğerlerime hava çeksem de bunun beni öksürtmekten başka bir faydası olmuyor. Gözlerimi kapatıyorum. Öleceksem buna şahit olmak istemiyorum.

Fakat sonra bir anda yukarı doğru fırlıyor, bulutların üzerinde gidiyormuşuz gibi gökte ilerliyoruz. Gözlerimi açıyorum. Kalbim hızla, göğüs kafesimden çıkayacakmış gibi çarpıyor.

Hunter "Aria..." diyor. "Bak."

Kartal Yuvası'na bakıyorum. Havada asılı kalmış haldeyiz. Dört yanımızdan rüzgârlar esiyor. Ancak "Vay canına!" diyebiliyorum. Gece mavisıyla çevrelenmişiz. Gökdelenlerin cam cepheleri mücevherler gibi parlıyor. Kuleler haşmetle dönerken, Kartal Yuvası köprülerinin oluşturduğu gümüşü ızgara şehrin üzerine örtülmüş ışıktan bir örümcek ağı gibi görünüyor.

Apartmanımızın tepesi o kadar yakın ki Hunter'ın "Zıpla," demesiyle söylediğini yapıyor ve onu bırakıp çatının tepesine sıçırıyorum. Dizlerimin bağı çözülse de yere düşmüyorum. Doğrulurken içimden keşke üzerimde şu ince gecelik olmasaydı diye geçiriyorum.

Aniden ışık dağılıyor ve Hunter da yanıma, çatıya atlıyor.

Gücünü geri kazanması bir dakika alıyor. Öne doğru eğilip derin derin nefes alıyor.

Konuşmakta zorlanarak "Bu inanılmazdı," diyorum.

Hunter hiçbir şey olmamış gibi "Bu mu?" diyor ve ellerini kotuna siliyor. "Bir hokkabaz numarası işte." Hafifçe omuz silkiyor. "Yine de hoşuna gitmesi beni sevindirdi."

"Bayıldım." Çatı neredeyse boş. Sadece birkaç buharlı soğutucu ve teras alanını korumak için yerleştirilmiş mat camdan paneller var. Ayrıca terasa sığağa tahammül edebilecekler için birkaç bahçe mobilyası konmuş ve diğer ucunda annemin kendi güllerini yetiştirdiği küçük, camla çevrili sera var.

Hunter “İyi o zaman,” diyor. Bir süre düşünceli bir edaya bürünüyor. Gece gölgelerinin Hunter’ın yüzünün hatlarını daha da belirginleştirip çenesini vurgulaması; gömleğinin mavisinin heyecanla ısıldayan gözlerinin mavisini ortaya çıkarması; burnunun, dudaklarının ve dişlerinin mükemmel uyumu hoşuma gidiyor.

Sonra aniden kollarını bana sarıp beni göğsüne çekiyor. Geceliğimin kumaşına rağmen dokunuşu tenimi gıdıklıyor. Hissettiğim her neyse Thomas’ın yanındayken hissettiklerime hiç benzemiyor.

Sonra Thomas’ın bana yazdığı o harika mektupları anımsayıp suçluluk duyuyorum.

“Neden buraya geldin?” Başımı eğince Hunter’ın dövmesini görüyorum. Bu ışınlar yayan bir güneş. Siyah mürekkeple çizilmiş. Çizimin gölgelendirmesi resmin merkezini kırık parçaları etrafa dağılan, parlak bir top gibi gösteriyor.

Gözlerine bakmak için ondan hafifçe uzaklaşıyorum. “Nişan partimin yapıldığı gece balkondaydın, değil mi?”

Yanıt vermiyor.

“Beni mi gözetliyorsun?”

Hunter bir elini sırtımda gezdirirken “Gözetlemenin çirkin çağrışımları var,” diyor. “Göz kulak olmaya ne dersin?”

Birbirimize kalbinin atışını hissedebileceğim kadar yakınız. Kollarının beni sarışı –bu bana kendimi öyle emniyette hissettiriyor ki– bende daha önce hiç yaşamadığım bir duygu uyandırıyor.

“Neden bana annenden, onun kim olduğundan bahsetmedin? Bu yüzden mi bana göz kulak oluyordun? Rekabetin gidişatını gözlemek için mi?”

“Hayır. Belki de.” Hunter gözlerini kaçırıyor. “Sana söylesem benimle konuşmayacağını düşünmüştüm.”

“Annen ebeveynimin inandığı her şeye karşı çıkıyor,” diyorum. “Fakat ben ebeveynim değilim.”

“Aria,” Hunter kulağıma fısıldıyor.

“Evet?”

“Sadece öp beni.”

Nazıkçe dudaklarımızı birbirine bastırıyoruz ve kendimi capcanlı, ateşli, dünyada yapamayacağım hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Bunun onun bir mistik olmasından kaynaklandığını bilsem de bundan fazla bir şeyler olduğunu da biliyorum. Dudaklarının temasında, dilinin dilime hafifçe sür-tünüşünde davetkâr ve tanıdık, güven veren, seksi ve dayanılmaz bir şeyler var. Aramızdaki tutku, aşk mektuplarımda ifade edilen şey: Uzunca bir süre farkında bile olmadan sıra özlemi çekip nihayet eve dönmek gibi.

Saçımdaki kurdeleyi gevşetip yere bırakıyor. Ardından parmaklarını duştan yeni çıktığımdan hâlâ nemli olan saçlarımda gezdiriyor. Onda bana çok tanıdık gelen bir şey var... Bu bizim ilk öpüşmemiz de olabilir yüzücüsü de. Bu kadarını kaldırmayacağımı hissederek soluklanmak için ondan ayrılıyorum.

Hunter derin derin soluyarak “Vay!” diyor. “Sadece... vay.”

Çatının kenarına doğru yürüyüp aşağıya, boşluğa bakıyorum. Midemde sanki trilyonlarca kelebek uçuşuyor. Sakinleşince yatak odamın balkonunu fark ediyorum. Hunter’a “Bir sorum var,” diyorum. “Balkonuma nasıl çıkabildin? Kartal Yuvası’ndan buraya bir giriş yok.”

Hunter “Bir ilmik deliği var,” diyor. Büyüden, enerjiden ve ilmik deliklerinden bahsederse beni ölesiye korkutacağından endişe ediyormuş gibi –aslında bunlar beni korkutmuyor demez– sesi yumuşak ve sakin çıkıyor. “Yaşadığım yerle, senin yaşadığın yer, yani balkonun arasında.”

“İlmik deliği de nedir?” Hunter’ın yüzü asılıyor. “Bu bir tür...

kısa yoldur. Hani TouchMe ekranında sık kullandığın programlara kolay erişim ikonları olur ya. İşte bu da onun gibi bir şey. Fakat ilmik deliği iki yer arasında yolculuk etmek için. Normalde... sorun yaşamadan gidemeyeceğin yerlere gitmek için.”

“Nişan partimde balkona bu şekilde mi geldin?”

Nişan sözcüğünü duyunca yüzünü buruştursa da başını sallıyor.

“Bu... ilmik deliğini herkes kullanabilir mi?”

Hunter “Hayır,” yanıtını verip alnını elinin tersiyle siliyor. “İlmik deliği mistik bir kalkanla korunur. Geçidin varlığını bir ben, bir de Türk biliyor.”

Tam ona neden yaşadığı yerle benim balkonum arasında uzanan bir ilmik deliği olduğunu soracakken Davida çatıda beliriyor. Seranın yanında dikilirken beni görüp en kısa yoldan yanıma geliyor.

“Aria,” diyor. “Her yerde seni arıyorum. Annenler geç vakte dek süren bir partiden eve geldi. Seni soruyorlar.”

Ne yanıt vereceğimi bilemediğimden “Ya?” diyorum. Oysa onların yataklarında uyuduğunu sanıyordum. Davida, Hunter’la göz göze gelirken ikisini izliyorum. Davida’nın üzerine farklı bir hava çöküyor ve yüzünde tam olarak çözemediğim, karmaşık hislerle dolu bir ifade beliriyor.

Birbirlerini tanıyorlar.

Hunter bir kez daha elini uzatıyor; artık aşına olduğum o yeşil ışık ortaya çıkıyor ve ellerini küçük, hızlı ve dairesel hareketlerle çevirerek bir platform örüyor. Işıkların parıltısı Davida’yı yeşil ve hastaymış gibi gösteriyor.

Hunter’ın üzerine sıçradığı platform aşağı doğru süzülerek çatıdan balkonuma iniyor. Balkona varan Hunter’ın bir kolunu yukarı kaldırmasıyla parlak yeşil, insan boyunda bir daire olu-

şuyor. Daire sanki yoktan, havadaki görünmez kıvrımlardan ortaya çıkıyor.

İlmik deliği bu olmalı.

Hunter ümitsiz gözlerle bana kısa, güçlü bir bakış atıyor. Ona gitmesin diye bir şey, herhangi bir şey söyleyecekken dairenin içine atıyor. İlmik deliği pof diye küçülüp bir noktaya döndükten hemen sonra yok oluyor.

XIV

Ertesi gün, Kiki ipe dizilmiş, pürüzsüz tatlı su incilerini bana uzatıp “Sence bu kolyeyi mi taksam?” diye soruyor. “Yoksa bunu mu?” Diğer eline doladığı kolyenin ucunda pembe ve beyaz elmaslarla çevrili bir Burma yakutu var.

“Fark etmez,” diyorum. “İkisi de hoşuma gitti.”

“Eh, zaten bunlar *senin*, o yüzünden hoşuna gitmelerine şaşmamak gerek.” Kiki kısa, küçük bir kahkaha atıp incili kolyeyi seçiyor. “Heyecanlı değil misin?”

Heyecanlı olmak mı? Pek de heyecanlı değilim. Heyecan duyamayacak kadar suçluluk içindeyim.

Thomas’la nişanlıyım ve başka bir oğlanın beni öpmesine izin verdim. Üstelik ben de onu öptüm. Peki ya daha da kötü mü? Öpüştüğüm oğlan herhangi biri bile değil, o asi bir mistik! Davida bundan birine bahsedecek olursa öldüm demektir. Babamın yapacaklarını veya bunun seçime nasıl yansıtacağını hayal bile edemiyorum. Aileme, Thomas’a ihanet ettim ve en kötüsü... tattığım duygular inanılmazdı. Anılarımı, siyaseti, insanların benden beklediklerini hiç mi hiç dert etmedim.

“Heyecanlı *sayıyorum*,” diyorum. Bennie’nin partisi bu gece; neredeyse daveti kabul ettiğime pişmanım. Şu ara en son iste-

yeceğim şey bir grup Kartal Yuvası genciyle takılmak.

Ve Thomas'la.

Kiki "Ha, sen oraya fotoğrafçılar gelecek diye gerginsin," diyor. "Meraklanma, kameralardan utanıyorsan onları bana gönder. İyi dostlar böyle günler için değişim midir zaten?"

Kiki yatak odasının ortasında durup kendi etrafında dönüyor. Bel kısmı dar ve etekleri kabarık elbisesinin korsajına pul-lar ve kristaller dikilmiş. "İnsanları cidden ağzı açık bırakacak bir şey giymek istedim," diyor. "Bu yüzden de sarıyı seçtim. Partiye adımımı atmamla... *Güm! İşte buradayım.*"

Gülüyorum. "Hep şaşalı bir giriş yapmasan olmaz. İki yıl önceki doğum günü partimi hatırlasana..."

"Şu *bebek* gibi giyindiğim mi?" Kiki tiz bir çığlık atıyor. "İn-sanlar düşüp bayılacaklardı. Ya da aslında benim bayılmam gerekiyordu. Benden başka kimse öyle modaya uygun bir çocuk bezi hazırlayamazdı."

"Gülünçsün." Elbisemin kopçasını geçirsin diye yanına gidiyorum. Bu gece için kendime eflatun, boyundan askılı, bel kısmı ince bir kurdeleyle sarılı bir bluz ve uzun, pileli bir etek seçtim.

Kiki "Hey, Aria, bu da nesi?" diye soruyor.

Elinde mücevher kutumun en altına gizlediğimi *sandığım* madalyon var.

"Dikkat et!" Madalyonu elinden kapıyorum. Gözlerimi dik-tiğim gümüş kalbi avucumun içine alıyorum. "Bu, e... annean-neminmiş."

Kiki "Yaaa?" diyor. "Neden takmıyorsun onu? Güzel bir şey. İçinde ne var?"

"Hiçbir şey. Hem takmam bunu ben." Kiki'ye söylediğim ya-lanlara yenilerini eklemek hiç hoşuma gitmese de kendimi ona şu sözleri söylerken hayal edemiyorum: *Madalyonu gizemli bir şekilde buldum ve içini nasıl açacağım hakkında hiçbir fikrim yok.*

Kiki kaşlarını yukarı aşağı oynatıyor. “O zaman bana versen? Acayip bir şey.”

Madalyonu takmasına izin veremem. Ya onda büyülü bir şey olduğunu sezerse? Durumu ona asla açıklayamam. “Takayım o zaman.” Zinciri boynumdan geçirip kalbi elbisemin içine sokuyorum.

Kiki aynada maskarasını düzelterek “Peki,” diyor. “Neyse.”

Kapım çalınıyor. Duvar paneline basmamla kapı kayarak açılıyor. Dışarıda, elleri belinde dikilen Davida var. Onunla bütün gün konuşmadık ve hakkımda neler düşündüğünü merak ediyorum. “Saatin kaç olduğunu unutmadığınızdan emin olmak istedim Aria.”

Saate bakıyorum. Teknik olarak parti başlayalı on dakika olmuş.

Kiki elini sallayarak “Sorun yok Davida,” diyor. “Modaya uygun bir gecikme olacak bizimkisi. Ünlüler böyle yapar.”

Davida dizlerini azıcık bükerek reverans yapıp “Kiki...” diyor.

Çıkabilecek herhangi bir tatsızlığı önlemek için “Tamam,” diyorum. “Bir dakikaya geliyoruz.”

Davida başını salladıktan sonra koridorda uzaklaşıyor.

“Tanrım, şu kız da ne soğuk ve tuhaf.” Kiki çantasından bir pudra kutusu çıkarıp alnını pudralıyor. “Ondan hoşlandığını biliyorum ama onda ancak bir vitrin mankenindeki kadar kişilik var. Biliyorsun vitrin mankenleri de cansız olur.”

“Tamam, bu kadarı yeter,” deyip Kiki’yi odamdan dışarı kışkıklıyorum. “Ondan hiç hoşlanmadın, biz küçükken de hoşlanmazdın.”

Kiki boğazını temizliyor. “Haklı nedenlerim var.”

“Neymiş bu nedenler?”

“Yerini bilmiyorum. Seninle fazla sıkı fıkı oluyor, senin arkadaşın olduğunu sanıyor.”

“O zaten arkadaşım.”

Kiki'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalıyor. “Hayır, Aria. Değil. O senin hizmetçin.” Sesi sakin ve kendinden emin çıkıyor. “Ve senin aradaki farkı anlamam gerek.”

Odamdan çıkıyor. Söyledikleri üzerine düşündükten sonra çantamı kapıyor ve ışıkları söndürüp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Hafif raylı trenden çıkmamızla fotoğrafçıların flaşları gözlerimi kamaştırıyor.

“Aria! Bize doğru gelin!”

“Bu tarafa, Bayan Rose!”

“Terziniz kim?”

“Thomas nerede?”

Fotoğraf makinelerinin şıkırtısı ve ismimi haykıran insanlar beni boğacak gibi oluyor. Neyse ki yanımda bu durumdan büyük bir haz alan Kiki var. Kiki önce “Büyüledim!” sonra da Fransızca “*Enchantée!*” diyor. Elimini tutup beni kırmızı halıya doğru götürüyor. Halı hafif raylı sistem istasyonunun bitişiğindeki köprüden başlayıp Bennie'nin yaşadığı apartmana dek uzanıyor.

Kiki “Bu ne uzun bir kırmızı halı böyle,” diyor. “Muhtemelen ayaklarımız yere değmesin diye halısız kalan ülkeler vardır.”

“Bennie gerçekten kendini aşmış,” diyorum. “Ben de sanıyordum ki bu... *küçük çaplı* bir parti olacak.”

Kiki “Küçük çaplı şeyler Derinler'dekiler içindir,” deyip bir fotoğrafçıya poz vermek için beni kendisine doğru çekiyor. “Büyük ya da *büyük*... Cidden, başka türlü olamaz. Ben bunu bilir, bunu söylerim.”

Sanırım bu partinin büyük bir olay olacağını bilmem gerekirdi. Seksen yıldır ilk kez Manhattan'ın seçkin ailelerinin

gençleri bir eğlenceye *birlikte* katılıyorlar. Herkes, adanın her iki yakasından çocuklar kime –Foster’lara veya Rose ailesine– sadık olduklarına bakılmaksızın burada olacak. American’da-ki çöküş partisi bunun yanında sönük kalıyor.

Bir paparazzi kalabalığını yarmaya çalışarak “Haydi,” diyorum.

İçlerinden biri “Aria, bana şu gülümsemeni göster!” diye bağıyor. “Muhteşemsin!”

Kiki ona “Ya ben neyim, eşekbaşı mıyım?” diye bağırarak karşılık veriyor. Bana “Bazı insanlar ne *kaba* oluyor,” diyor. “Artık içeri girebilirim.”

Dosdoğru korumalara doğru çalımla yürüyüp içeri, Thomas’ın bana kendisiyle buluşmaya gelmemi söylediği yere giriyoruz.

Bennie’nin dairesinin abartılı bir dekorasyonu var; bir ev değil de gece kulübüymüş gibi. Dizi dizi küçük lambalar tavandan sarkıyor, farklı renklerde –kırmızı, mavi, yeşil ve beyaz– bütün birinci kat zemini boyunca uzanıyor. Beyaz duvarlar lambaların ışığına bulanıyor.

Kiki’yle fuayeden geçip çocuklarla tika basa dolu olan oturma odasına giriyoruz. Kızlar gösterişli elbiseler giyerken bazı oğlanların üzerinde koyu renkli takım elbiseler ve ince kravatlar, rahat giyinen diğerlerinin üzerinde ise altlarına dikkat çekici resimli tişörtler giydikleri blazer ceketler var.

Kiki “Vay be,” diyor. Şatafatlı perdeler kristallerle tutturulmuş ve aralarından şehir manzarası seçiliyor. Tavandaki pahalı avizenin yerine parlak bir disko topu yerleştirilmiş. Top hareket ettikçe ışığı kristallere çarpıp yüzlerce farklı yöne yansıyor.

Üzerlerinde acayip giysiler –rastgele yerlerindeki renklerden çıplak tenin seçildiği kırmızı ve siyah tulumlar– olan hiz-

metçiler içki ve ordövr dağıtıyorlar. Klima son güçte çalışıyor olmasına rağmen yüzümün kızarmaya başladığını hissediyorum. Müzik sanki her yerden geliyor. Bas sesler kemiklerimde hissettiğim kadar yüksek bir sesle kendi kalp atışları varmış gibi zemini titretiyor.

Tanıdıklarım arasında Kyle'ın okuduğu, sadece erkek öğrencilerin kabul edildiği bir özel okul olan Layton Akademisi'nden birkaç oğlan var. Öte yandan, tanımadığım birçok çocuk var. Bunlar Foster yanlıları veya daha önce tanışmadığım üniversite öğrencileri.

"Aria!" Florence Akademisi'nden birkaç kız yanıma koşup yanaklarımı öpüyor. Hepsiyle merhabalaşsam da durup hiçbirle konuşmuyorum. Thomas okuldan birkaç arkadaşıyla geleceğini söylemişti. Neredeler?

Kiki "Haydi," diyor. Hizmetçilerden birinden iki içki alıp birini elime tutuşturuyor. İçkiyi koklayıp burnumu buruşturuyorum.

Kiki kadehinde ne kadar alkol olduğundan etkilenmemiş görünüyor. İçkisinden büyük bir yudum alıp "Bakalım başka kimler gelmiş," diyor.

Bennie'nin oturma odası DJ'in cihazlarını hazır ettiği dik-dörtgen bir yemek odasına açılıyor. Üzerinde çok sayıda müzik teçhizatı olan masa görülmüyor bile; ailesine ait portrelerin asılı olduğu duvar hoparlör yüzünden neredeyse gizlenmiş halde.

Kiki yanından geçtiğimiz DJ'e "Salla burayı," diyor.

Kiki'yle ikimiz dairenin içlerine doğru gittikçe ortalık daha fazla ter ve içki kokmaya başlıyor. Öyle çok genç var ki yürümek imkânsız. Kiki birinin sırtına elini vurarak "Hadi ama millet!" diyor ve beni kalabalığın daha da içlerine doğru çekiyor. Sandviçe döndüğümü hissediyorum, insanlar iki yanımdan beni eziyor, gülüyor ve müziğe eşlik ediyorlar.

İkinci kata çıkan merdivenler birkaç metre ötede. Merdivenlerin başında iriyarı bir koruma var. İyi ki de var. Çünkü bunun anlamı yukarısının aşağısı kadar kalabalık olmadığı.

Merdivenlerden çıkarken elinde içkisi, arkadaşı Danny'yle konuşan Kyle'ı görüyorum. Ciddi bir konuda tartışır gibiler.

Kiki gürültülü müzikte sesini duyurmak için bağırarak “Bennie nerede?” diye soruyor.

Bennie'nin neden Kyle'ın yanında olmadığına şaşırarak “Bilmiyorum,” diyorum. “Ya Thomas nerede?”

Dans pistinin keşmekeşinden ağır ağır uzaklaşıyoruz. Telefonumu çıkarıp Thomas'a mesaj gönderiyorum:

NEREDESİN?

Kiki “Sorunumuz var,” diyor. Holü tıkayan bir grup oğlana işaret ediyor. Oğlanların bir yere gitmek gibi bir dertleri yok. Çember şeklinde dizilmişler, içki içip gülüşüyorlar. İkisi Bennie'nin annesinin Mısır vazolarından birini atıp tutuyor.

“Hey, hadi ama!” Kiki'nin sesi ne kadar yüksek çıksa da müziğin gürültüsünde yitiyor. Boştaki elimle kulaklarımdan birini kapatıyorum. Kulaklarım daha şimdiden cınlıyor.

“Beyler, çekilebilir misiniz?” diye sesleniyorum. Yanımda dikilen iki kız onları itip geçmeye çalışsalar da bir adım ilerlemek imkânsız. “Beyler! Kimıldanın!”

Kiki “*Hanımefendi kışınızı kaldırmanızı söyledi!*” diye çığlık atıp içkisini oğlanların üzerine döküyor.

Ya cin duşu ya da Kiki'nin sesi etkili oluyor. İnsan denizi ikiye ayrılmaya başlıyor. Her iki yanımda dikilen çocuklar merdivenlerden geçip hızla Bennie'nin çalışma odasına ve arka taraftaki konuk odalarına yöneliyorlar. Çalışma odasından gelen insanlar da yanımdan geçip dans pistine gitmeye çalışıyorlar.

Kiki'yle merdivenlere doğru gidiyoruz. Oğlanlardan oluşan grubun pek de iyi halde olmadığını fark ediyorum. Terlemişler, sersemlemiş bir halleri var ve tenleri külrengine, hatta yeşile çalıyor. Oğlanların beti benzi öyle atmış ki parlıyor gibi görünüyorlar. İçlerinden biri yanındakine atıp durduğu vazonun üzerine eğilip kusuyor.

“Sana tuhaf gelen bir şeyler var mı?”

“Tuhaf mı? Hayır. Üzücü dersin, belki.” Kiki elindeki plastik kupanın tabanına bakıyor. “İçkimi bu budalaların üzerine döküp boşa harcadığıma inanamıyorum. Bir tane daha alacağım. Sen ister misin?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Ben böyle iyiyim, sağ ol. Üst kata çıkacağım.”

“Peki o zaman.” Kiki geriye, dans pistine doğru bakıyor. “Seninle Bennie'nin odasında görüşürüz. Herhalde yaşıım... altmış beşe falan varmadan bir içki daha alıp dönebilirim, ne dersin?” Saçını savurup yola koyuluyor.

Merdivenlerin başına varınca korumaya ismimi veriyorum. Listesinden adımlı silip yukarı çıkmama izin veriyor. Yukarıda kapılarla dolu bir koridor var. Bennie'nin odası soldan sonuncu oda ama yarı aralık ilk kapıdan gelen sesler dikkatimi çekiyor. İçeriye bakınca çember şeklinde oturan bir grup çocuk görüyorum.

Sonra biri beni fark ediyor. “Kim var orada?”

Mor saçlı ve ürkütücü kırmızı kontak lensleri olan bir kız kapıyı ardına kadar açıyor. Soğuk bir sesle “Hey,” diyor. Baştan aşağı siyah giymiş; spor ayakkabıları bile siyah.

Elimi hafifçe sallıyorum. “Selam. Bennie burada mı?”

Bir oğlan “Stacy, kimmiş o?” diye sesleniyor.

Stacy kenara çekiliyor ve çemberdeki hemen herkes şaşkınlıkla bana bakıyor.

Şimdi sarı, yandan ayrılmış saçları ve açık yeşil gözleri ol-

duğunu seçebildiğim oğlan “Aria Rose” diyor. “İçeri gel! Nasıl gidiyor?”

Grup küçük. İçlerinden hiçbirini tanımıyorum ve Bennie’nin VIP listesinde ne işleri olduğunu merak ediyorum. İsmimi bilen oğlanın üzerinde pembe, dik yakalı bir gömlek ve dar bir pantolon var. Stacy’nin giysileri ise gotik tarza kaçıyor ve içlerinden birkaçının çok sayıda pirsingi ve dövmesi var. Bu çocukların da aşağıdaki oğlanlar gibi hasta göründüklerini fark ediyorum. Herkesin nesi var böyle?

“Bennie’yi arıyordum da,” diyorum. “Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Oğlan metal bir matarayı kafasına dikiyor. İçkiyi yutarken yüzünü buruşturarak “Hayır,” diyor. “Henüz onu görmedim. Ben Frank.” Halının üzerine oturmam için bana yer açıyor. “Buyur.” Yanındaki beyaz saçlı bir oğlan sigara içiyor; bana sık-kın bir bakış atıp kenara çekiliyor.

Bir başka oğlan “Senin *parti yapmayı* ne kadar sevdiğini biliyoruz,” diyor. Bu çocuğun yüzünde o kadar çok pirsing var ki konuşurken tıkırtılar çıkarıyor.

Parti mi? Neden bahsediyor bu?

Çocuklar gülüyor. Birinin aMuseMe’sinde daha önce duymadığım, psychedelic bir parça çalıyor. Çemberin ortasında, yerde, parlak yeşil haplar; hapların yanında ise üzerinde ince tanecikli pudrayı andıran bir toz tepeciği olan, küçük bir ayna var.

Kızıl saçlı, kolyesinde çiviler olan bir kız öne doğru eğilip aynanın üzerindeki tozun bir kısmını burnuna çekiyor. Arkamda, çemberin dışında kalan bir oğlan ve bir kız yumuşak bir deri kanepeye oturmuş kimseyi umursamadan sevişiyorlar. Düz ekran televizyon açık ama sesi kapalı. Birkaç çocuk ise aralarında hızlı hızlı konuşarak sohbet ediyor; sesleri hızla ileri sarılan bir filmdeki oyuncuların sesleri gibi çıkıyor.

Oğlanlardan biri başını iki yana sallayarak “Hayır, adamım, hiç de öyle değil,” diyor. “Onu seviyorum. Onu *seviyorum*. Sadece o bunun farkında değil.”

Bir başka oğlan “Bunun nedeni ona hiç telefon etmemen,” derken beyaz tozdan biraz alıp diş etlerine sürüyor.

Frank haplardan birini kırıp ufalayarak toza çeviriyor ve tozu kısa çizgiler halinde ayırıyor. Ardından bariz gerçeği fark ediyorum: Buradaki herkes Stic kullanıyor.

Frank’e “Bunu nereden aldın?” diye soruyorum. Kızlardan biri bana kendisini tutuklamak üzere olan bir polismişim gibi bakıyor.

Frank kıkırdayarak bir başka hapi parmaklarıyla eziyor. “Neden soruyorsun? Thomas senden sakınıyor mu bunu?”

Hapın geri kalanını önümde duran üçgen bir aynanın üzerine bırakıyor. “Vah, güzelim,” deyip uzanıyor ve elbisemden dışarı sarkan madalyonumu tutuyor. Parmaklarını gümüş kalbin üzerine kapatıyor.

Elini itiyorum ve birbirimize dokunmamızla acı içinde çığlık atıyorum. Teni parmağını prize sokmuş gibi yanıyor. Kaslarım geriliyor; geri kaçıyorum, bedenim kalas gibi kaskatı kesilirken çenem aniden kapanıyor. Çocukların hepsi bana gülüyor.

Fakat bu durum kısa sürüyor. Sonra kaslarımın gevşeyip normale döndüğünü hissediyorum.

Hâlâ gülen Frank çizgi şeklindeki Stic’i burnuna çekiyor. “Kuvvetli mal.” Aynayı Stacy’ye geri vermesiyle kız tozu kalın bir çizgi halinde toparlayıp aynaya dayadığı burnuna çekiyor.

Delirmiş gibi görünen Frank ayağa kalkıp birkaç santim ötesindeki metal bir lambayı kapıyor. Lambayı havaya kaldırıp ince bir bakır parçasıymış gibi büküyor. İki parçaya ayrılan lambayı yere fırlatıyor. Çocuklardan bazıları alkış tutuyor.

Frank'ın burnundan sümük akıyor; Stic'in ne kadar güçlü olduğunu düşünüyorum.

"Demin 'Thomas senden sakınıyor mu bunu?' derken ne kastettin?" diye soruyorum.

Frank burnunu siliyor. "Bunu *ona* sorsan nasıl olur?"

"Bana Thomas'ın bir Stic..."

Stacy'nin yere yığılmasıyla sorum yarım kalıyor. Ahşaba çarpan başından rahatsız edici bir ses çıkan kız titremeye başlıyor.

Frank temkinli bir sesle "Bebegim?" diyor.

Stacy'nin alnında boncuk boncuk terler var; bedeni aniden ıslak ve parlak bir görünüm almış. Teni de açık, çok açık bir kırmızıya dönüyor. Kötü bir şeyler oluyor.

Stacy tek kelime etmiyor, sadece inliyor. Kolları ve bacakları kasılırken, saniyeler içinde tüm bedeni titremeye başlıyor ve topukları halıyı döverken geriye doğru bükülen sırtı zeminin üzerinde bir kemer oluşturuyor. Stacy felç geçiriyor; ağzından köpükler çıkarken çenesinden aşağı tükürük akıyor.

Ayaklanan Frank diğer çocukları iterek uzaklaştırıyor. "Herkes geriye!"

Şimdi herkes çığlık çığlığa bağırıyor. Az önce Bennie'nin kanepesinde sevişmekle meşgul olan çift şimdi sıkıca sarılmış ve odadan çıkan birkaç kız koridorda çığlıklar atıyor. Stacy'nin teni her saniye daha da kızarıp, bakınca gözleri ağrıtabilecek bir kıızıla dönüyor; rengi o güne dek gördüğüm en kötü güneş yanığı gibi. Sanki diri diri haşlanıyor.

Sonra yanan *bir şeyin* kötü kokusu burnuma geliyor. Birinin sigarası kazara düşüp halıyı ateşe mi verdi diye bakınırken dumanın Stacy'den geldiğini fak ediyorum. Kelimenin tam anlamıyla yanıyor.

Sudan çıkmış bir balık gibi debelenen Stacy her yöne doğru

biraz savruluyor; bir yükselip bir yere düşüyor. Duman giderek koyulaşıyor ve sonunda...

Stacy alev alıyor.

“Kahretsin!” Frank delirmiş gibi çevresine bakınıyor. “Biri-leri bir şeyler yapsın! Yardım edin!”

Hiç düşünmeden kadehimi Stacy’nin üzerine boca ediyorum.

Yanımda duran çocuk da kendi içkisini alıp Stacy’nin üzerine döküyor. Alevler suyun etkisiyle bir süre yatışsa da yeniden canlanıyor. Bir başka kız da içkisini –anlaşılan bir Cosmopolitan kokteyli– Stacy’nin üzerine dökse de alevler ancak daha da güçleniyor.

Köşedeki dolaba gidip çekmecelerini karıştırıp yeşil bir örtü çıkarıyorum. Örtüyü açıp Frank’ın zapt etmek için çabaladığı Stacy’nin bedenini örterek alevleri söndürüyorum.

Yanı başımdaki çivili kolyeli kız elleriyle kendisini yelleyerek “Aman Tanrım,” diyor. “Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!”

Dumandan uzaklaşıyorum. Gözlerim yaşadığından etrafımı görmekte güçlük çekiyorum. Aniden içeri bir grup acil tıp teknisyeni dalıyor. Birisinin onları aradığını sanmıyorum ama zaten Kartal Yuvası’nda bunu yapmaya gerek de yok. Şebeke’nin bir yangın alarmı olduğuna eminim. Büyük bir bölümü elektronik olarak gözlenen bir şehirde yaşamanın faydalarından biri bu.

Teknisyenler işlerini yaparken hepimiz koridora çekiliyoruz.

Son derece seri çalışıyorlar. Teknisyenlerden ikisi Stacy’yi bir sedyeye bağlarken bir itfaiyeci yangın tüpündeki köpüğü odaya sıkıyor. Teknisyenler odadan ayrılırken Frank de sedyenin peşinden gidiyor. Stacy’ye ne olacağını merak ediyorum.

Yanımdaki oğlanlardan biri “Bu acayip muhteşemdi,” diyor.

Oğlanı duvara yashıyorum. “Aptal çeneni kapat,” diyorum. Yanıt veremeyecek kadar afalliyor.

Aşağı katta parti bütün hızıyla sürerken oradaki çocuklar yukarı katta olanlardan tamamen habersizler. Bu insanlara –kendi çevreme– karşı hissettiğim büyük nefret nefesimi keşiyor. Kiki’yi mutfakta göremeyince Bennie’nin dairesinde ne kadar kapı varsa hepsini açmaya başlıyorum. Şu noktada kayıp nişanlımı bulmaktan hepten vazgeçtim.

Karşıma önce bir tür ofis çıkıyor; bir çift başlarını bir masanın altına sokmuş uyuyor. Sonra Bennie’nin babasının kütüphanesini buluyorum; kütüphane kitap koleksiyonu ve küçük, cam bir kâseden esrar çeken üç adam hariç, boş. Sonra karşıma muhtemelen asla kullanılmayacak olan bir sürü makineyle dolu, uzun bir egzersiz odası çıkıyor. Kapıyı açıp ışıkları yakıyorum.

Ve işte nişanım orada, ben olmayan bir kızı öpüyor.

Thomas üzerinde yakası açık, soluk mavi bir frak gömleğiyle odanın ortasında dikiliyor. Kemerini çözülmüş ve Gretchen Monasty bir elini pantolonunun içine sokmuş. Kızın elbisesinin tepesi sıyrılmış ve altındaki pembe sutyeni gözüküyor.

Thomas çenesinde rujla bana bakıyor. Saçı darmadağın; Gretchen bir saattir parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi. İfadesi paha biçilmez: Şaşkınlık, korku, utanç ve şehvetin bir karışımı.

Gretchen’i o kadar hızlı itiyor ki kız yere düşmekten son anda kurtuluyor.

“Aria! Görüldüğü gibi değil” diye bağırırsa da ben kapıdan çıkıp koridorda gücümün yettiğince hızlı koşmaya başlıyorum.

XV

Konuşabileceğim, konuşmak *istediğim* tek kişi var.

Hunter.

Broadway boyunca hızla ilerleyen gondolun burnu kanalın sularını yararken iki yanımızdan küçük dalgalar yayılıyor. Bunaltıcı bir sıcak var ve Bennie'nin partisinde şahit olduğum karmaşa yüzünden hâlâ başım dönüyor. Şu an gözlerimin önünde resmen tutuşan bir kızı değil de Thomas'ı düşünüyorum olmam nişanlığımın büyük bir başarısı.

Yaralanmış hissetmek, Thomas'ın yaptıklarından, Gretchen Monasty'yle arkamdan iş çevirmesinden dolayı kendimi akıl almaz derecede yıkılmış hissetmek istiyorum. İlişkileri ne zamandır sürüyordu? Fakat ben bir başkasını öpmüşken Thomas'a bir kızı öptü diye nasıl kızabilirim?

Kaçışımın son derece kolay olmasına şaşıyorum ve şu ana dek kimsenin Şebeke'deki hareketimi saptamamış olmasını aklım almıyor. Fakat şikâyet de etmiyorum. Belli bir yere gittiğim yok. Derinler'e Hunter'ı bulmaya geldim ama onunla temas kurmamın hiçbir yolu yok. Bu yüzden gondolcudan beni Muhteşem Blok'a götürmesini istedim. Oraya varınca sonrasına bakacağım.

Yüksek, karanlık binaların önünden; kemerli köprülerin altından ve başka gondolların ve su taksilerinin yanından geçiyoruz. Ana kanal boyunca uzanan kuleleri görünce ne kadar zamandır suda yol aldığımızı bilmediğimi fark ediyorum. Kulelerdeki enerjinin böyle bir yanıp bir söndüğüne, görünmez bir müziğin ritmine uygun olarak bir kuvvetlenip bir zayıfladığına daha önce şahit olmamıştım. Bir tuhafılık fark edip etmediğinden emin olmak için gondolcuya baksam da eli kayığın dümeninde olan adam gözlerini yola odaklamış.

Aniden boynumdaki kalp biçimli metal parçası tenimi ısıtmaya başlıyor. Madalyonu elbisemin kumaşının altından çekip aldığımda... *parladığını* görüyorum.

Altın renkli bir ışık yayıyor. Madalyonu elime alıp açmaya çalışsam da arasına tırnağımı geçirebileceğim bir çizgi veya kilit bulamıyorum. Madalyonu gondolcu fark etmeden elbisemin altına geri sokuyorum; kalp tenimin üzerinde sımsıcak.

Ne bu? Ve neden şu an bu şekilde tepki veriyor? Frank madalyonu eline almadan hemen önce Stic kullanmıştı. Acaba sisteminin enerjiyle aşırı yüklenmesi bir şekilde madalyonu harekete mi geçirdi?

Yanlarına yaklaştığımda bazı kuleler parlarken bazıları neredeyse tamamen sönüyor ve madalyon içine bir insan kalbi sıkışmış gibi küt küt atıyor. Aklıma penceremden kulelerin renk değişimlerinin sürelerini tutuşum geliyor. Işıkların –beyaz, sarı ve yeşil– sırayla değişimindeki şablonun her kulede farklı olduğunu fark etmiş olsam da o zaman bu bana hiçbir şey ifade etmemişti. Şablonu çözememişim.

Fakat şimdi madalyon tepki verirken...

Işıkları takip et. Tabitha bana böyle söylemişti.

Peki, Tabitha. Söylediğin gibi yapıyorum.

Gondolcuya “Affedersiniz,” diye sesleniyorum.

Adam başını kaldırıyor.

“Düz gidebilir miyiz lütfen?”

Parmağıyla sol tarafa işaret ediyor. “Fakat blok o yönde, hanımefendi.”

Ona “Biliyorum,” diyorum, “fakat fikrimi değiştirdim. Lütfen düz ilerleyelim.”

Dediğimi yapıyor ve hiçbir yöne sapmadan ilerlemeye devam ediyoruz. İleride kanal ikiye ayrılıyor. Sağ tarafımızda kuleler yeşil bir ışık yayarak yanıp sönüyor. Madalyon ısınıyor ve daha hızlı bir ritimle titriyor. Sol yanımızdaki kulelerin ışığı donuklaşıp yumuşak bir beyaza dönüyor.

“Şuradan sağa dönün,” diyorum.

Adam tek kelime daha etmeden talimatıma uyuyor.

Yıkık dökük tenteleri ve beter durumda iskeleleri olan viran binaların yanından geçiyoruz. Bir grup gondolcu kayıklarını direklere bağlamış vakit öldürüyor, sigara içerek yolcu bekliyor. Bizi izleyerek aralarında konuşuyorlar.

İleride bir kule belirgin bir şekilde yanıp sönüyor ve boynumdaki madalyonun titreşimleri iyice hızlanıyor.

Gondolcuya “Şu taraftan,” diyorum. “Yani, sola, lütfen.”

Dar bir yan kanala dönüyor. Burada sular binaların birinci katlarının kapılarını ve pencerelerini yutacakmış gibi yalıyor, geçen yıllarda su seviyesinin ne denli yükseldiğini gösteriyorlar. Daha yukarılarda binalara monte edilmiş mistik aplikler var.

Apliklerin anlamlandıramadığım bir düzen içinde yanıp sönmelerini izlesem de gözlerimi onlardan alamıyorum. Birkaç yön talimatı –sol, sağ, sonra tekrar sol– veriyorum ve içinde ilerlediğimiz kanal daha geniş bir kanala açılıyor. Gondolcu hızlanıyor ve çok geçmeden büyük bir hızla ilerlemeye başlıyoruz. Rüzgâr saçımı bir o yana bir bu yana savururken madalyon kalbimde şiddetle titriyor.

Kuleler bizi iyice güneye yönlendiriyor. Ta ki madalyon sakinleşip içimi bir ferahlık sarana dek.

Vardığımız yerin neresi olduğunu bilmeden “Geldik,” diyorum. Çantamdan birkaç bozuk para çıkarıp gondolcuya veriyorum.

Adam gondolu en yakın iskeleye çekiyor ve inip yürümeye başlıyorum.

Nereye gittiğimi bildiğim yok. Derme çatma kaldırımlarda yürüyüp küçük bir köprüden geçiyorum. İmkânsız gibi gelse de şehrin bu kısmı bloktan bile harap halde. Dükkan pencereleri tahtalarla kapatılmış ve çevrede fazla apartman yok. Ufuk çizgisi boyunca boşluklar var. Bunlar binaların çöküp geride boş alanlar bıraktığı noktalar. Sonra ileride gördüğüm suyun bir kanal değil, okyanus olduğunu fark ediyorum.

İleride Manhattan ve Brooklyn köprülerinin sisli silüetleri belirliyor.

Şehrin güney ucunda, bir zamanlar South Street Limanı olarak bilinen bölgede olmalıyım. Gözlerim bir kule arıyor ve yarım blok ötede bir tane görüyorum. Ucu gece karanlığında pırıldayan kulenin ışığı gümüşü-beyaz bir parıltıyla dönüyor.

Kuleye doğru yürümemle madalyon yeniden canlanıyor.

Doğru yönde olmalıyım.

Sokaklarda çok az insan olması bir yana kimsenin üzerinde benim gibi –Kartal Yuvası’ndaki bir partiye has– kıyafetler olmadığından sokak boyunca uzanan kapalı mağazaların sağladığı gölgelere karışmaya çalışıyorum. Oranın yerlisiymişim gibi kaldırımda uzun adımlarla ilerliyorum. Kol kola girmiş bir çiftin, yanı başlarında biri bozuk para atar ümidiyle ters çevirdikleri şapkalarıyla uyuyan birkaç evsiz adamın ve bana “Stic?” diye fısıldamasıyla hızla uzaklaştığım benim yaşlarımda bir gencin yanından geçiyorum.

Sonra bir figür dikkatimi çekiyor.

Siyah, kapüşonlu bir pelerin giyen biri otuz metre ötemde, benim gittiğim yöne doğru hızlı adımlarla yürüyor. Figür gizemli bir tavırla etrafını kolaçan edip daha kısa süre önce döndüğünü fark ettiğim sokak lambasının altından geçiyor.

Işık figürün yüzüne vurunca bir şaşkınlık nidası çıkarıyorum.

Bu Davida.

Annesine yiyecek getirmeye gelmiş olabileceğini düşünüyorum. Fakat hayır, öyle olsa burada olmaması gerekirdi. Annesi bloktaki diğer kayıtlı mistiklerle yaşıyor olmalı.

Öyleyse Davida'nın şehrin bu kadar güneyinde ne işi var?

Ona seslenmek için güçlü bir arzu duysam da kaçacağından korkuyorum. Bunun yerine cadde boyunca onu izleyerek dökme demirden bir metro girişine ulaşıyorum. Girişin iki yanındaki direklerin üzerine boyaları epey soyulmuş olan yeşil küreler yerleştirilmiş. Herhalde bir zamanlar burada metroya inen merdivenler vardı. Fakat sistem sular altında kalınca bele diye tünelleri içlerine girilmesin diye mühürledi.

Öte yandan... Elissa Genevieve bana asileri saklandıkları yerden çıkarmak için ekibinin yeraltındaki metro tünellerinde bir giriş aradığını söylemişti. Ayrıca tüm girişlerin mistik kalkanlarla bloke edildiğini. Yine de bu girişlerden geçmek imkânsız olamaz, değil mi?

Davida bir gölgeden diğerine geçerek girişin tam önüne varıyor. Kürelerden birinin hemen altında durup başını eğiyor. Siyahlar içinde neredeyse görünmez halde. Uzanıp direklerden birine dokunmasının ardından direğin tepesindeki küre bir süre yeşil bir ışıkla parlayıp tekrar normale dönüyor.

Sonra Davida yere batmaya başlıyor.

Her şey çok hızlı gelişiyor. Zemin kat değilmiş ve kaldırımın altında onu aşağı çeken devasa kollar varmış gibi Davida'nın

önce bacaklarının, sonra göğsünün ve yüzünün betonun içine girip kayboluşunu izliyorum.

Bir saniye bekleyip bu çarpıcı, büyülü ana şahitlik eden başka biri olup olmadığına bakıyorum. Fakat etrafta benden başka kimse yok gibi. Sokak sessiz, hatta neredeyse fazla sessiz.

Sessiz adımlarla girişe yaklaşıp kaldırımını inceliyorum. Taşlar kaskatı. Davida'nın yutulduğu yere topuğumu vuruyorum. Hiçbir şey olmuyor. Aynı direği tutuyorum ama küre yanmıyor.

Girişe bakınca içinin betonla doldurulup metal bir kapakla mühürlendiğini görüyorum. Kapağa bir tekme indirmemle bu yaptığımı pişman olmam bir oluyor. Sert kapak ayak parmaklarımı incitiyor. *Aferin, Aria. Ayağındakiler pahalı ayakkabılar.*

Durup biraz düşünüyorum. Davida'nın dokunuşuyla küreyi yaktığını gördüm. Neden ben dokunduğumda aynı şey olmadı. *O bir mistik. Ben ise değilim.*

Elimin tersiyle boynumdaki teri siliyorum. Bir mistik olmayabilirim ama bu madalyonun bir tür gücü var. Ya onunla...

Birkaç adım atıp ayaklarımı tam olarak Davida'nın dikildiği yere koyuyorum. Madalyonu çıkarıyorum. Mideme beni geren bir karıncalanma hissi otursa da gümüş kalbi direğe değdiriyorum. İki metal parçası birbirine değer değmez küre renklenip ışık yayıyor.

Sonra ayağımın altındaki beton ve metal sıvılaşıyor.

Düşüşüm hızlı oluyor. Bacaklarım mengeneyle sıkılır gibi olurken kollarım düzinelerce iğne batırılmış gibi ağrıyor. Bedenim ısıyor. Yukarı baktığımda Derinler'in uzaklaşıp kaybolduğunu görüyorum. Ya hiçliğin içine düşer ya da orada takılı kalırsam ne olacak? Boynum şu an kaldırımın hizasında ve elimden geldiğince derin bir nefes alıp gözlerimi kapıyorum.

Betondan geçiyorum.

Yere çarpınca gözlerimi açıyorum. Bir merdivenin üzerine

düşmüşüm. Tepemdeki beton tavan içine bir taş atılmış su birikintisi gibi dalgalanıyor. Uzanıp betona dokunuyorum. Başta sert olsa da hemen sonra dokunuşumun etkisiyle çalkalanıyor.

Sendeleyerek indiğim merdivenler karanlık bir tünelin ağzındaki bir platformda son buluyor. Etrafımdaki duvarlar kük, renkli karolarla kaplı ve iki yanımda mistik ışıkla aydınlanan aplikler var. Burası terk edilmiş bir istasyon değil; bu yerin bulunmak istemeyen kişilerin kullandığı faal bir sığınak olduğu açık.

Sonra burasını kullananların insanlar değil, *asi mistikler* olduğunu düşünüyorum.

Bu düşünce beni ürpertiyor. Asilerin bombalı saldırılarının birinden geriye kalan enkazda çekilen o reklam filmi aklıma geliyor. Onların Hunter kadar iyi olabileceklerini düşünmem ne de naifçe olur. Tabii Hunter da gerçekten iyiye. Benden ne istediğini kim bilebilir?

Nasıl bir işe bulaştım böyle? Artık geri dönüş yok, tek yön var, o da ileri. Davida'yı bulacağım ve bana her şeyi açıklayacak.

Etrafıma bakıyorum, muhtemelen bulunduğum yer bir zamanlar metroya binecek kişiler için bir bekleme alanı olarak kullanılıyordu. Zemin tamamen sular altında kaldığı zamanların etkisiyle aşınmış ve pislikten kayganlaşmış. Metro rayları çamurlu, kahverengi sular içinde. Tüneller sonsuz gibi görünen bir çizgi boyunca ilerlese de içlerine inmenin tek yolu yüzmek.

Sonra su seviyesinin birkaç santim üzerinde kalan bir beton adacığgı görüyorum. Betonun nereye kadar uzandığını seçemem de gidecek başka bir yer de yok. Böylece tünele girip zifiri karanlıkta yürümeye başlıyorum.

Davida'yı göremesem de ileriden gelen ayak seslerini işitiyor ve yürüyen kişinin o olması gerektiğini düşünüyorum.

Hafif bir foş sesi eşliğinde ayağım sıcak, sığ bir suya giri-

yor. Zemin aşağı doğru eğim alırken su giderek derinleşiyor. Sonraki adımım la baldırım suya batıyor. Yola devam edersem nihayetinde kurbağalama stili yüzmem gerekecek.

Yok, kalsın. Duvarı yoklayıp yukarı bakıyorum: betona monte edilmiş basamakları görebileceğim kadar ışık var. Metal bir merdiven bu. Sular saçarak basamaklara tutunup tırmanıyor ve çok geçmeden kendimi tünelin üzerinde kalan düz bir çıkıntıda buluyorum. İleride neyin üzerine basacağımı bilmediğimden berbat haldeki ayakkabılarımı çıkarıp atıyorum.

İlerliyorum ve karşıma duvara takılmış, yanıp sönen bir ampul çıkıyor. Şimdi çıkıntının metal iskelelerden oluşan bir ağı uzandığını görebiliyorum. Bunlar bize okulda öğretildiği gibi terk edilmiş metro tünelleri değil. Birileri burası için büyük bir enerji –mistik enerjisi– sarf etmiş. Mistiklerden başkasının becerebileceği bir iş değil bu.

Bir adım atıyorum. Bir başka ışık yanıp sönmeye başlarken arkamdaki tamamen sönüyor. Sıra halinde dizilmiş ışıkların hepsi birer sensöre bağlı olmalı. Bu da attığım her adımla birilerinin varlığımdan haberdar olabileceği anlamına geliyor.

İleride ışıkların yanıp söndüğünü görüyorum. Bu ışıkları Davida harekete geçiriyor olmalı.

Adımlarımı sıklaştırıp iskeleyi takip ederek suyla kaplı tünellerde ilerliyorum ve nihayet kemerli bir geçide varıyorum. Geçidin diğer ucu ışıklar içinde. Orada tünellerdekinden çok daha fazla aplik var ve bunlar açık yeşil bir ışık yaysa da ışığın yumuşak, boğucu olmayan bir etkisi var.

Sanırım bir tür kavşağı vardım. Aşağımda su seviyesinin üzerinde ama iskelelerden alçakta kalan, kare şeklinde bir toprak parçası var.

Burada tüneller paralel çizgiler halinde uzanmaya devam etse de aşağıda, solumda ve sağımda açılmış olan çukurlar

yüksekten ilerlemeden de tünelden tünele geçmeyi mümkün kılmış. Muhtemelen bazı asiler bu eğreti tünellerde yaşıyor. Bu da herhangi bir yerden beni izliyor olabilecekleri anlamına geliyor. Saldırıya hazır halde.

Gözlerden uzaklaşmak gerek.

Bacağımı tırabzanın üzerinden geçiriyorum ve biraz daha karanlık olan zemine atlayabileceğimi hesaplıyorum. Fakat elbisem takılıyor. Kumaş küçük bir metal çıkıntıya takılmış. Kumaşı bir süre ileri geri çekiştirdikten sonra iskeleye geri dönüyorum ve elbisemi yırtmadan kendimi kurtarmaya çalışsam da bunu başaramıyorum.

Etek gürültüyle bel kısmından kalça hizasına kadar yırtılıyor ve aynı anda bacağım kesiliyor.

“Ah!” diye bağırıp ağzımı elimle kapatıyor, kimsenin beni duymamış olması için dua ediyorum. Hemen ardından kesikten kan sızıyor ve baldırımdan aşağı uzun bir kırmızı çizgi iniyor.

Bu gece giderek daha da kötü bir hal alıyor.

Aniden ilerideki gölgelerin arasında kalan iskeleden bir gürültü geldiğini işitiyorum. Ses sanki bir fil sürüsünden çıkıyor.

Biri beni duymuş.

Işıklar çok hızlı yanıp söndüğünden bana doğru gelenin kim ya da ne olduğunu seçmem imkânsız. Bu durum ışık altın sarısı saçlarla kaplı tanıdık bir başı aydınlatana dek sürüyor.

Hunter.

“Aria?” Hunter’ın üzerinde kaslarını gösteren siyah bir tişört ve dar, gri bir kot pantolon var. “Burada ne arıyorsun sen?”

“Ben de seni gördüğüme sevindim.”

Şaşkın halde. “Özür dilerim. Yani... selam.”

“Selam.”

Çekingence gülümsüyor. “Cidden, burada ne yapıyorsun?”

Ağzımdan “Seni arıyordum,” sözleri çıkıyor.

Omuzlarımı tutup çekerek bana sarılıyor. “Burası senin için emniyetli değil,” diye fısıldıyor. “Gel hadi.”

Hunter geri çekilip elimi tutuyor. Bu kez dokunuşu içimde küçük bir kıvılcımı ateşliyor. Bunun heyecan verici bir kıvılcım olduğuna şüphe olmasa da birbirimize ilk dokunuşumuzda hissettiğim sarsıcı şoktan uzak. Bu daha çok yumuşak bir sıcaklık hissi, rahatlatıcı bir his. Enerjisini nasıl daha iyi dizebileceğini öğrenmiş olmalı.

O önde, ben arkada iskele boyunca ilerliyoruz. Sağa dönüp bir başka tünele sapıyoruz. “Burası da nesi?” diye soruyorum.

Hunter “Büyük Yangın’dan sonra tüm mistikler hükümete kayıtlı olmaya zorlandı ve güçleri çekildi. Bazıları bu duruma karşı çıkıp bu sular altında kalan, emniyetsiz tünellere indi,” diyor. Gülümsemesiyle içimde farklı bir tür sıcaklığın uyanıldığını hissediyorum. “Geçmiş zaman kullanmamın nedeni mistiklerin terk edilmiş tünellerin çoğunu sulardan arındırmış olmaları. Bu iş onlarca yıl ve birçok hayata mal oldu. Fakat onların çabaları sayesinde bugün güç çekiminden kaçanlarımız bu tünelleri kullanabiliyor. Biz ‘asiler’ o zamandan beri burada gizleniyoruz.”

Hunter konuşurken etraf biraz daha aydınlanıyor ve aniden tünel bir başka metro istasyonuna açılıyor. Burası mühürden aşağı indiğim o ilk istasyona benzese de ondan farklı olarak bakımlı bir yer. İçinde yaşandığı belli. Duvarlar mozaiklerle kaplı. Geçmişte yolcuların bekledikleri, üzerinde banklar olan platformlar; parlak turnikeler ve vagonları olan gerçek bir tren görüyorum.

Hunter iskeleden platforma inmeme yardımcı olurken “Vay canına,” diyorum.

Ellerimi gümüş renkli bir metro vagonunun kenarında gezdiriyorum. Metal çok soğuk. Vagonun pencereleri karartılmış.

Metro özellikle hafif raylı trenle kıyaslandığında eski ve cazibesiz kalsa da gördüklerim karşısında etkileniyorum. Her şeyin daha basit olduğu; mistiklerin, Foster'ların ve Rose'ların olmadığı zamanlara özlem duyuyorum.

“İnsanlar bir yerden bir yere gitmek için bunu kullanırmış.” Hunter'ın yüzünde yayvan bir gülümseme var; bu tarihi manzarayı benimle paylaşmaktan dolayı mutlu görünüyor.

“Parmak izi tarayıcıları nerede?”

Hunter gülerek turnikelerden birine işaret ediyor. “Tarayıcı yok. Eskiden insanlar jeton alıp deliklere attıklarında bu turnikelerin kolları dönüyormuş.”

Ben de gülüyorum. “Metroda yolculuk etmek için para mı veriliyormuş? Bu gülünç.”

Bana “Bu doğru,” deyip bir elini sırtıma koyuyor. Dokunuşuyla eriyecek gibi oluyorum ve parmak uçlarındaki güç sanki beni rahatlatıyor.

Ona dokunmak bana hiç de tehlikeli gelmiyor.

Hunter “Karnavalda nerede yaşadığımı sormuştun hani. Mütevazı evime hoş geldiniz, Bayan Rose,” deyip bir tiyatro oyunun sonunda oyuncuların yaptığı gibi eğiliyor.

Ben de reverans yaparak “Ah, teşekkür ederim,” diyorum. Kıkırdamamla Hunter gülüyor, bu kez bir öncekinden daha da fazla. Gülerken öyle yakışıklı oluyor ki kendimi zor tutuyorum. Elini metro vagonlarından birine yaslamasıyla kapı açılıyor. İngiliz aksanını taklit ederek “İçeri gelip biraz çay içmez miydiniz?” diyor.

Ona “Memnuniyetle,” yanıtını veriyorum.

Hunter kolunu uzatıyor ve metro vagonuna giriyorum. Şaşkınlıktan bayılabilirim.

Ne görmeyi umduğumu bilmesem de karşıma çıkan manzarayı beklemediğim kesin: Metro vagonu gerçekten bir ev. Asi-

lerin pislik ve ümitsizlik içinde tıkiş tıkiş yerlerde yaşadıklarını, çadırlarda uyuduklarını veya çöp tenekelerini ateşe verip yanlarına kıvrıldıklarını hayal ederdim.

Oysa metro vagonunun içi bir daireye çevrilmiş. Anne-babamın dairesi kadar lüks olmasa da rahat bir daireye. Kahvaltı köşesi olan bir mutfak, bir ocak ve dolaplar var. Duvarlardan birine yumuşak görünümlü yastıklarla kaplı, uzun bir kanepa yaslanmış ve metal kitaplıkların içi kitaplarla –tiyatro oyunları, romanlar ve Manhattan tarihiyle ilgili tarih kitapları– dolu. Turkuaz bir gitar kanepenin yanındaki standında dikiliyor; aklıma Java River’da karşılaştığımız o ilk gece Hunter’ın bana müziği sevdiğini söylediği geliyor.

Hunter “Benim bekâr evim,” diyor.

Ona “Harika,” diyorum. Annesiyle Hunter’ın bir fotoğrafına yaklaşıyorum. Fotoğrafta Hunter on yaşlarında görünüyor; ikisi dünya umurlarında değilmiş gibi bir tavırla gülümsüyor. Fotoğrafların bu yanı hoşuma gider; zamanda bir daha asla geri getirilemeyecek bir anı yakalarlar.

Hunter “Aria, kanın akıyor,” diyor.

Bacağıma bakıyorum. Hunter haklı. Kesik gözüme biraz öncesine kıyasla daha derin ve ciddi gözüküyor. Çizgi halinde akan kan eteğimi ve tenimi kirletmiş.

Hunter “Kıpırdama,” deyip elini bacağıma bastırıyor. Yeşil ışığın elini sarışını izliyorum. Yaranın üzerine bir elektrikli ısıtıcı koymuş gibi. Tenimin çıtırtılar çıkararak yanmasına ve kısa bir an için canımın çokça acımasına rağmen parıltı kayboluyor ve her şey normale dönüyor. Kesik yok olmuş.

Hunter lavaboya gidip bir el bezi ıslatıyor. Bezi sıkıp yerde diz çöküyor ve bacağımdaki kanı nazikçe siliyor. Kanı bileğimden baldırıma kadar küçük daireler çizerek silerken dokunuşu öyle nazik ki neredeyse nefesim kesiliyor.

Bezi çekip kesiğin olduğu noktayı hafifçe öpüyor. Okyanus mavisi, sevinçle ışıldayan gözleri benimkilere kilitleniyor. “Şimdi çok daha iyi” deyip ayağa kalkıyor ve bezi lavaboya atıyor.

Ben hâlâ metro vagonunun ortasında dikilirken “Buraya nasıl geldin, Aria?” diye soruyor. “Tüm girişler mistik folyolarla kaplı.”

Ona “Birinin peşine takıldım,” diyorum. Bu da... doğru sayılır. “O kişi bir şeyi açtı ve böylece ben de içeri girebildim. Seninle mutlaka konuşmam gerekiyordu.”

Hunter bir kaşını yukarı kaldırıyor. “Her şey yolunda mı?”

Kanepenin kenarına oturuyorum. Nereden başlasam? Partide aşırı doz Stic alan kızıdan mı? Gretchen’dan aşırı doz alan Thomas’tan mı? Yoksa South Street Limanı’nda bir casus gibi gizlice dolanan Davida’dan mı?

Bunlardan bahsetmektense Hunter’dan bahis açmayı seçiyorum. “Neden kaydolmuyorsun? Öylesi... daha kolay olmaz mı?”

Hunter’ın duruşu sertleşiyor. “Daha kolay mı? Bak, Aria. Kaydolursam gücümü çekirtmem gerekir.” Duraksıyor. “Bunun nasıl bir acı verdiğini biliyor musun?”

Bana ışıklardan bahseden Tabitha’yı ve Hunter’ın annesini düşünüyorum. İkisi de kayıtlı mistikler. “Pek sayılmaz. Yani biraz.”

Hunter ayağa kalkıyor. “Seni şu korkunç makineye bağlayıp her yerine kablolar takarlar. Sonra içindeki hayatı çekerler; tamamını olmasa da çoğunu. Tüm gücünü, seni sen yapan her şeyi çekip cam tüplere doldururlar. Teninin her santimetresi bıçaklarla kesiliyormuş gibi bir acı duyarsın.”

Aniden ezici bir suçluluk duygusuna kapılarak “Bundan hiç haberim yoktu” diyorum. Mistiklere bunu yapan benim ailem.

“Güç çekimleri seni aylarca bitkin düşürür, bu öyle bir bitkinliktir ki başta yürümekte bile zorlanırsın.” Bana gözlerini ayırmadan bakışı gerilmeme neden oluyor. “Fakat mesele acı

da değil. Güçlerimiz bizim her şeyimizdir. Güçlerimiz bizim ruhlarımız gibidir. Anne-babanın –hükümetinizin– bize yaptırdığı şey bizi yavaş ve kesin bir ölüme götürüyor. Asla kaydolmayacağım, Aria. Asla.”

Aceleyle “Anlıyorum,” diyorum. “Gerçekten, anlıyorum.”

Hunter karartılmış pencerelerden birine gidiyor. “Ayrıca güçlerimi ihtiyacım olabilir diye saklamam gerek.”

“Onlara ne için ihtiyacın olabilir?”

“Mesela kesilen bir bacağı iyileştirmek için,” diyor. “Ya da annem seçimi kaybedebilir diye.” Oturduğum yere gelip elini dizime koyuyor. Dokunuşu bende bambaşka hisler uyandırıyor; teni ne zaman tenime değse tek istediğim daha, daha, daha fazlası oluyor.

Hunter “Herhalde neden birlikte yaşamadığınızı merak ediyorsundur,” diyor. “Annem ve benim.”

“Eh, ediyorum ama...”

“Mistikler hep böyle göz önünde yaşamazdı,” diyor. “Büyük-babam ilk ortaya çıkandı.”

“Demek göz önünde yaşamıyorlardı?”

Hunter başını iki yana sallıyor. “Atalarım zamanın başlangıcından beri eziyet görmüşler. Bize cadı, büyücü, iblis gibi türlü isimler takıldı ve olduğumuz şey yüzünden öldürüldük. Direklerde yakıldık.”

“Peki ne oldu? Sonra ne değişti?”

“Birinci Dünya Savaşı’ndan önce, birçok insan daha iyi, yeni bir hayat için Birleşik Devletler’e göç ettiklerinde... mistiklerin yüzlerce de onlarla birlikte buraya kaçtı. Ellis Adası bizi kollarını açarak karşıladı. Başta gizlendik, burada kendimize bir hayat kurduk ama sonunda kimse artık gizlenmek istemez oldu.” Hunter yumruklarını sıkıyor. “Olmadığın bir şeymiş gibi davranmak, içindeki yaşamı senden çekip alır. Bu

güç çekimlerinden bile beter.” Ellerini gevşetip parmaklarını uzatıyor. “Burada, Birleşik Devletler’de gücümüzü sergilediğimiz birkaç... *gösteri* yapmamızla Başkan Truman varlığımızdan haberdar oldu. Truman şehirlerin kurulmasına yardım etmeleri karşılığında mistiklere kucak açılacağını alenen ifade etti. Küresel ısınmanın başlamasıyla da vazgeçilmez olduk.”

Ona “Büyük Yangın’a dek,” diyorum. Yangın ben doğmadan önce olmuş olsa da bu olay –patlama– insanlara mistiklerin ne kadar güçlü olduklarını ve bu gücün iyilik yerine kötülük için kullanılabileceğini göstermişti.

Hunter başını sallıyor. “Büyükbabam patlamada öldü. Annem de onun izinden giderek kayboldu ve gizlenmeden yaşayarak sistemi değiştirmeye çalıştı. Fakat ben gücümün çekilmesine karşı çıktım. Yine de annemin siyasi kariyerini mahvetmek istemediğimden zirvesine ulaşmakta olan gücümün çekileceği günün belirlenmesinin hemen ardından kaçtım. Kartal Yuvası’ndan biri anneme beni sorduğunda annem onlara nerede olduğumu bilmediğini söyledi. Sonunda insanlar bir zamanlar var olduğumu bile unuttular.”

“Annen bu duruma alıştı mı peki?”

Hunter “Benim için endişeleniyor,” diyor. “Birlikte yaşamamızı diliyor. Fakat daha önemli şeyler var.”

“Seçim gibi mi?”

Hunter kaşlarını çatıyor. “Anlamıyorsun, Aria. İlk kez bu seçimle ciddiye alınıyoruz. Alt sınıflar, mistik olmayan yoksullar anneme inanıyor ve bize destek veriyorlar. Büyük Yangın’dan beri kimse Kartal Yuvası’ndakilere meydan okumaya cesaret edemedi ve şimdi... Şimdi *kazanabiliriz*. Buralarda nasıl bir hayat olduğunu görüyorsun. Sence de bu durumun değişmesi gerekmiyor mu?”

“Ben... Ben...” Gözlerimi kaçırıyorum. Savundukları ailemin

mahviyla sonuçlanacakken Hunter'a davasına inandığımı nasıl söyleyebilirim?

“Bak, boş ver gitsin. Sana bunu sormamam gerekirdi.” Hunter sesini yumuşatıyor. “Buraya neden geldiğini biliyorum, Aria.”

“Biliyor musun?”

“Balkonuna uzanan ilmik deliğini merak ettin.”

Tuhaf bir şekilde rahatlayarak “Ya...” diyorum. Ona karşı hislerimin kullanmam gereken bir ilaçtan farksız olduğunu; bu hislerimi ona açıklamak bir yana kendime bile itiraf etmekte zorlandığımı bilmiyorum.

Hunter “Fakat bunu sana anlatamam,” diyor. “Öğrenirsen başın derde girer ve ben senin emniyette olmanı istiyorum. Bana güvenmelisin.”

“Seni doğru dürüst tanımıyorum bile.”

“Bu bana güvenemeyeceğin anlamına gelmiyor.” Yalnız olmamıza rağmen sesini kısıyor. “Asiler tıpkı yukarıdaki aptal Rose’larınız ve Foster’larınız gibi bölünmüş haldeler. Özür dilirim, seni onlara dahil etmiyorum. Üzerine alınma.”

“Alınmadım,” diye fısıldıyorum.

“Annem barışçıl bir koalisyona liderlik ederken asilerin bir kısmı savaşa hazırlanıyor. Muhtemelen gösterilerden –şu patlatılan binadan ve ölen aileden– haberdarsındır. Fakat bunlar annem seçimi kaybederse olacakların yanında hiç kalır. Bir ayaklanma olacak. Ben de onların yanında savaşıacağım.”

Nutkum tutuluyor. Bir savaş mı? Ve Hunter aileme karşı savaşıyor demek?

Hunter “Seni burada gören olursa sorun çıkar,” diyor. “İşte bu yüzden de yanımda kalmanı ne kadar istesem de kalamazsın.” Öne doğru eğiliyor ve beni dudaklarımdan öpeceğini düşünüyorum. Gözlerimi kapatıp beklemem de tek hissettiğim alnıma konan nazik bir öpücük oluyor. Hunter “Sen son derece

özel bir kızsın Aria ama birlikte olmamız tehlikeli. Bir nişan-
lın var ve çok farklı yaşamlar sürüyoruz. Kartal Yuvası'na geri
dön," deyip geri çekiliyor. "Güvende olacağın yere."

Sözleri ruhuma hançerler gibi saplanıyor. Bir insan o kadar
şefkatliken nasıl saniyeler içinde böyle soğuk bir tavır takına-
bilir? Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak "Beni çatımda
öperken benimle takılmaktan yakınır bir halin yoktu," diyo-
rum. "O zamandan bu yana ne oldu? İçinde bulunduğumuz
durumun karışıklığı mı seni vazgeçirdi?"

Hunter sessizce bana bakıyor.

Ayağa kalkıyorum. "Oğlanlar çok... aptal. Senin farklı olduğun-
u sanıyordum ama sen de tıpkı Thomas gibisin. Ve babam gibi."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Demek oluyor ki... Sen sadece kendini düşünüyorsun."

Hunter önümde dikiliyor, yüzü yüzümden sadece birkaç
santim ötede. "Sen ne dediğini bilmiyorsun, Aria. Söylediklerin
gerçeklerden çok uzak. Aptalca."

"Öyleyse bunu bana ispat et."

Bir saniye için Hunter'ın beni kollarına alıp öpeceğini sa-
nıyorum. Fakat yüzü melankolik bir ifade alıyor. "Gerçekten
gitmen gerek," diyor.

Geriye çekilip elini havaya kaldırıyor. Kısa bir an konsant-
re olduktan sonra geçen gece içinde kaybolduğuna benzeyen
yeşil bir enerji çemberi metro vagonunun ortasında oluşuyor.
Çemberin ağzı yanıp sönüyor ve enerji girdap gibi dönerken bir
yangının alevleri gibi giderek büyüyor.

Bu Kartal Yuvası'na, eve açılan ilmik deliği.

Gitmeme isterse giderim. Fakat veda etmeden olmaz.

İleri atılıp dudaklarımı dudaklarına dayıyorum. Onu hara-
retle, dünyanın sonu gelmiş de geriye sadece biz, ikimiz ve bu
son, ateşli, arzu gösterisi kalmış gibi.

Madalyon canlanıyor, göğsümde kımıldanıp tenimi yakıyor. Coşkunun bir enerjiyle yüklü ilimik deliğine yaklaşp bir elimi içine sokuyorum. Tenim karıncalanıyor ve iğneleniyor; bir şeyin beni içeri, uzaklara doğru çektiğini hissediyorum. Omzumun üzerinden Hunter'a bakıyorum.

“Pazartesi gecesi balkonuma gel,” diyorum. “Seni bekliyor olacağım.”

XVI

Kiki “Kız resmen havaya uçmuş!” diyor.

Mutfak masamda pazartesi sabahı kahvaltı yapıyoruz. Neyse ki cumartesi gecesi ilmik deliğiyle sağ salım geri döndüm. Pencerelerimi tekmeleyerek açmam gerekti ve kazara kilidi kırdım. Fakat bunlar bir yana, tek bir sıyrık bile almadan eve döndüm.

Pazar günü Davida’nın ağzını bıçak açmadı; ne zaman odasına gidip neden yeraltına gittiğini soracak olsam ortadan kayboluyordu. Annemle düğünde kullanılacak olan masa süslemeleri üzerine tartışıp çiçeklerde (elbette ki güller) karar kıldık. Garland ve karısı Francesca akşam yemeğine geldiler ve bir ay sonra gerçekleşecek olan seçim üzerine tartıştık. Thomas gelmedi. Geçen gece olanlardan dolayı epey utandığına şüphem yok.

Yemek ciddi bir havada geçti. Annem ve babam Violet Brooks’un seçimi kazanabileceğinden endişe ediyorlar. O zaman ne olurmuş? Garland ve Francesca bana karşı iyiydiler ama onlarda eksikliğini hissettiğim bir şeyler var. Garland yüzünde parlak bir gülümsemeyle, karısının elini tutarak bana “Düğünün beni çok heyecanlandırıyor Aria,” diyor. “Franny’yle evlendiğim gün hayatımın en mutlu günüydü.”

Franny ona “Ah Garland, çok tatlısın,” diye karşılık veriyor. İkisi bana genç Jack ve Jackie Kennedy’yi, anımsatıyor. Tek farkları Kennedy’ler kadar ilginç olmamaları. Ve onlar kadar Katolik.

Bu sabah –18 Temmuz, pazartesi– Kiki beklemediğim bir anda, babamın şehir merkezindeki bir toplantı için erkenden evden ayrılmasından hemen sonra çıkageldi. İşe gitmek için giyineli epey oldu. Üzerimde lacivert bir boru etek ve inci düğmeli, beyaz bir bluz var. Madalyon hâlâ boynumda; artık kendince güçleri olduğunu bildiğimden onu çıkarmaya çekiniyorum. Diğer odada Kyle yumurta akı ve brokoliyle yapılmış omlet yiyerek tek başına televizyon seyrediyor.

“Gerçekten mi?” diye soruyorum. “Havaya uçtu demek?”

“Eh, aslında ‘patlamaktan’ çok... tutuştu demek daha doğru olur.” Kiki elmasından bir ısırık alıyor. Elini alnına götürüp “Tabii ben de oradaydım. Olayı bizzat gördüm. Gözümün önünde aşırı doz alan birini gördüğüme inanamıyorum. Büyük bir travma yaşıyorum,” diyor.

Kiki’nin o kızın aşırı doz Stic alışına şahit olduğu yalanını neden söylediğini bilemesem de kendisi ilgi odağı olmaya bayılan biri. Oyununu bozmaya gerek yok. Kimseye zarar verdiği yok.

Kızın görüntüsünü unutmak zor. Uyuşturucunun etkisi altında bedeni istemsizce sarsılırken kızıla dönen teni durduk yere alev almıştı.

Kiki “Neyse, işin özü kız öldü ve ben de bunu gördüm. Acaba terapi mi almam gerek?” diyor.

Ona yan yan bakıyorum.

Kiki “Yani şu an aldığım terapiden fazlasını demek istiyorum,” diyor. “Bu arada Thomas’la karşılaştım.” Bir kaşını yukarı kaldırıyor. “Bana senin kendini iyi hissetmediğin için partiden erken ayrıldığını söyledi. Şimdi iyi misin?”

Hım. Thomas'ın Kiki'ye Gretchen'dan bahsetmeyişine şaşmamak gerek. Ona olanları mutlaka anlatmak istiyorum ama bu konuda ne yapacağıma henüz karar veremedim. Annemlere haber verip düğünü iptal mi ettirsem? Yoksa bu olay hiç yaşanmamış gibi mi davransam?

Karar verene dek en iyisi gördüklerimi kendime saklamak. "Evet, iyiyim. Saat kaç?" Yulaf ezmemi bitirmeden kaşığımı masaya bırakıyorum. Açlığım kayboluveriyor. "Geç kalmak istemiyorum."

Biri koridordan "Sekiz buçuk," diye sesleniyor. Davida yüzünde sert bir ifadeyle bana doğru yürüyor. Saçları yukarı dikilmiş; üzerinde siyah bir üniforma ve elbette ellerinde eldivenleri var. "Aria, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Ben yanıt veremeden Kiki araya giriyor. "Hayır, Davida, konuşamazsın."

Kiki'nin sesinin tonu o kadar ciddi olmasa gülerdim. "Kiki derdin ne senin?"

Kiki çizgili pamuklu elbisesinin eteğini çekştiriyor. "Kapıdan içeri girmeden önce babana geç kalmayasın diye işe kadar sana eşlik edeceğim sözünü verdim," diyor. "Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kiki elmadan son bir ısırik alıp beni hole çekiyor. Çantam elimde ve daha ben ne olduğunu anlamadan kapıdan çıkıveriyoruz.

İkimiz asansörü beklerken ayağını sabırsızca yere vuran Kiki "Davida'nın sana öyle emirler vermesinden nefret ediyorum," diyor. "Onu başından savmalısın, sonsuza dek."

Nedense Kiki'nin Davida'ya olan nefreti bu sabah canımı her zamankinden de çok sıkıyor. Ayrıca Davida'ya geçen gece olanları sormama engel olduğu için de kızgınım. Ona "Hizmetçilerle ilişkim seni hiç mi hiç ilgilendirmez," diyorum.

Kiki ona tokat atmışım gibi irkiliyor. Kapılar açılırken asansörün zili çalıyor. “Haydi,” diyor. “Bazılarımızın bir yerlere yetiştirilmesi gerek.”

İşte hiçbir şeyi doğru dürüst yapamıyorum.

Kazara bluzuma kahve dökünce leke kalmasın diye alalecele tuvalete koşuyorum. Sonuçta üzerimde sağ göğsünün altında kocaman bir ıslaklık olan bir gömlekle dolaşmak zorunda kalıyorum. Bu çok utanç verici.

Sonra üzerime kahve dökmüş olmamın sıkıntısı içinde masamda duran TouchMe’ye bir şey yapıyorum –sanırım ekranda yanlış bir tuşa basıyorum– ve monitör kararıyor. Teknik servisten birisinin gelip bütün işletim sistemini yeniden kurmasını beklemek zorunda kalıyorum.

Ofisin gençlerinden Robert bana “Dert etme,” diyor. Benim yaşlarımda, belki benden birkaç yaş büyük görünüyor. “Sizi en kısa zamanda işinizin başına döndüreceğiz Bayan Rose.”

Robert’ın işini bitirmesini beklerken telefonum çalıyor. Arayan Thomas. Cumartesi gecesinden beri beni beşinci veya altıncı arayışı bu. Çağrısını sesli mesaj kaydına yönlendiriyorum. Şu an onunla konuşacak havada değilim; partide olanlardan sonra bu çok zor.

Gretchen Monasty.

Çöküş partisini, Gretchen’in bana karşı kaba tavrını anımsıyorum. O sırada Thomas onunla birlikte miydi yoksa bu yeni bir gelişme mi?

Telefonum bipliyor: Thomas sesli mesaj bırakmış.

Sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor.

Aria, benim. Konuşmamız gerek. Benim için çok önemlisin ve hakkımda yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum. Lütfen beni ara. Seni özleyorum.

Mesaj bitiyor. Tekrar oynatıyorum. *Hakkımda yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum.* Daha başka ne fikre kapılabilirim ki?

Mesajı silip duyduklarımı inanamaz halde telefona bakıyorum. Nişanlımı beni aldatırken yakaladım. Hüngür hüngür ağlamam, yataktan çıkmayıp kolumu oynatamayacak kadar takatsiz olmam gerekmez mi?

Ne tuhaf ki tek hissettiğim... ferahlama.

Evlenmek üzere olduğum bu oğlan da kimin nesi? Onunla daha önceden bir tanışıklığım hiç olmuş muydu? Yoksa ilişkimize dair her şey bir düzmece mi? Yine de... Madalyon. Mektuplar. Bunlar bana ondan gelmediyse, kimden geldi?

Biri "Bayan Rose," diye seslenip beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Yüzünde çekingen bir gülümseme olan Robert bu.

"Evet?"

"Her şeyi düzelttim," diyor. "Artık rahatça işe koyulabilirsiniz."

Robert'ın asansöre gidişini, vücut taramasından geçip içeri adım atışını izliyorum. Asansörün kapısı arkasından kapanıyor. *Harika. İşe dönme zamanı.*

Daha yerime geçmeden Patrick Benedict yanıma gelip yumruğunu masama indiriyor. Kahverengi gözleri bugün her zamankinden daha koyu görünüyor; kemikli yüzü sert hatlarla dolu ve neredeyse yarısaydam görünen teni alnındaki mavi damarları seçebileceğim kadar ince. Öne abanmış, gözleri bütün gece uyumamış gibi kan çanağına dönmüş. Saçını geriye yapıştırıp yandan ayırmış; kavgaya hazırlanan bir köpek gibi açılmış dudaklarının arasında bembeyaz dişleri görünüyor.

"Hafta sonun iyi geçti mi bari?" diye soruyor.

Sesinin tonundan sorusunun cevabının hiç de umurunda olmadığını çıkarıyorum. Bir saniyeliğine gözlerimi çevirince kattaki herkesin bölmelerinin üzerinden başlarını çıkarmış,

bize dikkat kesildiğini fark ediyorum.

“Ne demek istiyorsunuz?”

Benedict bir süre bekledikten sonra kollarını üzerimden aşırıp TouchMe'mle kendi e-posta hesabına bağlanıyor. Saniyeler içinde Stacy'nin aşırı dozda Stic aldığı o cumartesi gecesine ait bir dizi fotoğraf indiriyor. Odadaki biri telefonuyla fotoğraf çekmiş olmalı. Fotoğrafların çoğunda ben varım; arka planda ise bir aynanın üzerinde düzgün çizgiler halinde ayrılmış olan Stic var. Bir fotoğrafta aşırı doz alan kızın üzerine eğilirken görüyorum.

Benedict bana “Bunları bu sabah bana endişeli bir vatandaş gönderdi,” diyor. “Basına sızmalarının seçime nasıl etki edileceğini biliyor musun? Aptallığın ailenin yıllarca emek verdiği her şeyi tehlikeye atıyor.”

“Fakat ben yanlış bir şey yapmadım,” diyorum.

Benedict başını iki yana sallıyor. “Bir resim binlerce sözcüğe bedeldir. Bazı insanlar yarışta öne geçmek için her şeyi yapıyorlar.”

İçimden “Senin gibi insanların mı?” demek gelse de kendimi tutuyorum.

“Ailen aslı bir hedef, Aria. İlk aşırı doz vakanda durumu halka aksettirmemeyi başardık.” Dudaklarını birbirine bastırıyor. “İkinci bir olay yaşarsan aynı şeyi yapabileceğimizden şüpheliyim.”

Yumruklarımı sıkıp ellerimi arkama gizliyorum. Asla Stic kullanmadığımı biliyorum. Lyrica bunu doğruladı. Bir şeyler dönüyor ama neler döndüğünden habersizim.

Henüz.

Ekranı gösterip “Ne yapacağız şimdi?” diye soruyorum. “Belki de basına onu kurtarmaya çalıştığım açıklamasını yapabiliriz. Ben orada hiç uyuşturucu kullanmadım.”

Benedict e-posta sayfasını kapatıyor. “Durumun icabına bakıldı bile. E-postanın izini sürüp Doğu Yakası’ndaki bir gence ulaştık. Fotoğrafların dijital dosyalarını bulup tabloid gazetelere gönderilmeden sildik.”

Rahat bir nefes alıyorum. “Ya, peki... teşekkürler.”

“Bunu senin için yapmadım Aria.” Benedict gözlerini kısip daha da kötücül bir ifade takınıyor. “Bunu baban için yaptım. Seçimle meşgul olduğundan ona bundan, bu olaydan bahsetmeyeceğim bile.” Bana daha da sokuluyor. “Senin meşgul olman gereken şey de seçim.” Sırtını dikleştiriyor. “Bunlarla uğraşmamam, yapacak onca önemli iş varken zamanımı sümüklü çocuklara harcamamam gerek, üstelik bu kadar...”

Bir kadın “Bu kadarı yeter Patrick,” diyerek Benedict’in sözünü kesiyor.

Başımı kaldırıncı Elissa Genevieve’i görüyorum. İpeksi sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve üzerinde şık bir gri pantolon, siyah topuklu ayakkabılar ve yakasız eflatun bir bluz var.

Bana bakıp “Aria ne demek istediğini anladı. Öyle değil mi?” diyor.

Başımı sallıyorum.

Benedict’in Elissa’nın beni savunması karşısında düştüğü hayret yüzünden okunuyor. Önce Elissa’ya, sonra bana baktıktan sonra gözlerini ovuşturuyor. “Peki,” diyerek uzaklaşıyor.

Benedict ofisinden içeri girince Elissa bana dönüyor.

Tek söyleyebildiğim “Sağ ol,” oluyor.

Elissa “Lafı bile olmaz,” deyip omzumu sıkıyor. “O haklı, Aria. Bu şehrin insanları sana hayranlık duyuyor. Bunun bazen ağır bir yük olabildiğini biliyorum ama senin hayattaki görevin bu.”

Elissa’nın bana yardım etmeye çalıştığının farkında olsam

da şu ara neler yaşadığımı bilmiyor. Bu yüzden ona sadece “Anlıyorum,” deyip işime dönüyorum.

O gece Hunter’ı bekliyorum.

Onu göreceğim diye *abartılı* giyindiğimi düşünmesini istemediğimden dolabımdan kolsuz, turuncu bir elbise seçip ayağıma bronz babetler geçiriyorum. Saçımı fırçalayıp yüzümü ortaya çıkardıktan sonra yanaklarıma biraz nemlendirici, dudaklarıma hafifçe ruj sürüyorum.

Yatağımın kenarında otururken bana saatler geçmiş gibi geliyor. Sonra pencereimin hafifçe tıklatıldığını işitiyorum.

Hevesle duvarımdaki dokunmatik panele basıyorum. Perdeler ayrılırken balkonumda bir gölge olduğunu görüyorum. Pencerelemi açmamla sıcak hava yüzüme esiyor ve göz göze geldiğim...

Türk mü?

Mohawk stili saç dışarısının ışığı altında parlıyor. Gözleri koyu ve metalik; köşeli yüzünde yayvan bir gülümseme var. Kolsuz, sarı bir tişört giymiş, dövmeleleri kaslı kollarını birer yılan gibi sarıyor.

Bana “Beni özledin mi?” diye soruyor.

Başımı iki yana sallayıp geriye doğru bir adım atıyorum. “Burada ne... ne arıyorsun?”

Sıçrayarak içeri giriyor ve pencereyi kapatıyor. Alnını silerek “Dışarı sıcak,” diyor. “Beni içeri buyur ettiğin için teşekkür ederim.”

“Etmedim.”

Türk masamın önündeki sandalyeye yığılıyor. Odama göz gezdirip ıslık çalıyor. “Hoş daire,” diyor.

“Cidden...” deyip kollarımı kavuşturuyorum. “Hunter nerede?”

Türk “Hayatım hep böyle geçiyor,” diye mırıldanıyor. “Hunter, Hunter, Hunter. Bak ne diyeceğim, ben de oldukça yetenekli biriyimdir.”

“Belli” diyerek penceremi gösteriyorum. Gece nöbetlerinde Şebeke’yi gözleyen insanları düşünerek “Buraya gelmek için il-mik deliğini mi kullandın? Delik nasıl çalışıyor? Kartal Yuvası’ndaki güvenlik önlemlerini nasıl alt ettin?” diye soruyorum. “İlmik deliği saptanamıyor mu? Yoksa... görünmez mi?”

Türk çenesini kaşıyor. “Çok soru soruyorsun.”

Ona “Ben ciddiym,” diyorum.

Türk küçümseyici bir tavırla “O sözde güvenlik önlemlerini kim *tasarladı* sanıyorsun?” diyerek sandalyeden kalkıp odamda volta atmaya başlıyor. “Kartal Yuvası’nı kim tasarladı sanıyorsun? Mistikler. Tüm bu şehri biz kurduk.” Pencereme ve komşu binalara işaret ediyor. “Güvenlik önlemleri demek? Şebeke demek? Bunlar birer hiç. Gerekirse bütün Şebeke’yi etkisiz hale getiririz.”

“Öyleyse neden bunu yapmadınız?” diye soruyorum.

“Biz savaş peşinde değiliz, Aria. Seçimi adil bir şekilde kazanmak istiyoruz.”

“Biz dediğin kim? Sen ve Hunter mı?”

Türk başını iki yana sallıyor. “Herkes. Muhteşem Blok’taki gücü çekilmiş mistikler ve yeraltındaki asiler. Sahip olduğunuzdan fazlasını istemiyoruz, Aria. Tek istediğimiz eşit, insan gibi muamele görmek.”

Fakat onlar *insan* mı? Yaptıkları büyüler, sahip oldukları güçler doğal değil. Aşırı doz Stic’in Stacy üzerindeki etkisini, uyuşturucunun onun bedenine yaptıklarını gördükten sonra, Türk’ün ya da Hunter’ın tek dokunuşlarının bir insanı hemen öldürebileceğini biliyorken...

Türk yumuşak bir sesle “Ne düşünüyorsun?” diye soruyor.

Hayır. Bu düşüncelerim çok yanlış. Davida'yı ve Hunter'ı düşünüyorum. Ben herkesin adil muamele görmesini istiyorum.

Türk'e "Aklım karıştı," diye yanıt veriyorum. "Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Türk gözlerini kocaman açarak "Kafandaki soruları hemen şimdi çözmek zorunda değilsin," diyor. "Fakat yakınlarda hangi tarafta olacağını seçmen gerekecek. Umarım doğru tarafı seçersin."

"Umarım," diyorum.

Türk ellerini kotunun ceplerine sokuyor. "Hunter gelemedi. Bunu zaten görüyorsun. Bu yüzden beni gönderdi. Seni ektiğini düşünmeni istemedi."

"Ya? Teşekkürler." Hayal kırıklığı hissediyorum. Şu ana dek Hunter'ı görmeyi ne kadar istediğimi –onu görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu– fark etmemiştim.

Türk "Bir şey değil," diyor.

"Hunter niye gelemedi?" Sesimin Türk'ün bana duymak istemeyeceğim bir yanıt vereceğinden –Hunter'ın beni sinir bozucu bulduğunu, bir ayak bağı, bir çocuk gibi gördüğünü söyleyeceğinden– duyduğum endişeyle titrediğimi fark ediyorum.

Tam Türk konuşmaya başlayacakken kapım açılıyor. "Aria? Kiminle konuşuyorsun?"

İkimiz aniden donakalıyoruz.

Kyle, Türk'ü görünce odanın ortasında kalakalıyor. Bedeni kaskatı kesiliyor; boynundaki ve alnındaki damarlar şişerken yanakları domates kırmızısına dönüyor. Hayalet görmüş gibi. Kyle'i hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

"Neler oluyor?" Kyle önce bana sonra Türk'e dönüyor. "Kim-sin sen? Ve kız kardeşimin odasında ne işin var?"

Türk durup yanıt vermiyor. Balkona atlayıp ilmik deliğini açıyor. Yeşil çember ışıklar saçarak büyüyor. Türk omzunun

üzerinden geriye bakıp göz kırptıktan sonra çemberin içine giriyor. Paket lastiğinin sökülürken çıkardığı sese benzer bir sesle ilmik deliği küçülüp, az önce orada yokmuşçasına kayboluyor.

Kyle hızla koşup balkona çıkıyor. Elleriyle havayı yokluyor. Orada tutabileceği bir şey varmış gibi. Fakat havadan başka bir şey yok. Sıcak, ağır ve nemli hava.

Çılgılık atıyor; korku verici, ilkel bir kükreme bu. "Seni bulacağım!"

Korkuya kapılıyorum. Kyle hep sakın olmuştur. Neden böyle, dünyanın sonu gelmiş gibi tepki veriyor?

Odama geri dönüp penceremi kapatarak "Açıkla," diyor. "Ne yaptığını sanıyorsun, Aria?"

"Hiçbir şey," diyorum. Sonra verdiğim yanıtın ne kadar saçma olduğunu fark ediyorum. Erkek kardeşim odama girip içeride tehlikeli görünen bir oğlanın dikildiğini görüyor. Bir mistik ilmik deliğine girip kaybolan bir oğlan bu. "Hiçbir şey" yeterli bir yanıt değil.

Kyle sözcükleri zehirliymişler gibi ağzından tükürerek "Demek herkesin arkasından iş çevirip mistikle görüşüyordun, öyle mi?" diye soruyor. "*Nişanlı*nın arkasından iş çeviriyordun demek? Nasıl yapabildin bunu?"

"Hayır, Kyle." Tüm vücudum titriyor. "Sandığın gibi değil..."

"Sandığım gibi değilse nasıl? Annemin ve babamın ne yapacaklarını biliyor musun? Deli misin sen, Aria? Ateşle oynuyorsun."

"O özel biri değildi." Türk'ün bana hiçbir şey ifade etmediğini ona nasıl açıklayabilirim? Benim için özel olan kişinin *Hunter* olduğunu... Onun sevdiğim adam olduğunu? Bu düşünce beni neredeyse güldürecek oluyor. Hunter'ı adamakıllı tanımıyorum bile. Belki de Kyle haklıdır. Deliyimdir.

"Kyle," diyorum, "sen beni..."

Gözlerinden ateşler saçarak “Anlamıyor muyum?” diye soruyor. “Bu insanlar bizim gibi değil, Aria. Onlar insan bile sayılmaz. Seni *kullanıyorlar* ve sen bunu göremeyecek kadar aptalsın. Yaptığın şey tehlikeli, hatta mide bulandırıcı. Bu kadar alçalabildiğine inanmıyorum. Daha önce olduğu gibi.”

Aşırı doz Stic almamı mı kastediyor? Kyle’ın yüzü öyle buruşuk ki bir kez daha çılgılık mı atacak yoksa ağlayacak mı bilemiyorum. Ona neden bahsettiğini bilmediğini, hiç Stic kullanmadığımı söyleyecekken yeniden bağırmaya başlıyor. “Thomas’a hiç saygın yok mu? Bana, ailene?” Konuşurken boğulacak gibi oluyor. “Kendine de mi yok? Öyle bir mistik, gücü çekilmemiş biri seni *öldürebilir*.”

Ona “Bana *aile* gibi sözcüklerle saldırmaya nasıl cüret edebiliyorsun?” diye çıkışıyorum. “Ailem beni umursamıyor. Beni evlenmeye zorluyorlar; hem de anımsamadığım biriyle!”

Kyle da bana bağırıyor. “Peki bu kimin suçu? Kimse seni bağımlı olmaya zorlamadı.”

“Ben *bağımlı* değilim.”

Kyle kaşlarını kaldırıp “İspatla o zaman,” diyor. “Doğru ya, bunu yapamazsın.”

Nedenini bilmesem de o an gözüme erkek kardeşimin küçüklüğü geliyor. Annemler evde yokken oyunlar oynayıp, bazı geceler geç vakte kadar uyumayıp sessizce mutfığa girerek buzdolabından meyveli buz aşırışımız, babam ona bağırıp çağırıldığında gizlice yatak odasına gidip benden büyük olmasına rağmen onu teskin edişim.

Fakat o Kyle uzun zamandır ortada yok. “Babamdan farkın yok,” diyorum. “Benden çok parayı ve siyaseti önemsiyorsun. Kız öpmekten bir adım öteni göreceksin.”

Aniden Kyle’ın öfkesi büyük bir hüzne dönüşüyor. Bana yanıt vermiyor; sadece gözlerini kaçırıp odadan çıkıyor.

Yatak odamın kapısı kapanıyor.

Bana söylediği onca şey, o berbat hakaretler... Bunları içinden gelerek mi söylemişti yoksa hayatımın ondan gizli tuttuğum bir kısmını keşfettiği için öfkeli miydi?

Bir de... *Daha önce olduğu gibi*... Bununla ne kastetmişti?

XVII

Ertesi sabah uyanınca artık eve hapsedileceğimi düşünüyorum.

Magdalena güne hazırlanmama yardımcı olmak için erkenden odama giriyor. Genellikle anneme yardımcı olsa da hafta sonundan beri sabahları bana yardım ediyor; bunun annemin isteği mi olduğunu yoksa Davida'nın kasten mi ortalarda görünmediğini merak ediyorum. Fakat Davida'yla konuşmamız gerektiğinden benden kaçması için bir sebep göremiyorum.

Magdalena'nın yüzünde bir tuhaflik belirtisi –bir kaş hareketi, gözlerinde yargılayıcı bir pırıltı– arasam da dün gece olanlardan habersiz gibi.

Aşağı katta annem dilimlenmiş elma yiyip kitap okuyor. Mutfağa girmemle başını kaldırıyor. “İyi uyudun mu, canım?”

Başımı sallıyorum. “Kyle nerede?”

Annem “Danny’yle birlikte erkenden çıkıp yeni bir smokin için ölçü aldirmaya gitti,” diyor. “Konu bundan açılmışken bu hafta sonu gelinlik beğenmek için randevu aldım.” Midem düğümleniyor. Şu ara son isteyeceğim şey gelinliğimi deneyip kendimi kürsüye yürürken hayal etmek.

Ve yalancı, sadakatsiz Thomas’la görüşmek. Thomas’ın sadakatsizliği hakkında öğrendiklerimi açıklamaya hâlâ hazır ol-

madığımdan “Biliyorum,” diyorum. Bu şu an açıklaması zor bir sır; bu sırrın nelere mal olabileceğini kim bilebilir? Ayrıca sırrı anlatmamın geri tepebileceğinden de endişe ediyorum. Annem ve babam düğün konusunda tereddütlerim olduğunu düşünerek beni daha yakından izlemeye, hatta başıma bir koruma dikmeye yönelebilirler. Bu da kesinlikle istemediğim bir şey.

Sabahın bu saatinde bile annemin makyajı mükemmel –göz kapaklarında hafif bir far, yanaklarında tek fırça darbesiyle sürülmüş allık– ve saçları toplanıp zarif bir Fransız topuzu yapılmış. “İyi o zaman. Belki ardından bir spa randevusu alırım ve bir kız kızı eğleniriz!”

Annemin dün geceye dair hiçbir şey bilmediğini fark ediyorum. Bu da Kyle’ın ağzını açmadığı anlamına geliyor. Rahatlasam da içimde bir korku da var. Kyle annelere Türk’ten bahsetmediyse konuya bizzat el atmayı planlıyor da olabilir.

“Davida burada mı?” diye soruyorum.

“Bazı işler için dışarı çıktı.” Annem eski tip kol saatine bakıyor. “Hemen ofise gitsen iyi olur, Aria. Bir gülün geç açmadığı gibi bir Rose asla gecikmez.”

İşte dikkatleri üzerime çekmemeye çalışıyorum.

Günün büyük kısmında bölmemde kafamı eğip Benedict’le karşılaşmamak için elimden geleni yapıyorum. Thomas iki kez beni arasa da her ikisinde de aldırış etmiyorum. TouchMe’me “Lütfen yanıt ver” diye mesaj atıyor. Onu görmezden gelmeye devam etmek istesem de düğünün ailelerimiz için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden ona cevap yazıyorum: *İyiyim, sadece meşgulüm, sonra konuşuruz.* Günün geri kalanında beni rahat bırakmasını ümit ediyorum.

Sonra Violet Brooks hakkında bilgi toplamak için internette araştırma yapıyorum.

Kırk dokuz yaşındaki, merhum Ezra Brooks'un kızı olan Violet'in mistikler için mükemmel bir temsilci olduğu açık. Yıllardır mistik haklarının arttırılması için mücadele ediyor ve hem New York'ta hem de Washinton'da hükümet himayesindeki birçok komitede görev yapmış.

Fakat Amerika'nın büyük bir bölümü mistiklerden korkuyor. Mistikler sadece büyük şehirlerde yaşadıklarından orta batıdaki halkın çok azı hayatlarında bir mistik *görüyorlar*. Büyük Yangın'ın ardından suçlanan mistikler kendi ülkelerinde terörist gibi görülüyorlar.

Violet Brooks bu imajı değiştirmek için canla başla mücadele veriyor. İşin ilginç Violet Brooks'u tanıtan makalelerin hiçbirinde bir oğlu olduğundan bahsedilmemesi.

Violet Brooks makalelerini bitirdikten sonra güç çekimi hakkındaki yazıları okumaya geçiyorum. Fakat kimse sürecin gerçekte tam olarak neye benzediğine dair ayrıntıları yazmamış. Güç çekimlerinden bahseden tek makale var. Onda da güç çekimi hoş bir şeymiş gibi gösterilerek "güçlerinden gerek mistik gerekse mistik olmayan halkın iyiliği için feragat etme özlemi içinde olan mistiklere büyük bir mutluluk verdiğinden" bahsediliyor. Bunların tek kelimesine inanmıyorum.

Genellikle öğle yemeği için alt katlardan birindeki kafeteryaya gitsem de bugün bölmemde Magdalena'nın bana yaptığı sandviçi yiyorum. Diğer bölmelerin çoğu boş; kat sessiz, tenhalığı neredeyse ürkütücü.

Benedict'in yanında babamla, ofisinden ayrıldığını görünce tuvalete gidiyorum. Bölmelerden birinin arkasında eğilip başımı hafifçe uzatıyorum. İkisi çelik kapının önüne gidiyorlar. Kapı açılıyor. Bir saniye boyunca tiz bir bip sesi çıkıyor. Sonra odaya giriyorlar ve kapı bir çıt sesiyle kapanıyor.

Daha önce o kapıdan içeri birinin girdiğini hiç görmemiş-

tim. Ardında bir oda olduğundan bile emin olamıyordum.

Tuvalete gittikten sonra sandviçimi bitiriyorum. Yarım saat kadar sonra Benedict'in ofisine döndüğünü ve etrafının bir asistanlar grubuyla çevrili olduğunu görüyorum. Babamın da ofisine dönmüş olması gerektiğini düşünerek koridorda sessiz adımlarla, dikkatleri üzerime çekmemeye çalışarak ilerliyorum.

Çelik kapının yanında ne bir tarayıcı ne de kart deliği var. İçeri nasıl girmiş olabilirler?

Bir süre gözlerimi parlak metal kapıya dikip nasıl işlediğini anlamaya çalışıyorum. Ancak yaklaşan ayak seslerini işitmemle alencontre masama dönüyorum.

Pek de iş yaptığım söylenemez. Tek yaptığım Hunter'ı düşünmek.

Başta onun Türk'ü yanıma bir daha benimle görüşmek istemediğini bildirmesi için gönderdiğini sanmıştım. Öyle olmadığına göre acaba Hunter'ın yanıma gelmesini engelleyen bir şey mi oldu? Ya beni ziyaret ettiği için başı kendi türüyle derde girdiyse?

İşten sonra hafif raylı trenle apartmanıma gidiyorum. Fakat eve gitmek yerine en yakın İN'e giden köprüye yürüyerek kimsenin beni takip etmiyor olması için dua ediyorum. İşten çıkanların oluşturduğu kalabalık azalana dek gölgelerin arasında bekledikten sonra kendimi inişe hazırlayarak tarayıcıdan geçiyorum.

Fakat elimi uzatmamla İN terminalinin üzerindeki lamba yeşil değil kırmızı yanıyor. Tarayıcının yanındaki küçük ekranda şu yazı çıkıyor:

GİAŞ REDDEDİLDİ

Daha önce bu hiç olmamıştı. Aniden ümitsizlik içimi sarıyor. Şebekede dolaşmam engellenmiş.

Bunu yapan babam mı? Yoksa fotoğraf meselesi yüzünden Benedict mi? Yoksa sık sık Derinler'e seyahat ettiğimi fark eden bir Şebeke gözlemcisi mi? Suçlu her kim olursa olsun bu durum karşısında Hunter'ı bulmam daha da mecburi oldu. Onu uyarmam gerek. Biri nereye gittiğimi biliyorsa kimi görmeye gittiğimi de biliyor olabilir.

Başımı eğip, hızla eve dönüyorum. Yaşadığım binaya girecekken Davida'nın eldivenlerinin hâlâ çantamda olduğunu fark ediyorum. Eldivenlerin Lyrica'nın söylediği gibi bir etkisi varsa onları istasyonlar arasında gezinmek için kullanabilirim. Şehir merkezine, Seaport'a gidip Hunter'ı bulacağım. Annemler bu gece operaya gitmek için bilet aldıklarından akşam yemeğinde evde olmayacaklar ve kimse beni beklemeyecek.

Eldivenleri çıkarıp ellerime geçiriyorum. Aniden parmak uçlarımda ısınmış canlandığını hissediyorum. Hızla hafif raylı tren istasyonuna dönüyorum.

İçeriye girince bir serin hava dalgası tenimle buluşuyor. Genişliği Derinler'deki bir bloktan daha fazla olmayan bekleme salonunu hızla geçip şehir merkezine yolculuk etmeyi bekleyen insanlardan oluşan kuyruğa giriyorum.

Saniyeler içinde terminallere varıyorum. Elimi tarayıcıya uzatacakken midem altüst oluyor. Yaptığım şey yasadışı. Yakalanırsam ne olacak? *Of, neyse, hadi bakalım.*

Elimi tarayıcıya bastırıp lazerin eldivenlerimin üzerindeki parmak izlerini okuyuşunu izliyorum. Tepedeki ekranda bir isim çıkıyor ve Üçüncü Terminal'e yönlendiriliyorum. Kapılar kayarak açılıp beni içeri davet ediyor.

Hissettiğim rahatlamayla neredeyse bağırarak oluyorum. Eldivenler işe yaradı!

Gergin bir halde vagona biniyorum. Fakat kapılar kapanacakken kalabalığın arasından aceleyle geçip parmaklarıyla bana işaret eden iki iriyarı, siyah takım elbiseli adam görüyorum. İN'e girişim engellendiğinde beni izlemeleri için gönderilmiş olmalılar. Tarayıcıdan geçmek için kullandıkları bir tür rozetleri var.

Adamlar geçiş izni alıp bindiğim vagonun hemen arkasından gelen vagona biniyorlar.

Tepemden gelen elektronik ses "Lütfen varış yerinizi belirtin," diyor. "South Street Limanı," dersem adamlar mutlaka peşime takılacak. Onları ekmem gerek.

"Yetmiş İkinci Cadde," dememle vagonum hızla gecenin içine dalıyor.

Şehrin binaları yanımdan birer karaltı halinde hızla geçip her aktarma noktasında tekrar beliriyor. Binalar bir görünüp bir kayboluyor, sonra tekrar görünüyor. İstasyonda içinden çıktığım vagonun gerisinde bir başka vagon duruyor. Kapıları açılan vagonun siyahlar içindeki adamlar çıkıyor.

Bu da korkumu haklı çıkıyor. Beni takip etmek için görevlendirilmişler.

Kapılar kapanmadan hızla az önce içinden çıktığım vagona giriyorum. Elinde market torbaları olan şişman bir kadın "Hey!" diye ciyaklıyor. "Ben burada bekliyordum; bu vagon benim."

"Üzgünüm! Artık değil!"

"Düzeltilme," diyorum. "Kırk İkinci Cadde." Fedailer benim vagonuma binmeye çalışsa da biri elini içeri uzattığında kapılar kapanıyor. Kırılan kemiğin sesini işitiyorum. Sonra kapılar tekrar açılırken camdan bakıp iki adamın yüzlerini açıkça seçiyorum: Babamın ikinci derece asistanlarından Franklin ve Montgomery.

Franklin bana küfrediyor; elini geri çekmesiyle kapılar yeniden kapanıyor. Vagon birkaç durak daha ilerledikten sonra gideceğim yere varıyorum.

Kırk İkinci Cadde’de vagondan çıkarken adamların büyük olasılıkla peşimde olduklarını biliyorum. Bekleme salonunda koşup, insanları iterek ilerliyorum. Emin olmasam da yaşlı bir kadını yere devirmiş olabilirim. Çok hızlı koşuyorum. Durup arkama bakacak zamanım yok. Kulağıma “Dikkat etsene!”, “Hey!”, “Gittiğin yere baksana!” sözleri geliyor.

Şehir dışına gitmek için sırada bekleyenlerin önüne geçip ters yöne doğru giden bir vagona doğru koşuyorum. Biri “Sıranın başı şu tarafta canım!” diye bağırsa da adamı duymazdan gelip tarayıcıya parmak izlerimi okutuyorum; tarayıcı eldivenleri okuduktan sonra bu kez ekranda farklı bir isim beliriyor:

STEPHANIE MONTELL

Vagonumun kapılarının açılmasıyla bir adamın bağırıldığını işitiyorum. “Kız orada! Durdur onu!”

Bağırın bana doğru koşan Montgomery. Franklin onu birkaç adım geriden izliyor.

Çocukların ve bankların üzerinden atlasalar da hâlâ çok yavaşlar: Kapısı açılan vagona binip üzerinde “Kapıyı Kapat” yazan düğmeye basarak “Doksan Altıncı Cadde,” diye sesleniyorum.

Montgomery hâlâ terminalde. Ben hızla uzaklaşırken yumruğunu duvara vuruyor.

Kalbim hızla çarpıyor. Nereye gideceğim? Nereye gideceğim?

Doksan Altıncı Cadde’nin durağında inip geldiğim yönün tersine, şehir merkezine giden bir vagona yetişmek için bek-

leme salonunun öteki ucuna doğru koşuyorum. Bir kez daha sırada bekleyenleri itip kakarak tarayıcıya ulaşıyorum. Sonra bir başka vagona atlıyorum. Davida'nın eldivenleri için Tanrıya şükrediyorum.

Karşı taraftaki istasyona içinde Franklin ve Montgomery'nin olduğu bir vagonun yanaştığını görüyorum. Franklin boynumu kırmak istermiş gibi bana doğru koşuyor.

Düğmeyi yumruklayıp kapıları kapatarak şehir merkezine yöneliyorum.

Titremesinler diye ellerimi yumruk yapıyorum.

Sonraki istasyonda vagondan hızla çıkıp istasyon platformuna gidiyorum ve elimi bir başka tarayıcıya bastırıyorum. Bu kez adım *Gustav Larsson* oluyor. Yeni vagonum şehrin dışına doğru hareketlenirken karşı tarafta, şehir merkezine giden bir başka vagon istasyonda duruyor. Babamın soytarılları o vagon-da mı? Bilemiyorum.

Kanal Caddesi'nde bir kez daha vagon değiştiriyorum. Bu kez *Teri-Lynn Postlewait* olarak. İçeri adımımı atar atmaz diz çökerek vagon hareketlenene dek bekliyorum. Belki boş bir vagonun neden Battery Parkı'na doğru yola çıktığını sorgulamazlar. Belki hafif raylı sistemden ayrılıp bir İN'e yöneldiğimi düşünürler. Belki beni takip edemeyecek kadar yorulmuş, kendilerini benim kadar bitkin hissediyorlardır.

Nihayet Battery istasyonunun platformuna ulaşıyorum. İstasyonda sadece benim vagonumun olduğunu görüyorum. Kapılar açılınca "Union Meydanı!" diye sesleniyorum ve kapanmadan eşikten dışarı atlıyorum. Sonra delicesine platformun on metre ötemdeki merdivene koşuyorum.

Babamın adamları peşimdeyse onlar gelmeden gözden kaybolmam gerek.

O güne dek hızlı koşan biri olduğumu düşünsem de bana

merdivene ulaşmam saatler alacakmış gibi geliyor. Henüz üç metre ilerlemişken istasyonda durmak için yavaşlayan bir başka vagondan çıkan tiz gıcirtıyı işitiyorum.

Bir başka vagondan çıkan rüzgâr istasyona dolarken ümitsizce yere atlayıp merdivene doğru kayıyorum.

Belki yere bakmazlar, yukarılara bakar ve beni görmezler. Hiç şüphesiz artık eldivenlerimin farkındadırlar.

Yavaşça, gürültü çıkarmamaya çalışarak ama fazlaca yavaş da yürümeden merdivenlerden iniyor ve birkaç saniyede, en üst basamağa bakan birinin beni göremeyeceği kadar alçalıyorum.

Kulağıma önce tiz bir ses –az önce içinden çıktığım vagonun hızlanmadan önce çıkardığı gıcirtı– sonra da vagonun şehir dışına doğru yönelirken çıkardığı yumuşak patlama sesi geliyor. Ardından platformu döven iki çift ayağı, birinin “Lanet olsun o kıza!” diye bağırışını; bir vagonun açılan kapılarının tıslamasını, motorunun ısınma sesini ve Union Meydanı’na doğru yollanırken çıkardığı patlama sesini işitiyorum.

Rahatlayıp uzun ve titrek bir nefes veriyorum. Merdivenlere kıvrılıp soluklanmayı çok istesem de işimi şansa bırakmak istemiyorum: Franklin ve Montgomery kendilerini ektiğimi anlarlarsa geri gelebilirler. Eve gitmem gerek. Hemen. Hunter’la görüşmemin beklemesi gerekecek.

Eve varınca giysilerimi üzerimden atıp sıcak bir duşa giriyorum ve tenimi kızarıncaya kadar ovuyorum. Madalyonu elimde sıkıp güçlerine şaşıyorum. Hunter’ı nasıl bulacağım?

Kurulanıp bornozumu giyiyorum ve saçıma havlu sarıyorum.

Tam o anda babam içeri dalıyor.

Üzerinde hâlâ smokini var. Daha operanın bitmesine bir saat olduğundan onun ve annemin gece yarısından önce eve

döneceklerini ummuyordum. Saçlarını geriye doğru yapıştırmış, yanakları sinekkaydı tıraşlı ve bugün müthiş yakışıklı görünüyor. Öfkeden kan çanağına dönmüş gözleri hariç.

Hemen arkasında terden sıırılsıklam olmuş gömleğiyle Franklin var ve yamulmuş parmağını dosdoğru bana doğrultuyor.

Franklin “Bizi peşinden koşturup durdu!” diyor. “Bir vagon-dan diğerine atlayıp bütün şehri gezdirdi bize. İsmi hiçbir yerde gözüküyordu. Ben de Montgomery de bunu nasıl yaptığını anlamadık. Bir tür... büyü kullanmış olmalı.”

Franklin hikâyeyi kendi bakış açısından anlatırken kovalamacayı abartıyor. Altı üstü bir düzine trene binip şehri baştan-başa katettim ve platform köprülerinde koşarak kendimi tehlikeye attım. Gülümsememi tutamıyorum. Bu da babamı çileden çıkarıyor.

“Sana birazcık hürriyet tanıyorum, sen de onu oyunlar oynamak için mi kullanıyorsun?”

“Oyunlar mı?” İçinde uyanan öfkeye şaşıyorum. “Oyunlar oynayan sensin!”

Babam bana bir tokat atıyor. Canım yansa da bana vurabileceği gerçeği tokattan çok daha fazla canımı acıtıyor. “Nereye gitmeye çalıştığını itiraf et. Mistik enerjisiyle geliştirilmiş eşyalar mı kullanıyorsun?”

Birkaç saniye çenemi hareket ettirdikten sonra bornozumun kuşağını belime daha da sıkı doluyorum. Eldivenleri yatağımın altına sakladım. Umarım oraya bakmaz. “Köpeğinin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bütün gece buradaydım ben. O tür eşyalarım da yok.”

Franklin “Saçmalık!” diyor. “Seni gördüm! Montgomery de gördü!”

Kendimden emin görünmem gerektiğini düşünüyorum. “Bir

başkasını bana benzetmiş olmalısın” deyip başıma sarılı havluyu gösteriyorum. “Daha demin duştan çıktım.”

Babam Franklin’e bakıyor; halinden asistanının aktardığı öyküden bir nebze şüphe ettiğini görebiliyorum.

“Ona bak, baba,” –Franklin’e işaret ediyorum– “kıpırmızı olmuş, terlemiş ve dikkatini odaklayamıyor. Belki de Stic’in etkisi altında. O tür eşyaları olan ben değilim, o.”

Babamın ne diyeceğini bilemediği açık.

Kapının çaldığını işitip başımızı kaldırdığımızda üzerinde üniformasıyla Davida’yı görüyoruz. Davida “Müsaadenizle, Bay Rose...” diyor. “Aria bütün gece buradaydı. Bayan Rose ona göz kulak olmamı istemişti. Ben de aynen öyle yaptım.”

İçimi bir rahatlama hissi kaplıyor. Davida beni Hunter’la çatıda gördüğü için bana öfkeli değil. Benim için mazeret uyduruyor.

Babamın aklı iyice karışmış gibi. Başını iki yana sallayıp “Doğruyu söylemiyorsanız vay halinize. İyi geceler, Aria.”

Babam Franklin’i boynundan tutup yatak odamdan çıkarıyor.

XVIII

Babam ve Franklin yatak odamdan çıkınca kapı arkalarından vızıldayarak kapanıyor.

Endişeli görünen Davida duvara yaslanıyor. “Aria, konuşmamız gerek. Hemen.”

Yatağımın kenarına oturuyorum. Davida yanıma geçiyor. Havluyu başımdan çıkarıp yere atıyorum.

Birkaç dakika öylece oturup birbirimize bakıyor, tek kelime etmiyoruz. Sonra ikimiz de hüngür hüngür ağlama başlayıp sarılıyoruz.

Davida bir anda “Onu seviyor musun?” diye soruyor.

“Thomas’ı mı?” diyorum. “Bilmem... Sanırım hayır.”

Davida’nın koyu kahverengi gözleri yaşlarla dolu. “Hayır, Thomas’ı değil. *Hunter*’ı.”

Çatıdaki o geceyi gözlerimin önüne getiriyorum. Davida nişanlımı aldattığını düşünmüştür. Tabii Thomas’la Gretchen’in ilişkisini bilmiyor ama bu yaptığım şeyi haklı kılmaz.

Hislerimi çözmeye çalışarak “Açıklayamayacağım çok şey var,” diyorum. “Hunter’ı tanıdığım söylenemez ama aramızda bir şey, bende onu ezelden beridir tanıyormuşum hissini uyandıran bir şey var.” Hıçkırıp gülümsüyorum. “Bu kulağa saçma

gelebilir ama... Hunter'a beslediğim hisler gerçek. Bu kadarından eminim." Gözlerimdeki yaşları siliyorum. "Bu aşk mı? Bilmiyorum. Belki de. Öyle olmasını isterim."

İçimdekileri öylece döktüğüme şaşıyor, biraz da utanıyorum. Bana deli olmadığım telkininde bulunsun diye Davida'ya bakıyorum. Belki de bana *gerçekten* deli olduğumu ve artık Hunter'la görüşmeyi kesip Thomas'la aramı düzeltmemi söylesin diye.

Davida "O halde ikinizi de koruyacağım," diyor. "Yaşadığım sürece." Ağlamayı kesmiş olsa da gözlerinde daha da hüznü bir şey, silinmeyen bir keder ya da bir başka karanlık duygu var. Başka şeyler de söylemeye hazırlanıyor gibi görünürken geri çekilip gözlerini kaçırarak siyah buklelerini kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"İyi misin?" Omzunu tutuyorum.

Davida yutkunuyor. "İyiyim. İyi olacağım. Sen güvende ve mutlu oldukça."

Omzundan aldığı elimi kucığına koyup sıkıca tutuyor. Yumuşak ve pürüzsüz eldivenleri bana bu gece olanları ve birkaç gün önce onu Derinler'de nasıl takip ettiğimi anımsatıyor.

"Sana bir şey sormam gerek," deyip ellerini tutuyorum. "Ve bana gerçeği söylemeni istiyorum: Liman'da ne yapıyorsun? Aileni ziyarete mi gitmiştin?"

Davida gözlerini kaçırıp odanın zeminindeki halıyı inceliyor. Nihayet başını sallıyor.

"İyi ama annen ve baban Muhteşem Blok'ta yaşamıyorlar mı?" Davida'nın alt dudağı titremeye başlıyor. Ona "Bana her şeyi anlatabilirsin," diyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Davida titreyerek bir nefes alıyor ve aniden gözüne çok küçük -küçüklüğünden beri tanıdığım o kız gibi- görünüyor. Karşımda dairenin içinde kovalamaca oynadığım, saçlarımı örüp güller ve karanfiller takan, annemin çok işi olduğu gün-

lerde bana hikâyeler okuyan o hayat dolu on bir yaşındaki kızı görüyorum.

“Arkanda olacağım,” diyorum. “Sonsuza dek.”

Bu sözlerimin ardından Davida ellerini ellerimden çekip eldivenlerini çıkarıyor.

Siyah saten kumaşı ağır ağır sıyrıp sağ kolundaki eldiveni çıkardıktan sonra dikkatini sol koluna çeviriyor.

Şaşırp kalıyorum.

Kollarında hiç yara izi yok. Derisi parmaklarından dirseklerine kadar şeftali rengi ve pürüzsüz. Bedeninin geri kalanında olduğu gibi.

Yüzünde gergin bir gülümsemeyle bana bakıp omuz silkiyor. “Kartal Yuvası’nda kimse beni eldivensiz görmedi,” diyor. Sesinin titreyişinden gergin olduğunu çıkarabiliyorum. “Sana söylediğim gibi, kumaş güçlerimin naklini engellediğinden tespit edilemiyorum. Fakat ailemizde kayıtlı olmayan tek ben değilim. Annem ve babam da kaydolmadılar. Onlar blokta yaşamıyor, Aria. Yeraltında yaşıyorlar.”

Davida’nın bir yetim veya ebeveyni hasta olan bir mistik olduğu düşüncesi kabul edilebilir olsa da ailesinin benim aileme karşı olduğunu bilmek rahatsız edici. Pencereme gidiyorum ve perdeleri çekip boş gözlerle geceye bakıyorum. Karnavalda Hunter’ın mistiklerin çeşitli güçleri hakkında söylediklerini düşünüyorum.

Davida’ya “Ne tür güçlerin var?” diye soruyorum. “Neler yapabiliyorsun?”

Davida ayağa kalkıyor. “Bilmemen daha iyi olur.”

Yakaran bir sesle “Bana bu kadarını borçlusun,” diyorum.

Davida başını eğiyor. “Ellerini uzat ve gözlerini yum,” diyor.

Ona yaklaşıp avuçlarım yukarıya bakacak şekilde kollarımı uzatıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum. Davida’nın parmak

uçları benimkilere sürterken benim karıncalanmaya başlıyor. Bir çekim hissediyorum. Sanki içimden bir şeyler –kanım, organlarım, ruhum– gözeneklerimden dışarı çekiliyor.

Çekim hissi azalıp yerini büsbütün hoş ve sıcak bir zonklamaya bırakıyor. Tuhaf. Bana bedenimdeki her tüy canlanmış gibi gelirken etrafımı saran havada elektrik çıtırtıları işitiyorum.

Davida “Gözlerini aç,” diyor.

Söylediğini yaptığımda kendimi kendime bakar halde buluyorum. Dalgalı kahverengi saçlarıma; kestane rengi gözlerime; irileşmiş, yeşil benekli irislerime, burnumun kavisine; elmacık kemiklerimin keskin açısına; çeneme; dudaklarıma ve bembeyaz dişlerime bakıyorum.

Davida tıpkı bana benziyor.

Davida “Birinin görünüşünü ödünç alabiliyorum,” diyor. Onda ben olmayan tek şey sesi. “Kendimin ve başkalarının görünüşünü değiştirebiliyorum. Benim yeteneğim bu.”

Ürkekçe kolumu uzatıp ona dokunuyor, parmağımı nazikçe ve yavaşça şakaklarından çenesine, sonra da boynuna ve köprücük kemiğine götürüyorum. Bu benim bedenim. Ne tuhaf!

Dışarıdan, balkondan hışırtılar geliyor. Davida önce renkli bir karaltıya sonra yine kendisine dönüşüyor; değişim hayret verici bir hızla gerçekleşiyor. Alelacele yatağıma koşup eldivenlerini takıyor.

Gidip pencereleri açıyorum ve çıplak ayaklarımla balkona çıkıyorum.

“Yanlış alarm,” diyorum. “Şu ara ziyaretime çok fazla mistik geliyor. Sanırım bu yüzden diken üstündeyim.”

Davida da dışarı çıkıp balkona göz gezdiriyor. Parmağıyla iki parke taşının arasına sıkışmış olan küçük, yeşil hapı gösteriyor. “Bir mistik Stic kullanmaz.” Davida hapı ışığa tuttuktan

sonra cebine atıyor. “Bunu sadece bu balkona ulaşmak için geçici bir güç artışına ihtiyacı olan biri yapar. Biri seni gözetliyor. Ya da en azından gözetlemeye çalışıyor.”

Davida beni içeri çekip pencereleri kapatıyor. Pencerelerin sürgüsünü kapatıp “Bunları bir daha açma,” diyor. “Çok ciddiym.”

Ertesi sabah Thomas işyerime kadar bana eşlik etmek için teklifsizce çıkageliyor.

Dairemden ayrılırken “Gerçekten benimle gelmek zorunda değilsin,” diyorum. Bu, Bennie’nin partisinden beri onu ilk görüşüm. Babamın adamı Stiggson bizi birkaç metre geriden izliyor. Babam Klartino’yla birlikte evden çıkmalı birkaç dakika oluyor.

“Aptal olma. Ne zamandır seninle biraz yalnız kalmayı bekliyorum.” Thomas arkasından bir buket beyaz gül çıkarıyor. “Güzeller, ha?”

Gülleri süzüyorum. “Güllerin Savaşı döneminde birine beyaz gül vermenin bir ihanet işareti, çiçeğin verildiği kişiye yakında öldürüleceğini ima eden bir çeşit uyarı olduğunu biliyor muydun? Bana bir şey söylemeye mi çalışıyorsun?”

Thomas “Tanrım! Tabii ki hayır Aria,” diyor. Çiçekleri yere atarken yüzündeki sırıtışı silmiyor. “Neyin var senin?”

“Neyim mi var?”

Tutmaya yeltendiği elimi kaçırıp birkaç adım ötesine yürüyerek sabah güneşinin ışığı altında parıltıyan gümüş köprülerden birine çıkıyorum. Yapış yapış bir sıcak var. Birkaç dakika sessiz kalmamızın ardından beni tren istasyonunun önünde durduruyor.

Cebinden küçük, kadife bir kutu çıkarıyor. “Al. Belki bu neşeni yerine getirir.”

Kutuyu ondan alıp açıyorum. İçinde hayatımda gördüğüm en güzel nişan yüzüğü var. Ortasındaki, oval kesimli, pembe

elmasın çevresinde küçük yakutlar ve beyaz elmaslar var.

Yüzük pelüş kutunun içinden bana alay edercesine bakıyor.

“Beklediğimden daha uzun sürse de kuyumcu nihayet yüzüğü işleyebildi.” Yüzüğü alıp bana içini gösteriyor: Halkanın içine zarif *Aria & Thomas* yazılmış. Sonra yüzüğü parmağıma geçiriyor. İtiraz etmek istesem de Stiggson’ın gözleri üzerimizde. Thomas “Partide olanlar için çok üzgünüm,” diyor. “Sandığın gibi değil. Umarım olaydan kimseye bahsetmemişsindir.”

Gülüyorum. Sesimi alçaltıp “Sandığım gibi değilse nasıl o zaman?” diye soruyorum. “Ve hayır, olanlardan kimseye bahsetmedim. Fakat bunu senin için yapmadım. Ne yaptığın umurumda değil, Thomas.”

Thomas “O bana *sarktı*,” diyor. “Bana inanmalısın, Aria. Seni asla aldatmam. Seni seviyorum...”

Bir elimi havaya kaldırıp “Sakın,” diyorum. “Sakın bunu söyleme. İçinden gelerek söylemiyorsun.”

Thomas telaşa “Fakat gerçekten,” diyor, “seni seviyorum, Aria.”

“Beni sevseydin aldatmazdın. Aşk böyle olmaz.”

Yenilgiyi kabullenen Thomas’ın omuzları çöküyor. “Seni söylediklerimin gerçek olduğuna ikna etmek için ne yapmalıyım?”

Durup düşünüyorum. “Mektuplarım.”

Thomas şaşkın halde “Hı?” diyor.

“Sana yazdığım aşk mektuplarını getir bana. O mektupları görmek istiyorum.”

Thomas alnını ovuşturuyor. “Aria, neden bahsediyorsun sen?”

“Aşk mektupları. Yatak odamda bulduklarımız.”

Yanıtını bekliyorum. Mektuplardan haberi var mı? Yazdığım mektupları bana getirirse... işler değişir. Fakat bunu yapamazsa ilişkimizin ebeveynlerimizin bir icadı olduğuna dair

şüphelerim doğrulanmış olur. Thomas'la nişan partimizden önce hiç yan yana gelmediğimizden emin olurum.

Thomas kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Mek... mektuplar bende değil. Saklamadım."

"Ya?" Ona bir şans daha vermeye karar veriyorum. "Mektuplarda bana nasıl hitap ediyordun? Bana taktığın isim neydi?"

Thomas elini alnıma götürüyor. "Hasta mısın sen? Ateşin falan mı var?"

Başımı elinden kaçırıp "Hayır," diyorum. Mektupları saklamamış olsa da onları Thomas yazsaydı bana Juliet diye hitap ettiğini bilirdi. "Sen uyuşturucu satıcısı mısın?" Sorduğum soruya kendim de şaşıyorum ama ağzımdan çıkıyor bir kere.

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan Thomas "Ne?" diyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

Sorumu tekrarlıyorum. "Uyuşturucu satıcısı mısın? Stic veya başka uyuşturucular satıyor musun?"

Başını hararetle iki yana sallıyor. "Tabii ki hayır."

"O zaman neden Bennie'nin partisinde biri bana senin uyuşturucu sattığını söyledi?"

Thomas ağzını açsa da dudaklarının arasından tek bir sözcük çıkmıyor. Nihayet "Bilmiyorum," diyor. "Fakat sana bunu kim söylediye... yalan söylemiş."

Elimi yumruk yapıyorum. "Böyle bir konuda biri bana neden yalan söylesin?"

Sessizce ayakta dikiliyoruz. Kaybolmuş bir oğlan gibi görünen Thomas başparmaklarını kemerine takmış, hayret verici bir hareketsizlikle dikiliyor. Başımı iki yana sallayıp onu iterek istasyona yöneliyorum. Stiggson peşimizden geliyor. Thomas'a "Bana verecek bir yanıt bulana dek beni arama," diyorum.

Stiggson'ın bana bakmadığı bir anda yüzüğü parmağımdan çıkarıp çantama atıyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde; işten, akşam yemeğinden ve beni kumaş parçalarına sarıp ölçülerimi alan bir kıyafet tasarımcısıyla randevumdan sonra hâlâ Hunter'dan haber alamayınca endişeden çıldıracak hale gelip gizlice Derinler'e gidiyorum.

Kyle, Bennie'yle buluşmaya gitti; annem ve babam da Foster'larla bir siyasi strateji toplantısında olduklarından evde yalnızım. Thomas'tan hiç ses çıkmıyor. Bu gece Violet Brooks Muhteşem Blok'taki büyük bir mitingde konuşma yapacak. İsteyken mitingle ilgili ayrıntılı bilgi veren bir haber gördüm; herkesin dilinde bu var. Mitinge katılmamın tehlikeleri olsa da Hunter kesinlikle orada olacaktır. Bu yüzden mitinge katılmak onu görmek için en iyi şansım.

Koyu renkli, dökümlü elbiselerin üzerine havanın sıcak olmasına rağmen kapüşonlu pelerinimi giyiyorum. Saçımyı yüzümün büyük bir kısmını örtecek şekilde öne yatırıyorum ve tannınmamayı umuyorum. Tam gizlice arka asansöre girecekken birinin omzuma dokunduğunu hissediyorum.

Arkama dönüyorum. Bu Davida. Üzerinde üniforması ve ince bir pelerin var. Pelerin benim için diktiği, Derinler'e ilk gittiğimde kaybettiğim pelerine epey benziyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Seninle geliyorum."

"Ne? Bu çok tehlikeli."

"Nereye gittiğini biliyorum, Aria. Seninle gelmem daha emniyetli olur." Duraksıyor. "Unuttun mu, hani sır yoktu?"

Başımı sallıyorum. Davida, Hunter ve benimle ilgili gerçeği, ben de Davida'yla ilgili gerçeği biliyorum. "Peki," diyorum. "Hem..." Ona yüzümde küçük bir gülümsemeyle bakıyorum. "Bana rehberlik edecek biri iyi olur."

Bir İN tarayıcısını yanıltmak için eldivenlerimizi kullandıktan sonra Muhteşem Blok'a giden bir gondol kiralyoruz. Lyrica'nın yaşadığı yerin yakınlarında karaya çıkıp bir dizi köprüden geçerek suyla dolu sokakların üzerinden ilerleyerek bloğun yolunu tutuyoruz.

Davida "Bu taraftan" diyor. O yanımdayken bu sokaklarda yönümü bulmam çok daha kolay oluyor. Bizi ışıktan uzak, gölgeler arasında –güvende– tutmaya dikkat ediyor. Biri beni tanırsa, hem de tam bu gece tanırsa, neler olacağını kim bilebilir?

Davida arkamızda dikilen adamın taşıdığı çok sayıda tüpten birini alıp bana uzatıyor. Yüzünün önüne getirdiği tüp hatlarını ortaya çıkaran, yumuşak, beyaz bir ışık yayıyor. İleriye, ışıklara ve Büyük Çimenlik'e doğru ilerleyen insanlara bakıyorum. Tüplerden yayılan parıltı gece göğüne uzanıp gıcırdayan metal iskelelerden yansıyarak aşağıdaki yağlı suyun yüzeyini ıslı ıslı yapıyor.

Kalabalık giderek büyürken Davida ve ben ağır adımlarla ilerliyoruz. Nihayet daha önce karnavalın düzenlendiği açıklığa varıyoruz. Bu kez öncekinden farklı olarak etrafında binlerce insanın toplandığı bir sahne kurulmuş.

"Bu gece burada sadece mistikler yok." Davida beni çimenlikte Violet'ı rahatça görebileceğimiz bir noktaya götürüyor. "Derinler'in başka bölgelerinde yaşayan yoksullar da burada. Aslında kalabalıktakilerin çoğu mistik olmayanlar ki bu da sevindirici. Ne kadar destek alırsak o kadar iyi."

Çevreme göz gezdirip Hunter'ı veya Türk'ü arasam da onları göremiyorum. Davida'nın ailesinin de burada olup olmadığını merak ediyorum. Pelerinime daha da sıkı sarınıp yüzümü gizlemek için uğraşıyor, sahneyi daha iyi görebilmek için kapüşonumu hafifçe geriye atıyorum.

Violet Brooks'un megafondan çıkan sesi gecede çınlıyor.

“Özgür insanlar olmamızın zamanı,” diyor, “eşit muamele görmemizin zamanı.”

Kalabalık gürüyor.

“Yaşam gücümüz bizden çekilmemeli. O güç için saygı görmeliyiz. Biz mistikler Manhattan’ın ve onun kardeş şehirleri olan Los Angeles, Chicago ve Austin’in kurulmasına yardımcı olduk ve toplumun yükselen su seviyelerine ve küresel ısınmanın korkunç etkilerine rağmen gelişebilmesini mümkün kıldık. Kartal Yuvası’nı biz inşa ettik. Hastalara şifa verdik. Şam demirini ve çeliğini, seçkinlerin ağırlığını taşıyan metalleri biz ürettik.

Peki ödülümüz ne oldu? Mecburi güç çekimleri... Ve Garland Foster seçilirse çekimlerin sayısı artacak. Kartal Yuvası’nda yaşayanlar bizi birer pil, şehri şarj edecek araçlar gibi görüyor. Fakat biz pil değiliz! İnsanız!”

Davida ellerinde tuttuğu ışığı havaya kaldırıncı birkaç kişi daha aynısını yapıyor. Davida “Kayıtlı mistikleri de oy kullanmaya teşvik etmeye çalışıyor,” diyor. “Teknik olarak, hükümet tarafından kayda alınanların oy verme hakkı var. Yoksulları kendi tarafına çekip mistikleri oy kullanmaya ikna ederse sayımız Kartal Yuvası’ndakileri geçer. Fakat genellikle kimse oy kullanmaz çünkü seçenekler, nasıl desem?..”

Omuz silkiyorum. “Dert etme. Ne demek istediğini anladım.”

Violet konuşmasına kaldığı yerden devam ediyor: “Fakat şimdi gerçek bir seçeneğimiz var: Bu şehrin ilğini kurutan o kötü sülüklerden birini mi yoksa ıstırabımızı ve verdiğimiz ödünü anlayan bir mistiği mi seçeceğiz?”

Violet Brooks ellerini başının üzerine kaldırıncı bir alkış tufanı kopuyor. Sade ve siyah blazer ceket, pantolonu ve beyaz gömleğiyle oturduğumuz yerden küçük bir nokta gibi görünüyor. Rose’ları ve Foster’ları ne yapıp da durdurmayı umuyor olabilir?

Fakat kendisine hak verenlerin çıkardığı sağır edici kükreme gücünü açık ediyor: Ufak tefek biri olabilir ama arkasında binler var.

“Seçilince güç çekimlerini durduracağım! Halihazırda bir yüzyıl yetecek kadar enerji var. Şu an gücümüzü çekiyorlarsa bunun amacı bizi zayıf düşürmek. Çünkü bizden korkuyorlar.

Manhattan, değişim zamanı geldi. Ben seçilince mistiklere ayrımcılık yapılmayacak. Zenginler yükseklerde, yoksullar alçakta yaşamayacak. Tek bir şehir olacağız; New York’a ve birbirimize olan sevgimiz bizi birleştirecek.”

Kalabalık tepkisini bağırıp çağırarak gösteriyor. Bizim yaşlarımızda bazı oğlanlar birbirlerinin omuzlarına çıkarak ışıklarını göğe doğru sallıyor. Yanı başımdaki bir kadın ve kocası yüzlerinde gülümsemeyle birbirlerine sarılıyorlar.

Burada, şu anda, etrafım hiç tanımadığın insanlarla çevriliyken ve Violet’ın her vatandaşa eşit hakların tanınacağı yeni bir Manhattan’a dair konuşmasını dinlerken Violet’ın Garland’ı mağlup edip seçimi kazanmasını istediğimi fark ediyorum. Bunun aileme her ne bedeli olursa olsun. Kulağıma tezahürata eşlik eden kendi sesim geliyor.

David’a “Sözcüklerle arası iyi, sence de öyle değil mi?” diye soruyor.

“Kesinlikle.” David’a’ya biraz sokulmamla kollarımız birbirine değiyor. “Benimle gelmene memnun oldum. Bunu senin yanında dinlemenin anlamı daha büyük.”

David’a gülümsüyor. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılırken yüzünden mutluluk yayılıyor. O gülümser gülümsemez de son birkaç yılda birbirimizden ne kadar uzak düştüğümüzü fark ediyorum. Yine dost olmamızı ne de çok isterdim.

David’a “Ben de memnun oldum,” diyor.

Violet kürsüde gururla, yumruklarını havaya kaldırarak di-kiliyor.

Sonra yere devriliyor.

Kalabalıktan çıkan büyük gürültü yüzünden başta neler olduğunu anlamakta güçlük çeksek de sonrasında gelen sesleri net bir şekilde işitiyorum: Havayı biçen kurşunların sesi bu.

İnsanlar “Yere yatın!” diye bağırmaya başlarken çevremdekiler çimenlikten uzaklaşmaya çalışırken boğucu bir arbede kopuyor. Daha az önce tezahürat eden insanlar çılgına, neredeyse vahşi birer hayvana dönüşüyor. Kalabalığın ikimizi sürüklemesiyle göğsüm eziliyor ve ayaklarım yerden kesiliyor. “Davida!” diye çığlık atıyorum. “Davida!”

Violet Brooks kürsüden alınıp muhtemelen güvenli bir yere taşınıyor. Kapüşonum öne düşüp gözlerimi örtmeden önce son gördüğüm bu oluyor. Kan dondurucu çığlıklar havayı yarıyor; sanırım bu çığlıklar diğerlerinin ayakları altında ezilenlerden geliyor.

Yere düşüp sürünmeye başlıyorum ve önümü görmek için kapüşonumu geriye atıyorum. Delirmişçesine çevreme bakıp Davida’yı arıyorum. Nerede o?

Önüme geçmek için mücadele eden insanların itiş kakışı iyice şiddetleniyor. Erkekler ve kadınlar karınlarına dirsek darbeleri, yüzlerine yumruklar yiyerek yere düşüyor. Çimenlikten ayrılmak yerine gür çimlerin arasına karışıp bir ağaç kümesine doğru gidiyorum.

“Davida!” Onu birkaç metre ötemde görüyorum. Durumu iyi ve anlaşılan onun da aklına benimle aynı fikir gelmiş. Bir adam önüne geçmek istediği Davida’yı yana deviriyor. Davida tökezleyerek bana doğru gelip elime uzanıyor. Elini tutup onu ağaçların arasına çekiyorum.

Kalabalık önüne çıkanı ezen bir hayvan sürüsü gibi ilerliyor. Manzaraya dışarıdan bakmak, yüzlerin ve bedenlerin birbirine karışıp tek bir kütle oluşturduğunu görmek tuhaf.

Biz soluklanmak için birkaç dakika beklerken nihayet kalabalık seyreliyor. İnsanlar birbirlerini yerden kaldırıp yürümeye başlıyor. Bağırın, çığlık atan kalmıyor. Çevremiz yere düşen tüplerle dolu; kırık cam parçaları çimenliğin üzerine yayılmış.

David'a bana "İyi misin?" diye sorup eldivenleriyle pantolonun bacaklarını siliyor ve pelerininini silkeliyor.

Bileklerim ve dirseklerim acısa da bunların haricinde gayet iyiyim. "Evet, ya sen?"

David'a başını sallıyor. "Violet'a olanları gördün mü? Sence o?.."

"Bilmiyorum," diyorum. "Umarım emniyettedir."

Bu gece hayatımı kaybedebilirdim. Henüz kaybetmemişse, Violet Brooks da. Ona suikast düzenlemeyi sadece ebeveynim ve Foster ailesi ister.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Annem ve babam amaçlarına ulaşmak için her şeyi yaparlar. İstediklerini elde etmek için gözlerini karartıp geride cesetlerden oluşan bir iz bırakmadan yapamazlar mı?

İçimi suçluluk kaplıyor. Ve öfke. Bu gece ebeveynim Violet Brooks'u öldürmeye çalıştırsa oğlunun varlığını öğrenmeleri halinde Hunter da tehlikede olacak demektir. Bana, öz kızlarına bile kötülük etmişlerken, babam Hunter'ı gözünü kırpamadan öldürür.

Hunter, izlerini gizlemekte, yakalanmadan bir asi olarak hayatını sürdürmekte usta. Kartal Yuvası'nda bile rahatça gezinebiliyor. Şebeke'de saptanmamayı başarıyor. Fakat ya bunlar kafi gelmezse? Onu *mutlaka* koruyacağım. Gücüm yeterse Derinler'de yaşayan insanları; daha iyi bir hayat isteyen yoksulları ve eşitlik isteyen mistikleri de koruyacağım.

Koluma yapışan David'ayla Büyük Çimenlik'ten çıkarken her şeyden önce de kendimi koruyacağımı düşünüyorum.

XIX

Ertesi gün işte arkama yaslanıp üst kademedeki görevlilerin – iki düzine kadın ve erkek– kabinimin yanından geçip acil bir toplantı için babamın konferans salonuna akın edişlerini izliyorum. Büyük olasılıkla başarısız suikast girişimini tartışacaklar. Paslanmaz çelik kapılı odadan alelacele çıkan Patrick Benedict’le göz göze geliyoruz.

Farkında olmadan tanıdık bir sesi, Benedict’in çıkarken kapıyı kilitletiğinde çıkan tıkırtıyı bekliyorum. Fakat ses gelmiyor.

Violet Brooks’a yönelik suikast girişimi tüm basında yankı buldu: Bu sabah Violet’ın korumalarından birinin hayatını kaybettiği fakat onun ve ekibinin geri kalanının zarar görmediği doğrulandı.

TouchMe’nin titremesiyle kabinimde ayağa kalkıyorum. Arayan Kiki. Aramayı doğrudan sesli mesaja yönlendiriyorum. Zaten ona on iki arama borcum var. Bunlara bir tane daha eklense ne çıkar?

Burunlarını TouchMe’lerine yaslamamış olan bir avuç insan da yukarıda meşgul. Böyle bir fırsat bir daha gelmeyebilir.

Elimden geldiğince renk vermeden çeşmeye gidip biraz su

içiyorum. Sonra biraz bekleyip uzun adımlarla kilitlenmemiş kapının başına gidiyorum. Kapı bir iki santim aralık kalmış. Aralığa elimi sokup kapıyı itecekken...

Birinin omzuma dokunduğunu hissediyorum.

Hızla döndüğümde gözlerini bana dikmiş olan Elissa Genevieve'i görüyorum. Sakince "Dur," diyor. "Müsaadenle..." Sonra uzanıp kapıyı iterek açıyor ve ikimiz odaya giriyoruz.

Ne görmeyi umduğumu gerçekten bilmiyorum.

Patrick'in benimle, Hunter'la, hatta Violet Brooks ve babası Ezra Brooks hakkındaki önemli dosyaları sakladığı gizli bir ofis mi? Yoksa şemalara dökülüp duvarlara asılmış suikast planları mı? Mistik gücüyle çalışan uzun menzilli silahlarla dolu bir cephanelik mi? Kartal Yuvası ve Derinler'de her bir vatandaşın gün içinde ne yaptığını izleyen kameralara ait videolar mı?

İçeridekilerin bunlarla hiçbir ilgisi yok.

Elissa'nın peşi sıra uzun koridorda ilerliyorum. Topuklarımız karo kaplı zeminde yüksek sesli takırtılar çıkarırken öyle derin soluk alıp veriyorum ki nefeslerimin sesini işitiyorum. Koridorun sonundaki beyaz kapı katlar arası bir merdivene açılıyor. Bir kat aşağı iniyoruz, sonra karşımıza yan tarafında retina tarayıcısı olan bir başka kapı çıkıyor. Elissa gözünü ci-haza gösteriyor; kilidi açılan kapı kapanmadan beni aceleyle geçiriyor.

İçerideki tavan ışıkları o kadar parlak ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Dört duvarın üçü uzun, beyaz perdelerle kaplı. Dördüncü duvar mavi-siyah metalden. Duvarın tam ortasında az önce içinden geçtiğimize benzer bir kapı var.

Elissa odanın öte yanındaki duvara yürüyüp perdeleri açıyor. Işık çalıyor; perdelerin gerisindeki duvara düzinelerce cam tüp takılmış. Tüpler bileğim kadar kalın ve hem zeminden

aşağıya hem de tavandan yukarıya doğru uzayıp gittiklerinden nerede başlayıp nerede bittiklerini kestirmek imkânsız. Boyları on beş metre de olabilir yüz elli metre de.

Karşı duvara gidip perdeleri çekiyorum; orada da tüpler var. Zemin mermer ve odanın ortasında suçluları idam etmede kullanılan eski tip bir elektrikli sandalyeye çokça benzeyen geniş, metal bir taht var. Tahtın oturağından, kolçaklarından ve bacaklarından kayışlar sarkıyor. İnsanların bu kayışlarla bu şeye neden bağlandıklarını düşünmek bile istemiyorum.

“Burası da ne?”

“Bu...” Elissa kollarıyla odayı göstererek “Patrick’in babasının ve George Foster’ın talimatları doğrultusunda Muhteşem Blok’ta yaşayan mistiklerin güçlerinin çekildiği odalardan biri” diyor.

“Ya?” Aniden güzel cam tüpler gözüme uğursuz ve hain görünüyor. Duvara yaklaşıp parmaklarımı tüplerden birinde gezdiriyorum. Gümüşü ve parıltılı, ince bir kaplamaları olduğunu fark ediyorum.

Elissa gümüşü andıran maddeye işaret ederek “Cıva” diyor. “Kısaca Hg. Mistik enerjiyi içinde tutacak kadar güçlü tek element.”

Cıva parlak ışıkların altında parıldıyor. “Güzel bir görüntüsü var.”

Elissa “Güzel, evet. Fakat aynı zamanda uçucu,” diyor. “Kontrol altında tutulmazsa oldukça tehlikeli olabiliyor.”

“Bu tüpler nereye gidiyor?”

“Farklı yerlere.” Elissa bir sıra tüpe işaret ediyor. “Bazıları ham gücü seyreltip doğrudan şehrin güç şebekesine aktaran dönüştürme istasyonlarına gidiyor. Her yerde gördüğün o kuleler var ya... Kulelerde bu işlemin sonucunda açığa çıkan atık enerji yakılıp havaya salınıyor.”

Tüplerin içinde dönen yeşil sıvıyı fark ediyorum. Sıvı şehirdeki kulelerin içinde dönen şeyle aynı. Çekilmiş mistik enerjisi.

“Fakat bunlar güç çekimlerinin küçük bir kısmını oluşturur. Gücün çoğu muhafaza edilip başka yerlere gönderilir.”

Aklıma Violet Brooks’un konuşmasında şehrin stoklarında yıllarca yetecek kadar mistik enerjisi olduğunu söylediği geliyor. Buna karşın her gün mistiklerin gücünü çekmeye devam ediyorlar.

Çekimin asıl amacının mistikleri kontrol etmek olduğunu zaten biliyorum. Fakat birden aklıma bir başka neden geliyor: Mistik enerjiyle Stic üretmek ve uyuşturucuyu pazarlamak.

Tabitha’nın sözlerini anımsıyorum. Bana Manhattan’da dünyanın en yoğun mistik nüfusu olduğunu ve Stic’in burada yasadışı satışının gerçekleştirildiğini söylemişti. Ebeveynim ve Foster’lar Stic satışıyla ne kadar kazanıyorlardır? Şehri, yani para kaynaklarını kontrollerinde tutmak için her şeyi göze almalarının nedeni gerçekten *bu* mu? Hasat etmek için mistikleri yetiştirdikleri tarlayı ellerinde tutmak mı istiyorlar?

Bu mide bulandırıcı. Bu oda beni tiksindiriyor. Burası bir işkence odasından başka bir şey değil.

Elissa’ya “Beni niye buraya getirdin?” diye soruyorum. “Neden suçumu ihbar etmedin?”

“Lafı dolandırmayacağım Aria. Sen zeki bir kızsın. Neler olduğunu eninde sonunda anlayacaktın.” Elissa odanın ortasına yürüyüp ellerini o korkunç sandalyenin sırtına koyuyor. “Benim ıslah edilmiş bir mistik olduğumu zaten biliyorsun. Bilmediğin ise çift taraflı çalışan bir casus olduğum. Asiler için çalışıyorum. Violet Brooks seçimi kaybederse ailenin iktidarının sona ermesine yardımcı olacağım ve bu tür yerlerin yıkılması için elimden geleni yapacağım. Bunlar kötülük yuvaları.”

Elissa mı? Bir ajan mı? “Bu yüzden mi bana o kadar iyi davrandın?”

Elissa iç çekiyor. “Sen ailene benzemiyorsun, Aria. Açgözlü ve zalim değilsin. Bu şehrin iyiliğini istediğini anlayabiliyorum. Ve yardımına ihtiyacım var.”

“Yardıma mı? Benim elimden ne gelir ki?”

Elissa “Bazı asilerle temas kurduğunu biliyorum,” diyor. “Bazı istihbarat kaynaklarım var. Seni ihbar etmedim. Aksine Kartal Yuvası’ndaki İN’lere her binişinde ekrana gelen kırmızı alarmları bilgisayar sisteminden silerek sana yardım ettim. Sırını sakladım, Aria.”

Derinler’e yaptığım gizli yolculukların neden rapor edilmediğini şimdi anlıyorum. Şebeke’de bir koruyucu meleşim varmış: Elissa.

Elissa “Fakat kısa süre önce Patrick durumdan kuşkulandı,” diyor. “Benden habersiz, şebekeyi gözlemesi için bir başkasını – Micah adında bir çalışanı– görevlendirdi ve İN’e giriş talebin reddedildi. O gün peşinden koştuştüğün babanın adamlarını gönderen Micah’dı.” Bunları bilmesi beni şoke etse de konuşmasını bölmüyorum. “O zamandan beri Patrick seni bizzat izleyerek asilerin yer altı kolonisine gidip gidemediğini öğrenmeye çalışıyor.”

“Benedict yeraltından haberdar mı?”

Elissa rahat bir tavırla sandalyeye oturuyor. “Elbette. Baban ve Foster’lar asilerin sığınaklarından yıllardır haberdarlar. Fakat bir giriş noktası bulamadılar. Asilerin kurduğu savunmaları ve engelleri aşmak için mistik gücü gerekiyor ve yerüstündeki tüm mistiklerin güçleri boşaltıldı.”

“Senin bile mi? Patrick’in bile mi? Güçlerinin *bir kısmı* olsun geride kalmadı mı?”

Elissa iç çekiyor. “Fakat hâlâ metro tünellerine erişemiyorum. Zaten güçlerini muhafaza eden *herhangi* bir mistik de

tünellere giremez. Çoğu mistiğin bunun için bir tür anahtara ihtiyacı vardır. Güçlerimin tamamı bende değilken onları kendilerini bekleyen tehlikeye karşı uyardırmam mümkün değil.” Duraksıyor. “Baban tüm metro ağını yerle bir edecek bir planın peşinde. Mistikler katledilecek ve Violet Brooks’un uğruna mücadeleye ettiği her şey yok olacak.”

Elissa’ya inanmak istesem de bana şu ya da bu kişi olduklarını söyleyenlerin sonunda farklı yüzleri ortaya çıkmamış mıydı? Davida’ya, Hunter’a ve Thomas’a bir de o mu eklenecekti? “Sana niçin güvenmeliyim?”

Elissa kol saatine bakıyor. “Gel. Göreceksin”

Ayağa kalkıp perdelerin yanına gidiyor. Sonra eliyle bana sandalyenin karşısında kalan perdelerin arkasına gizlenmemi işaret ediyor. Tam saklanmamızın üzerine Benedict odaya giriyor. Kapıyı açtığı anda tiz bir bip sesi duyuluyor ve kapı kilitinden çıkan bir tıkırtıyla arkasından kapanıyor. Babamın acil toplantısından az önce çıkmış olmalı. Perdelerin arasında kalan boşluktan Benedict’in duvardaki bir kancadan bir laboratuvar önlüğü alıp takım elbisesinin üzerine giyişini izliyorum.

Saniyeler sonra diğer kapı açılıyor. Kapıdan içeri tipik, baştan aşağı siyah kıyafetiyle Stiggson giriyor. Stiggson elleri kelepçeli bir kadını sürüklüyor.

Elissa’ya “Neler oluyor?” diye fısıldıyorum. Elissa yanıt vermeyip bir parmağını dudaklarına götürüyor ve olanları izlemeye devam etmemi işaret ediyor.

Stiggson kadını sandalyeye iterken Benedict birkaç düğmeyi çeviriyor. Kadının sarı saçları ölgün; gözleri bulaşık suyu renginde.

Dudakları bükük kadın cılız bir sesle “Hayır,” diyor.

Stiggson aldırış etmeden kadını sandalyenin kayışlarına bağlıyor. Sonra kadının ağzına bir ağız koruyucusu takıp çenesinin

altından ve alınının üzerinden geçirdiği bir dizi kayışla başını sabitliyor. Sonra kelepçeleri çıkarıp bir kutunun içine nazikçe bırakıyor.

Benedict kendisine en yakın perdeleri açıyor. Duvara göz gezdirip bir dizi tüpte ve kolda çeşitli ayarlamalar yapıyor. Sonunda yuvarlak, yeşil bir düğmeye basıyor. Harekete geçen bir çeşit devasa makineden gelen bir ses odayı dolduruyor. Bana mümkün gelmeseyse bile sanki odadaki ışıklar az öncekinden daha parlak yanıyor.

Benedict gözlerine bir deney gözlüğü geçirirken Stiggson'a da bir gözlük uzatıyor. Stiggson gözlüğü takıp duvara yanaşiyor.

Yerden, sandalyenin iki yanından iki iri ve siyah disk çıkıyor. Benedict'in bir başka düğmeye basmasıyla işlem başlıyor.

Kadın içi yanıyormuşçasına parlayıp, ışıldıyormuş gibi görünüyor. Göğsünden ince yeşil ışık huzmeleri –Hunter'ın parmak uçlarından çıkanlara benzeyen ışınlr– yayılıyor. Huzmelerin iç içe dolanışı ve yilankavi hareketi neredeyse güzel denebilecek bir görüntü ortaya çıkartıyor. Işın filizleri sürekli bir devinim içinde üst üste binerek kadının etrafında dar bir küre, parlak ipliklerden dokunmuş bir ışık kafesi oluşturuyor.

Kadının acı dolu çılgınlıkları olmasa kürenin görünüşü bana hoş gelecek. Kadın ağız koruyucu elverdiğince inilti çıkarıp sızlanıyor. Ellerimle kulaklarımı örtmeme rağmen sesi işitiyorum. Bu yavaşça öldürülen birinin çıkardığı ses.

Odayı renkler sarıyor. Işık küresi çözülmeye başlarken parlak spagetti çubuklarını andıran ışınlr ayrılıp siyah disklere çekiliyor, oradan da cıvayla dolu, devasa cam tüplere aktarılıyor.

Stiggson gördüklerinden keyif alıyormuş gibi gülümsüyor. Benedict'in yüz ifadesini okumak ise çok daha zor. Dehşet içinde, ses çıkarmamak için Elissa'nın elini tutuyorum.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından Benedict sırayla bazı düğmelere basıp makineyi susturuyor.

Kadın oturduğu sandalyeye külçe gibi yığılıyor.

Stiggson kadını kaldırıp patates çuvalı gibi omzuna atıyor. Sonra onu yakınındaki bir sedyeye yatırıp bedenini siyah bir kumaşla örtüyor ve sedyeyi uzaktaki kapıya doğru iterek odadan çıkarıyor. Mistiklerin odaya girip çıktıklarını görmememin nedeni bu olmalı. Odanın bilmediğim, ikinci bir girişi var.

Çevresine bakınıp ellerini birbirine sürterek temizledikten sonra Benedict de odadan çıkıyor. O gözden kaybolunca Elissa'yla perdenin arkasından çıkıyoruz.

Öyle titriyorum ki yürümekte zorlanıyorum ve bir süredir nefes almayı bile unuttuğumu fark ediyorum. "Bu olanları kime şikâyet edebiliriz? Durdurmamız gerek bunu, hemen!"

Elissa elini omzuma koyuyor. "Şikâyet edecek kimse yok Aria. Az önce uygulanan işlem yasal ve her gün gerçekleştiriliyor."

"Fakat olamaz. Bu korkunç!"

"Biliyorum. İnan, biliyorum."

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Elbette ki biliyor. Onun da gücü çekildi. "Özür dilerim Elissa. Ailemin sana yaptıklarından dolayı özür dilerim. Tüm mistiklerden özür dilerim."

Bana "Bu senin hatan değil Aria," diyor. "Önemli olan bundan sonra olacaklar. Bu yanlışları düzeltmek için neler yapabileceğimiz."

Sesim korkudan değil, öfkeden titreyerek "İyi ama ben ne yapabilirim ki?" diye soruyorum.

Elissa "Bize yardım et," diyor. "Davamıza destek ver. Zamanı geldiğinde sana benim adıma göndermen gereken bir mesaj vereceğim. O zaman da hayli yakın, Aria. Bu arada, sana güveniyorum. Sırrımı sakla."

"Kimseye söylemeyeceğim söz veriyorum," deyip metal sandalyeye bakıyorum. "Sana ihanet etmeyeceğim."

XX

J—

Aşkım, hayatım. Senden ayrı geçirdiğim her saniye derin ve karanlık bir ıstırapla geçiyor. Seni az önce görmüş olsam da şimdi evdeyim ve öpücüklerini hâlâ dudaklarımda, yanaklarımda ve yüreğimde hissediyorum. Ne zaman birlikte kaçacağız? Ne zaman gizlice buluşmamıza ve başkalarına yalan söylememize gerek kalmayacak? Bunu seninle daha önce de konuşmuştuk ama buna şu an hava kadar ihtiyacım var —bu lanet şehirden gideceğimiz gün yakın. Bunu hissediyorum. Planladığımız gibi seni üç gece sonra göreceğim, aşkım. O zamana dek hoşça kal...

R

Mektubu yatağımın üzerine, diğer mektupların yanına bırakıyorum. Kaçırdığım bir ayrıntı —herhangi bir ipucu— olabilir diye mektupları tekrar okuyorum.

Aşağı katta annem ve babam Foster’larla toplantıdalar. “Düğüne ilgili planları gözden geçirmek istediğimi,” bahane ederek beni mazur görmelerini istedim. Neyse ki Garland yarın

sabah canlı yayınlayacak bir konuşmayı prova ettiğinden herkesin –hatta Thomas’ın bile– akli başka yerde.

Thomas’ın bana verdiği yüzüğü içine attığım çantayı karıştırıyorum. Yüzüğün muhteşem olduğunu inkâr etmek imkânsız. Fakat onu bana veren Thomas gerçekten bu aşk mektuplarını yazan kişi, unuttuğum anılarımın yıldızı, kalbimin sahibi olabilir mi?

Kesinlikle hayır.

Pencereden bir gürültü geliyor. Yüzüğü çantama geri tıkıştırıp mektupları saklıyorum. Sonra pencerenin kenarına gidip perdeleri aralıyorum.

Balkonda Hunter’ı görüyorum. İkimizi ayıran tek şey pencere.

Onu son görüşümün üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Kilidi açıp içeri aldığım Hunter’ı doya doya izliyorum. Beni neden bu kadar etkiliyor? Bedeninin güçlü, kendinden emin hareketleri siyah tişörtünün göğsüne yapışması. Kaşlarının hafif kavis, gözlerinin mavisi, gülümsediğinde dudaklarının kenarlarının nazikçe kıvrılışı. Benim için her parçası ayrı birer ilgi odağı. Mektupları yazan o olabilir mi? Hayır... O yazsaydı şüphesiz şimdiye kadar bana bundan bahsederdi.

Tek kelime etmeden beni kendisine doğru çekiyor ve kollarını sırtımdan aşağı kaydırıp belime doluyor. Tarçın ve is kokuyor. Burnumu omzuna sürüp boynunun yumuşak cildini hafifçe öpüyorum.

“Seni bir daha görüp göremeyeceğimden emin olamadım,” diye fısıldıyorum. “Mitingde miydin? Ortadan kayboldun ve seninle temas kurmamın hiçbir yolu olmadığı gibi...”

“Şışt...” diyor. Birbirimize sarılışımızın öyle mükemmel bir yanı var ki kendimi bedenlerimizin birbirleri için yaratılmış olduklarını düşünmekten alamıyorum. “Tamam. Buradayım işte.”

Gevşeyip bu anın tadını çıkarabildiğim kadar çıkarmaya koyuluyorum. Sonra, yavaşça Hunter'ın kollarından ayrılıyorum. "Şimdi buradasın," diyorum. "Ya bu zamana dek nerelerdedydin? Senden benimle buluşmanı istedim ama yerine Türk'ü gönderdin ve erkek kardeşim onu gördü. Sana bundan bahsetti mi? Sonrasında yer yarıldı içine girdin!"

Hunter teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Pes ediyorum. Senden uzak kalmaya çalıştım. Çünkü en doğrusunun –güvenli olanın– bu olacağını düşündüm. Fakat seni düşünmeden edemiyorum. Bir de Derinler'de beni aramana gönlüm razı olmaz. Bu yaptığın *tehlikeli*, Aria. Sandığından çok daha tehlikeli."

Söylediklerini gayet net duymama rağmen aynı sözü tekrar işitmek istiyorum. "Beni düşünüyor musun?"

Beni tekrar kendisine doğru çekip alnımı öpüyor. "Günün her dakikası." Sol yanağıma bir öpücük konduruyor. "Durumumuzun karmaşık olduğunu biliyorum" deyip bir de sağ yanağıma öpüyor. "Fakat düşündüm de... Şey, bence..."

"Burada olmaz" deyip elini tutuyorum ve onu açık pencerenin yanına, balkona götürüyorum. "Bu çok riskli." Şahit olduğum güç çekimi işlemini ve ailem aniden gelir de Hunter'ı yakalarsa ona ne yapacaklarını düşünüyorum. "Beni çatıya götür."

Hunter elimi bırakıp gözlerini kapatıyor. Işınlardan parmak uçlarından çıkıp daha önce olduğu gibi birleşmelerini izliyorum. Hunter kolunu önce geriye atıp sonra ileri doğru sallıyor. Işın bir kement gibi uzayıp çatıma takılıyor. Sonra Hunter beni kollarına alıyor ve...

Atlıyoruz.

İkimiz yukarı çekilirken ona sıkıca sarılıyorum ve gömleğinin altındaki sert kaslarını hissediyorum. Kendimi... canlı hissediyorum.

Çatıda sıcak rüzgâr çevremizi sarıyor ve yukarı bakıyorum. Alacakaranlığın son pembe ışınları sönüp geceye karışıyor. Hunter'ın düzenli atan kalbi bedenine kan ve –beni kolayca öldürebilecek olan– mistik enerji pompalıyor.

Fakat Hunter bana asla zarar vermez.

Babamın aksine o bunu yapmaz.

Birlikte keskin hatlı gökdelenlerin dökme cam pencerelerine bakıyoruz. Bana gökyüzünde kendimize ait dünyamızdaymışız gibi geliyor. Kulelerle dolu bir hayal şehrindeymişiz gibi.

Nihayet kokusunu içime çekerek “Bana bunu neden yapıyorsun?” diyorum.

Gülüyor. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, yaşamım bir şekilde basitçe sürüp giderken... Eh, en azından kısmen basitçe.” Dönüp sırtımı göğsüne yaslıyorum. Kolları bedenimi sararken gözlerimiz gittikçe kararan göğe dikili. “Sen çıkageldin.”

Hunter yumuşak bir sesle “Ben çıkageldim,” diye yineliyor.

“Ve her şeyi değiştirdin.” Yüzüne bakmak için dönüyorum. “Sana karşı hislerim... Sanki seni görmesem öleceğim... Sonra seni *gördüğümde* ise senden ayrılırken ölecekmişim gibi geliyor bana. Bu... iyi bir şey olsa gerek. Şey gibi...”

Hunter kocaman açılmış gözleriyle bana “Aşk mı?” diye soruyor. “Hissettiklerin aşk olabilir mi?”

Bir yandan yutkunarak başımı sallıyorum. “Bence öyle,” diyorum. “Öyle olmasını dilerim.”

Hunter “Ben de...” diyor. “Her şeyden çok.”

Sonra eğilip beni öpüyor. Alnımdan ya da yanaklarımdan değil, dudaklarımdan. Bu gerçek bir öpücük. Bana dünyayı değiştirecek güçte gibi gelen bir öpücük.

Yumuşak dudakları benimkilere yaslanıyor. Dişlerini ve dilini hissedebiliyorum. Sonra kendimi onda –tadında, koku-

sunda, dokunuşunda– kaybediyorum. Kot gömleğimin eteğini tutup sıkıyor. Boynumdaki madalyon ona yanıt verirmiş gibi atmaya başlayarak tenimi ısıtıyor. Hunter ömrüm boyunca istediğim, onunla tanışana dek tatmadığım her şey. İkimiz yan yana oldukça başka hiçbir şeyin önemi yok.

Kulağına “Bu delilik,” diye fısıldıyorum. “Seni doğru dürüst tanımıyorum bile ama hissettiklerim... Sanki ömrüm boyunca seni beklemişim.”

“Ah!” diye bağırıp kollarımdan ayrılan Hunter göğsünü ovuşturuyor. “Bu da ne?” Elini boynuma, herhalde gömleğinin altındaki tenini acıtan madalyona doğru götürüyor.

Endişeyle “Ha...” diyorum. “Hiçbir şey. Yani... Bir madalyon.”

Madalyonu bluzumun üzerine çıkarıp Hunter’a gösteriyorum. Cılız, altın rengi bir ışığın kenarlarından sızdığı madalyon avucumda canlı bir kalp gibi atıyor.

Hunter yüzünde tuhaf bir ifadeyle madalyona bakıyor. “Bunu neden bana daha önce göstermedin?”

“Bilmiyorum,” deyip ona madalyonu çantamda bulduğumu açıklıyorum. “İçinin nasıl açılacağını öğrenene dek bunu sır olarak saklamak istemiştım.”

Hunter madalyona dokunmak için parmaklarını uzatarak “Açamıyor musun?” diye soruyor. Neredeyse avucumda hoplamaya başlayan madalyon çatlamak üzere olan bir yumurta gibi iyice ısınıyor. Artık madalyonu elimde tutmakta zorlanıyorum.

Başımı iki yana sallıyorum. “Her şeyi denedim ama nasıl açacağımı çıkaramadım.” Madalyon Hunter’a yaklaştıkça daha da fazla titriyor. “Fakat daha önce hiç böyle yapmamıştı. Belki de bu seninle, enerjinle ilgili bir durum olabilir. Dokunuşuna nasıl tepki verdiğine baksana.”

Madalyonu çıkarıp Hunter’ın avucuna bırakıyorum. Minya-

tür bir güneş gibi parlıyor. “Vay! Sence şu an ne oluyor ona?” diyorum.

Hunter derin bir nefes alıyor. “Bence...”

Ayak sesleri ve babamın gece karanlığında bağırışı sözünü kesiyor.

Babam “Olduğun yerde kal!” diye bağırıyor. Hunter arkasına dönüyor ve işte babam orada... Üzerinde lacivert bir takım elbise var ve saçları rüzgârda uçuşuyor. Stiggson hemen arkasında ve tabancasını Hunter’a doğrultmuş. Yanında Klartino dikiliyor.

Stiggson hırıltılı sesiyle bana “Kenara çekil Aria,” derken Klartino başını hafifçe sallıyor. İkisinin arkasında kendilerinden iri, biri beyazlar diğeri siyahlar içinde, ciltleri dövmelele kaplı iki adam var.

Klartino “İstediğimiz sen değilsin,” diyor. “Mistiği istiyoruz. Onu bize verirsen kimsenin canı yanmaz.”

Başka ayak seslerini işitmemin ardından Patrick Benedict çatıda beliriyor. Hayli sıkkin ve gerçekten sarsılmış görünen Benedict bir babama bir bana bakıyor ve Hunter’ı gördüğünde ağzından kısa bir hayret nidası çıkıyor. Onun peşinden de birini dövecekmiş gibi elinde metal bir boru tutan Kyle geliyor.

Niyetlendiğimden daha yüksek bir sesle “Hiçbir yere gitmiyorum,” diyorum. Hunter ve babamın adamlarının arasına giriyorum. Bu hareketim bana daha önce de yapmışım gibi doğal geliyor.

Hunter kulağıma “Aria çekil,” diye fısıldıyor. Madalyonu kotonun arka cebine sokuyor. “Seni değil, beni istiyorlar.”

“Sensiz buradan gitmeyeceğim,” diyorum.

Babam daha makul bir sesle “Herkes burada Aria,” diyor. “Foster’lar, Thomas. Hepsi de alt katta. Aptallık etme.”

Ona “Sence aptal gibi mi davranıyorum?” diye karşılık veriyorum. Stiggson tabancasını başıma doğrultmuş. Bir adım yana

çekilsem Hunter'ı öldüreceği belli. Tabancayı görmezden gelip gözlerimi babama dikerek "Hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum.

Babam "Sandığından fazlasını biliyorum," diyor. "Şu... mis-tiğe âşık olduğuna inanmışsın. Bu yaratığa. Fakat onunla ilgili gerçekleri bilmiyorsun, Aria. Neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Ona senden fazla güveniyorum!" diyorum.

Kyle "Aptal olma, Aria!" diye bağıyor. Elindeki boruyu hiç zorlanmadan kırıp ikiye ayırıyor. Ne kadar güçlü olsa da bir insanın yapamayacağı bir şey bu. Aklıma Bennie'nin partisinde Frank'in lambayı ikiye ayırışı geliyor. Kyle, Stic kullanmış olmalı. Sonra balkonumda bulduğum Stic'i anımsıyorum. Demek Kyle gizlice beni gözetliyormuş.

Hunter "Aria, bu çok tehlikeli," diyor. "Bırak üzerime gelsinler. Onlarla mücadele edebilirim."

Yumuşak bir sesle "Hayır," diyorum. "Seni kaybetmeyi göze alamam."

Stiggson "Ne yapacaksın, Aria?" diyor. "Seni vurmak istemiyorum. Bu işin sakince hallolmasını tercih ederim." Fakat hemen ardından tabancasının emniyet kilidini açmasıyla çıkan çıt sesini işitiyorum.

Hunter "Aria hazır ol," diye fısıldıyor. Uçan bir kuş gibi, onu korumak için kollarımı iki yana açıyorum.

"Peki," diyorum.

Babam "Bu kadar saçmalık yeter," diyor ve tabancayı Stiggson'ın elinden alıp dosdoğru bana ve Hunter'a doğrultuyor.

Sonra tabanca patlıyor.

Fakat daha o tetiği çekmeden parlak ışıklar yayan Hunter'ın beni kavramasıyla tenim sanki alevleniyor. Hunter'ın kolları beni iyice sararken çatıdan aşağı düşüyoruz.

XXI

Hunter duvarlardan geçebiliyor.

Tavanlardan da.

Dairemin çatısından geçerek aşağı düştüğümüz anda aklımdan bunlar geçiyor.

Kendimi limandaki metro girişinin öteki tarafında bulduğumda olduğu gibi her şey hızla gerçekleşiyor. Bedenimde bir karıncalanma hissi ve hava basıncında hafif bir farklılaşma hissetsem de bana fiziksel açıdan imkânsız bir şey yaparak metal, alçı ve çimentodan oluşan katı bir katmanın içinden geçiyormuşum gibi gelmiyor.

Yine de yaptığım tam olarak bu. Sihir bu.

Tüy gibi aşağı düşerken sanki havada yeniden katı hale dönüşüyoruz.

Ayaklarım zemine değdiğinde gözlerimi açıyorum: Ailemin oturma odasında dikiliyoruz. Hunter bana hayatından endişe ediyormuş gibi yapıyor.

Bacak bacak üstüne atmış, ikili koltukta oturan annemin ağzı hayretten kocaman açılıyor. Annemin yanında Erica Foster otururken Thomas bir içki dolabının yanında dikilmiş, buzlu bourbon olduğunu tahmin ettiğim bir içki içiyor. Garland

elini omzuna koyduğu karısıyla sohbet ederken sözünü yarıda bırakıp Hunter'a ve bana bakıyor.

"Aria!" Annem martinisini üzerine döküyor. "Kartal yuvası aşkına, neler oluyor?"

Annem daha fazla konuşmadan babam, Klartino ve Stiggson odaya dalıyor. Benedict de birkaç saniye sonra arkalarında beliriyor.

Babamın "Yakalayın şu herifi!" diye bağırmasıyla fedailerinden biri Hunter'ın üzerine atılıyor.

Hunter'ın tepki vermesi sadece bir saniye sürüyor ve yenisinden dalışa geçerek çatı katımızın zeminine batıyoruz.

Bu kat babama ait. Hunter'a "Yan odada silahlı adamlar var," diyerek babamın az eşyalı oturma odasının yanında kalan, korumalarının bazen uyuduğu yatak odasına işaret ediyorum.

Hunter "Çıkış nerede?" diye soruyor.

"Üst katta" diyorum. "Burası da evimizin bir parçası. Tüm bunlar babama ait."

Yukarıımızdan ayak sesleri geldiğini işitiyoruz; sanki koridorlarda koşan bir ordu var. Hunter "Haydi," deyip elimi tutuyor. "Asansöre binmeleri gerekecek. Onları ekebiliriz."

"Bu delilik!"

Kulağıma asansör zilinden çıkan ses geliyor. Hunter dudaklarıma ateşli bir öpücük konduruyor. "İstedğin an bu kaçışa son verebiliriz Aria. Teslim olurum. Söylemen yeterli."

Hunter'ın elini daha da sıkarak "Asla," diyorum. "Haydi gidelim."

Bedeni mistik enerjisiyle parlayan Hunter beni tutup duvardan geçiriyor. Kısa bir an için bir mengenede ezildiğim hissine kapılıyorum. Sonra duvarın öteki yanına geçip rahatlıyorum ve koridorda sendeleyerek Hunter'ın peşinden bir başka daireye doğru gidiyorum.

Hunter'ın eli terlemiş olsa da bırakmaya cesaretim yok.

Koridorun sonuna geldiğimize beni tekrar kollarının arasına alıyor ve ikimiz bir çöküş partisinde yıkılan bir binaymışız gibi zeminden aşağı düşüveriyoruz. Güml!

Sonra bir başka, ardından da bir başka zeminden geçerek metruk bir daireye ulaşıyoruz.

Her defasında yumuşakça, ayaklarımızın üzerine iniyoruz; Hunter bir şekilde özkütlemizi kontrol altında tutabiliyor.

Bize en yakın duvar koyu yeşil ve altın renkli çerçevelerle asılmış resimlerle süslenmiş; uzaktaki duvar baştanbaşa camla kaplı ve lame perdeler sanki göğü çerçeviliyor.

Hunter "Haydi," deyip kolumdan çekerek beni bir koridora sokuyor ve dairenin kapısını açıp bir sola, bir sağa bakıyor.

Asansörlere ulaştığımızda ışıklı paneldeki sayıların giderek küçüldüğünü fark ediyoruz.

"Bu kata geliyorlar," diyorum. "Bu asansörler sadece aileme ait katlar arasında işler."

Hunter "Ekspres asansörler nerede?" diye soruyor.

Karşı tarafa, bir ucundan diğerine devasa bir Manhattan tablosunun asılı olduğu duvara işaret ediyorum. "Orada. Çatı katıyla en alt kat arasında çalışıyorlar."

Hunter "İyi fikir," diyor. Beni kaldırıp kucağına alıyor.

Işıklı rakamları omzunun üzerinden izlediğim Hunter'a "Hunter?" diye sesleniyorum. "Geldiler."

Asansör zili çalıyor.

Hunter "Yiha!" diye bağırarak başını duvardan içeri sokuyor. Kapılar açılırken duvardan içeri giriyor ve...

Ekspres asansöre geçiyor.

Asansör kabininin dipteki duvarına çarparak içindeki yalnız yolcuyu, babamın adamlarından biri olan Bizwick'i afallatıyoruz. Bizwick belindeki kemerden tabancasını çekmeye çalışıyor.

Hunter adama yumruk atıyor. Başı duvara çarpan adam kendinden geçip zemindeki halıya yığılıyor.

Hunter'ın yanağına küçük bir öpücük konduruyorum. "Aferin."

Birinci kata ulaşıyoruz; zil çalıyor ve asansörden çıkıyoruz. Belli ki ekspres asansörlerden ineceğimizi kimse hesaba katmamış. Merdiven boşluğunun başında ise silahlarını doğrultmuş bekleyen yirmi adam var.

Daha kimse bağıramadan Hunter beni çekip binanın duvarından geçiriyor. Asansörlerin yan tarafında kalan, beton duvarlı bir tür giriş koridorundayız. Hunter beni de yanına çekerek sonraki duvardan da geçiyor ve kendimizi dışarıda, yaşadığım binanın çevresini saran bir yürüyüş yolunda buluyoruz. Yalnızız.

Hunter "Koş," diyor ve beni aceleyle binayı caddenin karşısındakine bağlayan gümüş köprüye sokuyor. Elimi tutmasıyla köprüyü bir uçtan diğer uca kat ettikten sonra dönüp hafif raylı sistem istasyonuna geçiyoruz.

Soluklanmak için bir süre gölgelerin arasında bekliyoruz.

Kesik kesik nefes alarak "Daha fazla koşamayacağım," diyorum. Gözlerim terden sırlıslık ve yanıyor.

Bulunduğum yerden babamın adamlarının akın akın bina-
dan çıktıklarını, kollarında tüfeklerle bize doğru koştuklarını görebiliyorum. Terminalde hiç şüphesiz tantananın nedenini merak eden bir grup bize bakıyor. Bir vagona yetişmemiz imkânsız.

Silahlı adamlardan birkaçı "Durun!" diye bağırıyor. "Yoksa ateş ederiz!"

Hunter'a "Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum. Gidecek hiçbir yerimiz yok.

Hunter "Biraz ıslanacağız," diyor. Platform tırabzanlarından

birinin üzerine çıkıp beni de yanına çektikten sonra kollarını bedenime doluyor.

Aşağı atlıyoruz.

Gökyüzü dalışı yapan insanlardan bahsedildiğini duymuştum. Özel bir donanımla uçaklardan atılıyorlarmış. Birkaç yüz metre düştükten sonra paraşütleri açılıyor ve emniyetli bir şekilde yere inene dek havada süzülüyorlarmış.

Bana bunun eğlenceli olduğu söylenmişti. Fakat kendimi bunu yaparken hayal edemiyorum. Korkuyorum.

Hunter'la aşağı düşmek gökyüzü dalışını hayalimde kurduğum gibi. Tek fark bizim paraşütümüzün olmaması.

Düşüş boyunca çılgık atıyorum.

Rüzgâr nefesimi de çılgılığımı da kesiyor, eteğimi belime kadar kaldırıp saçlarımı yüzüme yapıştırıyor. Hunter'ın parmakları omuzlarıma gömülü; beni sınıksız tutuyor. Bana bir ölüm atlayışı yapan tek bir kişiymişiz gibi geliyor. Her şey o kadar hızlı cereyan ediyor ki ona "Seni seviyorum," diyecek vaktim bile olmuyor.

Sonra, beni bir kattan diğerine geçirdiğinde olduğu gibi hafiflediğimiz, bedenlerimizin yoğunluğunun azaldığı hissine kapılıyorum ve sanki hava içimizden geçiyor.

Aşağıdaki kanala ulaştığımızda nerdeyse içindeki helyum tükenmiş olan bir balon gibi hızlı düşüyoruz.

Suya öyle yavaş düşüyoruz ki çok az dalgalanıyor.

Su sandığımdan da soğuk. Umduğumdan da derine batıyoruz. Yüzmeyi bilmediğimi anımsamam biraz zaman alıyor. Bulanık su burnuma, ağzıma doluyor. Hava alamıyorum.

Sonra Hunter'ın beni yukarı çekmesiyle kanalın yüzeyine çıkıyoruz. Yüzerek beni bir rıhtıma ulaştırıyor ve bedenimi tüy kadar hafifmişim gibi kaldırdıktan sonra kendisi de yanıma tırmanıyor.

"Aria?" diyor.

Öksürerek “Biraz ıslanacağız demiştin,” diyorum. “Oysa... sıırıslıkla oldu.”

“Yalan söyledim.” Gülmeye başlıyor. “Fazla vaktimiz yok. Baban ve adamları biz bunları konuşurken bir İN’e binmişlerdir bile.”

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. Boğazımın acımasına, bulanık görmeme rağmen iyiyim. Yakınlardaki bir şarküteride çene çalıp sigara içen birkaç gondolcu bize hiç aldırmıyor.

Hunter adamların boş gondollarından birine göz gezdirip kayığa çıkmama yardım ediyor. Benim arkamdan gondola binen Hunter kayığın rıhtıma bağlı ipini çözüyor ve hızla açılıyor. Biz daha birkaç metre ilerlemeden gondolcular durumun farkına varıyor. İçlerinden biri “Hey!” diye bağırıyor ve yumruklarını sallayarak bize doğru koşuyor. “Geri gelin!”

Arkama dönüp adama “Kusura bakma!” diye bağırıyorum. “Tüm bunlar sona erdiğinde sana yeni bir tane alırım!”

Sonra adama elimi belli belirsiz sallayıp Hunter’a bakıyorum. Kahkahalar atmaya başlıyoruz; elimizde değil. Duvarlardan geçip, yüzlerce kat aşağı inerek Derinler’e gitmek...

Eteğimde biriken suyu sıkarken Hunter’a “Bu delice!” diyorum.

Ortalık karardı. Babamı ne görüyorum, ne de sesini işitiyorum. Fakat onun ve adamlarının ensemizde olduğundan şüphem yok.

Güneye doğru ilerleyip Broadway’den çıkan kanallardan birinde elimizden geldiğince çok dönemece saparak izimizi kaybettiriyoruz.

Tam onları ektiğimizi düşündüğüm anda deniz motorlarının sesini işitiyorum.

“Polis tekneleriyle geliyorlar.” Hunter gondolun motoruna işaret ediyor. “Bu kayık onların dengi değil. Birkaç dakikaya bizi yakalarlar.”

Parmağımla ilerideki bir rıhtımı gösteriyorum. “Seni yavaşlatıyorum. Orada in ve kaç. Bensiz daha hızlı hareket edersin.”

“Seni bir kez kaybettim.” Hunter başını iki yana sallıyor. “Bir daha kaybetmeyeceğim.”

“Ne? Ne diyorsun?”

Hunter gondolu rıhtıma çekip kayığın ipini bir direğe bağlıyor. Beni kaldırıp yükseltilmiş kaldırıma çıkardıktan sonra yanıma tırmanıyor. Sonra da kotunun cebinden madalyonu çıkarıyor.

Kısa süre sonra tepemizdeki gri bulutlar gürlemeye başlıyor. Şimşekler göğü yarıyor ve bir anda zaten ıslak olan giysilerime yağmur damlaları düşmeye başlıyor.

Hunter beni caddeden karanlık bir ara sokağa çekiyor. Polis botları sirenlerini açmış, geceye haykıran sirenlerin sesi gide-rek kuvvetleniyor ve yaklaşıyor.

Sirenler neredeyse sağır edici bir hal alıyor.

Hunter “Onu bana gösterir göstermez tanıdım. Bu bir zapt etme madalyonu,” diyor. “Bunlar çok nadir ve güçlüdür. Onu dikkatli ve sadece yalnız olduğun anlarda kullan.”

“Peki nasıl?” Yüzünde bir açıklama arasam da göremiyorum. Yüz hatları bir karanlık maskesiyle gizlenmiş. Onu ışığa, bir sokak lambasının altına itmeye çalışsam da ayaklarım sanki üzerinde durduğum kırık kaldırım taşlarına yapışmış.

Hunter “Bilmiyorum,” diyor. “Bu madalyonların her biri içinde ne olduğuna bağlı olarak farklı şekillerde açılır.”

Çok az zaman kaldı.

“Al bunu.” Madalyonu elime tutuşturuyor. Nabızı varmış gibi titreyen madalyondan cılız, beyaz bir parıltı yayılıyor. “Seni tehlikeye attığım için üzgünüm.”

Ona “Yine olsa yine yaparım,” diyorum. “Bin kez.”

Beni öpüyor, önce yumuşakça, sonra nefes almakta zorla-

nacağım kadar sertçe. Yağmur düşmedik bir nokta bırakmıyor, bizi ıslatırken sıcak ve karanlık şehrin içinde kıvrılan su kanallarına çarpıyor. Göğsüme yaslı göğsü inip kalkıyor. Siren –ve tabanca– sesleri viran, ıslak binaların birinden diğerine çarpıp yankılanıyor.

Ailem giderek yaklaşıyor.

Bana “Git Aria,” diyor. “Onlar gelmeden.”

Fakat artık ayak sesleri hemen arkamda. Kulağıma konuşmalar geliyor. Parmaklar kollarıma gömülüp beni ondan koparıyor.

Nazikçe “Seni seviyorum,” diyor.

Sonra onu götürüyorlar. İsyan dolu bir çığlık atsam da artık çok geç.

Bir anda çıkagelen silahlı adamlar etrafımızı sarıyor. Biri kollarımı tutuyor ve burkup sırtımda kavuşturuyor. Tekmeler atıp bağırarak serbest kalmaya çalışsam da beni tutan eller çok güçlü.

“Hunter!” diye bağıryorum.

Bana “Aria!” diye sesleniyor ama sesi boğuk çıkıyor. Ağzına bir çaput tıktırılmış. Stiggson ve Klartino’nun ona bir şeyler söylediklerini görüyorum. Bir an Davida’yı uzakta, caddenin köşesinde, bir gondolun yakınlarında gördüğümü sanıyorum. Benden başka kimsenin onu görüp görmediğini merak ediyorum fakat iri figürler bana çok daha yakın ve Hunter’a odaklanmış haldeler.

Adamlardan biri Hunter’ın başına bir poşet geçirip kelepçelerle ellerini arkadan bağlıyor. Peşimize takılan hızlı polis gondollarından birine taşıdıkları Hunter’ı bir yükmüş gibi güvertenin aşağısındaki bölmeye fırlatıyorlar.

“Hunter!” diye haykıryorum.

Fakat çağrıma karşılık gelmiyor.

Birinin güvertedeki kapağı kapatmasıyla tekne rıhtımdan ayrılıp derin sulara doğru yol alıyor. Arkamdan bir çıtırtı geliyor; biri bir dal parçasına basmış veya bir kaldırım taşını kırmış gibi.

Başımı çeviriyorum.

Babam gölgelerin arasından çıkıyor. Tabancasının uğursuz namlusunu başıma nişanlıyor.

İçimde bir şeyler patlıyor.

Ona “Senden nefret ediyorum,” diyorum.

Bir adım öne çıkıyor. “Bunu seyredeceksin Aria. Sana ders olacak.”

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapatıyorum.

“Aç gözlerini Aria.”

Gönülsüzce gözlerimi açıyorum.

Tekne yavaşlıyor. Babam birkaç emir veriyor; adamlar Hunter’ı teknenin ambarından çıkarıp zorla ayağa kaldırıyorlar. Başındaki poşeti çıkardıklarında ümitsizce beni arayan yüzünü –o muhteşem, güzel yüzü– görüyorum. Adamlardan biri tabancasını Hunter’ın başına yaslıyor.

Babam “Bizi arkanızdan epey koşturttunuz,” diyor, “ama burası son durak. Thomas’la *evleneceksin*, ailemiz Foster’larla *birleşecek* ve Garland seçimi *kazanacak*. Hikâye böyle bitecek.”

Elini havaya kaldırıyor. Bu bir işaret.

Bir ışık parlamasını bir tabanca sesi izliyor.

Hunter’ın bedeni önce öne doğru düşüp gondolun kenarına çarpıyor, sonra da kıvrılıp rahatsız edici bir sesle suya yuvarlanıyor.

Çığlık atmak istesem de sesim çıkmıyor. Gözlerimin geriye doğru devrildiğini hissediyorum ve beni tutan adamın kollarından aşağı kayıyorum. Yine düşünüyorum. Bu kez bir karanlığın içine.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mantık yüreğin sebeplerinin cahilidir.

BLAISE PASCAL

XXII

Yatak odamda başımda bir zonklamayla uyanıyorum.

Yakıcı, azap veren bir ağrı bu; biri demir yumruklarla kafatasımı dövüyormuş gibi. Ağrı başımla da sınırlı kalmıyor; kollarıma yürüyüp bacaklarıma sürünüyor. Tenime sürtünüp bana kendimi çıplak, yıpranmış ve yorgun hissettiriyor.

Aşağıya bakıyorum: Her şey normal *görünüyor*. Üzerimde en sevdiğim flanel pijamam var; hafifçe aralık perdelerimden içeri ışık demetleri sızıyor. Yutkunmaya çalışsam da ağzımın kuru olduğunu fark ediyorum ve genellikle komodinin üzerine koyduğum su bardağına uzanıyorum.

İşte tam da o anda yatağa kelepçelenmiş olduğumu fark ediyorum.

Bu yetmezmiş gibi annem de tepemde dikiliyor.

Annem duvardaki düğmelerden birine basmak için eğilip “Şükürler olsun,” diyor. “Magdalena’ya sana taze portakal suyu getirmesini söyleyeceğim.”

Halsizce “Ne zamandır uyuyorum?” diye soruyorum. Doğrultmaya çalışsam da kelepçeler beni engelliyor. Kolumun iç kısmında muhtemelen bir enjeksiyondan geriye kalan bir çürük var.

Annem “Çok da değil,” deyip dolabımın yanındaki battal sandalyelerden birine yerleşiyor. “Sadece birkaç gün. Sana sakinleştirici verdirdik.”

Gözlerimin kocaman açıldığını hissediyorum. “Bana ne verdirdiniz?”

Annem açık pembe Chanel ceketini düzeltiyor. “Abartılı tepkiler veriyorsun Aria.” Dudaklarını büzüyor. “Bize çok çek-tirdin. Uğruna babanın ve benim canla başla çalıştığımız... n-nelerinin ve dedelerinin mücadele ettiği her şeyi hiçe saydın... Neyse ki onlar öldüler de şu günü görmediler.”

Kapı çalınıyor. Annem kapıyı düğmesine basıp açıyor ve Magdalena içeri girip elindeki tepsiyi yatağımın başucuna bırakıyor.

Magdalena annemden çok bana “Buyurun hanımefendi,” deyip odadan çıkıyor.

Annem kaşlarını kaldırıyor. “Yemek yemeyecek misin? Aç-lıktan ölüyor olmalısın.”

Kollarımı kaldırıp “Nasıl yiyeyim?” diye soruyorum. Kelep-çeler karyola direğine çarpıp şingirdiyor.

“Onları çok yakında çıkaracağız.” Annem portakal suyu bardağını alıp içine bir pipet koyduktan sonra dudaklarına yaklaştırıyor. Gönülsüzce bir yudum aldığım soğuk ve tatlı sıvı boğazımı rahatlatıyor.

Annem “Hah şöyle,” deyip boştaki elini saçımda gezdiriyor. Nişan yüzüğü saçıma takılıyor.

Başımı yana kaçırarak “Ah!” diye bağıyorum.

Annem bardağı elinden düşürüyor ve dökülen portakal suyu yastığı ve yatak örtülerini ıslatıyor. Annem “Ne yaptığına dikkat etsene!” diye bağıyor. “Magdalena!”

Ben de ona bağırarak “Magdalena’yı istemiyorum,” diyorum, “seni de istemiyorum! Beni rahat bırak, seni korkunç kadın!”

Hafızamın canlanmasıyla babamın Hunter'ı öldürtüp beni de izlemeye zorladığını anımsıyorum. Anneme elimden geldiğince soğuk bir ifadeyle bakıyorum. "Kılını kıpırdatmadın, hiçbir şey yapmadın. Onu sen öldürdün."

Annem "Sayıklıyorsun sen," dese de suratından sözlerimden etkilendiğini okuyorum; çenesi sıkıca kilitlenmiş ve gizlemek için onca ameliyat geçirdiği kırısklıkları belirginleşmiş. "öyle bir şey yapmadım ben."

Sesimi alçaltıp elimden geldiğince sakın bir sesle konuşuyorum. "Artık annem değilsin ve Thomas'la evleneceğime bu ailenin sonunu getiririm daha iyi."

Bir saniye için annemin alt dudağı titriyor. Sonra kendisini toplayıp komodinine uzanıyor. Uzun, gümüş bir şırınga ve içinde berrak bir sıvı olan, küçük bir şişe alıyor. Şişenin içindekileri şırıngaya boşaltıp kolumu tutuyor.

Kolumu kaçırmaya çalışıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Annem bir damar bulup "Kıpırdama," diyor. Sonra iğneyi koluma batırıyor.

Bedenime huzurun hücum ettiğini hissediyorum. Kanım kıvamlı bir hal alırken gözkapaklarım ağırlaşıyor. Yeniden uykuya dalmadan önce son gördüğüm annemin yüzü oluyor. Bana gülüyormuş gibi geliyor.

Rüya görüyorum.

Beyaz. Her yer bembeyaz. Tüm şehrin üzerine yeni yıkanmış bir çarşaf örtülmüş, kemik rengi bir tuval doldurulmayı bekliyormuş gibi.

Rüyalarım renklerini bu tuvale döküyor; onu gelişigüzel bir şekilde ve azametle çarpık görüntülerle dolduruyor... Atlıkarıncalar ve pamuk şeker; yeşil mistik enerji ışınları; Türk'ün motosikletinin tekerleklerindeki krom jantlar; bir gondolun

kenarına yapışan kahverengi-siyah su yosunu; güç çekimi odasındaki tüplerin içindeki cıvanın parıltısı; kulelerdeki enerjinin nabız gibi, akışkan hareketleri; babamın gözlerindeki hayal kırıklığı ve öfke; bir silahın patlarken çıkardığı ses.

Fakat rüyamda en çok Hunter'ı görüyorum.

Kollarının beni sarışı, köprücük kemiğime tekrar tekrar yumuşak öpücükler konduruşu.

Sonra onun öldüğünü anımsıyor ve acı içinde uyanarak gecenin karanlığında haykırıyorum.

İki hafta geçiyor. Nihayet kelepçelerim çıkarıldı ve apartmandan çıkmadıkça etrafta gezinmeme izin verildi. Arkadaşlarıma –Kiki, Bennie ve diğer nedimelerim– son derece hasta olduğum ve biraz iyileşince hemen onları arayacağım söylendi. Kyle çoğu zaman beni görmezden geliyor, odasına girip kapısını kilitliyor veya geceleri Bennie'nin yanında kalıyor.

TouchMe'me el koydular. Düğün organizatörlerinden başka hiçbir ziyaretçi kabul etmeme izin verilmiyor. Organizatörler bana yanıt vermeyi reddettiğim sorular soruyorlar; onları yantısız bırakmamın kaçınılmaz olanı geciktireceğini ümit ediyorum. Annem benim yerime soruları yanıtlıyor. Pastayı seçiyor (üç katlı, şekerden güllerle süslü, çikolata soslu bir kek) ve gelinliğim için son kez ölçülerim alınıyor. Annem düğünde çalacak grupla provalar yapacak olan müzik yönetmenine en sevdiği parçaların listesini veriyor.

Düğün öncesi bir kızlar partisi olmayacak. Bu sanırım cezamın bir parçası ama hiç mi hiç umurumda da değil. Düğün işçi bayramının² olduğu hafta sonu, ayın yirmi birindeki belediye seçiminin hemen hemen iki hafta sonrasında yapılacak.

2 Labor Day: ABD'de ve Kanada'da çalışanların bayramı eylülün birinci pazartesisinde kutlanır. (ç.n.)

Thomas ziyaretime gelmiyor; bundan dolayı da ona minnettarım. Ara sıra bana telefon etse de onunla konuşmamak için uyuyormuş gibi yapıyorum. Aldığı yüzük komodinde örümcek bağlıyor.

Bir gün kendisini duymadığımı sanan annemin Magdalena'ya "Öylece gittiğine inanamıyorum" dediğini işitiyorum. Hunter'ın öldürüldüğü gece ortadan kaybolan Davida'dan bahsediyor. "O kızı biz yetiştirmişken nasıl böyle kayıplara karışabildiğini anlamıyorum." Annem şakaklarını ovuşturuyor. "İnsanlar ne de nankör."

Gizliden gizliye Davida'nın nerede olduğunu, asilere Hunter'a olanları haber verip vermediğini merak ediyorum. Umarım vermiştir ve Hunter'ın ölümünün acısını çıkartabilirler.

Bir gece Kyle oturma odasındaki kanepede yanıma oturuyor. Çatalımla bir kase meyveyi didikliyorum. Televizyon açık olsa da dikkatimi cihaza vermiyorum.

Kyle oturup ellerini kavuşturuyor. Gözümün ucuyla onu inceliyorum: Üzerinde lacivert bir tişört ve pileli şort var. Ona tek kelime söylemiyorum.

Bu şekilde, sessizce o konuşana dek oturuyoruz. "Üzgünüm, anlıyor musun?"

Yanıt vermiyorum.

"Aria? Üzgün olduğumu söyledim."

Başımı iki yana sallıyorum. "Seni duymuyorum. Pisliklerle konuşmam ben."

Kyle bu sözüme aldırış etmiyor. "Ben senin kardeşinim ve senin iyiliğini isterim. Şu an için böyle düşünmesen de zamanla doğru olanı yaptığımı göreceksin."

Ağzımdan "Zamanla sadece senin nasıl bir hain olduğunu daha iyi göreceğim," sözleri dökülüyor. Ardından "Zaten şimdiden esaslı bir hain olduğunu düşündüğüme bakılırsa bu zor olmayacak." Dönüp ona bakıyorum. Söylediklerime rağmen süklüm püklüm ve utanmış bir hali var. Kanepeden kalkarak "Stic kullanıyorsun"

diyorum. “Stic’i balkonundan benimkine atlamak ve gizlice beni dinlemek için kullandın. Babam çatıda olduğumuzu öyle öğrendi.” Dosdoğru gözlerinin içine bakıyorum. “Hunter’ın ölümünden sen sorumlusun. Seninle konuşmak istemiyorum. Asla.”

Kyle afallamış halde bana bakıyor. “Aria...” diye söze girse de lafını bitirmesini beklemiyorum.

Apar topar merdivenlerden çıkıp odama giriyor, kendimi yatağıma atıp gözlerimi tavana dikiyorum.

Kapım çalınıyor. “Defol Kyle,” diye mırıldanıyorum.

Kapı bir kez daha çalıyor.

Kapıyı çalan kişinin ısrarı karşısında yataktan çıkıp duvardaki dokunmatik panele basıyorum. Kapı kayarak açılıyor. “Kyle, sana beni rahat bırakmanı...”

Karşımda elinde bir gül buketiyle dikilen Thomas “Kyle değilim” diye yanıt veriyor. Üzerinde yakası hafifçe açık, kırmızı bir frak gömleği ve keten bir pantolon var. Saçı jöleli ve alnından geriye yatırılmış; şakağında daha önce hiç fark etmediğim küçük bir ben olduğunu görüyorum. “İçeri gelebilir miyim?” diye soruyor.

Kollarımı kavuşturup “Hayır,” diyorum. Thomas’tan nefret etmeme rağmen birkaç gündür saçımı yıkamamış olmam beni utandırıyor. Aman, neyse...

Thomas gülümsüyor. “Fakat buraya özür dilemeye geldim. Yine.” Ben ne dersem diyeyim, içeri giriyor ve yanımdan geçip buketi masama bırakıyor. “Bunlar senin için.”

“Pek orijinal bir hediye,” deyip yatağımın kenarına tünüyorum. “E? Baklayı ağzından çıkar bari. Lafın ne kadar çabuk biterse o kadar çabuk gidersin buradan.”

Thomas yanıma oturup “Aria...” diyor. “Meseleye yanlış bir açıdan bakıyorsun. Ben düşmanın değilim.”

“Bana yalan söyledin. Ayrıca Gretchen Monasty’yle aldattın beni.”

Thomas başını iki yana sallıyor. “Gretchen’in benim için hiçbir anlamı yok.”

Ona “Fakat sen yine de... Bak ne diyeceğim... Bunun bir önemi yok,” diyorum. “Seni sevmiyorum, Thomas. Hiçbir şey anımsamıyorum ve sen bu durumdan istifade ettin. Ben hiç Stic kullanmadım. Stic kullanan sensin. Evlenmemizin tek nedeni ailelerimizin birlikte kurdukları bazı siyasi planlar.”

Thomas geriye yaslanıyor. “Ve?”

Kaşlarını kaldırıp ona “Ne demek ‘ve’?” diyorum.

Thomas “Demek istediğim *neden* evlendiğimiz kimin umurunda. Senin sandığın gibi birbirimize âşık olmadığımızı farz edelim. Burada...” Eliyle odaya işaret ediyor. “Mahkum gibi hapsolmekten memnun musun? Ailenle mücadele ediyorsun ama onların bu şehri yönetmelerinin bir nedeni var, Aria. Zeki olmaları.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum.

Thomas “Demek istediğim,” diyor, “biz de daha zekice davranabiliriz. O mistiği arzulamış olabilirsin. Peki bir kez olsun *benim* başka şeyleri, *bir başkasını* arzulayabileceğim aklına geldi mi?”

Gözlerimin önüne dudaklarını Thomas’ın dudaklarına yapıştırmış Gretchen geliyor.

“İlk öpüşmemiz, tanışmamız... Bana anlattıklarının hiçbirisi doğru değil, yanılıyor muyum? Gretchen benim umurumda bile değil. Sen bir *yalancısın*, Thomas.”

Thomas kaşlarını kaldırıyor. “Yalandan beter şeyler vardır, Aria. Özellikle de birini korumak için yalan söylüyorsan.”

“Kimmiş bu korumaya çalıştığın kişi?”

Thomas başını iki yana sallıyor. “Anlamıyorsun, değil mi? Ben seni korumaya çalışıyordum.”

“Beni mi? Herhalde ‘kendimi’ diyecektin Thomas.”

Bana “İkimizi de,” diye karşılık veriyor. “Anne-babasının her dediğini yapması beklenen tek kişi sen değilsin. Öyleyse

neden direniyorsun? Benimle evlen, sonra da ne istiyorsan yap. Ben baban gibi başında bekçilik etmem. Bir taraftan gizlice bir mistikle buluşmak mı istiyorsun. Buyur, yap. Umurumda olmaz. Birlikteliğimizi bir iş sözleşmesi gibi düşün. Varlıklı ve güçlü kalıp her istediğimizi alabilmenin bir yolu olarak düşün. Yakında şehrin yönetimi Garland'a geçecek, sonra da bana. Manhattan'ın en güçlü adamının karısı olmak istemez misin?"

Gözlerimi kaçırıyorum. O içten mektupların, o aşk yeminlerinin *Thomas* gibi birinden gelebileceğini nasıl düşünebilmişim? *Thomas*'ın tek derdi varlık, prestij ve imaj. O mektupları ancak beni gerçekten seven biri yazabilirdi; kendini bir formalite evliliğine teslim edecek biri değil. Yoksa o mektuplar da tüm bu kurgunun bir başka parçası mıydı; *Thomas*'tan geldiklerini düşünüyüm diye bir köşeye mi bırakılmışlardı?

Derinler'de yan yana olduğumuz, birbirimize âşık olduğumuz o anılar... Anılarımdaki kişi gerçekten *Thomas* mıydı? Yoksa ben kendimi birlikte anılarımız olduğuna mı ikna etmiştim? Bunların hepsi *Lyrice*'nin ileri sürdüğü gibi anılarımın kurcalanmasının bir sonucu mu?

Nihayet "Âşık olduğumda evlenmek istiyorum," diyorum. "Zorunlu olduğum için değil, istediğim için hayatımın geri kalanını biriyle geçirmek istiyorum."

"Hayatta her zaman istediklerimizi elde edemeyiz *Aria*." *Thomas* omuz silkiyor. "Hunter'ı elde edemediğine şüphe yok."

Ona bir tokat atıyorum. "Seni seçmiyorum."

Thomas elini yanağına götürüp bana dişlerini gösteriyor. "Bu bir seçim değil. Annen-baban söyledi mi sana? Düşün erkene alındı. Şimdi seçimden önce evleneceğiz. Akıllı davran ve olacıklara direnme... Yoksa ikimizin de ölümüne neden olabilirsin."

XXIII

Ertesi gün, Kiki ve Bennie beni neşelendirmek için yanıma geliyorlar.

Annemin ziyaretçi yasağı kuralını neden rafa kaldırdığından emin olmasam da durumdan şikâyetçi değilim. Anlaşılan “mucizevi bir şekilde iyileşmişim” ve artık hasta değilim. Anlayabilene aşk olsun.

Ailem Hunter vakasını gazetelere aksettirmemeyi başardı. Yeni bir düğün tarihi ilan ettiler; Thomas yalan söylemiyormuş. Düğün 11 Ağustos’ta, ayın yirmi birindeki belediye seçiminin iki cumartesi önce yapılacak. Değişikliği son duyanlardan biri olduğuma inanamıyorum.

Kiki alnını bir mendille silerek “Biz de elbiselerimiz için ölçü vermekten geliyoruz,” diyor. “Annenin seçtiği tasarım *muhteşem*.”

Bennie “İlahi,” diye araya girip göğsünü gösteriyor. “Üst kısmı dar, belinde kuşak var ve...” Ellerini aşağı doğru sarkıtıp “Uf, harika, yere kadar uzanıyor!” diye ekliyor.

Kiki kıkırdıyor. “Fakat endişe etme. Seni gölgede bırakmayacağız.”

Gözlerimi deviriyorum. “İnan bana, hiç endişe etmiyorum.”

Kiki “Hasta olman bize mesaj atmana engel değildi; anlıyor-

sun ya?" deyip perdeleri açıyor. "Odanı mozoleye çevirmesen de olurmuş. Cidden, Aria."

Ellerimle gözümü alan ışığı kesiyorum. Son birkaç gündür içimde öyle bir karanlık var ki odanın da ruh halimi yansıtmassını istiyorum.

Hunter'ın öldüğüne inanamıyorum. İçimde büyük bir boşluk var; dinmeyen bir hüznün ruhumu boşaltmış sanki. Bedenim perişan halde, burnum ve gözlerim ağlamaktan acıyor. Bir taraftan Hunter'ın ölümü bana gerçekmiş gibi gelmese de... Öldüğünden de eminim. Onu vurduklarını gördüm.

Ölümünü *anlamli* kılabilcek tek şey ailesini uyarmak, gizlice yeraltına gidip Violet Brooks'u ve asileri ailemin peşlerinde olduğundan haberdar etmek. Fakat son zamanlarda sürekli izlendiğinden bunu bile yapamıyorum.

Kiki yatağa, yanıma oturup "Peki, öt bakalım," diyor. "Düğün tarihini neden değiştirdin? Hem de bu kadar hastayken. Senin derdin ne? Thomas'a düğün tarihinin gelmesini bekleyemeyecek kadar mı *âşiksın*?" Gülüyor. "Aria *karasevda*lı Rose."

Bennie de onunla gülüyor ve nasıl bu kadar saf olabildiklerine şaşıyorum. Keşke onlara her şeyi en başından anlatsaydım. Fakat artık çok geç. Aklıma Thomas'ın söyledikleri geliyor; tek bir yanlış hamle ikimizi de ölüme sürükleyebilir.

Annem ve babam kendilerine itaatsizlik edersem beni gerçekte öldürürler mi? Ne olursa olsun kızlarıyım. Fakat seçim tehlikedeyken, eh... Ne yapacakları belli olmaz.

Bu da beni korkutuyor.

Bennie "Aria, istemiyorsan bize açıklama yapmak zorunda değilsin" diyor. Bennie bugün denizcilere benzemiş; üzerinde yakasından ve kollarından siyah çizgiler geçen sevimli bir beyaz elbise var. "Fakat açıklamak istersen de..." Öne doğru gelip Kiki'nin yanına oturuyor. "Şikâyet etmeyiz."

Kyle'la ilişkisini sürdürmesi halinde Bennie'nin başına neler gelebileceğinden şüphe edip etmediğini merak ediyorum. Rose ailesinin siyasi emellerine adanacak bir esaret hayatı.

"Yeni tarih annemin fikriydi," diyorum. "Bunun seçim için daha iyi olacağını düşünüyor."

Kızlar anlamış gibi başlarını sallıyor. Kiki "Bu mantıklı," diyor. "Bu arada düğün için hâlâ bir kavalye bulamadım! Slow parçalarda dans edecek ve tuvalette yiyecek yakışıklı bir oğlan istiyorum."

Bennie ellerini çırparak "Zaman işliyor; tik, tak, tik, tak," diyor.

Kiki "Ah, ah!" deyip ayağa kalkıyor ve aynada kendisine bakıyor. "Zaten ikinizin arasında cüce gibi kaldığımdan erkeklerin beni fark ettikleri de yok. İkinizin bedenleri, göğüsleri ve kalçaları olan birer sıırım gibi. Benimkiyse daha çok... patlıcana benziyor. Belki parmesanlı patlıcan da olabilir." İç çekiyor. "Kutsal Derinler adına, kıskançlığım tuttu."

Bennie bana dönüp bileğimi tutuyor. "Kiki'yle düşündük de... Çarşamba gecesi Florence'dan bazı kızlarla buluşmaya ne dersin? Film seyrederek, patlamış mısır yer, dedikodu ederiz. Eğlenceli olur. Küçük bir bekârlığa veda partisi. Ne de olsa annen esaslı bir partiyi kaldırarak durumda olmadığını söyledi."

Öyle mi dedi? Bunu duyduğuma şaşırmıyorum.

"Anneme sormam gerek," diyorum. "Ve büyük ihtimalle izin..."

Bennie yerinde hafifçe hoplayarak "Biz onun onayını aldık bile!" diyor. "Of, bu acayip olacak! Ha, bu arada sen hiçbir şeyi dert etme, Aria. Biz her şeyi planlıyoruz."

Kiki omzumu sıkıp "Sen gel yeter," diyor.

Bir parti şu an isteyebileceğim en son şey de olsa –düğün hariç– başımı sallıyorum. Kiki ve Bennie heyecanla ciyaklıyorlar.

Eh, hiç olmazsa dünyada mutlu olan bazı insanlar da var.

Kiki ve Bennie gittikten birkaç saat sonra kulağıma çok fazla gürültü geliyor. Seslere bakılırsa dört beş kadın çene çalarak, yatak odamın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyor.

Bir elektrik süpürgesi zırlıdamaya başlıyor ve aynı anda annem kapımı tıklatıyor. Kapıyı açıp eşikten benimle konuşuyor. Yatağımda, örtülerin üzerine uzanmış dinleniyorum.

Annem "Aria..." diyor. "Haberin olsun, ben Erica Foster'la şehir merkezine gidiyorum."

"Tamam. Bu gürültü de ne?"

Annem koridora doğru bakıyor. "Ha, Davida'nın eşyalarını ayırıp atsinlar diye bir temizlik şirketi tuttuk." Boynundaki elmas kolyeyi düzeltiyor. "Neyse, saat dört civarı dönmüş olurum. O zamana kadar işleri biter."

Annemin odamdan uzaklaşmasını izledikten sonra başımı tekrar yastığa koyuyorum. Davida'ya ne oldu acaba? Muhtemelen ailemin yaptıkları karşısında büyük bir sarsıntı yaşamış ve kendi annesine dönmüştür. Tam gözlerimi kapatacakken aklıma bir şey geliyor ve belimi tekrar doğrultuyorum.

Davida'nın eldiven zulası. Eldivenlerin atılmasına göz yummamam.

Yataktan aşağı atlayıp koridora çıkıyor, Kyle'in odasını geçip hizmetçilere ait koridora giriyorum.

Davida'nın kapısı ardına kadar açık. Başımı içeri uzatınca yarıya kadar doldurulmuş düzinelerce çöp torbası görüyorum. Baştan aşağı beyaz üniformalar giyen üç kadın dağınık odayı karıştırıyor. Şahit olduğum manzara bir hayli canımı sıkıyor. Hunter'ı kaybettiğim gibi Davida'yı da kaybediyorum.

"Affedersiniz?"

Kadınlar işlerine ara verip bana bakıyorlar.

"Burada biraz yalnız kalmam gerek. Rica etsem, beş dakika sonra gelir misiniz?"

Kadınlar birbirilerine bakıp omuz silkiyorlar. Kapıyı kapatıp dosdoğru eldivenleri son gördüğüm yere doğru –Davida'nın yatağının altı– gidiyorum. Çömelip elimi uzatıyor ve metal kutunun keskin köşelerini arıyorum.

Kutu orada yok.

Elimi geri çekip odaya bakıyorum. Odada muhtemelen Davida'nın çocukluktan beri biriktirdiği giysiler, kitaplar ve incik boncukla dolu en az yirmi torba var. Neyse ki torbaların ağzı açık da düğüm çözmek zorunda kalmıyorum. Hızla torbaları karıştırıyorum. İki torba farklı ebatlarda üniformalarla dolu; bunların bazıları öyle küçük ki Davida'nın çocukluğundan kalmış olmalılar. Davida hiçbir eşyasını atmıyor muymuş? Bir başka torbada banyo malzemeleri ve iç çamaşırları var. Torbalardan hiçbirinde metal bir kutu yok. Eldivenler de. “Kartal Yuvası adına, nerede ki bunlar?”

Ayağa kalkıp pijamamın yeniyle alnımdaki teri siliyorum. Bakmadığım neresi kaldı?

Davida'nın dolabı.

Dolabın kapısı açık bırakılmış ve içindeki çoğu eşya alınmış. Geri kalan az sayıda eşyaya göz gezdiriyorum. Birkaç sade süveter ve annemlerin ona özel günlerde giysin diye aldıkları elbiseler; bunların hepsini sadece birer kez giymiştir. Davida'nın üzerinde hep üniforması olurdu. Bu giysiler neredeyse yeni gibi.

Yakasinda yapay elmaslar olan pembe bir elbise çıkartıyorum ve gözlerim yaşıyor. Bu Davida'ya on altıncı yaş gününde verdiğim elbise.

Yumuşak kumaşı yüzüme bastırıp kokusunu içime çekiyorum. Burun deliklerimi gül esanslı deterjan kokusu dolduruyor. Davida'nın Hunter'ın öldüğü geceki halini hayal ediyorum; bir bana bir ona bakıp hıçkırıyor.

Elbiseyi geri koyup bir zamanlar benim olan bir süveter çıkarıyorum. Sanırım Davida ortaya çıkana dek bunu saklayacağım. Fakat süveter yumuşak olacağı yerde... çıtır çıtır sesler çıkarıyor.

Nasıl?

Süveteri ışığa tutuyorum. Görünürde normal olsa da ellerimi içine sokunca kumaşa dikilmiş sert bir şey hissediyorum. Yavaş hareketlerle süveterin içini dışına çıkarıyorum. Gördüğüm şey karşısında hayrete düşüyorum: Süveterin içi baştan aşağı kâğıtlarla kaplı. Üzerinde Davida'nın el yazısı olan kâğıtlar pamuklu kumaşa dikilmiş.

Süveteri Davida'nın yatağının üzerine bırakıp elime bir başka elbise alıyorum; ince ve beyaz bir gecelik bu. Ellerimi geceliğin içinde gezdirdiğimde aynı sert his beni karşılıyor. Sonra geceliği eteğinden tutup tersyüz ediyorum: Geceliğin içine de bir dizi not dikilmiş.

Davida'nın dolabındaki kalan giysileri de gözden geçiriyorum: Boyun kısmından siyah bir çizgi geçen, beyaz, jarse bir elbise; siyah bir blazer ceket; pileli, lacivert bir etek; yumuşak, yeşil bir hırka. İçinde yazılar olan en az bir düzine giysi var. Hiç tereddüt etmeden bu giysileri askılarından çıkarıp kollarıma doldurduktan sonra yatak odama götürüyorum.

Annemler dairemin kapısının kilidini iptal ettikleri için elimi çabuk tutmam gerek. Çekmecelerimden birinden mücevherli bir mektup açacağı alıp giysilerden birinde –süveterde– kullanıyorum. İtinayla dikişleri söküyorum ve notların yere oyun kartları gibi düşüşünü izliyorum.

Bütün notları süveterden ayırınca giysileri üst üste yığıp Davida'nın odasına geri götürüyorum ve önüme çıkan ilk ağzı açık torbaya tıktırıyorum. Sonra kendi odama dönüp kapıyı kapatıyor ve notları bir araya getirip okumaya başlıyorum. Elim aldığım ilk not yazılı bir yıldan fazla olmuş.

Düşüncelerimi kaydedebileceğim emniyetli bir yer yok. TouchMe'me girmişler; e-postam Bay R'nin ekibi tarafından okunuyor. Belki de en iyisi eski yöntemlerdir. Mürekkep, kâğıt ve içtenlikle yazılmış sözcükler. Kim olduğumu eski tip delillerde aramayacak kadar kibirliler.

Nelerden şüphelendiklerini bilemiyorum. Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutuyor, ekibe gönderebileceğim her tür bilgi için, bu kepezeliği sonlandıracak herhangi bir haber alırım diye dikkat kesiliyorum.

Görünüşe bakılırsa bir çeşit günlük bulmuşum. Davida odası aranırsa bu notların bulunmayacağını düşünmüş olmalı. Kartları yatak örtüsünün üzerine koyuyorum. Kart yığınlarına hızlıca göz gezdiriyorum; altı yıl öncesine, Davida'nın bizimle birlikte yaşamaya yeni başladığı zamana kadar giden notlar var. Daha yakın tarihli notları bulup çıkardıktan sonra okumaya devam ediyorum.

5/14

Bugün gizlice eve gittim. Yakınlarımı görmek ne güzel oldu. Yanlarında kalmak istesem de bana bulunduğum yerdeki görevimin daha önemli olduğunu, sabırlı olmam gerektiğini söylediler... Fakat bu bekleyiş ne kadar sürecek?

6/24

Bugün önemli hiçbir şey olmadı. Aria kendisini iyi hissetmiyor; başı hâlâ ameliyattan dolayı acıyor. Ona ne söylediklerini tam olarak bilmiyorum; tek bildiğim aşırı doz Stic aldığı yalanını söyledikleri. Kendisine söylenenlere inanacak mı acaba? Böyle basit yalanlarla kandıramayacak kadar zeki o. İyileşsin diye dua ediyorum.

Demek Davida ailemin bana aşırı doz konusunda yalan söylediğini biliyormuş. Peki o zaman neden bunu bana söylemedi?

Bir sonraki not nişan partimin olduğu gece yazılmış:

6/28

Garland Foster önümüzdeki seçimde aday olacak. Aria Thomas'la evlenip Manhattan'ın batı yakasına taşınacak ve Rose ailesinin gözetiminde yaşayacak. Bu çok büyük ve beklenmedik bir haber. Diğerlerine haber yolladım. Derhal hazırlanmaları gerek.

6/29

Bugün başım ağrıyor. Ailemi son görüşümün üzerinden haftalar geçti. Burada bazen saatler günler, günler de yıllar gibi geçiyor. Bir daha dönmek üzere evime ne zaman gidebileceğim? Onu bir daha ne zaman göreceğim?

7/8

Bazen bu kızın beni benden iyi tanıdığını düşünüyorum. Ondan gerçek hislerimi gizlemem çok güç oluyor. Özellikle de ona karşı dürüst olmam gerektiği zamanlarda... Fakat bunu yapamam. Henüz değil. Öte yandan onları birlikte gördüğümde az kalsın acıdan ağlayacaktım. Bana etrafımı saran hava bir ilmik olmuş da beni boğuyor, içimdeki hayatı çekip alıyormuş gibi geldi. Bu adil değil.

7/9

Dün gece rüyamda kendi düğünümü, mutlaka giyeceğim o beyaz elbiseyi, bir yıl kadar önce düğün günümde okumak için yazdığım o yeminleri hayal ettim... Ne-

redeyse kendimi bildim bileli nişanlı olduğuma inanmak zor olsa da o gün yaklaşıyor... Birkaç ay sonra on sekizime basacağım ve eve gideceğim. Ona.

Okudukça kafamda Davida'nın nasıl biri olduğu daha da şekillenmeye başlıyor. Daha çocukken ailemin gözüne girmesi için evimize gönderilmiş ve nihayet yeterince büyüyünce asilere Rose'ların ayağını kaydirmalarına yarayacak bilgiler göndermeye başlamış. Ya yetimhane? Bir yalan. Ona Shelly adında bir kadının güçlerini nasıl gizleyeceğini öğrettiği de. Eldivenleri ona veren ailesiydi ve yara izleriyle ilgili hikâyeyi uyduran ebeveyniydi. Son zamanlarda ortadan her kaybolduğunda Derinler'e, asilerin yanına gidiyordu. Hepsi bu kadar da değil; bir de neredeyse doğar doğmaz bir asi mistikle nişanlandırılmış.

7/10

*Bugün Magdalena'yla tarçınlı kahve keki pişirdim.
Yara izlerimi görmek istedi ama razı olmadım...*

Kâğıtları karıştırmaya devam ediyorum. Davida'nın notlarındaki konular ailem ve benim hakkımdaki düşüncelerinden yaşama ve siyasete dair fikirlerine dek uzanıyor. Sonra şu nota gelince duruyorum:

7/15

Bazen onun bana benim ona âşık olduğum kadar âşık olmadığından endişe ediyorum. Çocukken birlikte nasıl oyunlar oynadığımızı hâlâ anımsıyorum. Fakat o günler çok geride kaldı. Ben buraya, yukarıya gelip burada kısıp kalalı çok uzun bir zaman oldu... Acaba yüzümü anımsıyor mudur?

Bu gece onu gördüm. Fakat onun gönlü bir başkasında. Korkarım ruhum onarılamaz bir şekilde yaralandı. Bunun suçlusu o; kız değil. Sanırım benim de suçum var. Hikâyemizin peri masalları gibi sonlanacağına inandığım için.

Davida nasıl olur da bana bunlardan hiç bahsetmez? Peki, ben nasıl hiçbir şey sezmedim, hatta hiç işkillenmedim? Hem de ömrüm boyunca bu kızla aynı çatı altında yaşamışken.

Kendimi aldatılmış hissediyorum. Davida tarafından, ailem tarafından; beni parmaklarında oynattılar.

En yakın tarihli nota geldiğindeyse kalbim duracak gibi oluyor.

Onu unutmak için elimden geleni yapacağım. Görevime odaklanmak için... Kulağıma Violet'a karşı bir misilleme yapılacağına dair fısıltılar geldi... Çoktan bir uyarı gönderdim; umarım çok geç kalmamışımdır.

Artık nişanlığımın adını anmayacağım. O bana ait değil; başkasını seviyor.

Bu ismini son yazışım; artık seni sonsuza dek hayatımdan çıkaracağım... Hunter Brooks

XXIV

Dr. May bana ürkütücü bir bakış atıyor. “Aria, gerçekten, sadece sana yardım etmeye çalışıyorum.”

Oda hatırladığım kadar beyaz, taze limon ve antiseptik kokuyor. Eski asistanı Patricia ortalarda yok.

“Sana inanmıyorum,” deyip başımı iğnelerle dolu metal tepsiye doğru yatırıyorum. “Burasının müzikhol olmadığı besbelli.”

Apartmandan çıkmadan önce bana düğünde çalacak orkestrayı dinlemeye gideceğimiz söylenmişti. Babam da bizimle geleceğinden ve o normalde bu tür işleri anneme bırakacağından bir tuhafılık sezmiştim. Hafif raylı vagona binmemizin hemen ardından nereye götürüldüğümü anladım: Dr. May’in ofisine.

Henüz tüm yanıtlara ulaşmış değilim ama bana mantıklı gelen tek bir şey var: Anılarımın kurcalanmasında Dr. May’in parmağı var. Başta anılarımı geri getirmeye çalıştığını düşünmüştüm ama şimdi onları beynimden alanın o olduğunu biliyorum. Hunter’a dair anılarımı silip yerlerine Thomas’a dair yapay duygular koyacak. Bunu da muhtemelen annem ve babam istedikleri için yapacak.

Hunter. Davida. Az sonra üzerimde bir operasyon gerçekleştirilecek olsa da tek düşünebildiğim ikisinin birbirleriyle...

Aralarında nasıl bir ilişki vardı ki? Davida ona aşık olsa da –yazdıklarından bunu çıkarabiliyorum– Hunter’ın hisleri hakkında hiçbir fikrim yok. Ona bunu sormam da olanaksız.

Dr. May kolumu tutmaya çalışıyor. Masanın ucuna doğru kaçıyorum.

Tek yaptığı gülmek oluyor. “Kaçınılmaz olanı geciktiriyorsun,” deyip başıyla annem ve babamın öte yanında bekledikleri kapıya işaret ediyor. Dr. May beyaz laboratuvar önlüğünün kollarını kıvrıyor. “Ya şimdi operasyona razı olursun ya da seni uyuşturup *sonra* ameliyat ederiz.”

Dr. May bir kez daha üzerime atılıyor. Bu kez bir bacağımlı kaldırıp karnını tekmeliyorum. “Of!” diye homurdanarak iki büküm oluyor. Sendeleyerek duvara gidip kırmızı bir düğmeye basıyor.

İçeri bir asistan giriyor. Dr. May genç kadına “Bana bir sakinleştirici getir,” diyor. “Hemen.”

Kadın tam kendisine söyleneni yapmak için odadan çıkacakken Patrick Benedict içeri giriyor. İrkiliyorum; Benedict burada görmek isteyeceğim son insan.

Benedict, Dr. May’e “Belki benim yardımım olabilir,” diyor. İkisi el sıkışıyor; dost olmalarının şaşılacak bir yanı yok.

Dr. May iğneyi bana doğrultarak “Bu kız tam bir karın ağrısı” diyor. “Aslında sakinleştiriciyi en başta kullanmam gerekirdi ama işleme etki ediyor. Sanırım bu riski almak zorunda kalacağım.”

Benedict “Bizi birkaç dakika yalnız bıraksan nasıl olur?” diyor. “Aria ve ben birbirimizi hep iyi *anlamışızdır*.”

Dr. May Benedict’e gergince başını salladıktan sonra asistana kendisini takip etmesini işaret edip uzun adımlarla odadan çıkıyor. Babamı ve annemi koridorda bir köşeye çektiğini görebiliyorum.

Kapı kapanıyor.

“Nihayet yalnız kaldık,” diye şaka yapıyorum. Benedict benden hiçbir zaman hazzetmemiştir; burada oluşu kötüye işaret.

Sözlerimi duymazdan gelip pencereden babamlara ve Dr. May’e bakıyor. Birkaç saniye bekledikten sonra omuzlarımı sertçe sıkıyor.

“Ah!” diye feryat ediyorum.

“Şışt!” Dudaklarını kulaklarıma yaklaştırıp aceleyle fısıldamaya başlıyor. “Sadece bir dakikamız var; o yüzden beni dikkatle dinle, Aria. Sana hemen yutman gereken bir hap vereceğim. Sonra seni makineye sokmalarına izin vereceğim. Hafıza değiştirme işlemi başarısız olacak ama sen makineden çıktığında başarılı olmuş gibi davranacaksın. Sana bir dizi soru sorulacak. Yanıt vermeden önce bana bak. Bir kez göz kırparsam olumlu, iki kez göz kırparsam olumsuz yanıt ver. Anladın mı?”

Geri çekilirken elime küçük bir hap tutuşturuyor. Hapı avucumun içine alıp gözlerimi ona dikiyorum. Aklım çok karışık.

“Bunu neden yapıyorsun?”

Benedict “Açıklama yapacak vakit yok,” deyip yan gözle laboratuvar kapısına bakıyor. “Bana güvenmelisin Aria. Hunter’ın hatırına.”

Hunter.

Kapı kayarak açılırken Dr. May vals yaparak içeri giriyor. Ben, Benedict’e güvenecekmışim ha? Benedict düpedüz bir canavar, bana karşı hep kaba davranmış biri. Her şeyden önce de babama sadık. Ne diye ona güveneyim ki?

Fakat Hunter’ın adı kulaklarımda çınlıyor. Davida kayıplara karıştı. Bana yardım etmek isteyen başka kimse de yok. İçinde küçük hap olan yumruğuma bakıyorum. Bu noktada kaybedecek neyim var ki? Hapı ağzıma götürüp öksürürmüş gibi yapıyorum.

Son anda hapı yutuyorum.

Dr. May yüzünde meraklı bir ifade, elinde iğneyle önümde dikilip “E?” diyor.

Derin bir nefes alıyorum. “Hazırım.”

Makineden çıktığımda kendimi az öncekinden pek de farklı hissetmiyorum; sadece kafam biraz dumanlı. Kolumun iç tarafı Dr. May’in vurduğu iğnelerden dolayı ağrısa da bunlar haricinde gayet kendimdeyim. Bir bardak suyu dikiyorum.

Annem “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye soruyor. Babamın koluna girmiş ve ikisi de endişeli görünüyor. Fakat endişelerinin nedenleri öyle bambaşka ki... Benim neler hissettiğimi umursamıyorlar; sadece operasyonun başarılı olduğunu görmek istiyorlar.

Benedict kollarını kavuşturmuş, babamın birkaç metre arkasında dikiliyor. Çaktırmadan başını sallıyor. Olumlu yanıt vermem gerek. “Ben... iyiyim.”

Babam “Aria neden burada olduğunu biliyor musun?” diye soruyor. Siyah kaşları kalkmış, alnı kırış kırış.

Benedict iki kez göz kırpmıyor. “Hayır,” diyorum.

Babam, Benedict’e hafifçe gülümsüyor. Dikkatli bakıyor olmasam kaçıracağım bir gülümseme bu.

Fakat gözümden kaçmıyor.

Dr. May bana doğru yürüyüp “Aria...” diyor. “Bir kez daha aşırı doz Stic aldın. Annen seni yatak odanın zemininde kıvrannır halde bulmuş; ölümün kıyısından döndün.”

Düşünmeden tepki versem bunlara gülerdim ama bunun yerine dilimi ısııyorum. Göz ucuyla Benedict’e baktığımda tüm vücudunun elektrik yüklene bir tel gibi gerildiğini görüyorum. Bir anda bunun hayatındaki en önemli anlardan biri olduğunu fark ediyorum. Benedict’in beni bir kez daha koru-

ması mümkün olmayacak. İkna edici olmazsam anılarımı –bir kez daha ve sonsuza dek– kaybedebilirim.

Fakat şu an neleri hatırlayabiliyor olmam gerek? Neleri silmeye çalıştıklarını nereden bilebilirim?

Titreyerek nefes alıyorum. “Ben... Ben... Öyle mi yapmışım?”

Annem ciddi bir tavırla başını sallıyor. “Düğün seni tedirgin etmiş olabilir mi? Neden öyle oldu, anlamıyorum... Thomas’ı *çok seviyorsun*, o da seni seviyor...”

Sesi giderek kısılan annem bana neredeyse gözünü kırpmadan bakıyor. Onun ve babamın itiraz edip etmeyeceğimi görmek için beklediklerini biliyorum.

Sesim titremesin diye çaba göstererek “Thomas’ı seviyorum,” diyorum. Annem babamın elini tutuyor; rahatladıkları çok açık. “Ben düğünden dolayı tedirgin değilim. Ben... Neler olduğunu anımsamıyorum.” Bir nefes daha alıyorum. “Üzgünüm.”

“Hafıza kaybının boyutlarını öğrenmek için sana bir dizi soru soracağım, Aria.” Dr May eline portatif bir TouchMe alıp tuşlarına basıyor.”

Babam “Soruları Benedict sorsa, nasıl olur?” diyor. Sesinin tonundan bu söylediğinin bir soru değil, talep olduğu anlaşılıyor. Benedict’in bana karşı daha sert davranacağını düşünüyör olmalı. “Alınmak yok Salvador.”

Bu duruma biraz canı sıkılan Dr. May “Tabii, tabii, elbette,” diyor. “Ben de Aria’nın yanıtlarını kayda alırım.”

Benedict kravatını düzeltip öne çıkıyor ve üzerinde oturduğum muayene masasının birkaç santim ötesinde duruyor. Klima son güçte çalışıyor ve tüylerim diken diken. Hastane kıyafetini belime daha sıkıca doluyorum.

Benedict “Tam adın ne?” diye soruyor.

“Aria Marie Rose,” yanıtını veriyorum.

“Ne gün doğdun?”

“Ekimin on dördünde.”

“Annen ve baban kim?”

Babama ve anneme işaret ediyorum. “John ve Melinda Rose.”

“Nişanlının adı ne?”

“Thomas Foster,” diye yanıt veriyorum.

Benedict önce babama, sonra bana bakıyor. Gözlerini biraz açıyor ve bu hareketinden az sonra önemli soruların geleceğini çıkarıyorum.

Benedict “Hunter Brooks adında bir oğlan tanıyor musun?” diye soruyor. Kasten iki kez gözünü kırıyor.

“Hayır,” diyorum. Annem sesli bir iç çekiyor.

“Hizmetçin Davida’nın nereye kaybolduğunu biliyor musun?” Benedict bir kez daha iki defa gözünü kırıyor.

“Hayır,” diyorum. “Onun kaybolduğundan haberim yoktu.” Dr. May’in sırtışından doğru yolda olduğumu anlıyorum.

“Thomas Benedict’e âşık mısın?” Benedict bir kez gözünü kırıyor.

“Evet,” diyorum.

“Yaklaşan düğününüzle ilgili herhangi bir endişen var mı?” İki kez göz kırıyor.

“Hayır,” deyip yüzüme yayvan bir gülümseme yerleştiriyorum. “Tek derdim gelinliğimin içinde güzel görünmek.”

Benedict babamlara doğru dönüyor; ikisinin ona el etmesi üzerine yanlarına gidiyor ve fısıldaşmaya başlıyorlar. Dr. May de kısa süreliğine onlara katılıyor; ben de düşüncelerimle baş başa kalıyorum:

Ebeveynim Hunter Brooks’u zihnimden silmeye çalıştı. Başaramadılar.

Thomas’a âşık olduğuma inanmamı ve onunla evlenmemi istiyorlar. Bunu yapmayacağım.

Benedict hafıza silme işlemini engellemek istedi. Babamın sağ kolu ve en büyük destekçisi. İhanetinden ne anlam çıkar-mam gerek?

Dr. May boğazını temizliyor. "Aria, iyi olacaksın. Ebevey-nin bir terapistle gitmeni istiyor; benim tavsiye edeceğim biri. Böylece Stic bağımlılığının kökenine inebiliriz." Duraksıyor. "Bu uyuşturucuyu kullanmaya devam edersen sadece hafızanı değil hayatını da kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya gelirsin."

Sesime samimi bir ton vermeye çalışarak "İyileşmek isti-yorum," diyorum. Dışarıdan bakıldığında annem ve babam, Kyle'la birlikte yegâne ailem olan o iki insan gözüme aynı görü-nüyor. Fakat onların aslında ne olduklarını biliyorum: Yalancı-lar. Gözümün önüne dizlerinin bağı çözülüp bedeni teknenin güvertesine yığılan Hunter'ın bulanık suların içinde yitip gidişi geliyor. Göğsümde derin bir acı hissediyorum.

Hunter öldü. Ben ise hâlâ buradayım.

Anısını onurlandırmanın en iyi yolu ailem her ne planı uy-gulamaya geçtiyse ona engel olmak. "Hayatımı düzene koymak için," diyorum, "yapmam gereken ne varsa yapacağım."

Ahmak ebeveynim bana gülümsüyor.

Birkaç saat sonra eve varıyorum.

Dr. May bana bol miktarda ağrı kesici verse de ilk birkaç işlemdekinin aksine bu kez kendimi gayet iyi hissediyorum. Bunun nedeni Benedict'in bana verdiği o inhibitör olmalı.

Kiki beni telefonla arıyor ve akşam yemeğine dek laflıyoruz. Madalyonu çantamdan çıkarıp ellerimde çeviriyorum. Neyse ki ailem onda normal dışı bir şey sezip atmamış. Hunter madal-yonu nasıl açacağını bilmediğini söylemişti; o da bilmezse kim bilebilir? Aklıma gelen tek kişi Lyrica oluyor. Fakat Derinler'e gidip onunla görüşmem imkânsız. Şimdi olmaz.

Madalyonu boynuma asıp bluzumun altına sokuyorum. Yaptığım riskli de olsa kendimi Hunter'a yakın hissetmek istiyorum. Onun elinin değdiği tek eşyam bu. Duvar saatine bakıyorum; herkesi normal olduğuma inandırmam önemli; bu yüzden akşam yemeğinin yolunu tutuyorum.

Aşağı katta tüm Foster klanı yemek salonumuzdaki masaya yerleşmiş, yanlarında da şeytani egosantrikler ordusu var: Belediye Başkanı GreenLorn, Polis Şefi Bayer, Vali Boch, Stiggson, Klartino ve hepsi siyah takım elbiseler giymiş, yan odada sessizce dolanıp duvar kâğıdının karmaşık desenine karışmaya çalışan bir korumalar sürüsü.

Yakası açık, mavi gömleği ve yandan ayrılıp geriye doğru taranmış saçlarıyla sıkıcı bir şıklığı olan Thomas'ın yanındaki koltuğa oturuyorum.

Beni öperek "Nasılsın?" diye soruyor. Epey iyi rol yapıyor. Yalanlar, hile ve ihanet hafızamdan silinmiş olsa... sanırım beni gerçekten sevdiğine ikna olabilirdim.

Ne yazık ki onun kim olduğunu biliyorum. Başıma gelenlerin hiçbirinin sorumlusu olmayabilir. Fakat duruma ayak uydurmaktan mutlu olduğuna da şüphe yok.

Tüm gözler üzerimde olduğundan "Harika!" diye civıldıyor, bir yandan tavandaki avizeden bile daha fazla parıldayan yeni nişan yüzüğümü göstermek için elimi masanın üzerine koyuyorum.

Masanın öbür ucunda öğleden sonraki giysileri hâlâ üzerinde olan Benedict var. Onunla göz göze gelsem de bakışlarını kaçırıyor.

Yemekte önce çorba servis ediliyor; hafif bir yaz çorbası bu. Kaşığımla küçük mısır tanelerini ayırıyorum. Yemek yemeyi aklıma bile getiremiyorum; midem endişeyle ekşiyor. Benedict'le nasıl kısa süreliğine yalnız kalabileceğimi düşün-

yorum. Bana neden yardım etti? Elissa'nın bir ajan olduğunu, gizlice asiler için çalıştığını biliyor mu? Birlikte çalışıyor olabilirler mi? Ona bunları sormak istesem de Elissa'ya sırrını açıklamayacağıma söz verdim.

Erica Foster'ın "Aria?" dediğini işitiyorum. Sesinin tonundan bana birkaç kez seslenmiş olabileceğini çıkarıyorum.

Alelacele ona gülümsüyorum. "Affedersiniz."

"Sorun değil, canım. Sadece annene nişan yüzüğünün ne kadar güzel olduğunu söylüyordum."

"A, evet," deyip parmağımdaki elmas taşlarla süslü iri yüzüğe bırakıyorum. Yüzüğün gümüş halkası içimdeki yaşamı sıkıp çıkartacak gibi parmağımı sıkıyor. "Gerçekten etkileyici."

Yemek geçmek bilmiyor; bana dakikalar saatler gibi geliyor. Sohbetin konusu düğünle ilgili ayrıntılar olmadığında elbette siyaset ve anket sonuçları oluyor. Aslında ikisi zaten aynı konu.

Annem, Erica Foster'a "Düğün yemeği harika olacak," diyor. "Biber taneli fileminyon, brokoli floret ve fırında taze patates..."

"Affedersiniz," diyorum. "Burnumu pudralamam lazım."

Thomas "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Kesinlikle," diye yanıt veriyorum.

"Aria?" Annem bir kaşını yukarı kaldırıyor. "Sana eşlik etmemi ister misin?"

Tüm başlar bana çevriliyor. "İşemem gerek!" Kyle gözlerini deviriyor. "Yani... Yardıma ihtiyacım yok! Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp peçetemi masaya bırakıyorum. Benedict bana bakmıyor; polis şefiyle konuşuyor.

Yemek salonundan çıkıp koridora giriyor, misafir tuvaletimize gidiyorum. Sonra tuvaletin önünden geçip misafirlerin ceketlerini, el ve evrak çantalarını bıraktıkları küçük odaya giriyorum.

Benedict'in kahverengi deri evrak çantasını arıyorum ve altın rengi kopçasından hemen tanıyorum. Benedict'in işe getirdiği bu çantayı gördüğümde evrak çantası kullanmasına bir anlam verememiştim. Ofiste hemen hemen tüm işler bilgisayarlarla halledildiğinden elde çok fazla evrak taşımaya gerek yoktu.

Neredeyse boş çantada yarısı içilmiş bir şişe su ve içinde tek bir sayfa olan manila bir zarf var. Kâğıdın en üstüne bir adres ve şu sözcükler karalanmış: **Fred M. Rose ailesi.**

El yazısı tanıdık.

Aradığım o çok gizli bilgi nerede? Bana yardım etmesinin nedeni nerede saklı? İç çekip kâğıdı zarfa, zarfı da çantaya geri koyuyorum.

Yemeğe dönüp peçeteyi kucağıma koyuyorum.

Thomas "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Ona yapmacık bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Tabii. Neden yolunda olmasın ki?"

Herkes gidince yatmaya hazırlanıyorum. Magdalena saçlarımı fırçalayıp yüzümü yıkamama yardımcı oluyor. Bana Dr. May'in gönderdiği bir hapı veriyor; hapı yutar gibi yapıp o gidince çöp tenekesine tükürüyorum.

Uyumaya çalışsam da huzursuzum. Gözümün önüne hep Hunter; yüzü, dudakları geliyor. Sarılışının bana neler hissettirdiğini anımsıyorum. Bu adil değil. Birlikte çok kısa bir süre geçirdik. Ve şimdi benim yüzümden o hayatta değil.

Violet Brooks'un neler yaptığını merak ediyorum. Oğlunu mu düşünüyor acaba? Onu bir daha görebileceğinden şüphe mi ediyor? Ve Türk! Zavallı Türk. Dostuna olanları bilmek onun hakkı.

Yataktan çıkıp pencerelere gidiyor, perdeleri açıp geceye bakıyorum. İlmik deliği nerede? Ona nasıl ulaşabilirim?

Bir gölge balkonu bir uçtan bir uca geçiyor.

Gözümü kırıştırdığımda ortadan kayboluyor. Yüzümü pencereye dayıyorum. Bu Kyle mı? Yoksa Davida mı?

Hayır. Saçmalıyorum. Orada kimse yok.

Perdeleri kapatıp yatacakken göğsümdeki madalyonun ağırlığını hissediyorum. Geceliğimin altından çıkarıp dikkatle baktığım madalyonun parlak gümüşü üzerinde parmaklarımı gezdirip klipsi olmadığını bilsem de bir klips arıyorum. Bir zapt etme madalyonu. Bu ne anlama geliyor?

Belki de yanında bulduğum notta bir cevap vardır.

Notu sakladığım elbise dolabıma gidiyorum. Notta tek bir sözcüğün –*Hatırla*– yazdığını bilsem de belki gözden kaçırdığım bir şeyler olabilir.

Kâğıt parçasını ışığa tuttuğumda parmaklarım titriyor. Notu çevirsem de arkası boş. Bunu zaten biliyorum. Ne düşünüyordum? Nota aniden baktığımda aradığım yanıtların sihirli bir şekilde belireceğini mi?

Notu çekmeceye geri koyacakken kafamın içinde bir şeyler bir sürgü gibi yerine oturuyor.

Hatırla

Sözcüğe, harflerin düzgün çizgilerine, A'ların kuyruklarına ve M'lerin kıvrımlarına bakıyorum.

El yazısı tanıdık. Bu akşam aynı yazıyı gördüm.

Patrick Benedict'in evrak çantasında.

XXV

Annem “Ne hoş, değil mi?” diye soruyor.

Çekingence daireye adım atıyorum. Thomas yanımda; elimi tutmak için uzanıyor ve içimden elimi çekmek –ya da yüzüne bir tokat atmak– gelse de uzanan elini tutuyorum. Fakat herkesi Dr. May’in yaptıklarının başarıya ulaştığına inandırmam çok önemli. Hunter’ı unuttuğuma, Thomas’ı sevdiğime inandırmam.

Thomas “Muhteşem” deyip beni oturma odasına sürüklüyor.

Bulunduğumuz yer yakında dairemiz olacak. Aileme ait binada şu an yaşadığım dairenin iki kat aşağısı. Foster’larla yapılan anlaşmanın bir şartı da Garland belediye başkanlığı koltuğunda oturduğu sürece Thomas’ın Batı Yakası’nda bizimle yaşaması. Bu, Foster’ları alacakları her tür siyasi karara ailemi zi de dâhil etmeleri için düşünülmüş bir tür teminat.

Beyaz tavana bakıyorum. Sonra da dairenin uzak ucundaki cam duvardan dışarıya, Hudson Nehri’ne. Göremediğim yerlerde kameralar olabilir mi? Buna hiç şaşmazdım.

Annem simsiyah bir kanepeye işaret edip “Paris’ten,” diyor. İçinde fazla eşya olmayan, modern odanın duvarları uçuk sarı ve gül rengi.

Oturma odasının öte yanında şarap kadehleri, porselen tabakları ve mücevherlerle kaplı kupalarıyla resmi bir bar havası olan mutfak var. Mutfak duvarları anlaşılan galvanize metala basılmış olan gümüş rengi tuğla desenleriyle kaplı.

Burası bana bir başkasının eviymiş gibi geliyor. Tanısam hoşlanmayacağım birinin eviymiş gibi.

Thomas elimi sıkarak “Ne düşünüyorsun, Aria?” diye soruyor.

Haliya, televizyona, tablolara –annemin seçtiği her şeye– dikkatle bakıyorum. Heyecanlı görünmeye çalışarak “Her şey muhteşem,” diyorum.

Annemin yüzünde yayvan, dişlerini meydana çıkaran bir gülümseme beliriyor. “Tabii daha yapacak çok iş var; yatak odasına çarşaf, banyoya da havlular almamız gerek. Ha, bir de...”

Sözlerinin geri kalanını dinlemiyorum. Tek düşünebildiğim, dün gecedan beri aklımda olan tek şey Benedict’in el yazısı. Madalyonumun yanında bulduğum notu o mu yazdı? Yoksa evrak çantasında bulduğum notu yazan personelinen biri miydi? Her halükârda Benedict el yazısının kime ait olduğunu söyleyebilir; el yazısının sahibi aynı zamanda bana madalyonu bırakan kişi olmalı.

Tek sorun Benedict’e ulaşmak. Artık ofisteki işime dönme izin verilmiyor, tabii eğer...

“Anne?” diyorum.

Annem sözünü yarıda kesiyor. “Evet?”

“Bugün babamın ofisine uğrayabilir miyiz?”

Beni hayatında ilk kez görüyormuş gibi şaşkın halde yüzüme bakıyor. “Ne diye?”

“Şeyi hatırladım da...” deyip hemen bir mazeret uyduruyorum. “Kiki’nin bana ödünç verdiği küpeleri masamda bırakmıştım.”

Annem “Birini gönderip aldırırım,” diyor.

“Fakat çekmecede bir güvenlik şifresi var.”

“O zaman şifreyi bana ver.” Thomas’a şüpheli bir bakış atıyor.

Blöf yaparak “Parmak iziyle çalışıyor,” diyorum. Annemin ofisteki masaların kilitleri olmadığını bildiğini hiç sanmıyorum; ya da en azından bilmediğini ümit ediyorum. “Düğün öncesi vereceğimiz yemeğe birkaç gün kaldı; küpeleri yemekte takmayı gerçekten çok istiyorum,” diyorum. “Seçtiğim elbiseye çok yakışacaklar. Hani şu etekleri baskılı kadife olana, zümrüt rengi elbiseye.”

Annem diliyle hafif bir ses çıkarıyor. “O elbise *gerçekten* çok hoş...” Bir süre durup düşündükten sonra beni şöyle bir süzüyor. “Küpeler önemli mi?”

Hararetle başımı sallıyorum. “Kulağımda çok şık duruyorlar.”

Konu moda oldu mu annem saflaşır. Yumuşayıp “Peki,” diyor ve bedenimin gevşediğini hissediyorum. “Ben de seninle geleceğim.”

İç çekiyor ve istemeden bunu belli de ediyorum. Annem her adımımı gözlerken Benedict’le birkaç dakikalığına da olsa nasıl yalnız kalacağım? Üstelik annem masalardaki çekmecelerde kilit olmadığını fark edince kim bilir ne diyecek?

Annem Thomas’ın yanağına yarım yamalak bir öpücük konduruyor. “Sizinle sonra görüşürüz canım.” Sonra bana dönüyor. “Aria, yarın öğlen gelinliğini son bir kez prova edeceğiz. Gecikmek istemeyiz.”

Babamın ofisinin olduğu binada, bir zamanlar çalıştığım katta asansörden iniyoruz. Her şey bıraktığım gibi: Bölmeler, insanlar, çeşmeler ve tuvaletler. Elissa’yla gizlice içinden geçtim; ardındaki uzun koridor bir mistiğin güçlerinin çekilişini izlediğim, göz kamaştıracak kadar ıdıklı bir odaya açılan çelik kapıyı görüyorum. O anı anımsamak bile beni ürpertiyor.

Koridorun öte yanında Benedict'in ofisi var. Mutlaka içeride çalışıyordur.

Annem boynundaki inci kolyeyi düzelterip "Hangisi seninkiydi?" diye soruyor.

"Ha, şuradaki." Boş bölmeme işaret ediyorum. "Tuvalete gitmek ister misin?"

Annem başını yana yatırıp gözlerini bana diyor. "Yo... Neden sordun şimdi bunu?"

"Bir nedeni yok," diyorum. *Beş dakika yalnız kalmak istemem dışında.* "Sadece... Benim gitmem gerekiyor da."

Annem ellerini beline götürüyor. "Git o zaman."

"Ha, peki. Tabii." Yerimden kımıldamıyorum.

"E, ne bekliyorsun?"

Sonra aniden Elissa Genevieve ortaya çıkıp beni kurtarıyor. Yüzünde aydınlık bir gülümsemeyle "Aria!" diye sesleniyor. Sonra da "Melinda, seni tekrar görmek ne güzel," diye ekliyor.

Annemin Elissa'nın lacivert eteğinin kesimine, şık bluzuna ve safir kolyesine dikkat kesildiğini fark ediyorum. Gördüklerinden etkilendi.

Elissa "Son görüşmemizin üzerinden epey zaman geçti," diyor.

Mom "Evet" diyor. "Görüşmeyeli nasılsın?"

Birbirimize tek kelime etmesek de Elissa'yla göz göze geliyoruz ve ona yalvaran gözlerle bakışımın derdimi hemen anlıyor.

"Ben de tuvalete gidecektim," diyorum.

Elissa "Tabii," deyip parmağıyla tuvalet falan olmadığını bildiğim bir yere işaret ediyor. Sonra annemi benden uzaklaştırıp lafa tutuyor; kolyesine iltifat edip saçını nerede yaptırdığını soruyor. Annem hevesle sohbete giriyor ve beni aramaya başlamadan evvel en az beş –en çok on– dakikam olduğunu seziyorum.

İlk durağım Benedict'in ofisi olacak.

Alelacele kapıyı çalıyorum. Kapının ardındaki ses "Kim o?" diye soruyor.

Kısık sesle "Aria," diyorum.

Kapı sessizce açılıyor ve içeri girmemin ardından arkamdan kapanıyor. Benedict masasında oturuyor; elleri maun masanın üzerinde, gözleri bana dikili.

"Merhaba" diyor. Sesinin tonu sıcak; bana karşı hiç olmadığı kadar.

Tek kelime etmeden çantamı açıyorum. Notu ve madalyonu çıkarıp önüne koyuyorum.

Ne umduğumu ben de bilmiyorum. Belki şaşırmasını veya aklının karışmasını. Fakat o bir süre madalyonu inceleyip nota baktıktan sonra ifadesiz bir yüzle gözlerini bana dikeyor.

"Bana bunları getirmeni bekliyordum."

Kalbim tekliyor. "Bekliyor muydun?"

Benedict gözlerini benden ayırmadan "Elbette," diyor ve ayağa kalkıp masasının etrafından dolanarak neredeyse birbirimize değeceğimiz kadar yakınımaya geliyor. "Dün senin için yaptığım şeyi ya da işlemin etkili olmadığını kimseye söylememelisin. Rol yapmaya devam etmen çok önemli."

"Ne zamana dek?" Başımı iki yana sallıyorum. "Thomas'la evlenemem. Yapamam."

Benecit boğazını temizliyor. "Kadınısı isteri krizleriyle uğraşacak zamanımız yok, Aria. Dinle... Ben olduğumu sandığın kişi değilim. Ailen için çalışıyor görünsem de aslen asiler için çalışıyorum."

"Neden?" diye soruyorum. Sesim titriyor. "Asilerle çalışıyorsan... neden hafızamın silinmesine yardımcı oldun?"

Benedict'in gözlerinde hüzünlü bir ifade beliriyor. "Başka çarem yoktu. Gerçek ittifakımı gizlemek için emirlere itaat et-

meliydim. Fakat işlemiden önce ebeveyninin silmeye çalıştığı anı parçalarını sakladım.”

Şaşkın halde “Sakladın mı?” diye soruyorum. Bunu beklemiyordum.

Benedict iç çekerken sanki nefesi ruhundan kopup geliyor. “Başından beri babana karşı çalışmıyordum. Yıllarca ona yardım ettim ve kendi halkıma döneklilik ettim. Baban büyük Yangın’dan sonra beni bir çetenin elinden *kurtarmıştı* ve can borcu iki günde ödenmez. İki yıl önce taraf değiştirdim; Violet Brooks’un seçime adaylığını koyma ve kazanma ihtimali somut bir gerçeğe döndüğünde.” Elini sallıyor. “Tekrar döneklilik eden bir döneç. O zamandan beri elimden gelen her şeyi yapıyorum. Violet’ın gücünü çekermiş gibi bile yaptım; kendisi kayıtlı bir mistik olsa da güçleri hâlâ elinde.” Ümitsizce bana bakıyor. “Bunları başka hiç kimse bilmemeli Aria.”

“Fakat... Violet güçleri çekilmiş gibi *görünüyor*.”

Benedict “Bu bir aldatmaca” diyor. “Hasta görünsün diye ona makyaj yapılıyor. İnsanlar görmek istediklerini görür Aria. Bunu herkesten çok senin bilmen gerek.”

“Bunları neden bana daha önce söylemedin? Neden elimde madalyonla sana gelmemi bekledin?”

Benedict “Bana güvenmezdin. Şimdi bile çok güvenmiyorsun,” yanıtını veriyor. Bu söylediğinin doğruluğunu kabul etmem gerek. “Her şeyin bir vakti var, Aria. Şimdi senin vaktin geldi.”

Gözlerimi diktığım Patrick Benedict’in göründüğünden çok daha farklı biri olduğunu düşünüyorum. Güç çekimini onaylamasa da göze batmamaya çalışıyor, gözlerin üzerinde olmasına rağmen kendisini gizliyor, babamın emirlerine itaat ederken etmeyeceği günlerin hayalini kuruyor. Bu hayalini gerçekleştirmek için de yaklaşan seçimi dört gözle bekliyor. Seçimle gelecek değişimi. Bu açıdan o da Elissa gibi. Dışarıdan bakıldı-

ğında çok farklılar: Elissa dost canlısıyken Benedict içe dönük biri. Fakat derinlerde, ikisi de daha iyi bir gelecek için çalışıyor.

“Sana bir özür borçluyum,” diyorum. “Senin... farklı biri olduğunu sanmıştım.”

Benedict omuz silkerek “Önemli değil,” diyor. “Artık ikimiz de gerçeği biliyoruz.” Elini uzatıp madalyonu elime bırakıyor. “Gitmen gerek. Annen seni merak etmeye başlamıştır.”

Ona “Peki madalyonu nasıl açacağım?” diye soruyorum. “Üzerinde bir klips aradım ama bir türlü açılmıyor.”

Benedict başını hararetle iki yana sallıyor. “Hayır, hayır, açılacak bir şey değil o.”

“Değil mi? O zaman nasıl...”

“Onun yenmesi gerek,” diyor.

Bu söylediği öyle tuhaf ki ne diyeceğimi bilemiyorum.

Benedict gizemli bir tavırla “Vakit geldi,” diyor. “Bu gece, yalnızken madalyonu yut. İçindeki anılar serbest kalacak ve bedene karışacak. Fakat şunu unutma, Aria... Bunu bir kez yaptığında geri dönüşü yoktur. Kaybettiğin tüm anıların geri gelecek.”

Ondan daha fazla açıklama isteyecekken kapı çalınıyor. Benedict masasındaki bir düğmeye basıyor ve kapı kayarak açılıyor. Eşikte yanında Elissa’yla annem dikiliyor.

Annem “Aria!” diye bağırıyor. “Neden Benedict’i çalışırken rahatsız ediyorsun?” Bana yaklaşıp koluma giriyor. “Elissa az önce Thomas’la balayında Bali’ye gitmenizi önerdi! Ben oraya hiç gitmedim.”

Elissa araya girip “Muhteşem bir yer,” diyor.

Annem dudaklarını büküyor. “Adalara bayılırım. Aria seni rahatsız ettiyse senden özür dilerim, Patrick. Bir çift küpe için buraya uğramıştık. Küpelerini bulabildin mi, canım?”

Özür dileyen bir sesle “Hayır,” diyorum. “Aradım ama... Küpeler belki odamdadır.”

Annem gözlerini deviriyor. “Yapma, Aria.” Benedict’e gülümsüyor. “Boynunun üzerinde durmasa kafasını da kaybedecek. Gel, gidelim.” Annem beni hafifçe çekiliyor. “Hoşça kalın, millet.”

Ben de “Hoşça kalın,” diyorum. Benedict masasına dönerken Elissa bana tuhaf bir bakış atıyor.

Annemle asansöre girip kapılar üzerimize kapanana dek Elissa gözlerini bana dikmeye devam ediyor.

İkindinin geri kalanı koşuşturmayla geçiyor.

Gelinliğimin son provası yapılıyor. Afrika’dan getirilmiş kristaller ve elmaslarla süslenmiş beyaz korsaj göğüs kafesi mi neredeyse bir korse gibi sıkıyor; içindeki dolgu malzemesi göğüslerimi büyükmüş gibi gösteriyor. Elbisenin sırt kısmı birbirlerini çapraz keserek harikulade bir sepet örgüsü görüntüsü yaratan ipek ipliklerden oluşuyor. Eteği yere kadar iniyor ve beyaz dalgalar halinde geriye doğru uzuyor.

Annem terzi kadına “*Magnifique!*” diyor.

Aynada kendime bakıyorum. Hayatının en büyük macerasına, evliliğe hazırlanan bir kız –hayır, bir kadın– görüyorum. Boynumdan aşağısına bakılacak olsa hazır görünüyorum. Fakat boynumdan yukarısında tek gördüğüm alnıma kazınan endişe çizgileri ve gözlerimin altındaki mor halkalar.

Ne olacak bana? Madalyonu yutsam bile kayıp anılarımın artık bana ne faydası olacak? Hunter öldü ve bir mucize gerçekleşmedikçe ailemin ve Foster’ların kuklası olan Garland seçimi kazanacak. Beni sevmeyen Thomas’la evleneceğim ve bana alınıp satılacak bir mal gözüyle bakan annemlerle aynı binada yaşayacağım. Yeri geldiğinde de geçmişim silinecek.

“Ne diyorsun, Aria?” Annem gülümsüyor ve tek isteğim Hunter’la, bana yaptıkları için onu yumruklamak.

“Güzel,” diyorum.

Birkaç işi daha hallettikten sonra akşam dörtte eve dönüyoruz.

Binaya girmemizle kapıcı Henri anneme “Bayan Rose!” diye sesleniyor. “Size TouchMe’nizden ulaşmaya çalıştık ama cevap vermediniz.”

Annem çıldırmış gibi “Ne oldu?” diye soruyor.

Henri asansörlere işaret ediyor. “Kaçan hizmetçiniz Davida bulunmuş. Onu bağladılar. Yukarıda sizi bekliyor.”

XXVI

Davida beni görünce irkiliyor.

Oturma odası duvarına yaslanmış metal bir sandalyeye kelepçelenmiş.

Babam "Ağzını bıçak açmıyor," diyor.

Annem "Onu kim bulmuş?" diye soruyor.

Babam "Magdalena," diye yanıt veriyor.

Sesi boğazına takılmış gibi kısık çıkan Magdalena "Bazı işler için binadan ayrılmıştım," diyor. "Ve onu dışarıdaki köprüde gördüm. Hemen gelip durumu bildirdim."

Magdalena'ya bakıyorum. Bunu nasıl yapabilir?

Gömleğinin kıvrık kolları rengârenk dövmelelerini açığa çıkaran Stiggson, Davida'nın arkasında dikiliyor. Bir elinde parlayan bir bıçak var. Yanında duran Klartino elinde simsiyah bir tabanca tutuyor.

Annem çantasından çıkardığı bir bandı iç çekerek bileğinin iç kısmına yapıştırıyor. Bandı hemen tanıyorum: Mistik enerjisi kullanılan bir anksiyete ilacı bu. Belli ki bu durum hayli canını sıkmış.

Babam "Tek kelime etmiyor," diye hayıflanarak başını iki yana sallıyor. "Ne saklıyorsun, Davida? Nerelere kayboldun?"

Ha?" Elini yumruk yapıp gevşetiyor. "Konuş, kahrolası!"

Stiggson elini kaldırıp bıçağını göstererek "Ben dilini neyin çözeceğini biliyorum," diyor. Bıçağın keskin kenarını Davida'nın yanağına dayıyor. Metal tenine değince Davida titriyor. Gözüme anımsadığımdan daha zayıf görünüyor; bitkin halde. Üzerinde hâlâ baştan aşağı siyah üniforması var; ellerinde de dirseklerine kadar gelen eldivenleri.

Stiggson "Bize nereye gittiğini söyle," diyor, "yoksa hiçbir eldivenle kapatamayacağın yeni bir yara izin olur." Klartino arkadaşını tasdiklermiş gibi sırtıyor.

Davida sessiz kalıyor. Stiggson bıçağı onun yanağına bastırıyor; bıçak derisine geçiyor ve ince bir kan çizgisi yüzünden aşağı inip boynuna ve bluzuna ulaşıyor.

Buna daha fazla dayanamayacağım. "Durun!"

Stiggson başını kaldırıp bana bakıyor. Annem ve babam da.

"Onu bu şekilde asla konuşturamazsınız" diyorum. "Ben onunla büyüdüm. Kimse onu benim kadar iyi tanımaz." Davida'ya olanları öğrenmem için onunla birkaç dakika yalnız kalmam gerek. "İzin verin, onunla baş başa konuşayım."

Annem "Kesinlikle olmaz," diyor.

"Lütfen." Babama bakıyorum. "Onu konuşmaya ikna edebileceğimden eminim. Fakat siz onu korkuttunuz. Bırakın onunla yalnız konuşayım. En fazla on dakika sürer." Babam ve annem titrediklerini fark etmesin diye ellerimi arkama gizliyorum.

Babam birkaç saniye düşünüyor. Teklifimi "On dakika," diyerek onaylıyor. "Fakat hepsi o kadar."

Annem kaşlarını çatırsa da çoktan soluğu Davida'nın yanında aldım bile. Babam fikrini değiştirmeye zaman bulamadan Klartino, Davida'nın kelepçelerini çözüyor ve onu koridorda sürükleyerek odama sokuyor.

Davida'yla emniyetli bir şekilde yatak odamın kapısının arkasına geçmemizin ardından ona "Sen delirdin mi?" diye soruyorum. Masamdan bir peçete çıkartıp yüzündeki kanı siliyorum.

Stiggson dışarıda nöbet tutuyor ve beni duyabileceği kadar ama elimden geldiğince alçak sesle konuşmaya başlıyorum. Yatağın kenarına işaret edip "Otur," diyorum. Oturuyor.

"Neden geri döndün? Canına susadın herhalde, Davida!" Bastırılmış enerjimin bir kısmını harcamak için bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Davida hâlâ sessiz ve hareketsiz. "Orada sessizce oturacak mısın?"

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum." Davida'nın sesi her zamankinden pes, boğuk çıkıyor. "Üzgünüm."

"Onlara bir mazeret göstermen gerek." Başımla kapıya işaret ediyorum. "Biliyorsun annem ve babamın seni rahat bırakmaları için gittiğin her yeri tek tek öğrenmeleri, o..."

"O gecedен beri," diyecekken boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Koyu sular. Tabanca sesi. Hunter düştüğünde çıkan o ses...

"Aria?"

İrkilip arka arkaya nefes alıp veriyor, sakinleşmeye çalışıyorum. Davida'ya "Neden kaçtın?" diye soruyorum. Davida gözlerinde büyük bir acıyla bana bakıyor. "Bana bir casus, Hunter'ın... nişanlısı olduğunu ne zaman söyleyecektin?"

Yanıt gelmiyor. Davida sadece gözyaşlarını tutmak için gözlerini yumuyor.

"Birbimize gerçekleri söyleyecektik, öyle demiştik," deyip yatağa, yanına oturuyorum. Madalyon göğüs kemiğimin üzerinde titriyor. "Tüm gerçekleri. Sözünde durmadın."

Bacaklarımız birbirine, çıplak kolum üniformasının yenine değecek kadar yakınız. Üzerine Derinler'in kötü kokusu –sis,

duman, toprak, tuz, ter ve ümitsizlik– sinmiş. Davida boynunun kavisini ortaya çıkararak başını geriye yaslıyor ve ciğerlerine titrek bir nefes çekiyor.

Sonra gözlerine bakıyorum; anımsadığımdan daha mavi görünüyorlar. Mavi mi? Gözleri kahverengi değil miydi? Onu bu kadar çok mu unutmuşum?

Fakat daha fazlası var: Gözlerimi ona diktikçe hüzünden fazlasını, hasretini ve özlemini görüyorum. Ona, yüzündeki acıya bakınca âşık olmanın, o yürek kıpırtılarını hissetmenin, kendini *capcanlı* hissetmenin, bedendeki her gözeneğin ruha açılan bir geçitmiş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anımsıyorum.

Yavaşça elimi elinden çekiyorum. Bir parmağımı eldiveninin içine geçirip eldiveni sıyrıyorum. Çıplak tenim onunkine değer değmez bedenim titriyor; madalyon boynumdan fırlayacak gibi. Bluzumun içinden beyaz-sarı bir ışık yayılıyor. Boşta ki elimi bluzumun içine sokup madalyonu çıkarmamla ağzımdan bir hayret nidası çıkıyor.

Kalp şeklindeki gümüş küçük, büyülü bir top gibi parlıyor. Düzenli bir şekilde yanıp sönerken avucumun içinde titriyor. Daha önce sadece Hunter ona çatıda dokunduğunda *parlamıştı*. Hunter ölmeden...

Davida hayranlıkla “Vay” diyor. Sonra gözlerini benimkilerle buluşturuyor ve çok tuhaf bir şey oluyor: Öne doğru eğilip burnunu burnuma sürüyor ve beni öpüyor.

İçgüdüsel bir tepkiyle geri kaçıyorum. Fakat Davida’ya karşı bir arzu duymamama rağmen dudakları yumuşak ve bir şekilde tanıdık geliyor. Daha önce Hunter’ı hiç öpmüş müydü ki? Belli ki öpmüş. Aklıma ailemin onu benden kopardıkları, canını aldıkları geliyor. Ona olan özlemim dayanılmaz.

Gözlerimi kapatıp karşımdakinin Hunter olduğunu, beni

son kez öptüğünü düşünüyorum. Bir elimi Davida'nın ense-sine bastırıp, boynunu Hunter'ın boynuymuş gibi düşünüyorum. Hunter hâlâ yanımdaymış, bir şansımız daha varmış gibi.

Belki sebep kederimin çok taze, acımın çok büyük olmasıdır, bilemiyorum. Fakat kafamın içinde Hunter burada; birlik-teyiz ve bir bütünüz. Ağzıma yaslanan ağzı ıslak, sıcak ve son derece yumuşak; kadife gibi.

Kan başıma hücum ediyor ve aniden başımın döndüğünü hissediyorum. Kalbim sanki göğsümde kanatlanıyor, kendisini uzaklara taşımam, buralardan uzaklara götürmem için yalvarıyor.

Sonra ağlamaya başlıyorum; göğsüm sıkışıyor ve taze göz-yaşları yanaklarımdaki ve dudaklarımdaki tere karışıyor. Ne yapıyorum ben? Yanımdaki Hunter değil. O öldü.

Birlikte çok az zaman geçirmiş de olsak... Aradığım Hunter'dı: Seksi, komik, gizemli, güçlü ve şefkatli. Birçok insan asla gerçek aşkı bulamıyor. Ben yaşadığımın bir trajedi olduğunu düşünsem de belki de asıl trajedi aşkı bulmak; onun gerçekten var olduğunu, bir başka insanın sizi bir dokunuşuyla aciz kılabileceğini ve tek bir sözülle güldürebileceğini görmek, sonra da bir bakışıyla ruhunuzu gören o insandan koparılmasıdır.

Geriye çekilip gözlerimi açıyorum. Açmamla da az kalsın bayılacak oluyorum.

Karşımdaki *Hunter*.

Bana ürkek bir ceylan gibi bakıyor; gözleri kıpır kıpır ve parlak, sarı saçları darmadağın, kirli sakallı yüzü anımsadığım kadar mükemmel.

"Kahretsin, Davida! Sen o olamazsın!" Aklıma Davida'nın yeteneği geliyor: Bir başkasının görünüşünü alabilmek.

"Anlamıyorsun..."

"Anladığım bana yetiyor," diye çıkışıyorum. "Ve yakında her şeyi anlayacağım."

Yataktan hızla kalkıp sırtımı pencerelere dayıyorum ve boynumdan çıkardığım madalyonu ellerimde tutuyorum. Madalyon öyle ısınmış ki cızırdıyor, tenimdeki teri buharlaştırıp havaya küçük buhar demetleri yayıyor.

Benedict'in sesi zihnimde yankılanıyor: *Bu gece, yalnızken madalyonu yut. İçindeki anılar serbest kalacak ve bedenine karışacak. Fakat şunu unutma, Aria... Bunu bir kez yaptığında geri dönüşü yoktur. Kaybettiğin tüm anıların geri gelecek.*

Şimdi yutmaya hazırlandığım madalyon gözüme kocaman görünüyor.

Hunter kılığına giren Davida'ya bir kez daha öfkeyle bakıyorum. Beni engellemeye çalışmıyor. Sadece başını sallayarak yapacağım şeyi onaylıyor.

Haydi bakalım... Başımı yana yatırıp madalyonu ağzıma atıyorum.

XXVII

Madalyon dilimi yakıyor. Ağzımı açıp çılgılık atsam da buhar-
dan başka bir şey çıkmıyor. Madalyon canlanmış gibi boğazım-
dan aşağı iniyor.

Sonra bir patlama oluyor ve çevremdeki her şey gözden kay-
boluyor.

Kulaklarımda Derinler'in gürültüsü var.

Bu çok aptalca. Elimi onuncu kez İN tarayıcısının üzerine
koyuyorum. Fakat tıpkı daha önceki dokuz seferde olduğu gibi
hiçbir şey olmuyor. Kiki'yle bu bahse –Derinler'de yalnız başı-
ma on beş dakikadan fazla dayanamayacağımı söylemişti– hiç
girmemeliydim. Şimdi de lanet İN çalışmıyor. Ya burada kısılıp
kalırsam ve annemler durumu fark ederlerse ne olacak?

Pes edip arkama dönüyorum. Biri “Kımıldan!” diye bağır-
arak hızla yanımdan geçiyor. Koltuk altında bayat görünümlü iki
ekmek somunu olan genç bir adam bu. Acelesi ne? Derinler'de
değil miyiz? Burada gidecek doğru dürüst bir yer mi var?

Bir başka İN'e çıkar ümidiyle kanallardan birini takip eder-
ken gondolcuların bağırışlarını duyuyorum. Tık naz bir gon-
dolcu yarısı dökük dişlerini göstererek bana sırtıyor. Yanına
gidip adres soruyorum.

Gondolcu “İN’e binmene gerek yok tatlım,” diyor. İskelede dikildiğim yer adama oldukça uzak düşse de nefesinin ekşi kokusu burnuma geliyor. “Sana tek gereken benim.”

Geriye kaykılıyorum. “Ben aslında sadece eve gitmeye çalışıyorum.” Yapmacık bir gülümsemeyle “Benimle evime gel,” diyor. “Birlikte iyi vakit geçiririz.” Sonra bileğime yapışıyor. Adam beni kayığına çekmeye çalışırken iskelenin tahtaları gıcırıyor. Etraftaki kimse olanları fark etmiyor ya da önemsemiyor gibi.

“Dur!” diye bağıyorum. “İmdat!”

Parmakları beni bir kısıkaç gibi kavrayıp kendisine doğru çekiyor. Sonra bir figürün yıldırım hızıyla önümde belirdiğini görüyorum. Bir çatırtının ardından bileğimdeki baskı kayboluyor. Beni kaldırıma, tehlikeden uzağa götürüyor.

Figürün bir oğlan olduğunu fark ediyorum. *Çok yakışıklı* bir oğlan. Gözleri kirli, sarı saç tutamlarıyla örtülü olsa da mavi olduklarını görebiliyorum. Gözleri neredeyse hipnotize edici.

Gondolcu “Pislik herif!” diye bağıyor. “Bileğimi kırdın!”

Oğlan da ona bağıyor. “Tek kırdığım bileğin olduğu için şanslısın. Sürüngen!” Sonra sesini yumuşatıyor. “İyi misin?”

Başımı sallıyorum.

“Nereye gidiyorsun?”

“Eve. İN bozulmuş da... Başka bir İN arıyordum.”

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. “Sana yardım edebilirim.”

“Zaten yeterince ettin...”

“Hayır’ı yanıt olarak kabul etmeyeceğim.” Kolunu ileriye doğru uzatıyor. “Önce hanımlar.”

Birkaç küçük dükkânın olduğu bir sokaktan geçiyoruz. “Çok iyisin,” diyorum.

“Teşekkürler. Böyle güzel, başı deritte bir kıza her gün rastlamıyorum.” Şakacıktan pazısını sıkıyor. “İzin ver, sana süper kahraman yeteneklerimi göstereyim.”

Gülüyorum. “Süper kahraman ha?”

“Onun gibi bir şey. Bu arada, adım Hunter.”

“Ben de Aria,” diyorum.

“Evet, biliyorum. Yani... Seni tanıyorum.”

Şaşırmıyorum. Manhattan’daki çoğu insan yüzümü tanır. “Tanıştığımıza memnun oldum, Hunter. Beni kurtardığın için teşekkürler.”

“Sorun değil. Süper kahramanların işi bu.”

Elini belime bastırıp beni ileri doğru yönlendiriyor. Bunalıcı sığağa rağmen dokunuşu beni ürpertiyor.

“Buralarda ne arıyorsun?”

Giysilerime bakıp kaşlarımı çatıyorum. “Sanırım burada epey sırtıyorum.”

“Kötü anlamda değil ama,” diyor. “Fakat... evet, bir açıdan da öyle.”

İç çekiyorum. “Arkadaşım buraya gelemeyeceğimi söyledi. Yaptığım aptalcaydı.”

Bir süre sessiz kalıyor. “Neden?”

“Neden mi aptalcaydı? Az kalsın bir gondolcu beni kaçıracaktı mesela. Bu bahsin ne amacı olduğundan da emin değilim. Zaten buralarda görülecek özel bir şeyler de yok.”

İleride, bir İN’in başında kuyruğa girmiş insanları görüyorum. Hemen rahat bir nefes alıyorum ve adımlarımı biraz sıklaştırıyorum.

“Benimle karşılaştın ya.”

“Hım?” Biraz aklım karışıyor. “Ne demek istiyorsun?”

“Buralarda özel bir şey olmadığını söyledin. Ben de ‘Benimle karşılaştın ya’ dedim işte.” Yüzü kızarıyor ve yere bakıyor. Bana asılıyor mu ne?

Yavaşça başını kaldırıp gözlerini gözlerime dikeyyor. Beni süzüşü titrememe neden oluyor; ürkekçe ve heyecanla titriyorum.

“Belki bir ara görüşebiliriz. Hani Kartal Yuvası’nda falan.”

Bana asılıyor!

“Bak, Hunter, söylediklerin gerçekten hoş ve sen... *gerçekten* sevimlisin ama...”

“Neyse...” diyor. Gözlerindeki ışık biraz sönüyor. “Aptallık bende. Ömrüm boyunca bu kadar güzel biriyle karşılaşmadım; başıma vurdu.” Bana sırtıyor; dişleri bembeyaz. “Neyse, işte şurada bir İN var. Hoşça kal, Aria.”

Hoppala! Onu kaçırarak kadar kaba mı davrandım? O gondolcuya engel olmasa kim bilir neler olacaktı? Eğlenceli birine benziyor ve buraya kadar bana eşlik etmek zorunda değildi. Kim olduğumu umursamıyordu bile. Bana güzel olduğumu da söyledi. Bana bunu daha önce kimse söylememişti.

“Hunter...” diyorum.

Fakat sonra bu hatıra, dünyayı ateşe verebilecek gibi büyük bir yangınla, yanına beni de katarak kül oluyor; sanki bedenimdeki her parçacık ayrılıyor. Elektriğin omurgamı bir neon gibi aydınlatıldığını, derimi renk ve ısı patlamalarıyla dağladığını hayal ediyorum. En kızgın kırmızılar, en dayanılmaz maviler, güneşin yüzeyinden sıcak sarılar... Renkler birleşip beyaz bir hiçlik oluşturuyor.

Ve yaz sicağıyla aydınlanan bir göğe baktığımı fark ediyorum.

Bir teknedeyim, oturağa yaslanıyorum ve Hunter *Uçan Dak-hund*³ hakkında saçma sapan bir şarkı söyleyerek kürek çekiyor.

“O *Uçan Hollandalı* bir kere,” diyorum. “Hayaletli bir gemi.”

Kayıgı ustaca serin gölgesi suya vuran dalların altından geçirerek “Kartal Yuvası’nda öyle olabilir” diyor. “Fakat burada,

3 Dakhund: Kısa bacaklı, uzun gövdeli, bodur bir Alman köpeği (ç.n.)

Muhteşem Blok'ta onun adı uçan sosis köpek ve o köpek sadece gerçekten birbirlerine âşık olanlara görünür."

Ona "Amma da sulusun," diyorum. Hunter küreği bırakıyor. Yüzü sıcaktan kızarmış, yanakları pembe ve sıcak. Küreği bacaklarının üzerine bırakıyor.

"Demek öyle?"

Gülümseyerek "Öyle ya," diyorum.

Elini uzatıp suyun yüzeyinde gezdirdiğini görüyorum. Büyük Çimenlik boyunca uzanan nispeten küçük, hımbılca akan kanallardan birindeyiz. Burada olmamam gerekiyordu; günlerden cumartesi ve annemlere Kiki'yle görüşeceğimi söyledim. Fakat Hunter'ın balkonuma bıraktığı bir notta belirtilen talimatları izleyerek Derinler'e geldim. Bu üçüncü buluşmamız. Umarım peşime kimse takılmamıştır. Annemler buralarda takıldığımı bilseler bana ev hapsi cezası verirler. Hele kaydolmamış, asi bir mistikle dolaştığımı bilseler cezam ömür boyu sürer.

Hunter başını kaldırıyor ve üzerime su atıyor. "Hunter, bu iğrenç!" diye bağırarak kollarımdaki suyu siliyorum.

Hunter sadece gülüyor ve kürek çekmeye devam ediyor. "Ve kuyruğu göğe değen köpekçiiiik!.."

"Birçok konuda iyisin ama bunların arasında şarkı söylemek yok." Sırtımı kayığa dayayıp gözlerimi göğe dikiyorum. "Hunter, bak!" Tepemizde bir ağaç kümesinin ardında renk patlamaları oluyor. "Bunlar havai fişek mi?"

Hunter kayığı dengeleyip başını çeviriyor. Kıvılcımlar –kırımızı ve mor– bir dizi patırtıyla göğe yükselip üzerimizde, birkaç metre ötemizde suya iniyor.

Dudaklarımdan bir hayranlık nidası çıkıyor. "Havai fişeklere bayılırım."

Hunter "İyi," diyor, "çünkü bunlar senin için."

O konuşurken havai fişeklerden geriye kalan küllerin açık turuncu parıltılar yayarak kanalın yüzeyini bir çeşit tuvale döndürmeye başladığını fark ediyorum. Küller giderek göz ka- maştırıcı bir hal aldıktan sonra şekillenerek... Ne? Bu bir dak- hund mu yoksa?

Hunter isterik kahkahalar atmaya başlıyor.

“Neler oluyor?”

“Sadece izle” diyor. Saniyeler içinde köpeği ana hatlarıyla oluşturan çizgiler –bodur bacakları, sarkık kulakları ve uzun sırtı– *hareket etmeye* başlıyor.

“Vay!” diye haykıyorum. Dakhund arka ayakları üzerin- de doğrulup havaya sıçırıyor, bir yandan kuyruğunu sallayarak suyun üzerinde taklalar atıyor. Bu bir havai fişek gösterisinden fazlası. Hunter’a bakıp bu sihri nasıl gerçeğe dönüştürdüğünü anlamaya çalışıyorum.

“Ne...”

Sonra tekrar sıçrayıp top gibi kıvrılıyor ve yalanmaya, bur- nunu bedenine değdirmeye başlıyor. Birkaç saniye sonra ka- nalın kenarına doğru gidip işemek için bir bacağına havaya kaldırıyor.

Hunter “Türk!” diye bağırıyor. “Planda bu yoktu!”

Ağaçların arasından sesli kıkırdamalar geldiğini işitiyorum. Sonra Mohawk stili parlak saçları görüyorum. Diğer oğlan, Türk, Hunter’a “Faka bastırdım seni!” diye karşılık veriyor. Hunter’ın bir arkadaşı herhalde.

“Ha, şimdi anladım,” diyorum. Eğilip Hunter’ın koluna bir fiske indiriyorum. “Koca bir düzenbazsın sen.”

Hunter hâlâ gülüyor. Çıkan gür, içten ses bulaşıcı; bir anda ben de gülmeye başlıyorum. Gülmekten ağrıyan karnımı tuta- rak iki büklüm oluyorum.

Sonra kahkahalarımız kısılıyor. İkimiz de durup solukla-

nıyoruz ve Hunter parmaklarını parmaklarıma dolayıp beni kendisine çekiyor. “Hunter, dikkat et... Kayık...”

Hunter “Dakhund konusunda düzenbazlık etmiş olabilirim,” diye fısıldıyor, “fakat sana olan hislerimde dürüstüm.”

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp bizi birbirimize mühürlüyor. Sıcaktan ter içindeyim ve elbiselerim neredeyse tenime yapıştı. Fakat Hunter ellerini sırtımda gezdirdiği sürece bunların hiçbirinin önemi yok. Bedenim bu anı –Hunter’ı–ömürüm boyunca bekliyormuşçasına okşayışlarına tepki veriyor. Tek istediğim daha, daha, daha fazlası...

Türk “Yo, yo, yo...” diyor. “Bu kötü bir fikir.”

Hunter “Bunun diğer kötü fikirlerimden daha kötü olan kısmı hangisi?” diye soruyor.

Üçümüz Hunter’ın metro vagonundan bozma evindeyiz. Türk volta atarken çıldırmış gibi başını iki yana sallıyor. “Yasadışı da ondan.”

Hunter ona bir bakış atıyor.

“Demek istediğim, *gerçekten* yasadışı. Bu bizim kurallarımıza aykırı olur, Hunter.” Bana bakıyor. “Aria, ikinizin mutlu olmasını istiyorum ama Hunter yakalanırsa diğer asiler bile gözünün yaşına bakmaz. Tecrit edilir.” Türk kaslı kolunu duvara yaslıyor. “Annenin ne diyeceğine ise istersen hiç girmeyeyim...”

Hunter “O zaman girme sen de,” diyor. “Türk, buradasın çünkü sana güveniyorum. Aria’yla birbirimize ne kadar âşık olduğumuzu biliyorsun.” Bir kolunu belime doluyor. “Fakat bu iş sana zor gelecekse, git. Gücenmem. Zaten şimdiye dek bizim için çok şey yaptın.”

Türk kanepeye gömülüyor. “Gideyim mi? Nasıl *gidecekmişim*, Hunter? Sen en iyi dostumsun. İkinizi de seviyorum ama bu sefer fazla ileriye gidiyoruz.”

Hunter omuz silkiyor ve Türk'ün yanına gidip omzunu sıvazlıyor. "Her şey iyi olacak. Söz veriyorum." Sonra bana doğru dönüyor. "Sana ne olacağını söyleyeyim, Aria. Dairemle senin balkonun arasında bir geçit oluşturacağım."

"Geçit mi?"

"Evet, şey gibi... gizli bir tünel gibi. Tek farkı görünmez ve büyülmüş olması... Eh, ayrıntılar önemli değil. Önemli olan senin balkonuna kadar gelebilmemi sağlayacak olması. Bundan böyle gizlice Derinler'e gelmene ve yakalanma tehlikesini göze almana gerek kalmayacak."

"O geçidi kullanarak ben de buraya gelebilecek miyim?"

Hunter "Benimle yolculuk edebilirsin," yanıtını veriyor. "Fakat geçit sadece mistik enerjiyle harekete geçebilir. Onu tek başına kullanamayacaksın."

"Peki bu... geçidi... nasıl yapıyorsun? Tehlikeli bir iş mi bu?"

Hunter bu sorum üzerine biraz düşünüyor. "Biraz. Meraklanma. Sadece izle."

Hunter'ın sağ kolunu kaldırıp parmaklarını aralamasıyla yana çekiliyorum. Başta hiçbir şey olmuyor; tek gördüğüm odaklanmak için ne kadar çaba harcadığı, bükülü dudakları, kırışan alnı. Fakat sonra elinden yeşil bir ışık yayılmaya başlıyor: Parmak uçlarından hafif bir uğultu eşliğinde parlak ışınlar çıkıyor.

Işınlar duvara çarpacakmış gibi görünürken bir anda duruyorlar. Hunter'ın elindeki ışınlar bir süre düzenli bir şekilde yanıp sönüyor. Sonra parmaklarını bükmesiyle ışınlar iç içe geçerek kısalıyor. Artık birer eskrim kılıcı gibi uzun ve ince değiller. Şimdi o kadar küçüldüler ki ışına bile benzemiyorlar; Hunter'ın eli yeşil bir top gibi parlıyor. Enerji şeritleri elinin etrafında bir gezegenin halkaları gibi dönmeye başlıyor. Tek işitebildiğim yüksek bir vızıltı. Tek görebildiğim ise Hunter'ın atan bir kalp gibi yanıp sönen yumruğu.

Vızıltı sağır edici bir seviyeye ulaşıyor. Sonra Hunter'ın önündeki boş havayı yumruklamasıyla filmlerdeki lazer tabancalarının sesini anımsatan bir gürültü çıkıyor. Hava katıymış gibi tepki vererek yarılıyor ve minyatür bir kara deliği andıran bir şekil ortaya çıkıyor. Deliğin kenarları yeşil ışıkla parlıyor.

Dairedeki sesler normale dönüyor. Tekrar Hunter'a bakıyorum. Işıklar tamamen kayboldu. Türk'ün çenesi bir şok geçiriyormuş gibi gevşemiş.

Hunter bir nebze nefessiz kaldığını belli eden bir sesle “Şimdi,” diyor. Deliğe işaret edip sırtıyor. “İlk kim geçmek ister?”

Öyle büyük bir acı içindeyim ki önümü görmekte zorlanıyorum. Hissettiğim büyük acı dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Sanki yanıyor, parçalara ayrılıyorum. Acım şiddetlenirken tek görebildiğim giderek parlaklaşan, renkli noktalar. Noktalar hareketlenmeye; mavi, pembe ve sarı daireler çizmeye başlıyor. Ateşi ve sıcaklığı hissediyorum. Sonra serin bir şey beni sarmalıyor. Noktalar bir resim oluşturmaya başlıyor. Bir başka anı...

Hunter ellerimi tutuyor; yatak odamın ortasında dikiliyoruz; birbirimize iyi geceler dileyip vedalaşacakken bana “Aria, bilmen gereken bir şey var,” diyor.

“Neymiş o?”

Kaşlarını çatıyor. “Sana bunu söyleyen kişi olmak istemezdim. Fakat Büyük Yangın; yirmi yıl önce birçok masum insanın ölümüne ve mistiklerin yeraltına gönderilmesine neden olan, güya teröristlerin düzenlediği o saldırı... O saldırı *senin* ailen tarafından planlandı. Baban tarafından. Bir grup mistiğe bir silah üretmeleri için rüşvet verdi. Bunun savunma amaçlı bir silah olacağını öne sürmüştü. Fakat sonra silahı mistiklere

karşı kullanarak bir daha kimsenin mistiklere güvenmemesi için kalabalık bir yerde patlattı.”

Babamın kötü bir adam olduğu benim için yeni bir haber olmasa da bu duyduklarım... “Demek bütün hayatım –bu şehirde yaşayan herkesin hayatları– bir yalanın üzerine kuruluymuş.”

“Üzgünüm Aria.”

Daha ben yanıt vermeden babamın sesini işitiyorum. “Aria! Kapıyı aç.” Yumrukları yatak odamın kapısını vahşice dövüyor. “Yanında onun olduğunu biliyorum. Bu iş bitti, Aria. Aç şu kapıyı.”

Hunter’ın dudakları titriyor. “Benimle gel.”

“Bunu yapmam ancak işleri daha da kötüleştirir.”

Yatak odamın kapısından kırılacakmış gibi sesler çıkıyor. En fazla birkaç saniyemiz var. “Ben başımın çaresine bakarım.” Hunter’ı tutkuyla öpüyorum. “Git.”

Tam babam kapımı kırarak açtığı anda Hunter balkonumdaki ilmik deliğini harekete geçiriyor. Kyle koşarak yanımdan geçiyor ve Hunter’ı yakalamak için uzanıyor. Fakat Hunter’ın içine girip kaybolduğu ilmik deliği bir anda kayboluyor.

“Nereye gitti?” Babam gömleğimi tutuyor, çeviriyor ve ayaklarımı yerden kesiyor. Kumaşın yırtılırken çıkardığı sesleri işitiyorum.

“Bilmiyorum.”

“Bu bir oyun değil, Aria. Nereye gitti? Söyle bana.”

“Söyledim ya... Bilmiyorum!”

Beni bırakmasıyla dizlerim zemine çarpıyor. Bacaklarımdan yukarı bir sürü iğne batırılıyormuş gibi bir acı duyuyorum. Önümdeki adam artık babama benzemiyor. Teni kıpkırmızı olmuş, gözleri öfkeli bir hayvanın gözleri gibi yuvalarından fırlamış.

Sonra elini kaldırıp beni tokatlıyor. Alt ve üst dişlerim birbi-

rine çarparken arada kalan dilim yarıyor. Keskin kokulu kan ağzıma doluyor.

Annem kapı eşiğinden “Johnny, dur!” diye bağıyor.

“Sen bir hainsin!” Babam bana katıksız bir tiksintiyle bakıyor. Diğer elinde gümüş rengi bir şey parıldıyor; elinde bir tabanca var. “Bu rezalet artık sona erecek Aria.”

Kyle köşeden “Aria,” diye sesleniyor, “aptal olma. Ona mistiğin nerede gizlendiğini söyle.”

“İstersen öldür beni,” diyorum. “Senin kuklan olmayacağım.”

Babam tabancasının emniyet kilidini açıyor. Tabancayı tam başıma doğrultuyor.

“Hayır, Johnny!” Annem telaşla odaya giriyor. “Yapma!” Yanına koştuğu babam onu itiyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Buraya kadarmış. Ölmek üzereyim.

Sonra bir ses işitiyorum. “Johnny. Bekle.” Gözlerimi açıyorum. Benedict de odaya girmiş. Yüzünde endişeli bir ifade, elinde bir şırınga var. “Daha iyi bir yol var.”

Babam ona doğru dönüyor. “Konuş Patrick.”

“Mistik oğlanla olan anılarını alıp yerlerine yeni anılar koyabiliriz.” Benedict şırınganın başlığını çıkarıyor. “Deneyisel bir girişim olacak ama onun ölmesi gerekmiyor, Johnny.”

Babam sırayla hepimize –kardeşime, anneme, Benedict’e ve bana– bakıp başını sallıyor. “Peki.” Gözleri tekrar bana odaklanıyor. “Belki de bu kez daha iyi bir kız evlat olursun.”

Kan tükürerek ona “Belki sen de daha iyi bir baba olursun,” diyorum.

Bana tekrar vurmak istediğini sezsem de bunu yapmıyor. Benedict bana yaklaşıyor. Kaçmaya çalışsam da Kyle arkamda belirip kollarımı tutuyor ve büküp sırtıma yapıştırıyor. “Hayır!” diye haykırıyorum.

Kabataslak anılar ağır ağır yerlerine oturmaya başlıyor; geceler için yuvalarına dönen kuşlar gibi. Gözümün önüne ebeveynime ait görüntüler geliyor; Hunter'a olan hislerim geri gelip kök salıyor. Sırlar, yalanlar ve ihanetler. Davida. Thomas. Benden alınan her şey geri dönüyor; eskisinden de berrak bir halde. Canım da yanıyor. Bedenim beyaz bir acı ağıyla örtülü; her yanıma bıçaklar batıyormuş, tüm gözeneklerim deşiliyormuş gibi. Fakat acının inkâr edemediğim beni rahatlatan bir yanı da var; acıyı sahipleniyorum. Gerçeklere ulaşmanın bedeli bu.

Dr. May'in ofisindeyim. Bedenim i hareket ettiremiyorum. Bir masadayım, ellerim iki yanımda, büyük bir makineye sokulmak üzereyim.

Benedict üzerime eğiliyor. "Aria, beni duyabiliyor musun?" Yanıt vermek istesem de konuşamıyorum.

"Dikkatle dinle. Hunter'ı sonsuza dek kaybetmedin. Bir mistiğin kalbi insan kalbine benzemez. Çıplak gözle bakıldığında farklı şekiller alırlar; bazıları farklı renklerde olurken bazıları fraktal kutulara benzer, bazıları ise camdan yapılmış gibidir."

Benedict birkaç saniye kaybolup geri dönüyor. "Kalp bir mistiğin gücünün yattığı yerdir ve oradaki enerji ona bakan kişiye büyüsunü sergiler; kalbin içine bakmak sürekli değişen bir gerçekliği görmeye, kendimizi cıvadan bir aynada görmeye benzer. Bu yaptığım şeyin ardından, bir gün Hunter'ın kalbinin içine bakıp kendini göreceğine inanman gerek; yaşadığın o aydınlanma da tüm kilitleri açacak."

Benedict'in bana söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışsam da –anılarımı silseler de Hunter'ı yeniden bulacağımı mı söylüyor?– öyle uykum var ki. "Aria, bana güveniyor musun?"

Hiç takatim kalmadı. Tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Sonra kendimi yeniden bütünlenmiş hissediyorum. Artık bedenim sadece acıyla değil bir başka şeyle daha –belki de aşkla– yanıyor.

O aşk mektupları, Romeo, rüyalarımda yüzünü göremediğim o oğlan... Hunter'mış.

Başından beri oymuş. Her şeyin gerisinde o varmış. Hunter.

Ve işte geri dönüyorum; odamda, evim dediğim bu cezaevi hücresinde karşımda sevdiğim oğlan var. Bana “Beni seviyor musun?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. “Ama sen sen misin?”

Beni kollarına alıp fısıldıyor. “Gerçekten benim. Ve şimdi sen de gerçekten sensin, Aria. Bana döndün.”

Dengede durabilmek için Hunter'ın kolunu tutuyorum; ellerimin dokunduğu yerde kuvvetini, kaslarının esnekliğini hissediyorum. Nasıl burada olabilir? Onun öldüğünü görmüş-tüm... değil mi?

Aniden boğazım tıkanıyor ve benim alerjik bir reaksiyon geçiriyormuşum gibi kaşınıyor. Hunter'ın kollarında olmaktan aldığım haz kayboluyor ve yerini öfke alıyor. Anne-babama, kardeşime, Thomas'a; bana yalan söyleyen herkese öfke duyuyorum.

Nefes alamıyorum.

Hunter telaş içinde “Aria?” diyor. Arkama geçip ellerini göğüs kemiğimin hemen altında birleştiriyor.

Sonra ellerini sertçe karnıma bastırıyor.

Öksürmemle madalyon ağzımdan fırlıyor ve bir şingirtı eşliğinde elbise dolabımın altına giriyor.

Gözlerim sulanıyor, güçlkle nefes alarak ciğerlerime hava dolduruyorum. Sonra aniden üzerime kusuyorum.

XXVIII

Stiggson kapalı kapıyı iki kez tıkladıp “Orada her şey yolunda mı?” diye soruyor.

Hunter tuvaletten elinde ıslak bir havluyla dönerken “Evet!” diye cıyaklıyorum. Ben havluyla ağzımdaki ve çenemdeki kusmuğu silerken Hunter gayretli bir şekilde halıyı siliyor. Stiggson’a “Bana birkaç dakika daha gerek,” diyorum.

Komodininin üzerindeki bardaktan bir yudum su içiyorum. Az önce kustuğuma inanamıyorum. Hele *Hunter’ın önünde* kustuğuma ve onun şu an kusmuğumu silmekle uğraştığına hiç inanamıyorum. Yaptığı son derece hoş bir hareket olsa da bana müthiş bir utanç veriyor.

“Bekle.” Elimle Hunter’a durmasını işaret ediyorum. Güzel, mavi gözleriyle bana bakıyor. Öyle yakışıklı ki içimden ağlamak geliyor.

“Ne?” diyor.

Ağzım açık kalıyor. “Sen yaşıyorsun!”

Havluyu bırakıyor ve ayağa kalkıp beni kucaklıyor. Nefesimin kokmasını umursamıyorum; Hunter yanımda, beni kollarına alıyor. Geri kalan her şey önemsiz.

“Öldüğünü sanıyordum.” Sözcükler ağzımdan dökülüyor-

yor; artık *hatırladığım* için, gerçeği bildiğim için ona söylemek istediğim çok şey var. “Anlamıyorum... Senin öldürülmeni... O anı gördüm...”

Hunter “Biliyorum,” diyor ve boynumun kulağımın altında kalan noktasına bir öpücük konduruyor. “Karmaşık bir mesele ama işte buradayım.”

“Bu gerçekten sen misin?” diye fısıldıyorum.

“Ta kendisiyim.” Göğsünün göğsüme dokunuşunu hissediyorum; göğsü inip kalkarken sıcak nefesi yanağımı ısıtıyor.

“Nasıl oldu da Davida’nın görüntüsünü aldın?”

Hunter “Biraz karışık,” diyor. “Fakat aslında bunu yapan Davida. Herkes öldüğümü sansın diye bana verdiği yeni görünüşü korudum. Fakat bu gece daha fazla dayanamayıp seni bulmaya geldim... Ve yakalandım.”

Yatak odamın Stiggson’ın gölgesinin vurduğu kapısına bakıyorum. “Bana ne gördüğünü açıkla. Vurulduğunda.”

Tekrar yatağa oturuyoruz ve Hunter bir elimi tutup parmaklarını parmaklarıma doluyor. Artık kendi görünüşüne dönen Hunter’a Davida’nın üniformasının dar geldiğini fark ediyorum.

Hunter sözcükleri dikkatle seçerek “O gece,” diyor, “babanın adamları beni yakalayıp bedenime cıva kelepçeler vurdu. Bunlar mistikleri hareketsizleştirmek için kullanılır. Kırdayamaz hale geldim. Sonra başıma bir torba geçirip beni polis teknesinin ambarına atılar.

Ürperiyorum. “Bunu hatırlıyorum.”

“Teknede benimle birlikte üç adam vardı ve hepsi de yularıda, güvertedeydi.” Hunter alt dudağını ısırtıyor. “Bunu biliyorum çünkü Davida torbayı başımdan çıkardığında söyledi. Gemiye gizlice binmiş.”

O anı düşünüyorum. Davida o gece *oradaydı*. Fakat sonra ortadan kaybolmuştu. “Peki neden oraya gelmiş?”

Hunter derin bir nefes alıyor. “Davida’nın yeteneğinin ne olduğunu biliyor musun?”

Davida’nın yüzünün yerine benim yüzümü koyduğu ve kendi yüzüme baktığım o günü düşünerek “Bir başkasının görünüşünü alabiliyor,” diyorum.

“O tür bir güç –bir başkasının görünüşünü taklit etmek– son derece nadirdir. Mistiklerde bu yetenek yüz binde bir görülür.”

Sonra aklıma Davida’nın gizli günlüğünden Hunter’la nişanlı olduklarını öğrenişim geliyor. Doğumlarının ardından evlenecekleri sözü verilmiş. Sonra o gün olanlar bir anda kafama dank ediyor ve “Yo, hayır!” diye haykırıyorum.

Hunter perişan bir sesle “Hareket edemiyordum,” diyor. “Sersemlemiş haldeydim. Konuşamıyordum bile. Davida kelepçeleri çıkarıp yüzümü kopyaladı ve bedeni bedenimin şeklini aldı. Bana da kendi görünüşünü verdi. Beni bazı kasaların arkasına gizleyip...”

Hunter’ın sözlerini “Senin yerine geçti,” diyerek tamamliyorum. Boştaki elimi yanağına götürüyorum; ateşi var, yanıyor.

“Seçme şansım olmadı, Aria. Orada uzanmaktan başka bir şey yapamadım; onlar Davida’yı yukarı sürükleyip onu teknenin pupasında ayağa kaldırıp... vurduklarında... hiçbir şey yapamadım.”

Hunter sessizce hıçkırıyor. Başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. “Şışt. Bu senin hatan değil.”

Hunter sertçe “Tabii ki benim hatam!” diye fısıldıyor. “Seni Derinler’e götürmemiş olsam, bir de...”

“Böyle düşünmemelisin,” diyorum. “Davida senin için kendisini feda etti. Hiç olmazsa boşuna can vermemiş olması için elinden geleni yapmalısın.”

Hunter bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktıktan son-

ra başını sallıyor. Gözlerindeki acı yüreğimi burkuyor. Davida için ne denli üzüldüğü belli. “Doğru. Ertesi sabah, tekne limana çekildiğinde ve bedenimdeki hareketsizlik geçtiğinde yeraltına geri kaçtım. Yalnız başıma.”

Aniden kulağıma Davida’nın sesi geliyor: *Onu seviyor musun? O halde ikinizi de koruyacağım... Yaşadığım sürece.*

Davida kendisini sadece Hunter için feda etmedi. Benim için de etti. İkimiz için, Hunter’la birlikteyken oluşturduğumuz şey için. Babam bir tek konuda haklı: Düşman ailelerin çocuklarının evlenmesi etkili sonuçlar doğurabiliyor. Rose ve Foster ailelerinin birleşmesi yerine, bir Rose’la bir Brooks’un birleşmesinin Manhattan’a ne tür etkileri olurdu acaba?

Hunter’ın yanakları gözyaşlarıyla ıslanıyor. Burnunu giysisinin yenine silip eliyle saçını geriye doğru tarıyor. Onunla bu anın tadını çıkarmak istesem de bu neredeyse imkânsız. Kapının önünde bekleyenler var. Onlar Davida’yı görmeyi umuyor.

“Onu sevmiş miydin?” Bunu neden bilmek istediğimden emin olmasam da istiyorum işte.

Hunter başını sallıyor. “Evet.”

“Ya.” Nabzımın hızlandığını hissediyorum. Beklediğim cevap bu değildi.

Hunter “Bir dost olarak” diyerek cevabına açıklık getiriyor. “Onunla evlenmem gerekiyordu. Fakat bu seninle tanışmadan önceydi. Ben seni seviyorum, Aria. Davida bunu biliyordu.” Bu gece ilk kez Hunter’ın gülümsediğini görüyorum. “Seni ilk gördüğüm andan beri sevdim. Seni Muhteşem Blok’ta ilk kez öpmemle sana daha da âşık oldum.”

Tüm hislerimi ona aktarmaya çalışarak “Birlikte olmak istediğim sensin Hunter,” diyorum. “Ben de seni seviyorum.” Kendimi onca kederin arasında bu bir anlık mutluluğun hazzını yaşamaktan alamıyorum.

Hunter omuzlarımı tutup “Davida seni seviyordu Aria,” diyor. İçimi görebiliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. “Bu yüzden yaptı bunu.”

Gözlerimin yaşadığını hissediyorum. “Onun hakkında bilmediğim çok şey olsa da ben de... ben de onu sevdim. Ya sen...” Avucumu Hunter’ın yanağına yaslıyorum. “Yaşadıklarımızı bilmene rağmen onca zamandır bana tek kelime etmedin demek?”

Sessizce başını sallıyor.

“Mektuplar... Romeo ve Juliet... Onları sen mi yazmıştın?”

Bir kez daha başını sallıyor.

“O gece, beni o oğlanlardan kurtarıp Java River’a götürdüğünde... Nasıl öylece arkana yaslanıp beni daha önce hiç karşılaşmadığımıza inandırdın?” diye soruyorum. “Neden bana gerçeği söylemedin?”

“Sana gizli bir ilişki yaşadığımızı, birbirimize çılgınca âşık olduğumuzu ve anne-babanın hafızanı sildiklerini mi söyleseydim?” Hunter’ın sesinin tonuna bakınca bunları bana söylemiş olsa ona asla inanmayacağımı fark ediyorum. Herhalde deli olduğunu düşünürdüm. “Hafızanı kaybettiğini biliyordum,” diyor. “Davida bunu bana söylemişti. Bu yüzden beni tanımanı beklemiyordum. Ömrüm boyunca en zorlandığım şey sana hiçbir şey söylememek oldu. Fakat en doğrusu da buydu.” Ellerimi tutup beni kendine çekiyor. “Ve şimdi hatırlıyorsun. Birbirimize kavuştuk ve bunun dışında her şey önemsiz.”

Düşme sesini andıran bir gürültü geliyor ve Hunter yerinden sıçrayıp pencerelerin yanına gidiyor. Gizlice perdelerin arasından dışarı bakıyor. “Birlikte olacağız, Aria, fakat şimdi değil.”

Ayağa kalkıp “Ne?” diyorum. “Ne demek istiyorsun?” Parmağımla pencereme işaret ediyorum. “Birlikte ilmik deliğinden geçelim ve buradan kaçalım...”

Hunter bana doğru birkaç adım yaklaşıp “Bu çok tehlikeli,” diyor. “Ortalık sakinleşene dek beklememiz gerek, seçimden sonra...”

“Düğün tarihini değiştirdiler Hunter,” diyorum. “Beş gün sonra olacak.”

Hunter gayriihtiyari, yüksek sesle “Ne yaptılar?” diyor. Biri kapıya vuruyor; sonra metalik bir şıkırtı çıkıyor.

“Aria! Kapıyı aç, *hemen!*”

“Yeraltına ulaşmanın yollarını arıyorlar,” diyorum. “Asileri öldürmek için.”

Hunter beni şaşırtan, büyük bir güvenle “Bunu asla başaramayacaklar,” diyor. “Meraklanma sen.”

Ürpererek “Korkunç bir şey planlıyorlar,” diyorum. “Yeraltına gitmeliyiz. Asileri ve anneni uyarıp şehirdekilere gerçeği göstermenin bir yolunu bulmamız gerek. Bunu kendimize... ve Manhattan halkına borçluyuz.”

Hunter’ın rahat bir nefes aldığını gözlerinden okuyorum. “Bunu söylemeni bekliyordum.”

“İlmik deliği...” desem de Hunter başını iki yana sallıyor. “Geçit kapatıldı,” diyor. “Türk öldüğümü sanıp deliği mühürlemiş. Başka bir giriş yolu bulmamız gerek.”

“Liman girişi?”

“İzleniyor.” Hunter çenesini kaşıyor. “Batı Yakası’nda, Kırk İkinci Cadde’de bir giriş var.”

“Mükemmel.”

Nefesimi tutuyorum ve ancak o an yatak odamın kapısının açık olduğunu fark ediyorum: Stiggson, erkek kardeşim, babam, annem ve Foster’lar ağızları açık halde kapı eşiğinde dikiliyorlar.

Arkalarında da silahlarını dosdoğru başıma nişanlamış olan beş iri yarı adam var.

XXIX

“Yine mi sen?”

Babamın sesindeki hayreti fark etmemek imkânsız. Hatta kızgın olduğunda yaptığı gibi bağırıyor bile. Yine de pembe yanakları bir nebze solmuş. Kalın kaşları şaşkınlıkla bulanmış gözlerinin üzerinde kavuşmuş. Alnının üzerinde ince bir ter tabakası var.

Babam tabancasını çıkarıyor. “Seni kaç kez öldürmem gerek?”

Hunter elleri iki yanında, odanın ortasında dikiliyor. Odaya tekinsiz bir sessizlik hâkim. Sonra omuz silkip “Dokuz kere mi?” diyor. “Sanırım kedi gibi olduğumu kabul etmem gerek.”

Kimse gülmüyor. Korumalar aynı anda öne çıkıyor. George ve Erica Foster yüzlerinde tuhaf bir ifadeyle korumaların arkasında dikilirken, annem boğazına bir şey kaçmış gibi görünüyor. Benedict ve Kyle da oradalar; Kyle kollarını kavuşturmuş, Benedict ise bana anlayamadığım işaretlerle bir şey söylemeye çalışıyor. İkisinin arkasında ise koridorda bekleyen Garland ve Thomas’ı seçiyorum.

Tüm çete burada.

Annem “Davida nerede?” diye soruyor. Parmağını Hunter’a doğrultuyor. “Onu öldürdün mü mistik?”

Hunter “Elbette öldürmedim,” diyor, “*ben* şiddet yanlısı biri değilim.”

Silahının namlusu hâlâ Hunter’a bakan babam “Karımla böyle konuşma,” diyor. “Aslında hiç konuşma daha iyi. Aileme yaptıklarından sonra evime gelmeye nasıl cüret edebildin?”

Hunter “Ya *senin* bana yaptıkların?” diyor. Kollarını yukarı kaldırıyor. “Sadece Aria’yla gitmemize izin ver. Bir daha seni asla rahatsız etmeyiz.”

Babam dişlerini göstererek “Mistiklerle pazarlık yapmam” diye karşılık veriyor.

Hunter aniden koşup aşağı atlayacakmış gibi geriye, balkona doğru bakıyor.

Ona “Yapma,” diyorum. “Bu çok riskli.”

Babam “Yeter!” diye bağırıyor. “Bu iş fazla uzadı. İzini kaybettirmekte ustasın, bunu teslim etmem gerek. Şehrin her yerinde seni arasak da bulamadık. O gece Derinler’de nihayet işini bitirdiğimizden emindim. Nasıl ölümden döndüğünü bilmiyorum mistik, fakat bu kez bu işi adamakıllı bitireceğim. Burada...” Tabancasının emniyet kilidini açıyor. “Şimdi.”

Hunter’ın önüne geçiyorum. Kollarımı iki yana açıp “Hayır,” diyorum. Hunter’ın yaşadığını öğrendim ve benden çalınan anılarımı geri aldım. Artık onu korumak için her şeyi yaparım. Onu bir daha kaybedemem.

“Aria, çekilmezsen bu kez seni vururum.”

“Vur o zaman.”

Ensemde Hunter’ın nefesini hissediyorum. Bana “Aria, bunu yapma,” diyor. “Çekil. Lütfen. Zarar görmeni istemiyorum.”

Gözlerimi babamınkilere dikiyorum. “Hunter’ı seviyorum. Hunter’ı hep seveceğim.”

Babam parmağını tabancasının tetiğine bastırıyor. “O halde umarım mutlu ölürsün, Aria.”

“Johnny, dur.” Konuşan Benedict. Gözleri sulanmış gibi ve George Foster’ın yanından geçerken giysisinin manşetleriyle oynuyor. Odanın yan tarafında, yatağımın başında duran Klaritino tabancasının namlusunu Hunter’dan Benedict’e çeviriyor. “Onları öldüremezsin. Özellikle de Hunter’ı.”

Babam dudak bükerek başını yana yatırıyor ve siyah saçının bir tutamı alnına düşüyor. “Tabii ki öldürebilirim.”

“Hayır, anlamıyorsun...”

“Belki de *sen* anlamıyorsun Patrick.” Babamın gözleri öfkeyle yanıyor. “Geçen sefer de aynı şey olmuştu; yardım etmek maksadıyla araya girdin. Ne demiştin?” Benedict’in sesini alaycı bir tavırla taklit ederek “*Anılarının yerine yenilerini koyabiliriz,*” diyor. “Bak neler oldu? Bu oğlanın başka bir şansı olmayacak. Şimdi ölecek.”

Benedict “Mistik yeraltına ulaşmanın anahtarı” diyor. Bu sözleri herkesin ilgisini uyandırıyor.

George Foster “Ne demek istiyorsun, Patrick?” diye soruyor.

“O bir asi. Gücü hiç çekilmedi. Gizli girişlerdeki mühürleri onun gücüyle açacağız. Sayesinde girişleri açmamızın ardından metro tünellerini sular altında bırakacağız. Onları gafil avlayacağız.”

Babam oradakilerin geri kalanı gibi bu yeni bilgi üzerine düşünüyor. Benedict’in Hunter’a ve bana vakit kazandırmaya çalıştığını bilsem de söylediklerinin doğru olduğunu da biliyorum. Hunter mühürlerin kilitlerini *açabilir*. Fakat bunu yaparsa tüm asilerin hayatı tehlikeye girer. Bu sorumluluğun omuzlarıma yıkılmasını istemem.

Babama “Bizimle anlaş,” desem de o söylediklerimi işitmiyor bile. Asileri tamamen ortadan kaldırmak göz ardı edemeyeceği kadar cazip bir fikir.

Benedict “Fakat mistiğin canlı olması gerek,” diyor. “Yoksa girişleri açamaz.”

George Foster karısının yanından ayrılıp babamın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Yüzünde endişeli bir ifade olan Hunter'a bakıyorum. Sadece dudaklarını oynatarak bana "Seni seviyorum" diyor.

Ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum. *Seni seviyorum.*

George Foster çekiliyor ve babam Stiggson'a el ediyor. "Tamam. Oğlanı kelepçeleysin." Sonra Hunter'a sesleniyor. "Bizi dosdoğru mistiklerin yuvasının girişlerine götüreceksin ve içeri sokacaksın. Gelişimizden dostlarını haberdar ettiğini fark edersek Aria ölür. Söylediklerimizi harfiyen yaparsan... ona zarar gelmez."

Hunter bu gülünç planın üzerine gerçekten düşünüyormuş gibi başını sallıyor. Bu planı zihninde tartıyor olamaz? Yoksa olabilir mi? "Peki ya bana ne olacak?"

"Tabii ki öleceksin. Fakat sonunu mümkün olduğunca acısız getireceğime söz veriyorum."

"Hayır!" diye bağıyorum. "Bu kabul edilemez, bu..."

Hunter "Aria..." diyor. "Direnmenin anlamı yok. Tek yol bu, en iyi yol."

Ona odada yalnızmışız gibi "Buna gerçekten inanıyor olamazsın" diyorum. Birbirimize daha yeni kavuştuk; onu bir daha kaybetmeyeceğim.

Hunter'ın gözlerine bakıyorum ve o güzel mavi, beni bir dalga gibi sarıp gevşetiyor. Nişan partimin verildiği geceyi düşünüyorum. *Gerçek aşkın beni yakıp kavuracağını düşünmüşümdür hep.* Ve işte buradayım; aşkla yanıyorum: Bana göğüs kafesim kırılıp açılmış, kalbim dışarı fırlayıp ezilecekmiş gibi geliyor.

Bunu engellemek için de hiçbir şey yapamıyorum.

Babam tekrar "Kelepçeleysin onu," diyor.

Stiggson öne çıkıyor; adımları ağır ve muntazam, bir elinde cıva kelepçe var. Hunter bileklerini ters çevirip kelepçelenmeye

razı oluyor. Stiggson ona tuhaf bir bakış atıyor; kelepçenin kili-dini açacakken fikrini değiştirip Hunter'ın karnına bir yumruk indiriyor.

"Yapma!" diye bağıyorum.

Hunter hiç ses çıkarmıyor. Sonra Klartino da onun yanına gidip tabancasını çıkarıyor ve kabzasını Hunter'ın yanağına indiriyor.

"Lütfen, durun!"

Hunter hâlâ sessiz. Burnundan oluk oluk akan kırmızı kan önce ağzına sonra çenesine inip gömleğini ıslatıyor.

Stiggson, Hunter'ın arkasına geçip kollarını çekiyor. Kolları yuvalarından rahatsız edici bir sesle çıkıyor. Hunter'ın yüzünde hâlâ metanetli bir ifade var. Babama mücadeleyi kazandığı hissini tattırmak istemiyor.

Stiggson gümüşi bir ışıltı yayan kelepçeyi Hunter'ın bileklerine takıyor. Hunter metalin tenine değmesiyle irkiliyor, acı hissettiğini ilk kez belli ediyor. Acaba yanma mı hissediyor?

Bir kez daha itiraz ediyorum ama babam bir bakışıyla beni susturuyor. Stiggson, Hunter'ı önüne katıp ite kaka odadan çıkarıyor. Bir cenaze törenindeki gibi çok ağır hareket ediyorlar. Hunter omzunun üzerinden bana bakıyor; bir an için onunla bir bağ kuruyorum. Düşüncelerimi ona aktarmak için kendimi zorlayarak aklımdan "*Senin için geleceğim,*" cümlesini geçiriyorum.

Sonra Klartino önümde beliriyor. Beni masamın başındaki sandalyeye itip ellerimi sırtımda kavuşturuyor ve bileklerime derime batan bir tür tel bağlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ellerimi oynatmaya çalışsam da bu imkânsız.

Annem bir elini havaya kaldırıyor. "Sen burada kalıyorsun Aria."

"Ne? Neden?"

“Nedenini biliyorsun,” diyor. “Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Seni tedavi ettiğimizi sanmıştım: yeniden, o mistikten uzak, bir aile olabileceğimizi. Fakat değişen hiçbir şey yok. Kendini ailene adayıp bu şehre sadık kalacağına romantik bir çılgınlık uğruna hayatını tehlikeye atmayı yeğliyorsun...”

“Ben *zaten* bu şehre sadığım,” diyorum, “senden ve babamdan çok daha fazla.”

Annem yüzüme beni gafil avlayacak kadar hızlı bir tokat indiriyor. Fakat yanağımdaki batma hissi acımıyor. Sadece beni çılgına çeviriyor. “Peki, beni hapsedin. Bir yolunu bulup çıkamayacağımı sanmayın; daha önce yaptım, yine yaparım. Elinizden geleni ardınıza koymayın.”

Annem öfke patlamam karşısında şaşırılmış görünüyor. Kahverengi gözleri açılıyor ve yüzü kızarıyor. Thomas bana hüzünlü bir bakış attıktan sonra gidiyor. Oda boşalıyor; annem ve ben hariç herkes aşağı kata iniyor.

“Bana neler yaptığını biliyorum,” diye devam ediyorum. “Her şeyi hatırlıyorum. Ve seni asla affetmeyeceğim.”

Annem cık cık ediyor; kızı okuldan kötü bir karne getirdiğinde veya yatma saatinden sonra etrafta gezindiğinde bir annenin çıkaracağı türden bir ses bu. Fakat şu an bunların çok ötesindeyiz. Bu bir ölüm kalım meselesi.

“İyi geceler Aria,” diyor. Sonra odadan çıkıyor.

İlk işim teli gevşetmeye çalışmak oluyor. Fakat aksine tel daha da sıkı bir hal alıyor ve keskin bir şey her iki kolumun derisine gömülüyor. Odaya göz gezdiriyor, teli koparmak için sürtebileceğim her hangi bir şey var mı diye bakıyorum. Fakat masamın kenarı dışında, görünürde uygun bir şey yok.

Sonra balkon pencerelerinin metal kollarını fark ediyorum; bunlarla bağlarımı çözebilir miyim?

Ayaklarımdan güç alıyorum ve bağlandığım sandalyeyi hafif-

çe hoplatarak balkona ulaşıyorum. Teli gevşetebilirsem pencere-leri açabilirim ve belki... bir şekilde... ilmik deliğini açabilirim.

İç çekip başımı geriye atıyorum. Büyük bir hayal kırıklığı içindeyim. İlmik deliğini açmam mümkün değil; özellikle de elimdeki tek büyümlü nesne olan madalyonun içi boşalmışken.

Pencere yanına varmama beş altı sıçramalık mesafe kala aniden açılıyor.

Pencerenin kolları duvarlara gürültüyle çarparken saçlarım yüzüme vuran rüzgârla geriye doğru uçuşuyor. Başta pek bir şey göremiyorum; balkon parlak yeşil bir ışıkla kaplı. Fakat gözlerimi kısmamla bir figür fark ediyorum:

Türk.

Motosikletinin üzerinde.

Balkonumun üzerinde, havada süzülüyor.

Motosikletin egzoz borularından parlak yeşil ışıklar saçılıyor; gösterişli, krom tekerlekler karanlık göğün önünde ışıltıyor. Üç kıpkırmızı LED lamba deri koltuğun hemen altında yanıp sönüyor.

“Türk!”

Türk motosikletini yavaşça balkona indiriyor; motoru kapatıp araçtan iniyor. Mohawk stili saçının rengi bu gece açık turuncu. Üzerinde dar bir askılı atlet, baldır kaslarını ve bronz tenini meydana çıkaran bir şort var.

Bana doğru yürüyerek “İyi misin?” diye soruyor. “Senden çok da hazzetmeyen bazı asiler ilmik deliğini öğrenince geçidi mühürlemek zorunda kaldım. Fakat bir süredir seni izliyorum. Az önce olanları görünce içeri girmek için binadan ayrılımlarını bekledim.”

“Onu götürdüler; amaçları...”

Türk “Şışt!” diyor. “Her şeyin bir sırası var, hanımefendi. Her şeyin bir sırası var.” Durup durum değerlendirmesi yapıyor. “Kolların bağlı mı?”

“Yoksa ne diye bu sandalyede oturayım?” Gözlerimi deviriyorum. “Yardım edebilir misin?”

Türk sırtıyor. “Sihirli kelimeleri söylemedin.”

“Haydi ama Türk... Bunlar için vakit yok. Onu öldürecekler.”

“Şimdiye öldürmüşlerdir diyordum.” Türk gergince gülüyor. “Peki. Seni bağlayan her neyse onu havaya uçuracağım.” Arkama geçiyor. “Ellerini oynatma; hareket etme. Kazara parmağını falan koparmak istemem.”

“Hiç komik değilsin.”

“Sadece kıpırdama, Aria.”

Gözlerimi Türk’ün motosikletine dikiyorum. Türk’ün enerjisini göremesem de –bir eşek arısı kovanından çıkan vızıltıyı andıran– sesini işitiyorum. Bir güç dalgası sandalyeye çarpıyor. Öne doğru devrilip yan yatıyorum. Kollarımı hareket ettirmeye çalışınca bunu yapabildiğimi fark ediyorum. Metal bağlar sinir bozucu bilezikler gibi hâlâ bileklerimde. Kollarımla bedenimi iterek doğruluyorum.

Türk’e “Teşekkürler,” diyorum.

“Sorun değil.”

Başımla motosikletine işaret ediyorum. “Haydi gidelim buradan.”

“Nereye?” Türk alnını ovuşturuyor. “Bir planın var mı?”

“Metro tünellerine girebilmek için Hunter’ı kullanacaklar. Oraya inip asileri uyarmamız gerek...”

Yıkılmış görünen Türk “Öncelikle trenlerin hızıyla ailen, Foster’lar ve yanlarındaki adamları çoktan Derinler’e varmıştır. Onlara asla yetişemeyiz. Daha da önemlisi nereye gittiklerini, hangi girişten geçeceklerini bilmiyoruz. Düzinelerce giriş var. Onları bulmak için deli gibi koşuştururuz ve... Hunter’ı kurtaramayız. Kimseyi kurtaramayız.”

Türk duvarı yumrukluyor. “Kahretsin!” Yumruğu alçıyı bir

çatırtıyla delip geçiyor ve havaya bir toz bulutu yükseliyor.

“Bu aptalcaydı,” diyorum.

Kanayan parmak eklemelerini ovuyor. “Hayır, değildi.”

“Dur biraz... Times Meydanı. Hunter, Times Meydanı’yla ilgili bir şey söylemişti... Orada eski bir giriş var mı?”

Türk bir saniye düşünüyor. “Evet, var.” Gülümsüyor. “Haydi gel. Nereye gideceğimizi çok iyi biliyorum.” Cebini karıştırıp gümüş bir yüzük çıkarıyor. “Al.”

“Bir hediye mi bu? Ne kadar hoş.”

“Öyle herhangi bir hediye değil; bu bir giriş anahtarı.”

“Bir ne?” deyip yüzüğe bakıyorum. Nesne yüzüğe benziyor. Nişan yüzüğümü çıkarıp yerine Türk’ün yüzüğünü takıyorum. Parmağım hafifçe titremeye başlıyor.

Türk “Bir mistik mührünü kırmanın tek yolu mistik enerjisi kullanmaktır. Asiler metro tünellerine bu şekilde giriyor,” diyor. “Fakat sen mistik olmadığından içeri girmek için geçiş anahtarına ihtiyacın olacak. Enerjimin birazını yüzüğe aktardım; olur da birbirimizden ayrılmamız gerekirse yeraltında saklanabilirsin.”

Yüzüğün bana epey faydasının dokunacağını bilinci içinde “Teşekkürler,” diyorum. Yüzük bana başka bir nesneyi, madalyonu anımsatıyor. Aniden madalyonu bulmak için güçlü bir arzu duyuyorum. “Bekle.” Elbise dolabının altını elimle yoklayıp madalyonu dışarı çıkarıyorum. Kırılmış ve kirlenmiş olsa da ebeveynimin bana yaptıklarının bir sembolü olarak onu boynuma takıyorum. Elimi kolumu bağlamalarına izin vermeyeceğim. Geçmişimi geleceğime çevireceğim; Hunter’la birlikte.

Türk’ün peşinden balkona çıkıyorum. Kaskını alıp başıma takıyor. Motosiklete binmek için eteğimi iki elimle kavrayıp karnımda topluyorum.

Türk “Hazır mısın?” diye soruyor.

“Son bir şey sormam gerek. TouchMe’n yanında mı?”

Türk başını sallayıp bilgisayarı cebinden çıkarıyor. “Neden sordun?”

TouchMe’yi bir elime alıp ekrana bir rakam yazıyorum.
“Çünkü benimkini annem aldı ve aramam gereken biri var.”

XXX

Biz Derinler'e inene dek güneş kayboluyor ve gök mor ve mavi tonlarına bürünüyor.

Türk motosikletinin gürültüsünü bastırmak için bağırarak "Onun neden bizimle geldiğini hâlâ anlamıyorum" diyor. Broadway Kanalı boyunca ilerlerken Türk'ün motosikleti bizi hızla bir dizi köprüden geçiriyor. Gece olduğundan çoğu dükkân kapalı olsa da hâlâ sokaklarda gezinen birkaç insan var. Motosikletin yolundan telaşla çekiliyorlar. İhtiyatlı sürüşün zamanı değil. Ebeveynimin Hunter'a şu an ne yaptıklarını, Hunter'ın yaşayacak ne kadar zamanı kaldığını kim bilebilir? Onu kurtarmak zorundayız.

Elissa Genevieve belime daha da sıkı sarılıyor.

Onu yanıma aldığımızda Türk onunla konuşmaya yanaşmadı. "O düşman için çalışıyor," dedi.

Ona "Hayır, düşman için çalışmıyor," yanıtını verdim. "Benedict gibi size içeriden yardım etmeye uğraşıyor."

Elissa başını salladı. "Evet, Benedict'le birlikte çalışıyoruz!" Uzun saçını sıkı bir atkuyruğu yapmış, yüzünde hiç makyaj yok. Ona bizimle Kartal Yuvası'ndaki Çember'de buluşması için mesaj attım ve olanları anlattım. Bizimle gelmesi için onu

davet ettim. Yardım etmesi için. Türk ona kuşkuyla “Seni daha önce yeraltında hiç görmemiştim,” dedi.

Elissa’nın ona yanıtı “Gücüm çekildi,” oldu. Siyahlar içindeki Elissa –lıkra bir pantolon ve hatlarını ortaya çıkaran, dar giysisiyle– kavgaya hazır görünüyordu. “Artık tünellere giremiyorum.”

Türk’e “O bana yardım etti,” dedim. “Bana güç çekimi odasında neler olduğunu gösterdi. O sizin tarafınızda Türk.”

Türk alnını kaşıdı. “Bunu tartışacak zamanımız yok. Aria sana güveniyorsa ben de güvenirim.” Motosikletinin gidonunda gizli bir düğmeye bastı ve koltuk hiç ses çıkarmadan uzayarak üçümüzün sığacağı kadar genişledi.

Yani hemen hemen. Şu an Türk ve Elissa’nın arasında tost oluyorum; bana organlarım yer değiştirmiş gibi geliyor. Kanal sularından çıkan yoğun sis devasa bir puro gibi gri kollarıyla etrafımızı sarıyor.

Ellinci Cadde’ye ulaştığımızda Türk yavaşlıyor. Times Meydanı sadece birkaç blok ötede ve orada olduğumuzu duyurmak istemiyoruz.

Yağmur başlıyor. Başta çiselerken bir süre sonra iri damlalar yüzümü ve giysilerimi ıslatıyor. Türk “Kahretsin” diyor. Motosikletin farının beyaz ışığı kirli sisi delip önümüzü görmemizi sağlasa da görüşümüz ışığın boyuyla sınırlı. Etrafımızı saran yağmur, karanlık ve gecenin sıcaklığı bir köpek dili gibi bedenimi yalıyor; bana kendimi kirli, yorgun hissettiriyor.

Saçımı ellerimle geriye doğru atıp yanaklarımı siliyorum. Yorgunluğa zaman yok. Tek düşünebildiğim *Hunter*.

Bir blok kadar ilerliyoruz; sonra Türk motosikletini harabeye dönmüş bir sıra evin önüne çekiyor. “Buradan sonrasını yürüyeceğiz. Daha az dikkat çekeriz.”

Elissa motosikletin selesinden iniyor da yeniden nefes alabi-

liyorum. Elini uzatıp inmemi yardım ediyor. Türk motosikleti iterek eski bir yangın musluğunun yanına götürüyor. Motosikletin üzerine bağlı bir zinciri çözüp aracı yangın musluğuna bağlıyor.

Türk işini bitirince karanlıkta bizi arıyor. Gözlerinin beyazından başka hemen hiçbir şey göremiyorum. Bana “Yakınlarda bir kule olmalı,” diyor. “Yola koyulursak, çok geçmeden görecektir kadar ışığa ulaşırız.”

Birlikte sessizce yürüyoruz. Gömleğine yapıştığım Türk’ün peşinden gidiyorum. Nereye gittiğini biliyor olmasını diliyorum. Kırık kaldırım taşlarını ve boş bir gazoz kutusunu eziyorum. Broadway Kanalı’nı göremesem de betona çarpan suyun sesinden ve o çirkin, tuzlu kokudan yakınlarında olduğumuzu anlıyorum.

Bir veya iki blok daha ilerledikten sonra sağa dönüp bir köprüye çıkıyoruz ve uzakta bir kule görüyorum. Kulenin içinde o tanıdık enerji dönüyor ve sırayla beyaz, sarı ve yeşil oluyor. Hunter’ın, anne ve babamın seslerini işitmek ümidiyle seslere kulak kesiliyorum. Fakat uzakta yoldan geçen birilerinin cılız seslerinden, ayaklarımızın hışırtısı ve endişeyle atan kalbimden başka hiçbir şey duymuyorum.

Mahalle perişan halde. Sokaklar çöple dolu, dükkân vitrinleri grafitiyle kaplı veya kırılmış. Burada binalar sıkışık görünüyor; çarpık dişler gibi üst üste binmişler. Sıçanlar ağızlarında kâğıt parçaları ve çürük yiyeceklerle oradan oraya koşuyor. Yukarı bakınca metruk sinemaların önlerinden sarkan, soluk renkli sundurmaların üzerindeki patlamış veya eksik ampulleri, kırılmış pencereleri görüyorum.

Üçümüz bulvarların kesiştiği geniş bir alandan geçerken Türk “Burası bir zamanlar şehrin merkeziymiş,” diyor. Köprülerden birinin üzerindeki bir direktan sarkan yeşil bir tabelada

“42. CADDE” yazıyor. Eski metro istasyonunun girişini görüyorum; bugüne dek gördüğüm en büyük istasyon bu. Girişin üzerine her birinin içinde silik birer rakam olan farklı renklerde –kırmızı, sarı, mavi– çemberler boyanmış.

Arkama dönüp Elissa’nın ne halde olduğuna bakıyorum. Birini arıyormuş gibi çıldırmışçasına etrafına bakınıyor. Gözlerimiz buluşunca bir an için bana yüzünde bir suçluluk ifadesi varmış gibi geliyor; sonra rahatlayıp yayvan bir gülümsemeyle bana bakıyor.

“Yeraltına böyle mi ineceğiz?” diye sorup parmağımla içinde çelik kirişler olan beton bloklarla kapatılmış metro girişine işaret ediyorum. Girişten geçmek imkânsız görünüyor. South Street Limanı’ndakilere benzeyen yeşil direkler arasam da etrafta bir tane bile yok. İçeri nasıl gireceğimizi merak ediyorum.

Türk başını iki yana sallıyor. “Hayır. Giriş şurada.” Birkaç blok öteye işaret ediyor. Orada neredeyse bir bloğun yarısını kaplayacak kadar devasa, kirli bir tabela görüyorum. Muhtemelen tabela uzun yıllar önce beyazmış. Şimdi rengi kirli bir bej olan tabelanın üzerinde kırmızı harflerle “TKTS” yazıyor.

“Orada mı?”

Türk başını sallıyor. “Haydi gelin. Fakat dikkati elden bırakmayın.” Öne çıkan Türk eliyle kendisini takip etmemizi işaret ederken Elissa ve ben onun arkasında, binalardan birine sırtımızı dayamış dikiliyoruz. Tepemizdeki bir tente bize çok gerekli olan gölgeyi sağlıyor: Times Meydanı’nın ortası aydınlık, düşündüğümde de çok. Görünmemek için meydanın kıyısında kalmamız gerekecek.

Türk bir süre dikkatle kulak kabarttıktan sonra bize yola devam etmemizi işaret ediyor. Yerimizi belli edecek bir ses çıkarmamak için kırılabilir herhangî bir şeye basmamaya özen gösteriyorum. TKTS yazısına yaklaştıkça kulağımıza ge-

len sesler artıyor. Meydanın ortasına bakıyorum.

İşte o anda onu görüyorum. Bir blok ötede.

Biri “Haydi evlat,” diyor. Hunter’ın başı öne eğik, kolları arkadan kelepçelenmiş. Omuzları çökük ve yürümek kendisine acı veriyormuş gibi ayaklarını sürüyor. İki yanında iki koruma dikiliyor; Stiggson ve Klartino da hemen arkasından geliyor. Babam ve George Foster yanlarında korumalarıyla birkaç metre önünden yürüyorlar; onlara Thomas, Garland, Kyle ve Benedict eşlik ediyor. Yanlarında kadınlardan hiçbiri yok.

Dudaklarımın arasından kaçiveren heyecan nidasını duymasınlar diye ağzımı kapatıyorum.

Türk’ün sırtını dürtüyorum ve olduğumuz yerde kalıyoruz. Elissa da donakalıyor.

Türk “Şışt,” diye tıslıyor.

Binalara öyle bir yaslanıyoruz ki sırtımda ve avuçlarımda tuğlaların izinin kaldığını hissedebiliyorum. Bulunduğumuz yerden Hunter’ı ve babamın ekibini görebilsem de köşeyi dönüp üzerimize yürümedikleri sürece ortaya çıkmamamız yerinde olacak.

Korumaların Hunter’ı soluk, altın renkli bir kapıya doğru sürüklemelerini izliyoruz. Binanın pencereleri kirden simsiyah. “Bu mu?”

Hunter bir saniye kapıya göz gezdiriyor. Yüzü yara bere içinde olduğundan tanınmayacak halde. Alnı yarılmış, yanakları kıpkırmızı ve şiş. Terden keçeleşip alnına yapışan saçlarında kan lekeleri var. Bana biri midemi tutup sıkıyormuş gibi geliyor. Her an kusabilirim.

Hunter “Hatırlamıyorum” diye mırıldanıyor.

Babam uzun adımlarla üzerine yürüdüğü Hunter’ın çenesini tek parmağıyla kaldırıyor. Frak gömleğinin yenlerini sıvamış olan babamın kaslı kolları dirseğe kadar meydanda. Hun-

ter gözlerini kaçırmak istese de babam çenesini tutup “Bana bak” diye buyuruyor.

Bir saniye için birbirilerine bakıyorlar; sonra Hunter babamın yüzüne tükürüyor.

Babam tükürük alnına yapışır yapışmaz saldırıya geçiyor. Kolunu geriye atıp Hunter’ın önce karnına sonra da yüzünün sağ yanına birer yumruk indiriyor. İkinci yumruk Hunter’ın çenesinde gürültüyle patlıyor.

Hunter iki büklüm oluyor ve kaldırırma kan, safra ve mide-sinde başka ne varsa kusuyor.

Babam “Saçmalıklarına bir son verip bize girişin yerini göstermeye hazır mısın?” diye soruyor.

Hunter yanıt vermiyor. Dudağı yarılmış –bunu bulduğum yerden bile görebiliyorum– ve feri sönen gözleri ölgün görünüyor.

Arkamda duran Elissa “Göremiyorum,” diye fısıldıyor. Ağır-lığını öne doğru verirken ayağıyla arkasındaki bir şeyi –sanırım boş bir cam şişeyi– itiyor. Ayağının değdiği her neyse var-lığımızı belli eden bir ses çıkarıyor.

Tüm bedenim geriliyor ve nefesimi tutuyorum. Türk’ün göz-leri panikle kocaman açılmış. Yüzünde endişeli bir ifade var.

Korumalar eğitilmiş köpekler gibi burunlarını havaya diki-yorlar ve babamın başını sağa sola çevirdiğini görüyorum. Bir-kaç metre ötesinde, elindeki tabancayı Hunter’a doğrultan Kyle “Kim var orada?” diye bağırıyor.

Elissa benim elimi, ben de Türk’ün elini sıkıyorum. Çok korkuyorum. Belki sessiz... ama gerçekten sessiz olursak... bize aldırıış etmezler.

Hemen sonra meydanın uzak ucunda biri sendeliyor. Görü-nüşe göre bu bir adam ve elinde bir içki şişesi var. Adam babamın ve diğerlerinin dikildiği sokağa doğru dönüp donakalıyor.

Kyle ateş ediyor.

Kurşun adamın tam alınına isabet ediyor. Şişe yere düşüp kırılırken adam ipleri salınmış bir kukla gibi kaldırıma yığılıyor.

Kyle “Sadece bir sarhoşmuş,” diye sesleniyor.

Sesin kaynağını buldukları için rahatlayan babam ve fedaileri Hunter’ı ite kaka bir başka dükkânın önüne götürüyorlar. Fakat kısa bir an için Hunter’ın bizim olduğumuz tarafa doğru baktığını görüyorum. Gözlerinde bir yaşam ısıltısı var.

Burada olduğumuzu biliyor.

Tüm kalbimle babamı yer altı girişlerinden uzağa çekmesini diliyorum.

Sonra, Hunter dualarımı işitebiliyormuş gibi kan içindeki ağzını açıp “Peki, size göstereceğim” diyor. “Bu ara sokağın ötesinde.”

Türk, Elissa ve beni sokağın köşesinden çekip nihayet elimi bırakıyor. “Hunter onların dikkatini dağıtırken bizim yeraltına inip destek getirmemiz gerek. Sayı üstünlüğümüzü kullanarak onların hakkından gelebiliriz.” Türk kirli, üzerinde “TKTS” yazan tabelaya işaret ediyor. “Tabelanın altındaki şu gri binayı görüyor musunuz?” Başımızı sallıyoruz. “Giriş orada. Hunter’ı kurtarıp metro tünellerinde izimizi kaybettirdikten sonra bir sonraki hamlemizi planlayacağız.”

“Bu kulağa bir plan gibi geliyor,” diyorum. Hiç olmazsa bir planımızın olması beni rahatlatıyor.

Elissa beton bloklarla kaplı girişe işaret edip “O girişi hiç kullanmadım,” diyor. Gürültü yaptığı ve bizi ölümün kıyısına yaklaştırdığı için özür dilemiyor. Times Meydanı’nın gölgeleri ve ışığı yüzünü olduğundan daha yaşlı gösteriyor. “Ben nasıl içeri gireceğim?”

Türk gözlerini deviriyor; Elissa’nın buraya hiç gelmemiş olmasını dilediğinden eminim. Elini saçında gezdiriyor. Yağmur

Mohawk tarzı, dik saçını düzleştirip yana yatırmış. “Aria’nın bir anahtarı var” diyor. Elimi kaldırıp yüzüğün olduğu parmağımı oynatıyorum. Bedenimde sıcaklık hissettiğim tek nokta o parmak. Elissa’nın gözleri yüzüğü tanımış gibi parlıyor.

Türk “Aria yüzüğü kullandığında elini tutman gerek,” açıklamasını yapıyor. “O zaman ikiniz de içeri girebileceksiniz. Ben Hunter’ı fazla hırpalamadıklarından emin olmak için burada kalacağım.”

Ona “Fakat aşağısını hiç bilmiyorum” diyorum. “Yalnız başıma Hunter’ın yaşadığı yeri bile bulabileceğimden emin değilim. Kaybolursam ne olacak? Ayrıca kim bana kulak asar ki? Siz ikiniz gidin. Ben burada kalıp Hunter’a bakacağım.”

Türk başını iki yana sallıyor. “Kesinlikle olmaz, Aria. Seni burada tek başına bırakmam.” İç çekiyor. “O halde birlikte gideriz ve Hunter’a bir şey olmaması için dua ederiz.”

Elissa kendisinden emin bir sesle, dimdik ayağa dikilip “Haydi gidelim o zaman,” diyor.

Saklandığımız yerden çıkmak için mükemmel anı bekliyoruz. Babamın grubu gözden kaybolur kaybolmaz Türk elini sallayıp fısıldıyor: “Şimdi!”

Gölgelerin arasından fırlıyoruz ve kırık kaldırım taşlarının oluşturduğu bir yığının üzerinden atlayıp kanalın iki ucunu birleştiren geniş, yüksek bir köprü boyunca koşuyoruz. Giriş işte orada, silik tabelanın hemen altında. Eski metro girişleri gibi, o da çelikle takviye edilmiş beton bloklarla mühürlenmiş.

Sonra beton duvarının arkasına gizlenmiş; ince ve uzun bir direk görüyorum. Direk metal ve tepesinde küçük, yeşil bir küre var. Bir zamanlar muhtemelen dekoratif amaçla kullanılmış olsa da şimdi çelikle kaynaşmış; öyle ki dikkatle bakmayan gözler direği kesinlikle fark edemez.

“Küre...” diyorum. “Liman’dakilerle aynı ama daha küçük.”

Direğe uzandığımda bir tabancanın sesini işitiyorum.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda Türk'ün yerde göğsünü tuttuğunu görüyorum. Kan tişörtüne yayılmış, parmaklarının arasından akıyor. Yüzü şok içinde donakalmış.

"Elissa, dikkatli ol!" desem de o an Elissa'nın yüzündeki ifadeyi görüyorum. Sırıttıyor; gülümsemesi kötücül ve karanlık.

Sonra elindeki tabancayı fark ediyorum.

Türk'ü o vurdu.

Ben daha yerimden kıpırdayamadan Elissa elimi tutup parmağımdan Türk'ün bana verdiği yüzüğü, yeraltının giriş anahatarını çıkarıyor.

"Elissa, ne yapıyorsun? Sanmıştım ki..."

Dudak bükerek "Yanıldın," diyor ve muzaffer bir edayla gülüyor. "Ben ailen ve Foster'lar için çalışıyorum, asilerin yerlerini tespit ediyorum. Gerçek işim bu. Kimse, Patrick bile gerçeği bilmiyor." Derin bir nefes alıyor.

"Ne zamandır bunu yapıyorsun?" Onu konuşturmaya çalışıyor, bu arada kaçmak için bir yol, herhangi bir yol bulacağımı ümit ediyorum.

Elissa "Büyük Yangın," diyor. "Bomba benim en gözde projemdi; benim enerjimle üretildi."

İşte şimdi taşlar yerine oturuyor: Kişisel çıkarları için halkına ihanet eden, Kartal Yuvası'nda mevki verilen, mistikleri ortadan kaldırması için ailem tarafından tutulan kişi Elissa. Yirmili yaşlarının başından beri ailem için çalışıyor olmalı.

Elissa sokağa geri koşuyor. "Geçiş anahtarı bende!" Yüzüğü bir kupa gibi başının üzerine kaldırıyor. "Girişi de buldum!"

İçimi bir huzursuzluk kaplıyor. Kandırıldım. Türk vuruldu. Ve az sonra öleceğim.

XXXI

Aniden, Times Meydanı hareketleniyor.

Zırhlı adamlar karıncalar gibi binalardan sokaklara akın ediyor, köprülerin üzerinde sürünüyor, yeraltına girip saldırmak için diziliyorlar. Adamlardan bazılarını tanıyorum; bir kısmı babamın ve George Foster'ın yandaşıları; kalanlar da babam ve George için çalışan şehrin polis gücünden olmalı.

Düşünecek zaman yok. İlk aklıma geleni *yapıyorum*.

Türk'ü koltuk altlarından tutup tabelanın altına çekiyorum; çaprazlama sarkan tabela bizi gizliyor. Avuçlarım terli ve Türk beklediğimden de ağır. Çektiği acıdan dolayı gözlerini yumuyor.

Savrulan emirleri, düzinelerce adamın bize yaklaştığını işitiyorum. Yağmur kesiliyor ve yerini nemli, sıcak bir havaya bırakıyor. Babam her an Hunter'la birlikte çıkıp gelebilir. Yapabileceğim tek şey var.

Türk'ü kaldırırma bırakıp yeşil küreyi tutuyorum. Boştaki elimle de Türk'ün göğsüne uzanıyorum ve parmakları küreye değecek şekilde kolunu çekiyorum.

Ayaklarımın altındaki zemin sıvılaşıyor.

Zemine davullardan yayılan titreşimler aksediyormuş gibi

bedenim titriyor, kemiklerim zonkluyor. Son derece ince bir tüpün içinde sıkı ıyormu um gibi bir hisse kapılıyorum. Gözlerimi yumuyorum.

D   yoruz...

Ve kirli karolarla kaplı zemine iniyoruz. Belli ki karolar bir zamanlar beyazmı . Zeminde büyük parçalar eksik. Tavanda metro girişinin dışında gördüklerime benzer renkli çemberler var. Herhalde bunlar bir zamanlar belli trenlere karşılık geliyordu.

Önümde farklı yönlere sapan bir tünel ağı var. Bir tür platformdayım: Sol tarafımda suyla dolu, yüksek, Liman'daki gibi metal iskelelerin birle tirdiğı tünellere çıkan merdiven boşlukları var. Sağımda ise grafitiyle ve eski, okunmaz halde reklam afi leriyle kaplı bir duvar var.  n m karanlık.

Yukarıya bakınca duvarlara g m lm   birkaç lamba olduğunu görüyorum. Bu lambalar Liman'dakiler gibiye harekete duyarlı olmalılar. I ı a ihtiyacım olsa da Türk'  geride bırakmak istemiyorum; yürüyebilecek halde değıl.

Yanında diz   k p nabzını kontrol ediyorum. Cılız da olsa nabzı var. Yine de ona en kısa zamanda yardım getirmedimse kanamasının ölümcül olacağını biliyorum.

G mleğimin kolunun ucunu ısırıp bir parça koparıyorum ve kuma ı top haline getirip Türk' n yarasına bastırarak kanı durdurmaya çalışıyorum. Tavanı sert adımlar dövüyor; sanki tepemizde yüzlerce adam var.

“Türk? Beni duyabiliyor musun?”

Cevap yok.

Sonra bir saniye için gözleri hafifçe aralanıyor. “Aria?” Sesi kısık da olsa beni, onu kurtulabileceğine inandırmaya yetiyor.

“Türk? İyi misin?”

Konuşmaya  alı sa da ağızından çıkan sesler daha çok garga-

rayı andırıyor. Nihayet “Orada” diyebiliyor. Kolunu hareket ettirmese de bir parmağını yukarı kaldırarak ileriye işaret ediyor. Orada, duvarda; bir göz küresi büyüklüğünde, parlak, kırmızı bir disk var. Türk bana göstermese yanından geçip giderdim.

Peki disk ne işe yapıyor? Durup bunu merak edecek zaman yok. Hızla diskin yanına koşuyorum. Bu bir tür düğme. İlk basışımda yerinden kıpırdamasa da biraz daha sert bastırıyorum. Kulağıma bir tıkırtı geliyor.

Sonra kaslarımda ve karın boşluğumda hissettiğim, sesi duyma eşiğimin altında kalan büyük bir şok dalgası beni nefessiz bırakıyor. Hem başımı döndüren hem de midemi bulan-dıran sarsıntıyla tavandan ve girişlerden toz kalkıyor.

Ancak birkaç saniye sonra yeniden nefes alabiliyorum. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

“Haydi,” deyip hızla Türk’ün yanına dönüp onu ayağa kaldırıyor, yarasına değmemeye dikkat ediyorum. Sırtı göğsüme yaslı Türk’ü adım adım çekiyorum. Biz ilerlerken duvarlardaki küçük, kehribar rengi ışıklar yanıyor ve önümde altı kalın sütun görüyorum; platformun her iki yanında dikilen üçer sütun var. Her biri benim iki katım büyüklüğündeki sütunlar yaşlılıktan dökülseler de bizi gizleyebilirler.

İlk sütunun arkasına geçip Türk’e “O da neydi öyle?” diye soruyorum.

Bulunduğum yerden platformun kenarında küçük bir oyuk olduğunu fark ediyorum ve Türk’ü oraya götürüyorum. Burada küf kokusu daha kuvvetli ve zemin toprakla kaplı. Türk’ü duvara yaslayıp yarasına tekrar bakıyorum ve kanı iyice emmiş bezi göğsüne daha da sertçe bastırıyorum.

Gözleri açık ve nefes alıp veriş normal gibi. En azından az öncekine göre daha normal. “Bir acil durum işareti” diyor. Sözcükleri çıkarmakta zorlansa da bir şekilde bunu yapıyor. “Bir

mistik olup da... onları his... hissetmemen mümkün değildir. Nerede ol... olursan ol... uyarıyı ru... ruhunda hissedersin."

Bu bir alarm mıydı? Aferin Türk. Belki şimdi hayatta kalma şansımız olabilir.

"Şışt." Türk'ün alnındaki teri siliyorum. "Sadece dinlen."

Yanaklarını ve boynunu gömleğimden kopardığım yeni bir parçayla silerken babamın adamlarının tavandan platforma indiklerini işitiyoruz. Elissa, Türk'ün benim için yaptığı yüzük girişi açmış olmalı.

Patırtıların ve metalik seslerin senfonisini dinliyoruz: Emniyet kilitleri açılan, namlularına kurşun sürülen silahlar savaşa hazırlanırken küçük büyük türlü gürültü çıkıyor.

Sonra sesler geliyor. Biri "Haydi çocuklar!" diye bağıyor. Yukarıdaki iri bedenler ellerinde savaşa hazır ettikleri silahlarıyla uygun adım ilerlemeye başlıyor. "Bu kurnaz ucubelere karşı gözünüzü dört açın. Hareket eden her şeye ateş edin."

Kafamı girintiden çıkarıp tünellerin içine doğru bakıyorum. Mistikler nerede? Alarmı duymadılar mı? Neden kimse gelip savaşmıyor?

"Burada kal Türk," deyip onu girintinin gölgelerinde gizlenir halde bırakıyorum. Gitmemem için beni tutmaya çalışsa da buna gücü yetmiyor. Ağır adımlarla, her adımda sadece birkaç santim ilerleyip sütunu kendime siper ederek etrafıma bakıyorum.

Düzinelerce üniformalı adam tünellere doğru ilerlerken duvarlardaki küçük ışıklar yanıyor. Bazıları aynı üniformayı giyerken, bazılarının üzerinde sivil kıyafetler var; fakat ortak bir noktaları var: Hepsi de silahlı.

Biri "Hiçbir mistik buradan canlı çıkmayacak!" diye bağıyor. Sesinden bu kişinin George Foster olduğunu çıkarıyorum.

Gözlerim babamı, Foster'ları, Hunter'ı; tanıdığım herhangi

birini arıyor. Fakat tek gördüğüm beyinleri yıkanmış, aileme körü körüne sadık New York sakinlerinin art arda gelen isimsiz yüzleri oluyor.

Bir an onlara acıyorum. Sonra Hunter'ı düşünüyorum. Davida'yı. Ailemin bana yaptıklarını, benden çaldıklarını.

Acıma hissi silinip giderken yerini başka bir duyguya bırakıyor: Öfke.

Düzenli bir şekilde soluk alıp vererek kendimi az sonra olacıklara hazırlamaya çalışıyorum. Birkaç saniye geçmeden uzakta ilk yeşil ışık huzmesini görüyorum.

Mistikler tünelin diğer ucundan buraya doğru koşuyor. Kartal Yuvası'ndan gelen adamlara kıyasla zayıf ve çelimsizler. Yetersiz beslenmelerinden ve Derinler'de yaşamalarından dolayı kolları ve bacakları incecik. Ümitlerim sönüyor. Asiler sayı ve silah açısından dezavantajlı konumdalar.

Fakat sonra ışıldamaya başlıyorlar.

Daha önce sadece Türk'ü, Hunter'ı, Davida'yı ve Lyrica'yı güçlerini kullanırken gördüm. Fakat gördüklerim şu an karşımdaki görüntüyle kıyaslanamaz bile. Şu an burada değil yaşayamayacağım, hayal bile edemeyeceğim şeyler oluyor.

Mistikler akın akın platforma geliyor; bedenlerinin açıkta kalan kısımları yeşile dönmüş.

Ellerinden farklı ebatlarda –kalın, ince, kısa, uzun– ışınlar çıkıyor ve sayıları öyle fazla ki ışık huzmeleri platformun üzerine serili bir tür elektrikli battaniyenin üzerine dikilmiş, farklı renklerde yamaları andırıyor.

Işınlardan çıkan ışık çok ama çok parlak. Güneşin yüzeyinde durmak böyle bir şey olmalı; etrafınızdaki her şeyin gözleminiz kapalıyken bile görebileceğiniz, derinizi, kemiklerinizi ve sizi oluşturan her hücreyi kavurduğunu hissettiğiniz kör edici alevlerle yanması. Ve direnmenin hiçbir fayda getirmeyeceğini,

bedeninizin kuruyup rüzgârda savrulacak bir kül yığınınına döneceğini bilmek.

İçimi bir ferahlık kaphıyor. Alarmı duydular. Asiler geldi.

“Saldırın!”

Her şey çok hızlı geliyor; hızlı ileri sarılan bir film gibi. Makineli tüfeklerin ritmik seslerini, kurşunların tünellerin duvarlarından sektiğini işitiyorum.

Ellerimi gözlerime siper edip gözlerimi kısıyorum; mistikler alev almış gibi görünüyorlar. Tüm bedeni parıldayan bir adam hızla yanımdan geçiyor; onu parmak uçlarından parlak ışıklı kementler çıkaran iki kadın izliyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar zemin ölü, parçalanmış bedenlerle kaplanıyor.

İleride, ortasında bir “L” harfi olan silik, kırmızı bir çemberin altında; dağınık, kıvrıkcık saçlı genç bir kadın mistik teslim olurmuş gibi ellerini uzatıyor.

Fakat teslim olduğu yok.

Kadını çevreleyen hava dönüp yerden tozlar kaldırmaya başlıyor ve minyatür bir hortum oluşuyor.

İki polis birbirine bakıyor. “Bu da ne?..”

Fakat hortum seslerini bastırıyor. Giderek büyüyüp ikisini öyle bir sarıyor ki neler olup bittiğini göremiyorum. Sonra bir dizi rahatsız edici ses geliyor: Bir haykırış ve kütürtünün ardından vücut parçaları çevreye dağılıyor.

Eller. Ayaklar. Kollar. Bacaklar.

Ve başlar.

Adamları tamamen parçalayan hortum aniden yok oluyor. Ayaklarımın dibine bir parmak düşüyor; beyaz kemiğin üzerinde hiç deri kalmamış.

Kusmamak için gözlerimi çeviriyorum.

İşte tam da o anda kabarık saçlı, sakalları güzelce düzeltil-

miş bir mistiğin parmak uçlarından enerji çıkardığını görüyorum. Işınları birleştirip bir tür kılıç oluşturuyor ve bu kılıcı savurarak babamın adamlarından birini ikiye bölüyor.

Ölen adamın arkasındaki bir başka adam ateş etmek için tüfeğini doğrultuyor. Haykıramıyorum, elimden nefesimi tutmaktan başka hiçbir şey gelmiyor.

Mistik tam vaktinde dönüyor ve ışık kılıcıyla adamın elini koparıyor.

Parmakları hâlâ tabancayı tutan el yere düşüyor.

Adam acı içinde haykırırken sakallı mistik kılıcını savurup adamın başını da kesiyor.

Tünelin daha da aşağısında iki mistik birbirlerine yaklaşip omuz omuza veriyor ve kollarını birbirlerinin beline doluyor. Boştaki kollarını da uzatarak tüm parmaklarından on yeşil enerji ışığı çıkarıyorlar; her ışık huzmesi yıldırım kadar parlak ve ölümcül.

Babamın adamlarından biri “Ateş et!” diye bağıyor. “İkisini de vur.”

Mistiklerden biri bacağından vuruluyor.

Kadının dizinin bağı çözülse de başını diğer mistiğe doğru sallıyor.

Sonra dönmeye başlıyorlar.

Birbirlerine karışan ışıkları adamları biçip bedenlerini doğuruyor. Adamların etleri çıtır çıtır yanarken havaya kör edici, beyaz bir duman yükseliyor. Sonra her yer duman ve kanla kaplanıyor ve vücut parçaları art arda yere düşüyor.

İki mistik kendi etraflarında bir tur döndükten sonra duruyor. Sonra ışınları parmaklarına geri çekiliyor. Un ufak olan zemin karolarından havaya yükselen tozlar ve kanın metalik kokusu nefes almayı güçleştiriyor.

Boğulacak gibi oluyorum.

Hızla girintiye dönüp derin bir nefes alıyorum. Türk hâlâ duvara yaslı, gözleri cam gibi olsa da açık. Hiç olmazsa nefes alıyor.

Aniden karşımdaki duvardan bir mistiğin çıkmasıyla gerileyip sırtımı oyuğun arkamda kalan duvarına yaslıyorum. Adam şaşkınlıkla bana bakıyor. Bıyıklı ve babamın yaşlarında görünüyor.

Soluklanan adam “Burada bir kız bulacağımı düşünmemiştim,” diyor.

“Sanırım duvarlardan geçebiliyorsun,” diyorum.

Adam başını sallıyor. “Eh, geri dönme vakti geldi,” deyip önümdeki tünel duvarına doğru koşup duman ve yeşil ışıktan oluşan bir bulutun içinde kayboluyor.

Oyuk zehirli havayla doluyor. Birkaç dakika sonra burada nefes alamayacağız.

Gülümseyen Türk’e bakıyorum. “Yürüyebilecek misin?”

“Sanırım evet,” diye karşılık veriyor. Yanaklarına yeninden renk gelmiş gibi ama oluk oluk akan teri yere damlıyor. “Hızlı iyileşirim.”

“O zaman gidelim buradan.”

Elini tutup ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve birlikte oyuktan dışarı çıkıyoruz.

Platformda hâlâ tüm şiddetiyle devam eden savaş uzakta kalan tünellere de yayılıyor. Tünel duvarlardan sekip zikzaklar çizen yeşil ışınlarla ve makineli tüfeklerin kulak tırmalayıcı sesleriyle dolu.

İleride, sağımda, sular altındaki metro tünellerine inen merdivenler var. Bana gizlenebileceğim en iyi yer orasıymış gibi geliyor.

Türk’le tökezleyerek merdivenlerden iniyoruz. Başta sadece ayaklarımız ıslanıyor.

Sonra ayak bileklerimiz.

Bir süre sonra dizimize kadar suya batıyoruz.

Duvara bakıp “Bekle” diyorum. Buralarda bir yerde, iskelelerden birine çıkan bir merdiven olmalı. Fakat etraf merdiveni göremeyeceğim kadar karanlık.

Arkamızda bir yerlerde bir mistik önümüzü görmemize yetecek kadar uzun bir süre enerjisinin yeşil ışığını yayıyor. İşte orada! Suda birkaç adım atsak çelik merdivene ulaşacağız.

Merdivenden önce Türk çıksın diye onu önüme çekiyorum. Sonra sudan çıktığım için şükrederek basamakları tırmanıyorum. İskeleye çıkınca elbiselerimi silkeliyorum.

Türk’e “Ne taraftan?” diye soruyorum.

Parmağıyla işaret ediyor ve yürümeye başlıyoruz. Başta etrafımız sessiz de olsa birkaç dakika sonra sesler duymaya başlıyorum. Hatta bağırışlar. Bu da çatışmanın buraya dek sıçradığı anlamına geliyor.

İskele bizi Hunter’ın yaşadığı yere benzeyen, terk edilmiş bir metro istasyonuna ulaştırıyor. Fakat burada hiç metro vagonu yok. Toprak bir duvar açılarak yeni bir tünel oluşturulmuş.

Tepemizde yeşil ışık parlamaları görüyor, haykırışların daha da şiddetlendiğini işitiyorum.

“Belki burada beklemen daha iyi olur,” deyip Türk’ün kolunu tutuyorum. “Yaralısın.”

Elimi silkeliyor. “Savaşamayacak kadar yaralı değilim.” Kan akışının durduğunu göstermek için göğsünü açıyor. “Gidelim Aria.”

Tünele adım atmamızla tünelin daha ziyade bir köprü vazifesi gördüğünü ve paralelindeki tünele bağlandığını fark ediyorum.

Sendeleyerek ilerliyorum. Şimdi her iki yanda, iskeleler boyunca dizilen, hatta bir kısmı merdivenlerden sarkan mistik-

lerin enerji ışınları fırlattıklarını görüyorum. Işınların isabet ettiği, bedenleri küçük ışık ve ısı patlamalarıyla küle dönen polisler acı içinde haykırıyor.

Burada su seviyesi daha düşük. Yüksekte kalan katlardan birinde olmalıyız: bulanık ve kahverengi su ancak dize kadar ulaşıyor.

Sonra birinin nefes alıp verdiğini işitiyorum; bu nefes sesi benden de, Türk'ten de gelmiyor. Yalnız değiliz.

"Hey!" diyorum. "Kim var orada?"

Gölgelerin arasından bir figür çıkıyor. Kadını hemen tanıyorum: Geriye doğru taranmış siyah saçlar; güçlü, güzel bir yüz ve o tanıdık mavi gözler.

Violet Brooks.

Türk yanıma sokuluyor.

Violet "Aria Rose?" diyor. "Sen Aria Rose musun?"

Başımı sallıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Onu görünce ağlamaklı oluyorum. Cildini soluk ve hastalıklı gösteren kapaticının bir kısmı terden akmış; yanaklarından, boynundan ve kollarından çizgi çizgi inen kapaticının kalktığı noktalarda sağlıklı teni seçiliyor. Hunter'a çok benziyor; sesinin tonu bile. "Ben... Hunter... O..."

Violet, Türk'e dönüp "Burası onun için çok tehlikeli," diyor. "Onu koru. Buradan sağ salim çıkar."

Türk başını sallıyor. "Çıkarırım Violet."

Violet beni alnımdan öpüyor ve bir süre dudaklarını çekmiyor. Sonra arkasına dönüp koşarak geçitten geçip tünele giriyor.

Göz açıp kapayınca kadar babamın üç adamını parmağından çıkan parlak ışınlarla sararak yok ediyor. Adamların derisi ve kasları eriyip kemiklerinden ayrılırken geride kalan çıplak iskeletler takırtılar çıkararak yere yığılıyor.

Adamlar yok olunca nihayet arkalarında kalan Elissa'yı görüyorum.

Elinde bir makineli tüfek, dizine ulaşan suyun içinde dört yanındaki mistiklere ateş ediyor; çarpılmış yüzünden çatışmaya ne kadar odaklandığı okunuyor. Başta Violet'ı fark emiyor; Violet da bu avantajı kullanıyor ve ona doğru koşmaya başlıyor.

Violet'in bedeni hızlanırken teni ışıdamaya başlıyor. Açık yeşilden koyu yeşile dönen ışığın rengi öyle göz kamaştırıcı ki ona bakamıyorum.

Ellerimi gözlerime siper edip Violet'ın tünelin duvarından yukarı koşuşunu izliyorum.

İskeleden sekip tavana sıçradıktan sonra havada baş aşağı dönerek bir top mermisi gibi Elissa'nın tepesine biniyor.

Güm!

Bedenleri birbirine çarparken çevreye sular sıçrıyor. Violet ellerini Elissa'nın boynuna dolayıp sıkıyor. Violet'ın boğduğu Elissa kıvranarak mücadele ederken makineli tüfeğini körlemesine ateşliyor. Kurşunlar tavana ve duvarlara çarpıyor. Ta ki Elissa tüfeği bırakıp Violet'ın kollarını çekene dek.

Elissa haykırarak Violet'ı üzerinden atıp tünelin zeminindeki sığ suların içine fırlatıyor. Violet ayağa kalkamadan kendi etrafında dönerek kemerinden çıkardığı tabancayla Violet'ı göğsünün ortasından vuruyor.

Biri "Hayır!" diye haykırıyor. Tanıdığım biri. Sevdiğim biri.

Hunter metal iskelelerden birinden fırlıyor. Babamın ve George Foster'ın elinden nasıl kurtulmuş olabilir? Kollarını uzatıp Elissa'yı bir enerji ışınlı sersemletiyor.

Elissa yere yığılıyor.

Hunter "Anne!" diye bağırarak Violet'ın yanına koşuyor. Onu tüy gibi hafifmişçesine suyun içinden çıkardıktan sonra telaşla onu sürükleyebileceği, emniyetli bir yer arıyor.

Türk "Hunter!" diye sesleniyor. "Buraya!"

Hunter başını kaldırıncı gözlerimiz buluşuyor. Akıl almaz bir şekilde hırpalanmış olsa da yüzü hemen aydınlanıyor. Annesini Türk'le birlikte gizlendiğimiz noktaya çekmeye başlıyor.

Sonra Elissa ayağa kalkıyor.

Her şey sanki yavaş çekimde geliyor: Elissa'nın kolunu kaldırışı, soluk yüzünde eğri büğrü bir yara izini andıran gülümsemesi. Yeşil bir ışığın elinin etrafında çoğalışı –kendisinden çekilmeyen tüm enerjiyi kullanıyor olmalı– ve topu fırlatmak için gerilen bir beysbol oyuncusu gibi kolunu geriye atışı.

Hunter annesinin üzerine eğildiğinden Elissa'yı göremiyor, az sonra olacakları fark etmiyor.

Hiç düşünmeden koşmaya başlıyorum. Elissa benden sadece beş metre uzakta olsa da aramızdaki mesafe bana büyük bir uçurummuş gibi geliyor.

Sağ ayağımı atmamla Elissa'nın kolunun öne çıktığını, yüzünün öfkeyle parladığını görüyorum.

Sol ayağım yere değdiğinde havaya sıçırıyor, kendimi sevdiğim oğlanın üzerine atıyorum.

Hızla çarptığım Hunter "Of!" diye bağırıyor ve tünelde tabanca sesi yankılanırken kollarımız ve bacaklarımız birbirine karışarak yere yığılıyoruz.

Ona bir şey olmadığından emin olmak için "Hunter" diye fısıldayıp ellerimi göğsünde gezdiriyorum. Gözleri kapalı olsa da herhangi bir yara veya yeni akmış kan göremiyorum. Bayılmış olmalı. Durumunun iyi olduğunu bilmenin rahatlığı içinde onu dudaklarından öpüyorum ve bir aptal gibi ayağa kalkıyorum.

Ve tüm bedenimde bir yanma hissediyorum.

Yeşil enerji bana çarpıp her yanıma sarıyor ve beni körleştiriyor. Yanıyorum.

Bir anı: Hunter'ın beni öptüğü *asıl* an. Büyük Çimenlik'te

dudaklarıma değen dudakları. Başta hissettiğim dilimde metalik bir tat bırakan ve tüm bedenime yayılan elektrikli, şiddetli bir ürpertiydi. Kollarımdaki kısıcık tüyler bile dikilmişti. Fakat sonra bundan fazlasını hissettim. Hissettiğim sıcaklıktı. Isı değil, sıcaklık; bu sıcaklık damarlarımda lav gibi akıp beni uysallaştırmıştı. Bana tüm renkleri ilk kez görüyormuşum gibi gelmişti; o ana dek dünyayı sepya tonlarında görmüşüm gibi. Görüşüm keskinleşmiş, duyularım çevremi saran her şeye uyum sağlamıştı: ağaçlarda öten kuşlara, ayaklarını birbirine sürterek küçük senfoniler çıkaran cırcırböceklerine, hatta kokulara; tuzlu suyun, ağaçlardaki yosunların, ıslak toprağın kokusuna. İlk kez yaşadığımı hissediyor, geleceğe umutla bakıyordum. Ve o umut bana yaşama nedenimmiş gibi gelmişti.

Nihayet varoluş nedenimi, yapmam gerekenin ne olduğunu biliyordum: Hunter'ı sevmek. Bu farkındalık içimi büyük bir mutlulukla ve seveceğim, sevgime karşılık verecek birini bulduğum için şükranla doldurmuştu. Birlikte dünyaya tek başımıza sunabileceklerimizden fazlasını sunacaktık. Birlikte daha güçlü olacak, etrafımızdaki her şeyi güzelleştirecektik.

Hayatın anlamı da bu zaten: Sevmek, yaratmak, birleştirmek, uyum sağlamak.

Ve ölmek.

İpeksi, kapkaranlık bir hiçliğin içine düşüyorum.

XXXII

Sonra uyanıyorum ve her şeyin aynı kaldığını görüyorum. Çarpışma hâlâ tüm şiddetiyle devam ediyor. Bunu işitebiliyorum. Fakat görmek istemiyorum.

Yüzükoyun yerde yatıyorum; etrafım su ve toprakla çevrili. Hatta kumlu, ıslak toprağın tadını ağzımda hissedebiliyorum. Etrafımda bir sürü insan koşuşturuyor ve sanırım öldüğümü düşünüyorlar.

Ölmüş olmam *gerekirdi*.

Tam göğsümden bir mistik enerji ışınlı vuruldum. Yaşadığım his bir mistiğin dokunuşuna maruz kalmanın sonsuzla çarpımı gibiydi.

Parlak ışın dosdoğru göğsüme isabet etmişti.

İçime işlemişti.

Bedenimi elektrikli bir akımla kaplamıştı.

Beni yakmış, bedenimin içine ölümcül ve yeşil ışıklı bir fener yerleştirilmiş gibi cildimdeki gözeneklerden taşmıştı.

Ölmedim... değil mi?

Bağırışlar işitiyorum: “Taylor, arkana bak!” “Elissa! Elissa!” “Ah, Tanrım, Derek, beni duyabiliyor musun?” “Çek, çek, çek!” Gözlerimi hafifçe aralıyorum. Botlar etrafımdan ve üzerimden

geçiyor. Havada barbekü kokusu var ve bu yanık kokusunun nereden geldiğini gayet iyi biliyorum.

Başımı yavaşça, ağzımı sudan çıkaracak şekilde çevirip derin bir nefes alıyorum. Bir süre bekleyip acıyan bir yanımla olmama bakıyorum. Kollarım hâlâ ağrıyor ama onun haricinde durumum iyi. Gözlerimi açıyorum ve otuz santim ötemdeki ayakkabıların tanıdık, gümüş kopçalarını görüyorum.

Thomas. Tepemde dikiliyor.

Boynumu yana yatırıncaya Thomas'ın mücadele ettiğini görüyorum. Hunter'la.

Hunter kolunu uzatmış ve enerjisini Thomas'ın kurşunlarının yönünü değiştiren bir bariyer oluşturmak için kullanıyor. Parmak uçlarından çıkan ince ışınlarla oluşturduğu yarısaydam kalkanı bir ortaçağ şövalyesi gibi kullanıyor.

Hunter "Haydi Foster!" diye bağıyor. Saçları dağınık ve yanakları kıpkırmızı. "Elinden gelen bu mu?"

Thomas onun sataşmalarına kulak asmıyor ve kurşunlarının kalkana çarpıp sekerek gerimde kalan insanlara veya tünel duvarlarına isabet edişini izliyor. Thomas "Erkek gibi dövüşemeyecek kadar hanım evladısın demek?" diye bağıyor. "Ha, tabii ama aslen bir insan bile olmadığından erkek de olamazsın, değil mi?"

Hunter öfkeleniyor, yüz hatlarının birbirine karıştığını, alınının gerildiğini görebiliyorum. Neyse ki kalkanını çekmiyor. *Haydi, Hunter. Seni kızdırmasına izin verme.*

Hayal kırıklığına uğrayan Thomas silahından bir dizi kurşun daha ateşliyor.

Hunter'ın parmak uçlarını gevşetmesiyle kalkanın yeşili daha da açık bir ton alıyor. Bu kez kurşunlar daha kalkana değmeden yumuşayıp eriyerek zemindeki suya düşüyor.

Thomas başını iki yana sallıyor. "Neler oluyor böyle?"

Hunter sırtarak "Sıcak mı bastı Foster?" diye sesleniyor.

Birkaç dakika daha aynı şeyleri yapıyorlar; diğer mistiklerin ve insanların çevresinden dolaşıyor ve aralarından geçiyor fakat gözlerini birbirlerinden hiç ayırmıyorlar.

Thomas "Hadi ama!" diye bağıyor.

Hunter bir cesedin üzerinden sıçırıyor ve kalkanının ışığının titremeye başladığını görüyorum.

Yeşil ışık bir süre yanıp söndükten sonra büsbütün kayboluyor.

Hunter'ın yüzünde hayret dolu bir ifade var. Thomas bu avantajı ona ateş etmek için kullanmaya çalışıyor ama tabancasının şarjörü boşalmış. Sakince şarjörü atıp yerine yenisini koyuyor.

Hunter gözlerini kapatıp kollarını uzatıyor ve kalkan tekrar ortaya çıkarak onu bir köpük balonu gibi sarıyor. Fakat çok geçmeden kalkan silikleşip yok oluyor.

Hunter yorulmuş. Daha fazla dayanamaz.

Thomas, Hunter'a "Yapacak pek bir numaran kalmadı, değil mi?" diye sataşırken yüzüne bir sırıtış oturuyor.

Hunter'ın kalkanı tekrar yok oluyor; Hunter kalkanı yeniden canlandırmaya çalışsa da başaramıyor. Thomas içten bir kahkaha atıyor.

Uzakta, kardeşimin kadın bir mistikle mücadele ettiğini görüyorum. Babamı göremesem de onun çatışmanın ortasında olmayacağından eminim.

Bir sonraki hamlemi gerçekleştirene dek hayatta olduğumu belli etmemeye çalışıyorum.

Thomas'ın, yüzüne korku oturmuş olan Hunter'a "Kaçacak yerin kalmadı, mistik" dediğini işitiyorum. Thomas onu bir duvarın dibine kısırmış, tabancasını alnına nişanlamış. Benim güzel, cesur Hunter'im; onu kurtarmalıyım. Ona yardım etmeliyim.

Yan tarafıma; babamın adamlarından birinin yerde, gözleri kapalı uzanan cesedine bakıyorum. Adamın elinde bir makineli tüfek var. Eğer her şeyi düzgün yaparsam tüfeği alıp ateş etmek, Thomas'ı vurmak için kısa bir sürem olacak. Beni fark ederse önce beni, sonra da Hunter'ı vurur.

Hata yapmamam gerek.

Bir nefes alıyorum ve zihnimi az sonra yapacaklarıma hazırlıyorum.

İçimden sayıyorum: *Bir, iki, üç*. Sonra harekete geçiyorum.

Makineli tüfeğin kabzasını tutup ölü adamın ellerinden çekiyorum. Silah elime oturuveriyor; beni bekliyormuş gibi.

Sonra ayağa sıçırıyorum ve tüfeğin namlusunu Thomas'ın sırtına doğrultuyorum. Onu öldürmek istemesem de bunu yapmak zorundayım. Hunter'a acımayacağı kesin; biraz daha beklersem onu öldürecek.

“Dur!” diye haykırıyorum. Thomas arkasına dönünce beni görüyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama bunu yapmadan gözlerini kapatıp tetiği çekiyorum.

Sağır edici bir ses çıkıyor.

Silahı geri tepmesine daha fazla dayanamayarak elimden bırakana dek ateş etmeye devam ediyorum. Sıçrayan sular saçımı ve yüzümü ıslatıyor. Thomas yan tarafıma yığılıyor. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış.

Aniden ayaklarımın altındaki toprak kaymaya başlıyor.

Hunter “Aria,” diyor. Yüzü kir ve ter içinde olsa da gözüme her zamankinden de yakışıklı görünüyor. “Buradan çıkmalıyız. Bir bomba patlatacaklar.”

Ağzımdaki çamurlu, kahverengi suyu tükürüyorum. “Kim?”

“Babanın adamları. Babanın bombadan bahsettiğini işittim. Haydi.”

Gözüme üzeri kanla kaplı, göğsündeki kayışa bir tabanca

asılı olan Patrick Benedict takılıyor. Ayaklarını bir merdivenin ilk basamağına koymuş olan Benedict tünelin su seviyesinin daha alçak kaldığı aşağı kısmında.

Aşağı doğru eğilip her iki elini zemine koyuyor.

Hemen ardından toprak bir bataklık gibi çamurlaşıyor ve kaynamaya başlıyor. Dokunuşuyla çalkalanan topraktan yumuşak, sarı bir parıltı yükseliyor.

Babamın neredeyse bir düzine adamı bellerine kadar sıvılaşmış zemine gömülüyor. Şok içinde çığlıklar atıyorlar. Benedict ellerini çekince toprak yeniden katılaşıyor.

Adamların çığlıkları aniden kesiliyor.

Bunun nedeninin ölmeleri olduğunu fark ediyorum.

Benedict muzaffer bir edayla bana bakıyor. Sonra arkasından Elissa'nın yaklaştığını görüyorum.

Elissa silahını Benedict'e doğrultuyor.

Ve ateş ediyor.

Kurşun başının arkasına isabet eden Benedict merdivenden düşüp yere yığılıyor.

Yan tünelden su sızmaya başlıyor; cesetleri sürüklemeye başlayan suyun önüne kattığı Benedict bulanık akıntıların altında gözden kayboluyor.

Sonra müthiş bir patlama oluyor.

Yer titriyor.

Tünel duvarları çökmeye başlıyor.

İskeleler bükülüyor ve gıcırdayarak kırılıyor. Merdivenler suya düşüyor. Tavandan kopan parçalar ölümcül bir yağmur gibi yağıyor.

Herkes çığlıklar atıyor, bağırıyor.

Hunter bana "Haydi," diyor. Türk de yanında.

"Fakat Benedict..."

Hunter başını iki yana sallıyor. "Gitmemiz gerek, Aria. Hemen."

Beni geçide sürüklüyor ve birlikte içeri girerken kullandığımız platforma yöneliyoruz. İskeleler artık kullanılabilecek durumda olmadığından suyun içinde ilerleyip metro şebekesi suyla dolup tamamen yıkılmadan kaçacak bir yer arıyoruz.

Savaşın bir galibi yok.

Ağızımdaki suyu tükürüyor, gözlerimdeki suyu siliyorum.

Violet Brooks –mistiklerin umudu– öldü.

Hunter elimi tutup beni platforma açılan merdivenlerden çıkarıyor.

Patrick Benedict öldü.

Zemin cesetlerle dolu. Bir an sele kapılmaktan korkuyorum. Hunter ve Türk kollarıma yapışıyor.

Thomas'ı öldürdüm.

Gözlerimi kapatıp kalabalıkla beraber sürükleniyorum.

Sokaklar sirenlerle çınlıyor. Ben nerede olduğumu anlayana kadar, Hunter beni bir yan sokağa sokup gözlerden uzaklaştırıyor. Türk bir grup yaralı mistiğe yardımcı olurken Hunter'la bir tentenin gölgesi altında dikilip olup bitenleri anlamlandırmaya çalışıyoruz.

Yırtık pırtık olmuş elbiselerim ıslak ve Hunter'ın teni soğuk ve yapış yapış. Başını başıma yaslıyor ve beni kollarına alıp ısıtmaya çalışıyor.

Güçbela da olsa nihayet dilim dönüyor ve "Gizli tüneller..." diyorum. "Hepsi yıkıldı."

Hunter "Şışt," diyor, "bunu dert etme, Aria. Hayattayız." Dudaklarını kulağıma yaslıyor. "Sen ve ben. Birlikteyiz. Artık geri kalan her şey önemsiz."

Susup nefeslerimizin sesini dinliyorum. Hava sıcak da olsa tünellerdeki korkunç tecrübeden sonra dışarıda olmak hoş. Göğsümde madalyonumu hissediyorum ve Hunter'la yaşadı-

ğımız onca şeyi gözümün önüne getiriyorum. O haklı; az önce olanların yol açtığı etkilerle ömrümüz boyunca baş etmemiz gerekecek.

Hunter'ın yüzünü yüzüme doğru çekiyorum. Dudaklarında kan, gözyaşı ve ter tadı da olsa beni öpmeye hiç ara vermesin istiyorum. Sonra ağlamaya başlıyorum; çünkü o burada. Yanımda. Uğruna mücadele ettiklerimiz tehlike altında olsa da yan yanayız.

Yine yağmur başlıyor; düşen damlalar ve gözyaşlarım birbirlerinden ayıramayacağım bir şekilde karışıyor. Artık bir ailem olmayabilir ama anılarım var.

Sonra dizlerimin bağı çözülüyor. Böğrümde büyük bir acı hissediyorum ve güçlkle konuşarak "Hunter," diyorum. Hunter dudaklarını dudaklarımdan ayırıp katıksız bir endişeyle bana bakıyor.

Korkuyla, alçak sesle "Aria?" diyor.

Ona "Seni seviyorum," diyorum.

Etrafımdaki her şey kararırken Hunter beni kucağına alıyor.

EPİLOG

Beyazlar içinde bir dünyaya uyanıyorum.

Fakat bu gördüğüm sadece beyaz duvarlara, yatak örtülerine ve ağarmış yer karolarına vuran günışığı. İçinde sıvı olan plastik bir torba paslanmaz çelikten bir kancadan sarkıyor; torbadan çıkan bir boru şeffaf bir bantla koluma tutturulmuş.

Sağ tarafımda bir dizi pencere var; pencerelerin altında da sandalyeler. Sandalyelerden birinde de Hunter.

Başı geriye düşmüş uyuyor. Yorgun ve yaralarına rağmen hâlâ çok yakışıklı görünüyor. Alt dudağı şişmiş, gözlerinin altında yeşil ve mor bereler var. Alnındaki kesik silikleşmiş. Bunlar hariç, iyi görünüyor; üzerinde temiz bir tişört ve kot pantolon var.

Birkaç dakika yattığım yerden onu izliyorum. Gözlerini kırpıştırarak açıyor. Kendisine baktığımı fark etmiş olmalı. Esneyip kollarını tavana doğru uzatıyor. Sonra da gülümsüyor.

“Uyanmışsın.” Sandalyeden kalkıp yanıma geliyor. Nazikçe elimi tutuyor.

“Neredeyiz?” diye soruyorum.

“Taşrada. Şehrin uzağında. Üç gün önce Türk’le birlikte seni buraya kaçırdık.

“Üç gün mü?” diye soruyorum. Son anımsadığım şey tünel-

den çıktığım ve Hunter'ı öptüğümdü. Sonrası bir boşluk.

Hunter bana "Bir mistik enerji ışınıyla vuruldun" diyor. "Aslında ışının seni öldürmesi gerekirdi. Öldürecekti de. Tabii bu olmasa." Yatağın yanındaki bir masaya uzanıyor. Sonra avucunda tuttuğu madalyonu, bir parmağını gümüş kalbe tıklatarak bana doğru uzatıyor. "Şanslısın ki bu bir zapt etme madalyonu. Işının ona isabet etmesi hayatını kurtarmış."

Madalyon lekelenmiş. Siyaha dönmüş. Fakat bunu umursamıyorum. Birçok şey bu madalyonun sayesinde oldu. Küçük ve her açıdan burada olmamın nedeni.

Hunter "Bu kadar enerjiyi kalbine yakın tutman... Nasıl desem? Bedenine zarar vermiş" diyor. "Fakat iyi olacaksın."

Gördüklerim aklıma gelince "Ya diğer herkes?" diye soruyorum. "Sanıyordum ki Benedict..."

Hunter yumuşak bir sesle "O öldü," diyor.

"Ya Elissa?"

Hunter başını iki yana sallıyor. "O kurtuldu."

Kim bilir hem mistiklerden hem de insanlardan daha ne çok insan ölmüştür? Thomas; onu vurdum. Hunter elimi ovuşturana dek ağladığımı fark etmiyorum. "Bu özgürlüğümüz için verilen bir savaş, Aria. Bedeli de ağır."

Ürkekçe "Annen..." diyorum.

Hunter çenesini sıkıyor. "O da öldü."

"Ah, Hunter," diyorum ve yattığım yerde doğrulup ona sarılıyorum. "Çok üzgünüm."

Bir süre ona sarılmama izin verdikten sonra geri çekiliyor. Annesinin öldüğü haberini alınca kendi annem ve ailem aklıma geliyor; hayatta olup olmadıklarını merak ediyorum. Hunter "Artık uyandığını ve iyi olduğunu biliyorum ya, geri dönmeliyim."

"Manhattan'a mı?"

Başını sallıyor. "Artık Brooks mirasını sürdürme görevi bana

ait. Annemin yerini almalıyım. Artık her ne olursa olsun –ister seçim yapılsın ister ailen Times Meydanı'ndaki patlamayı mistiklere göz açtırmamak için kullansın– insanlar bana güveniyor.”

“Biliyorum,” diyorum. “Fakat neden bu görevi üstlenecek kişi sen olmak zorundasın?”

Hunter teskin edici bir sesle “Aria,” diyor. “Seni üzmem istemiyorum. Seni seviyorum. Fakat bu benim görevim. Anlıyorsun, değil mi? Bu sonsuza dek ayrı kalacağımız anlamına gelmiyor.” Elimi tutuyor. “Sadece şimdilik.”

Gözlerimi ondan kaçırıp seruma ve ağır ağır akışına bakıyorum. Sonunda “Hayır,” diyorum. “Yardıma ihtiyacın olacak. Manhattana gelmeli ve seni desteklemeliyim; halkın gözü önünde.”

Hunter gizlemeye çalışsa da yüzünde küçük bir gülümseme belirliyor.

“Fena fikir değil.”

Her şeyi kafamda hesaplayıp “Thomas’la ilişkimin bir düzenden ibaret olduğunu açıklayacağım,” diyorum. “Televizyona çıkıp herkese ailemin yaptıklarını ve neden iktidarda kalmamaları gerektiğini anlatacağım.” Aklıma hâlâ elbise dolabımda olan nişan yüzüğü ve benim için ne ifade ettiği geliyor. “Yaptıkları tüm kötülükleri tek tek ortaya dökeceğim.”

Hunter parmağını yanağımda gezdirip “Bu hoş bir teklif...” diyor. “Fakat çok riskli. Ya başına bir şey gelirse? Tek başıma yaşayamam.”

“Hayattaki amacım bu,” diyorum ve bu söylediğim ilk kez kulağıma gerçek gibi geliyor. Daha önce hayattaki amacımı bilmiyordum; hiçbir zaman bir karar vermek zorunda kalmamıştım. Fakat şimdi amacımın ne olduğunu biliyorum.

Yanımda Hunter’la her şeyi yoluna koyacağım. Ailemin açtığı yaraları iyileştireceğim. Aşk, gerçek ve özgürlük için savaşıacağım.

Babam bir konuda haklıydı. Manhattana benim şehrim.

Teşekkür

Teşekkürler:

Random House Children's Books'taki herkese; Collen Fellingham'a, Kenny Holcomb'a, emsalsiz Beverly Horowitz'e ve özellikle de güçlü sezgisi ve desteği için Françoise Bui'ye.

Annem ve babam Elizabeth ve Steven Malawer'a; Boston'a giden bir trende sadece bir fıkirden ibaretken bu romanı yazmam için beni yüreklendiren Blair Bodine başta olmak üzere dostlarım Kate Berthold, Julia Alexander, Anna Posner, Nic Cory ve hep en büyük hayranım olan kız kardeşim Abby'ye. Ruth Katcher, Paul Wright, Dan Kessler ve Bronwen Durocher'a romanı ilk aşamalarında okuyup ayrıntılı yorumlar yaptıkları için en özel teşekkürlerimi gönderiyorum. Ayrıca karanlıktaki kıvılcımı fark ettiği için Stephanie Elliott'a ve tasarım becerisinden dolayı Christopher Stengel'a.

Yorulmak bilmeyen bir düşünür, zeki bir öğretmen ve harika bir dost olduğu için Micheal Stearns'a teşekkür ediyorum. Öykü ve dil alanlarındaki sezgin *Mistik Şehir*'i hayata geçirdi. Bu kitap sensiz var olamazdı.

Son olarak da –her şeyden önce– gerçek bir fıstık olan Josh Pultz'a teşekkür ediyorum.

**Manhattan sular altında.
Küresel ısınma, kaotik bir şehir yarattı.
Bir kız, aşkını hatırlamıyor.
Ve tıpkı Romeo ve Juliet'teki gibi
iki düşman aile yüz yüze geliyor.**

Manhattan'ın hükümdarları
sular altındaki eski şehri yoksullara bıraktılar.

Ve kendilerine gökdelenlerin tepesinde
yepyeni bir şehir inşa ettiler.

Şimdi büyü gücüne sahip mistiklerin enerjilerini
sömürerek ayakta kalıyorlar.

Yükseklerde yaşayan Aria Rose,
ailesinin gücünü artırmak için bir evliliğe zorlanıyor.

Fakat yakışıklı bir mistik ve tutkulu
bir devrimci olan Hunter'ın ortaya çıkışı
Aria'nın hayatını sonsuza dek değiştiriyor.

Korkunç bir isyan ateşlenmek üzere...

